

Giới thiệu Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng.

Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng, của tác giả Nông Gia Nữ Nữ là câu chuyện về cuộc sống mới của cô và những khó khăn mà cô phải chịu đựng...

Đang là nhân viên của cục an toàn thực phẩm, đột nhiên lại cảm thấy đau bụng mà hôn mê, tới lúc tỉnh dậy cô lại nhận ra mình đang ở trong thân xác một thiếu nữ nhà nông xinh đẹp, không lẽ đây là một giấc mơ ???

Liệu cuộc sống mới ở thời cổ đại đầy cạm bẫy của cô sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Gặp hái hoa tặc trong đêm

Giữa trời đêm bỗng xẹt qua một tia chớp, ánh sáng từ cửa sổ hắt vào khiến cả căn phòng như bừng sáng trong nháy mắt, sau đó lại chìm vào bóng tối.

Oanh... Tiếng sấm thứ nhất nổ vang. Kéo theo đó là từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi mạnh xuống những mảnh ngói trên nóc nhà.

Mưa càng rơi càng nặng hạt, không gian yên tĩnh về đêm ở sơn thôn bỗng chốc bị náo loạn bởi những tiếng sấm chớp liên hồi. Tô Nhục Mộng nắm chặt chăn, nằm lì trên giường, cả người được bọc kín mít, cơ thể còn hơi run rẩy.

Oanh... A... Lại một tiếng sấm, nàng không nhịn được hét âm lên. Tiếng sấm là tử huyệt của nàng, nàng sợ nhất là mưa dông vào ban đêm, bởi vì, trên phim ảnh, phần lớn những chuyện kinh dị đều xảy ra vào những đêm mưa gió.

Có lẽ đây là di chứng để lại từ việc ngày thường nàng hay xem phim kinh dị.

"Khụ... Mộng Nhi, con lại bị sao nữa thế?" Cách vách truyền đến mấy tiếng ho khan kèm theo câu hỏi thăm đầy quan tâm, đây là mẹ ruột của nàng - Tô thị.

Cái đầu nhỏ của nàng lộ ra khỏi chăn, sợ hãi quét nhìn một lượt khắp căn phòng tối đen như mực, nói vọng qua phòng cách vách: "Mẹ, con không sao! Người đi ngủ sớm một chút đi. Con chỉ bị tiếng sấm làm cho tỉnh giấc mà thôi."

"Khụ... Không sao là tốt rồi, đi ngủ nhanh đi." Giọng khàn như phải vác vật nặng của Tô thị truyền tới.

"Con biết rồi." Tô Nhục Mộng đáp một tiếng, ngửa đầu nằm xuống, suy nghĩ lung tung.

Nàng nhớ, lúc ấy mình đang làm việc ở cục an toàn vệ sinh thực phẩm, đột nhiên bị đau bụng, còn đau đến mức hôn mê bất tỉnh, nhưng sao sau khi tỉnh dậy lại là bộ dáng này chứ? Không chỉ rời xa thành thị quen thuộc, nàng còn thần kỳ xuyên qua thời không xuất hiện tại một quốc gia không có trong lịch sử, nhập vào xác của một thiếu nữ nhà nông, trở thành một cô thôn nữ điển hình.

Nàng vẫn luôn không tiếp nhận nổi sự thật này, tất cả mọi chuyện đã xảy ra đều không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên chủ của cơ thể này là một hài tử mồ côi cha, năm đó Tô thị chưa kết hôn mà đã có con nên bị người nhà trục xuất ra khỏi cửa, đành phải theo bà vú của mình trở về quê quán của bà ấy, rồi sinh ra nàng ở đó.

Phong tục ở nơi này rất nghiêm, lúc ấy bà vú nói với người ngoài Tô thị là vợ của một người bà con xa của bà, nhà nàng gặp nạn lũ lụt, cho nên nàng phải ngàn dặm xa xôi tới tìm nơi nương tựa. Cũng không biết là do di chứng để lại khi sinh nàng, hay do tâm tình uất ức lâu ngày tích tụ, mà từ đó thân thể Tô thị luôn không khỏe, hằng năm đều hay bị ho khan, thân thể đoán chừng còn yếu hơn Lâm Đại Ngọc.

Hai năm trước, lão bà vú qua đời, gánh nặng trong nhà liền rơi xuống vai nàng. Một tháng trước, nàng lên núi chặt củi, lúc lấy củi không cẩn thận bị té xuống núi, sau đó, khi tỉnh lại liền trở thành nàng.

May mà trí nhớ của nguyên chủ vẫn còn tồn tại, nếu không, nàng thật chỉ có thể học theo những nhân sĩ xuyên không khác, làm bộ mất trí nhớ.

Tới nơi này đã hơn một tháng, nàng đã từ từ tiếp nhận sự thật mình không thể quay về, dụng tâm chiếu cố mẫu thân ngã bệnh cùng hai mẫu ruộng nước, ba mẫu ruộng cạn.

Tô Nhục Mộng dần hồi tỉnh khỏi mớ suy nghĩ tán loạn trong đầu, đưa tay vuốt má phải, không khỏi thờ dãi một cái. Nàng cũng không cần mỹ mạo tuyệt sắc, nhưng ít nhất cũng phải là mi thanh mục tú mới được chứ. Vậy mà hết lần này tới lần khác, nữ tử cùng tên cùng họ với nàng này, má trái tuyệt mỹ, má phải lại mang một vết bớt to cỡ hai ngón tay có được từ khi còn trong bụng mẹ.

Vì vậy, nàng trở thành nữ nhân xấu xí nhất của thôn Thanh Thủy, gần đây, bởi vì thay đổi tác phong mềm yếu trong quá khứ, nàng lại mang thêm cái danh ác nữ.

Điều này cũng không thể trách nàng, thật sự là đứa nhi tử và con dâu vô sỉ của bà vú kia khinh người quá đáng, rõ ràng căn nhà ngói hai phòng ngủ một phòng khách này là mẹ nàng dùng chính đồ trang sức của mình xây nên. Bọn họ lại nói đây là tài sản của bà vú, mấy năm nay luôn tìm cách cướp lấy nhà cửa và ruộng đất của nhà nàng.

Thậm chí nàng còn hoài nghi nguyên chủ té từ trên núi xuống có phải là chuyện tốt bọn họ làm ra hay không?

Kể từ sau khi nàng tiến vào thân thể của chủ cũ, nàng liền thay đổi tác phong mềm yếu thường ngày, mỗi lần đều khiến cho đôi vợ chồng vô sỉ kia tức giận đến giờ chết. Cho nên, bọn họ liền lan truyền trong thôn rằng cường chiếm nhà cửa và ruộng đất của bọn họ thế nào? Ác độc mắng chửi nhục mạ bọn họ ra sao? Hung hăng đuổi họ ra cửa như thế nào?

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nàng đã trở thành nữ nhân xấu xí nhất kèm ác nữ của thôn Thanh Thủy.

Bởi vì Tô thị quanh năm mang bệnh trong người, những món đồ trang sức đáng tiền kia đã sớm dùng hết rồi. Lúc nàng bị thương, Tô thị còn đem miếng ngọc bội quý giá nhất đi bán, nghe nói đó là tín vật mà phụ thân của nàng tặng. Cho nên, ở nhà ngoại trừ còn sót lại chút đồ ăn thì không còn món nào đáng giá nữa.

Aizz, những thứ đồ ăn kia không biết còn duy trì được bao lâu đây, ai kêu nguyên chủ lại là người không biết trồng trọt cơ chứ? Thu hoạch ở ruộng kém tới cực điểm, vài mẫu ruộng lại không thể nuôi sống hai mẹ con, nàng đúng thật là phúc nguyên chủ này mà.

Em gái người... Đừng có đùa nhau vậy chứ? Đã mưa gió trong đêm rồi, lại còn muốn nàng ra phòng ngoài đi nhà xí. Nếu không phải bụng đau đến lăn lộn, nàng tuyệt đối sẽ cắn răng gắng nhịn đến sáng.

Ai biết trong hàm cầu có đột nhiên xuất hiện một cái tay thò ra sờ mông nàng hay không? Hay là, giữa những tiếng sấm chớp vang trời, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái lưỡi dài đưa qua đưa lại.

"Ừ..." Nàng sợ hãi lắc đầu, giờ phút này, nàng vô cùng hối hận vì lúc trước đã xem quá nhiều phim kinh dị.

Lúc này đây, những hình ảnh kinh dị trong đầu chính là đạo cụ tốt nhất để trừng phạt nàng.

Tô Nhượng Mộng co người, đầu không dám nâng lên, bước thật chậm từng bước về phía nhà xí, sau khi giải quyết xong, lại liều mạng chạy thẳng vào trong nhà.

Nàng thở nhẹ một hơi chạy trở về phòng, tựa lưng vào cửa, da đầu vẫn còn tê dại, thần trí vẫn chưa thoát ra được khỏi sự sợ hãi, nàng đã lại tiến vào một dòng xoáy sợ hãi khác.

"Đừng động!" Thân thể của nàng chợt rơi vào vòm ngực nóng bỏng, đối phương ôm lấy nàng từ phía sau, nàng không cách nào thấy rõ được đối phương là người hay quỷ, nhưng dựa vào nhiệt độ cơ thể của hắn để phán đoán thì chắc là người rồi.

"Người là ai?" Kỳ tích là sự sợ hãi trong lòng lại vì hắn mà biến mất hơn phân nửa, nếu không phải vì hông nàng đang bị một vật cứng chia vào, nếu không phải vì nàng sợ đối phương trực tiếp một đao giết chết, rất có khả năng một nửa sự sợ hãi còn lại cũng đã biến mất.

Đêm hôm khuya khoác, cảm hưng khí xông vào nhà dân, không phải vì tiền thì chính là vì sắc?

Vì tiền? Nhà nàng có thể xem là nhà nghèo nhất toàn thôn, mặc dù phòng ốc trông có vẻ tốt một chút, nhưng phòng ốc thì lại không thể vác đi được. Vì sắc? Đây tuyệt đối là chuyện không thể nào, bởi vì nàng là xấu nữ ban ngày tiểu hải tử nhìn thấy còn bị dọa đến tè ra quần. Huống chi bây giờ còn là ban đêm, không thể đảm bảo nam nhân này vừa nhìn thấy tôn dung của nàng xong sẽ bị hù đến sùi bọt mép.

Nếu có người thật sự vì sắc mà đến, nàng nghĩ: Nam tử này không phải dưa héo thì chính là táo rách, thậm chí có thể là một nhân sĩ thiếu nảo.

"Ừm, nhà ta rất nghèo, có lẽ tối nay ngươi phải đi không một chuyến rồi. Nếu không thì, ngươi đi thêm chừng ba trăm thước nữa đi, theo ta quan sát thì bạc nhà hắn tương đối nhiều."

Tô Nhượng Mộng nói xong, khoe miệng không nhịn được lộ ra một nụ cười tà tử. Lão Ô à, người thấy lợi quên nghĩa, hôm nay, báo ứng của ngươi tới rồi. Sáng mai ta sẽ tự mình đi nhìn xem hai vợ chồng các ngươi sẽ khóc thành bộ dạng gì?

"Chừng ba trăm thước?" Thanh âm khàn khàn mang theo nghi ngờ nồng nặc, hơi thở của hắn phả lên tai nàng, có hơi ngứa, chẳng biết tại sao tâm Tô Nhượng Mộng lại run nhẹ lên một cái?

"Đừng vậy! Không thì để ta tự mình dẫn ngươi đi?" Nao thô như Tô Nhượng Mộng cũng bắt đầu cảm thấy có chuyện gì đó không bình thường, bởi vì nhiệt độ của nam nhân này không ngừng tăng lên, mà giọng của hắn thì lại khàn khàn, mang theo sự ham muốn đầy mê hoặc.

Đây là một Hải hoa tặc!

Nàng không phải là nữ sinh ngu ngốc, đương nhiên hiểu được những phản ứng này bắt nguồn từ cái gì. Cái tên đàn ông cặn bã trước kia cũng từng có phản ứng tương tự, chỉ có điều đã bị nàng dùng lý do để dành cho đêm tân hôn mà uyển chuyển cự tuyệt.

Nhưng người nào thô như nàng lại không ngờ tới tên đàn ông cận bã đó lại làm gian dâm với em họ nàng, thậm chí còn để lại mầm mống trong người của người ta. Nếu không phải vì chuyện này không cách nào giấu diếm được nữa, rất có thể nàng sẽ bị hấn lừa đến sau khi kết hôn.

Tô Nhực Mộng đè nén sự sợ hãi trong lòng, cố gắng giữ giọng bình tĩnh: "Nhà kia giàu có nhất nhì trong thôn ta, giờ ta sẽ dẫn người qua đó."

"Người của nàng thật mát, thật thơm!" Giọng nói khàn khàn lại lần nữa truyền đến, chỉ đó thôi, lần này hấn đã bắt đầu giải đáp nghi vấn của nàng rồi.

Lôi Ngao Thiên tham lam liếm lên da thịt mát lạnh của nàng, thân thể hấn đã bắt đầu không nghe theo sự điều khiển, vốn hấn định tìm một chỗ, dùng nội lực bức mị được trong cơ thể ra, lấy công lực của hấn thì làm chuyện đó cũng không gọi là khó. Nhưng mà, khi hấn ngửi thấy mùi hương trên người nàng thì cả người hấn đều nóng lên, mùi hương này khiến cho hấn có cảm giác rất thoải mái.

Mùi hương trên người nàng không hề giống với mùi thơm trên người những nữ tử khác, mặc dù hấn có công phu cái thể, nhưng trời sanh hấn lại nhạy cảm với mùi phấn son trên người nữ tử. Cho nên, dù hôm nay người cùng hấn tỷ thí là môn chủ của Yên Nguyệt Môn có thành công hạ được mị được cho hấn thì cũng không cách nào đạt được ý nguyện.

Nhưng bây giờ hấn lại cảm thấy mùi hương trên người nữ tử này rất thoải mái, hấn định kêu nàng đừng lên tiếng, hấn sẽ mượn chỗ của nàng để vận công bức độc, nào biết hấn vừa tiếp xúc với thân thể của nàng liền bị mất khống chế.

Loại cảm giác này quá xa lạ, thân thể của hấn cho tới giờ cũng chưa có nữ tử nào có thể gần gũi, nhưng bây giờ hấn không chỉ không miễn cảm với nàng, còn cảm thấy rất thoải mái, chuyện này quả thật quá bất ngờ.

Tô Nhực Mộng thật sự bội phục dũng khí của người này, chẳng lẽ hấn không sợ bị nàng hù dọa hay sao? Trông mắt đen chuyển động, Tô Nhực Mộng nghĩ thông suốt, nhất định là người này chưa biết rõ hình dạng của nàng? Không thì cũng là bởi vì đã biết rõ hình dáng của nàng thế nào, cho nên mới phải ôm nàng từ phía sau.

Trong óc chợt sáng lên, nảy ra mưu kế, Tô Nhực Mộng chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía sau, muốn để cho đối phương nhìn rõ má phải của nàng, mượn chuyện này để hù dọa đối phương.

Nàng cố ý ẹo eo nhìn đối phương hỏi: "Đại ca, người xem dáng dấp của ta có phải rất đẹp hay không?" Trong lòng lại thập phần mong đợi nhìn thấy dáng vẻ hối hận của đối phương, nếu như không ngoài dự liệu, đối phương sẽ hối hận đến mức hận không thể chọt mù hai mắt của mình.

Đến đây đi, đầu tiên là thất kinh, sau đó đẩy ta ra, tiếp nữa là đấm ngực dậm chân, rồi chạy trốn.

Tô Nhực Mộng hơi ngược mắt nhìn về đối phương, đột nhiên, mắt trừng lớn, tim đập nhanh, mặt cứng ngắc, trong lòng cũng hối hận.

Nam nhân đẹp như vậy vừa nhìn là đã biết chỉ có thể gặp được trong mơ, sớm biết thế, vừa này nàng đã không quay mặt lại rồi, còn có thể có tình một đêm giữa xấu nữ và mỹ nam.

"Phi, phi, phi... Đang nghĩ bậy bạ cái gì đấy? Tô Nhực Mộng, người ta ác quá rồi. Bây giờ người đang bị người ta làm chuyện đó, trong đầu người lại còn suy nghĩ...." Bị ý tưởng nảy ra trong đầu làm cho giật mình, Tô Nhực Mộng vỗ trán, muốn làm cho mình tỉnh táo lại, trong lòng lại đang âm thầm trách cứ bản thân.

Nói ra thì cũng không thể trách mình được, ai bảo nam nhân này lại có dáng dấp khiến cho nam nhân thấy hận, nữ nhân thấy yêu cơ chứ?

"Ừ, đẹp vô cùng." Giờ phút này, trong mắt Lôi Ngao Thiên chỉ nhìn thấy cặp mắt tinh khiết kia, những thứ khác đã bắt đầu trở nên mơ hồ. Hấn biết mị được mà mình áp chế đã vì một phút buông lỏng vừa này của hấn mà chạy dọc khắp tứ chi, giờ hấn có muốn dùng nội lực bức độc ra cũng không được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Lôi Ngao Thiên mất khống chế

"Ách?" Tô Nhực Mộng không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ nam nhân dáng dấp xinh đẹp này thiếu não thật? Quả nhiên ông trời luôn công bằng nhất, tự tay mở cho người một cánh cửa thì đồng thời cũng thuận tay đóng cánh cửa sổ lại.

"Người nàng thật thoải mái, ừ...." Đột nhiên cả người bị bẻ bồng lên không, môi cũng bị người ta che kín lại, khiến nàng muốn kêu cũng không kêu được.

Lúc này cả người Lôi Ngao Thiên đã giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, người từ trước đến nay luôn tự hào về khả năng kiềm chế của mình như hấn, giờ chỉ muốn tìm được sự an ủi từ trên người nữ nhân này, tìm được nguyên nhân gây ra cảm giác kỳ quái này.

Ý thức mơ hồ, hành động lại vô cùng quả quyết. Hấn ôm nàng bước từng bước về phía giường gỗ.

Tô Nhực Mộng theo bản năng giơ tay đẩy ngực hắn, nhưng mà, mặc dù đáng đáp đối phương đẹp hơn cả nữ nhân, nhưng lồng ngực của hắn lại đầy về nam tính, cách lớp quần áo nàng vẫn có thể sờ được cơ ngực rắn chắc của hắn.

Phanh... Nàng bị người ta ném lên giường, "Cứu... Ách..." Tô Nhực Mộng ngậm miệng lần nữa, không những thế, hắn còn thuận tay điểm lên người nàng một cái, bây giờ nàng đã hoàn toàn trở thành một kẻ câm.

Giờ phút này, Tô Nhực Mộng quả thật rất muốn khóc, mặc dù hắn là một mỹ nam, nhưng, hắn bị thiếu não mà! Thiệt thòi lớn rồi!

Nếu để cho người khác biết đứa xấu nữ kèm ác nữ là nàng bị một kẻ tuyệt sắc lại ngu ngốc tàn phá, không biết những người đó sẽ đứng sau lưng cười nhạo nói nàng may mắn, hay sẽ hả hê nhìn nàng bị trăm lông heo, buộc đá ném sông làm mồi cho cá?

Nếu vậy, kẻ vui nhất chính là cặp vợ chồng nhà Lão Ô rồi.

Nếu vậy, người thương tâm nhất chính là vị mẫu thân yếu hơn cả Lâm Đại Ngọc kia rồi.

Không được! Nàng không thể để chuyện đó xảy ra được, mặc dù nàng không có tình cảm gì sâu đậm với vị mẫu thân này, nhưng mà, hơn một tháng nay, vị mẫu thân này cũng đã đối xử với nàng rất tốt.

Giờ mình đã chiếm lấy thân thể của nguyên chủ, phải có nghĩa vụ thay nàng chiều cổ tốt cho mẫu thân.

Nghĩ một lát, Tô Nhực Mộng bắt đầu ra sức chống cự, trong miệng phát ra từng tiếng ư ừ đứt quãng. Nhưng nàng không biết, chút phản kháng này của nàng đối với một cao thủ vô lâm mà nói, giống như đang gãi ngứa vậy.

Theo từng cử động gãy dựa, những chỗ lõm lõm trên người nàng không ngừng ma sát vào người Lôi Ngao Thiên, điều này không thể nghi ngờ chính là châm thêm lửa trên người hắn, khiến hắn càng ngày càng mất đi lý trí.

Rẹt - y phục mỏng manh trên người Tô Nhực Mộng bị hắn dùng tay xé ra, lập tức biến thành hai mảnh vải rách, phiêu đảng rơi trên đất.

Ách - Tô Nhực Mộng không nhịn được cũng hít một hơi, theo phản xạ có điều kiện muốn đưa tay bảo vệ phong cảnh trước ngực. Nhưng mà, hai tay của nàng đã sớm bị người ta giam cầm trên đầu, không nhúc nhích được chút nào.

Dán lên da thịt lạnh như băng, Lôi Ngao Thiên thoải mái rên rỉ một tiếng, một cái tay khác không ngừng cời quần áo còn sót lại trên người hai người vút xuống đất, dựa vào phản ứng bản năng của cơ thể, ngây ngô chạy trên người nàng.

Đến lúc này, dù Tô Nhực Mộng có là heo cũng biết tối nay mình khó lòng chạy thoát. Trong lòng đau xót, khóe mắt nàng chảy xuống hai hàng lệ.

Lôi Ngao Thiên bị nước mắt trên mặt nàng làm cho sợ run lên, chẳng biết tại sao trong lòng lại căng thẳng, ý thức trong đầu bỗng chốc trở nên rõ ràng. Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt nàng, nói bên tai nàng một câu mà hắn tưởng rằng cả đời này cũng không sẽ không nói với bất kỳ nữ nhân nào: "Ta sẽ chịu trách nhiệm."

Ách - Tô Nhực Mộng quên cả khóc, kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt của hắn không có tiểu điểm, nhiệt độ cũng càng ngày càng nóng. Điều này khiến nàng rất hoang mang, theo lý thuyết thì một kẻ ngu sẽ không thể nào nói được mấy lời như chịu trách nhiệm gì gì đó, nhưng nếu hắn không phải người ngu, sao lại làm ra việc thế này?

Chẳng lẽ...

Tô Nhực Mộng bị ý tưởng thoáng qua trong đầu mình làm cho giật mình, muốn hỏi hắn một chút, nhưng lại nói không ra lời, chỉ đành mở to mắt nhìn hắn, hi vọng hắn có thể xem hiểu nghi vấn trong mắt nàng: "Có phải người trúng độc hay không?"

"Ta trúng mị được, nàng giúp ta một chút, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm." Lôi Ngao Thiên nhìn vào mắt nàng, lên tiếng.

Oanh - đầu Tô Nhực Mộng như nổ sấm, chuyện này thật khó tin mà. Hắn vậy mà lại có thể hiểu được suy nghĩ trong mắt nàng, hắn quả thật trúng độc.

Ừ... Lôi Ngao Thiên lần nữa hôn lên môi nàng, nhẹ nhàng gặm cắn, cứ như đó là một món ngon tuyệt thế, ăn sâu vào xương cốt.

Tô Nhực Mộng cũng chậm chậm hòa tan vào cái hôn hoàn toàn không chút kỹ xảo đó, cả người bắt đầu nóng rang lên, không phản kháng nữa, nhắm mắt lại cảm thụ sự ôn nhu của nam nhân này.

Mỗi một động tác của Lôi Ngao Thiên đều rất êm ái, hắn tận lực khắc chế mãnh thú đang bị giam trong cơ thể. Chẳng biết tại sao hắn lại có suy nghĩ không muốn bị nàng ghét bỏ, hắn muốn cùng nàng cảm nhận cái cảm giác xa lạ mà lại đầy kích thích này.

Dược tính bắt đầu lan tràn, Lôi Ngao Thiên không cách nào nhẫn nhịn được nữa.

Tô Nhực Mộng cắn răng, đưa tay liều mạng đánh hắn, đau, thật là đau! Nếu có thể kêu ra được, nàng đã sớm hét ầm lên rồi.

Trước kia không phải ai cũng nói là chỉ đau một chút thôi sao? Sao nàng lại cảm thấy cả người mình như sắp vỡ ra thế này?

Lôi Ngạo Thiên cảm nhận được sự khó chịu của nàng, nhưng cảm giác căng chặt này khiến hắn không cách nào ngừng lại được, từng dòng điện như đánh thẳng vào tứ chi hắn, hắn thả chậm tốc độ, nhìn nàng, khàn giọng nói: "Rất đau sao? Có khá hơn chút nào không?"

Tô Nhựt Mộng mãnh liệt gât đầu, đột nhiên, hắn điểm lên người nàng một cái, nói: "Có thể nói chuyện rồi." Nhưng nàng còn chưa có cơ hội nói chuyện, đôi môi nóng bỏng lại bắt đầu dùng sức gặm cắn môi anh đào của nàng.

"Ừ..." Cảm giác đau đớn và không thích trong người dần bị thay thế bởi sự tê dại, Tô Nhựt Mộng không biết phải làm gì mới đúng? Nàng ngó ra, theo cảm giác ngày càng mãnh liệt, nàng không kìm hãm được mà bắt đầu rên rỉ.

Lôi Ngạo Thiên nghe được tiếng rên của Tô Nhựt Mộng, lập tức lại mất khống chế, chuyển động nhanh hơn.

Một đêm vô mộng, một đêm xuân sắc.

Tô thị thấy trời đã sáng mà Tô Nhựt Mộng còn chưa rời giường, liền muốn qua kêu nàng rời giường. Chỉ có điều, một màn trước mắt lại khiến nàng sợ đến trợn mắt há mồm, trên đất nệm đầy y phục, dưới giường đặt hai đôi giày.

"A...." Cả người Tô thị run rẩy, từ từ dời mắt đến trên giường gỗ, khi nàng nhìn thấy cặp đôi đóng cảnh uyên ương trên giường, lập tức bị dọa đến mức hai chân nhũn ra, ngã người trên đất, liều mạng hét ầm lên.

"Mẹ, sao thế?" Rốt cuộc Tô Nhựt Mộng cũng ngồi dậy khỏi giường, gấp gáp nhìn Tô thị dưới đất.

"A... người là ai? Các người là ai? Mộng Nhi của ta đâu? Các người đem nàng đi đâu rồi?" Tô thị nhìn khuôn mặt xa lạ trên giường, kinh ngạc hỏi.

Mộng Nhi của nàng đâu? Tại sao lại có hai người xa lạ ngủ trên giường của Mộng Nhi?

Tô Nhựt Mộng nóng nảy, kéo chăn muốn rời giường, nhưng khi nhìn thấy thân thể nam tử dưới chăn, cũng không nhịn được hét ầm lên: "A... Sao người lại ở đây? Người là ai?"

Nàng bối rối, nàng vốn tưởng rằng chỉ là một giấc mộng xuân, ai ngờ hết thấy lại là sự thật.

Nhìn nam tử tuyệt sắc này, tình cảnh kích tình tối qua như thủy triều tràn vào đầu nàng. Nàng kéo chăn che cơ thể của mình lại, gấp gáp nhìn Tô thị, nói: "Mẹ, ta... ta... hắn... hắn..."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Mày mắt đưa tình

Nhìn nam tử tuyệt sắc này, tình cảnh kích tình tối qua như thủy triều tràn vào đầu nàng. Nàng kéo chăn che cơ thể của mình lại, gấp gáp nhìn Tô thị, nói: "Mẹ, ta... ta... hắn... hắn..."

Tô thị nghe nàng kêu mẹ, hơn nữa giọng nói này cũng đúng là giọng của Mộng nhi, vì vậy, hai mắt vốn trợn to lại nghiêm túc xem xét dò tìm đầu mỗi một lúc lâu, đột nhiên mắt nàng chảy xuống hai hàng lệ, run rẩy nói: "Con là Mộng nhi? Sao vết bớt trên mặt con lại biến mất rồi?"

Người trên giường là Mộng Nhi, nhưng mà, nàng không hiểu sao chỉ trong một đêm, vết bớt trên mặt Mộng Nhi lại không còn nữa? Còn nam nhân trên giường kia là sao nữa chứ? Nhìn tình hình thì, Mộng Nhi của nàng chắc chắn đã xảy ra quan hệ với nam nhân này.

Sao có thể như vậy chứ? Mộng Nhi là nữ tử chưa chồng, nếu để cho người trong thôn phát hiện nàng mất đi trong sạch trước khi thành thân, nàng sẽ bị trầm lòng heo mất.

Không được! Mộng Nhi là sinh mạng của nàng, là tất cả của nàng, nàng không thể lơ đãng nhìn chuyện đó xảy ra được.

Tuyệt đối không!

"Vết bớt trên mặt con không còn nữa? Chuyện này sao có thể?" Lần này đổi lại thành Tô Nhựt Mộng mất bình tĩnh, bớt không thấy, vậy má phải của nàng có phải sẽ trở nên tuyệt mỹ giống như má trái không? Vậy không phải nàng sẽ từ nữ tử xấu xí nhất trở thành mỹ nữ tuyệt sắc hay sao?

"Mộng Nhi, con mặc y phục vào nhanh đi. Người nam nhân trên giường kia là ai? Sao hắn lại xuất hiện trong phòng con?" Tô thị như được tiếp thêm sức mạnh, chân nàng không còn như nhũn ra nữa, nhanh chóng đứng dậy, khom lưng thu thập y phục trên đất, đưa cho Tô Nhựt Mộng.

"À." Tô Nhựt Mộng nhận lấy y phục, cúi đầu liếc mắt nhìn dung mạo tuyệt sắc đang ngủ yên trên giường. Cảnh tượng nóng bỏng tối qua lại lần nữa tràn vào đầu nàng, mặt nàng nóng lên trong nháy mắt, cứ như máu huyết toàn thân đều ăn ý vọt hết lên mặt nàng vậy.

"Mộng Nhi, con nhanh lên một chút! Nếu để cho người khác nhìn thấy, con sẽ bị trăm lòng heo đó. Mẹ cũng chỉ còn lại mình con, mẹ không cho phép chuyện đó xảy ra." Tô thị thấy Tô Nhượng Mộng vẫn còn đang kinh ngạc, ngăn người nhìn chằm chằm nam nhân trên giường, không nhìn được gấp gấp thúc giục nàng.

Cánh tay đang nắm y phục của Tô Nhượng Mộng khựng lại, ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Tô thị. Trời ạ! Thật sự có chuyện trăm lòng heo sao, đây rốt cuộc là cái địa phương gì vậy trời?

Người bị mất đi trong sạch là nàng, sao những người này còn hạ độc thủ với người bị hại cơ chứ?

Phong tục nơi này thật là thô hủ, thật là tàn khốc. Chẳng lẽ trong mắt bọn họ, sinh mạng của nữ tử nhẹ như rom rác hay sao? Mà sự trong sạch của nữ tử thì lại nặng tựa sinh mạng?

Cả người Tô Nhượng Mộng run rẩy, chính nàng cũng không rõ đây là do sợ hay do tức giận?

"Mẹ, tự con mất đi trong sạch, mắc mớ gì đến bọn họ? Sao bọn họ lại bắt con đi trăm lòng heo?"

Tô thị nghe vậy, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Tô Nhượng Mộng như đang nhìn quái vật, thật lâu không thể nói chuyện. Nữ tử trước mắt này thật sự là Mộng Nhi của nàng sao? Mộng Nhi luôn luôn nhút nhát bảo thủ sao có thể nói ra những lời to gan như thế? Sao có thể có suy nghĩ kinh hãi thế tục như vậy?

Không! Người trước mắt không phải là Mộng Nhi của nàng, nhưng mà, nàng vẫn gọi mình là nương, hơn nữa giọng nói kia đúng là của Mộng Nhi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Mộng Nhi của nàng từ lúc nào đã trở nên như vậy?"

"Con thật sự là Mộng Nhi sao?"

Tô Nhượng Mộng nhìn chằm chằm Tô thị, chột gật đầu, lên tiếng: "Là con! Mẹ, con thật sự là Mộng Nhi!"

"Nhưng mà, sao con lại có thể có ý nghĩ như vậy?" Tô thị chần chờ nhìn Tô Nhượng Mộng, thấp giọng hỏi.

Ý nghĩ như vậy? Tô Nhượng Mộng mờ mịt nhìn Tô thị, đột nhiên, có chút hiểu rõ câu nói của nàng. Nàng mấp máy môi, nói: "Mẹ, nữ tử chúng ta cũng là người, tại sao chịu phạt lại là nữ tử chúng ta? Chúng ta mất đi trong sạch không phải đã rất đáng thương rồi hay sao? Sao còn phải kéo chúng ta đi trăm lòng heo? Tánh mạng mỗi con người không phải đều giống nhau hay sao? Sao kẻ đáng chết lại là chúng ta?"

Tô Nhượng Mộng hơi mất khống chế, liên tiếp hỏi dồn Tô thị, nàng không phải không biết cổ đại là nơi trọng nam khinh nữ, nhưng mà, dù sao nàng cũng lớn lên ở nơi cơ đồ năm sao, nên giáo dục mà nàng tiếp nhận là nam nữ bình đẳng. Nữ tử mất đi trong sạch, cũng là tội không đáng chết!

Tô thị chảy nước mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, nghẹn ngào nói: "Đây chính là số mạng của nữ tử chúng ta!"

Mạng? Mạng của nữ tử thì không phải là mạng sao? Cũng bởi vì là mạng, nên mới không thể nhẹ như rom rác, tiện như kiến hôi.

Tay Tô Nhượng Mộng siết chặt thành quyền, hai môi mím chặt, ngồi yên trên giường không nhúc nhích.

Lôi Ngao Thiên vẫn nằm yên giả ngủ trên giường không cách nào giả bộ được nữa, sự run rẩy của Tô Nhượng Mộng khiến tim hắn thất lại. Hắn vốn định nghe xem nữ tử này sẽ phản ứng thế nào, nhưng mà, nghe nàng đặt câu hỏi với mẹ của nàng, hắn không tiếp tục bình tĩnh được nữa.

Nàng là nữ tử thế nào? Suy nghĩ của nàng quả thật là vượt mức, nhưng tính ra thì nữ tử như thế lại rất hợp với giáo chủ Ma giáo không bị trời buộc bởi lễ giáo thế tục như hắn.

Đơn giản chính là tuyệt phối!

Đột nhiên hắn rất muốn mờ mắt xem xem nữ tử này có đáng đáp thế nào? Bởi vì trong đầu hắn, chỉ nhớ rõ mỗi đôi mắt sáng tinh khiết kia.

"Hơ..." Lôi Ngao Thiên há to mồm ngáp một cái, lại duỗi thẳng lưng. Nghĩ đến chuyện mình sắp được nhìn thấy nữ tử đặc biệt đó, tim hắn không khỏi đập bình bịch.

Hắn chậm rãi mở mắt, nghiêng đầu nhìn vào phía trong giường, đập vào mắt là một khuôn mặt trái xoan không chút son phấn, lông mày như khói, hai tròng mắt long lanh tựa nước, môi đỏ thắm như ráng chiều, đẹp nhất là đôi mắt sáng như nước hồ thu.

Thật đẹp!

Ánh mắt quét đến cánh tay thon ngọc ngà đang lộ ra ngoài của nàng, trong đầu hắn hiện lên cảnh quần quít nóng bỏng của họ tới qua, tầm mắt dời đi, chống lại cặp mắt đen trong suốt như nước của nàng, mắt không chớp lấy một cái.

Ánh mắt của Tô Nhượng Mộng cũng không nháy mà dõi theo hắn, trong lòng cũng bắt đầu rung động. Đêm qua nàng đã biết dáng dấp của hắn rất tuấn đạt, nhưng chưa từng nghĩ tới, bộ dáng lim dim lúc vừa tỉnh ngủ của hắn lại càng mê người hơn nữa.

Nét phong nhã trên người nam nhân này nàng chưa từng gặp được, mặc dù lúc này bộ dạng của hắn có phần xốc xếch, trên mặt có lộ đôi chút bất an,

nhưng vẻ đẹp của hắn vẫn không hề giảm đi chút nào, ngược lại, càng khiến cho người khác cảm nhận được sự phóng khoáng không chịu trói buộc từ trên người hắn.

Hai người ngẩn ngơ ngắm nhìn đối phương, hoàn toàn quên mất trong phòng còn có một Tô thị, là một nữ nhân tuân thủ nữ tắc.

Tô thị nhìn bộ dáng mày mắt đưa tình của bọn họ, trong lòng càng thêm kinh ngạc, không nhịn được lên tiếng cắt đứt trao đổi không tiếng động giữa bọn họ, nhìn chằm chằm người nam nhân kia, hỏi: "Người là ai? Sao người lại ở trong phòng nữ nhi ta?"

"Nhạc mẫu đại nhân, ta sẽ không để cho nữ nhi của ngài bị trầm lòng heo, ta sẽ chịu trách nhiệm." Lôi Ngạo Thiên hỏi một đằng trả lời một nẻo, tầm mắt dòm khò người Lôi Ngạo Thiên, quay đầu nhìn Tô thị trong phòng, gằn từng chữ một.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Không cần người chịu trách nhiệm

"Ta không cần người chịu trách nhiệm!" Tô Nhược Mộng lập tức cự tuyệt, tròn to hai mắt nhìn hắn, con ngươi trầm xuống.

Vốn là Tô thị đã thờ phào nhẹ nhõm trước câu nói của Lôi Ngạo Thiên, nhưng chẳng mấy chốc, Tô Nhược Mộng lại lên tiếng cự tuyệt khiến nàng kinh ngạc không thôi.

Nàng nhìn Tô Nhược Mộng với vẻ không hiểu, ngập ngừng: "Mộng nhi, con đang nói cái gì thế? Sao con có thể nói như vậy? Con có biết chuyện này quan hệ rất lớn đến khuê dự của một cô nương hay không? Nếu con không chịu thành thân với vị công tử này, con sẽ bị bọn họ bắt đi trầm lòng heo đó."

Nàng sắp điên rồi, thật sự muốn điên rồi, vừa sáng ra đã bị đá kích liên tục hai ba lần, giờ Mộng Nhi còn nói gì mà không đồng ý, không phải là muốn cho người làm mẹ này đẩy gấp đến chết sao?

Trái tim của nàng sao có thể chịu được những đá kích này chứ, Mộng Nhi đã thực sự thay đổi rồi, biến thành một người hoàn toàn khác, thay đổi lớn đến mức người làm mẫu thân là nàng đây cũng sắp không nhận ra được nữa rồi.

Trước kia Mộng Nhi vừa nhát gan vừa hướng nội, bình thường mẫu thân nói gì nàng cũng không phản đối. Bởi vì tự ti với dung mạo nên nàng cũng không có bằng hữu, nhưng mà, giờ tính cách của nàng đã trở nên sáng sủa, nói cũng nhiều, nhưng có phải lá gan của nàng đã lớn quá rồi không? Sao có thể phát sinh quan hệ cùng một nam tử xa lạ trước khi thành thân được kia chứ? Trọng điểm là nàng còn bày ra bộ dạng vân đạm phong khinh như vậy?

Điên rồi, nếu không phải đang mơ thì chính là điên rồi, nàng bị điên rồi.

"Ngạo Thiên." Lôi Ngạo Thiên hứng thú nhìn Tô Nhược Mộng, hé môi, trầm thấp nói ra hai chữ.

"Cái gì?" Tô thị kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu hắn nói hai chữ này là có ý gì?

Lôi Ngạo Thiên nghiêng đầu nhìn về phía Tô thị, mỉm cười nói: "Nhạc mẫu đại nhân, tên của ta là Lôi Ngạo Thiên." Nói xong, hắn lại quay đầu liếc mắt nhìn Tô Nhược Mộng, nói tiếp: "Xin nhạc mẫu đại nhân ra ngoài một lát, ta có chuyện muốn nói với nàng."

Tô thị liếc nhìn Tô Nhược Mộng với vẻ mặt phức tạp, gật đầu, bắt đầu đi phải lui ra ngoài.

"Ta không có gì muốn nói với người hết, mời người lập tức rời khỏi nhà ta." Nhìn Tô thị đi ra ngoài, Tô Nhược Mộng lập tức kéo chắn bảo vệ thân thể của mình, đưa tay chỉ ngoài cửa, không vui quát.

Nàng mới không cần nam nhân này chịu trách nhiệm cái gì, nàng với hắn chỉ là hai người hoàn toàn xa lạ, không có chút tình cảm nào với nhau, thành hôn cái gì chứ?

Đây không phải là chịu trách nhiệm gì cả, đây căn bản là vô trách nhiệm với chính mình. Nàng sẽ không bao giờ thành thân với người mà mình hoàn toàn không quen!

Lôi Ngạo Thiên bắt được tay nàng, khóe miệng vẽ ra một nụ cười tà tử, nhấn mạnh nói: "Nương tử, nàng đã ăn sạch người ta rồi, sao có thể không chịu trách nhiệm được chứ?"

Nữ nhân này rất thú vị, hắn sẽ không buông tay đâu!

Tô Nhược Mộng nổi giận, dùng sức rút tay mình ra, nhưng theo động tác mạnh bạo của nàng, tấm chắn trên người nàng cũng rớt xuống. Chỉ có điều, lúc này nàng đang giận đến sắp mất lý trí, căn bản không chú ý cảnh xuân của mình đang lộ ra ngoài, mà nam nhân kia lại đang nhìn chằm chằm vào ngực nàng.

"Người nói cái gì? Tại sao ta phải chịu trách nhiệm với người? Rõ ràng là lỗi của người, ta chưa bắt người phải chịu trách nhiệm còn chưa tính, người còn đòi ngược lại ta." Bởi vì tức giận nên ngực Tô Nhượng Mộng lên xuống phập phồng, càng làm cho phong cảnh trước ngực nàng thêm sinh động, nàng sắp bị nam nhân vô lại này làm cho tức chết rồi.

Nhưng nàng vẫn không hề nhận ra chút khác thường nào, mãi đến khi nàng phát hiện hai dòng đỏ thấm chảy xuống từ mũi nam nhân kia, cúi đầu nhìn lại mới phát hiện trong lúc vô tình mình đã để lộ cảnh xuân.

Tức quá đi! Thật đáng hận mà!

"Không được nhìn!" Tô Nhượng Mộng hét lớn với hắn, lập tức đưa tay dùng sức kéo chặn lại về phía mình. Nhưng bị ai thay, bởi vì dùng sức quá mạnh, nên dù chân có bị kéo về phía nàng thật, nhưng thân thể của nam nhân kia cũng hoàn toàn chinh chinh lộ ra trước mặt nàng.

"A... người... người... người nhanh mặc quần áo vào đi." Tô Nhượng Mộng không cần thận liếc nhìn cây đại thụ ẩn trong khu rừng đen, lập tức bị dọa đến mức thét lên.

Mụ nội nó, vật kia cũng quá lớn rồi! Trách không được hiện giờ cả người nàng như sắp rời ra thành từng mảnh.

Lôi Ngao Thiên có chút ủy khuất nhìn nàng một cái, nhanh chóng xuống giường moi y phục dưới chân giường lên, thuần thục mặc xong, lại xoay người ngồi xuống mép giường nhìn Tô Nhượng Mộng, nói: "Nương tử, giờ ta đã bị nàng nhìn sạch hết rồi, nàng cũng đừng có mà ăn vạ nữa nhé?"

Hắn phát hiện mình rất thích nhìn dáng vẻ tức giận của nữ nhân này, ánh mắt của nàng bởi vì tức giận mà phát sáng rực rỡ như hai viên bảo thạch đen trong suốt. Bộ dáng sức sống dồi dào, tinh lực tràn trề đó khiến hắn mê đắm không thôi.

Chỉ có điều, nếu để cho người trên giang hồ nhìn thấy giáo chủ Ma giáo khiến cho người ta nghe tin đã sợ mất mật là hắn bày ra bộ dáng tiểu thụ này, đoán chừng con người sẽ rơi đầy đất. Nhưng mà, cũng bởi vì hắn là giáo chủ Ma giáo, hắn là Lôi Ngao Thiên, cho nên, hắn làm việc từ trước đến giờ cốt chỉ để chính mình thoải mái.

Cảm nhận và sinh tử của người khác, vốn chỉ có chút quan hệ nào với hắn.

"Người nói cái gì thế, ai là nương tử của người? Nhìn thấy hết thì sao chứ? Người cho rằng vóc dáng của người tốt lắm hay sao? Người mặc y phục xong rồi thì đi ngay cho ta. Nếu để cho người khác phát hiện người ở trong phòng của ta, ta không giết người là không được."

Tô Nhượng Mộng trừng to mắt quát hắn, trong lòng không hề có chút hảo cảm nào với nam nhân này, người bị thua thiệt là người ta, hắn còn dám bày ra bộ dạng tiểu tức phụ đó. Nam nhân không phải nên có khí khái của nam tử hán hay sao? Nhưng sao nam nhân trước mắt này lại bày ra cái dáng vẻ tiểu thụ đó?

"Nương tử nàng nói tục nha. Dù sao thì nàng chính là nương tử của ta, mẹ ta nói, nếu ta xảy ra quan hệ với nữ nhân, nhất định phải chịu trách nhiệm. Nếu không nàng sẽ cắt đứt chân ta, ném ta sang nhà nữ nhân đó sống cả đời. Mẹ ta nói, ta không thể bội tình bạc nghĩa với nữ nhân, nếu để cho nàng biết, nàng sẽ giết cả ta lẫn nữ nhân đó, sau đó sẽ chôn chung một chỗ. Mẹ ta nói..."

Lôi Ngao Thiên bắt đầu thuật lại những lời mẹ hắn đã nói, Tô Nhượng Mộng nghe đến đâu cả đầu, nhìn bộ dáng của hắn cũng không phải tiểu hài tử, sao mở miệng ngậm miệng cứ mẹ ta mẹ ta vậy chứ? Rốt cuộc hắn đã trưởng thành chưa vậy?

"Người bao nhiêu tuổi rồi?" Tô Nhượng Mộng tức giận cắt đứt lời hắn.

"Ta? Ta 20 rồi." Lôi Ngao Thiên đưa tay chỉ vào mình, giả bộ nghi hoặc lên tiếng, kỳ thật trong lòng đã sớm cười đến nghiêng ngửa rồi.

Hắn nhìn khuôn mặt Tô Nhượng Mộng thay đổi mấy lần, nhìn nàng càng tức giận thì trông mắt càng phát sáng, hắn phát hiện mình quả thật không có chút sức chống cự nào, càng nhìn càng nghiêng.

Tô Nhượng Mộng nghe vậy lại càng nổi giận, thờ thì thờ ôm bọc chặn nhìn hắn chằm chằm, quát: "Vậy một Đại lão gia 20 tuổi như người, làm cái gì mà cứ như tiểu tức phụ thế? Lại còn câu nào câu nấy cũng mẹ ta nói mẹ ta nói, mẹ của người là ai, nàng lại còn quản cả chuyện ta có muốn chịu trách nhiệm với người hay không nữa à? Chẳng lẽ nàng là Ma nữ sao? Lại còn có thể giết cả ta và người. Người rút đi, lập tức rút đi."

Lôi Ngao Thiên kinh ngạc nhìn về phía nàng, nói: "Nương tử, sao nàng biết được mẹ ta là một Ma nữ?"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Đồ bình dấm

"Cái gì?" Tô Nhượng Mộng còn kinh ngạc hơn cả Lôi Ngao Thiên, bởi vì sự kinh ngạc của nàng xuất phát từ trong tâm, còn của hắn chỉ là giả vờ.

Trong lòng Tô Nhượng Mộng vô cùng hỗn loạn, nam nhân này nói mẹ ruột của hắn là ma nữ, vậy hắn là cái gì? Rốt cuộc hắn là ai chứ? Nếu mẹ hắn thật sự là ma nữ, vậy thì thật sự có thể giết chết nàng sao.

Rốt cuộc nàng đã chọn tới ai chứ, sao rõ ràng người bị hại là nàng, mà nàng lại phải lâm vào tình thế khó xử hai mặt thụ địch?

Lông mày chau lại, Tô Nhượng Mộng nhẹ chuyển mắt, chợt thấy khóe miệng Lôi Ngao Thiên bật ra nụ cười thần nhiên, trong lòng nhất thời hiểu rõ, những lời này giờ hắn nói đều hù dọa nàng. Vì vậy, nàng hung tợn uy hiếp hắn, nói: "Rốt cuộc ngươi có chịu đi hay không? Nếu ngươi không đi, ta sẽ để cho Hắc tử cắn ngươi."

"Hắc tử là ai? Lão tình nhân của nàng? Hay hắn yêu thâm nàng?" Nghe vậy, khóe miệng vui vẻ của Lôi Ngao Thiên lập tức biến mất, tròng mắt đen thâm thùy bắn ra từng đạo lệ quang, cứ như thể chỉ cần nàng dám gật đầu, hắn liền lập tức băm thây vạn đoạn cái tên gọi là Hắc tử này.

Tô Nhượng Mộng nghi hoặc nhìn hắn, không hiểu đáng về chưa lẽ này của hắn là do đâu? Chẳng lẽ hắn không biết, bộ dáng lúc này của hắn giống như một lão trượng phu bị đồ bình dâm khi chộp được thể tử hồng hạnh xuất tường lắm sao.

Tô Nhượng Mộng không phục liếc mắt trừng ngược lại hắn, không nhịn được hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Lôi Ngao Thiên nhìn bộ dáng cổ mình muốn bảo hộ "Gian phu" này của nàng, lửa giận càng bùng lên cao hơn, đáy mắt toát ra hai ngọn lửa. Hắn vươn tay kéo nàng, cúi đầu bá đạo xoa nắn môi anh đào của nàng.

"Ừ, ừ, ừ..." Tô Nhượng Mộng đưa tay liều mạng đánh lên ngực hắn, nhưng Lôi Ngao Thiên như không biết đau, ngược lại còn ôm nàng chặt hơn, giống như muốn khảm nàng vào người mình.

Hắn càng ngày càng cuồng nhiệt, đưa tay kéo tấm chăn vướng víu ra, đôi môi nóng bỏng trượt thẳng một đường xuống dưới. Tô Nhượng Mộng không nhịn được run rẩy, mặt phỉm hồng, đưa tay nâng đầu hắn dậy, không có chỉ khí cầu xin tha thứ: "Ngừng, ngừng, ngừng! Cầu xin ngươi ngừng lại đi! Ta nói, ta nói!"

Không thể để hắn tiếp tục được, nếu không, nàng sẽ thật sự biến thành còn thỏ trắng trong bụng sói xám.

"Hắn là ai?" Lôi Ngao Thiên nghe lời ngừng lại, hai tay đỡ hai bên người nàng, ngược mắt nhìn nàng, hai mắt híp lại thành một đường, như thể chỉ cần nàng nói ra đáp án không hợp ý hắn, hắn sẽ tiếp tục nhào lên trừng phạt nàng.

Tô Nhượng Mộng nhìn bộ dáng của hắn, tim không khỏi đập bình bịch, nam nhân trước mắt nhìn đang ghen sao, bộ dáng lúc hắn ghen thật khá ái. Khả ái? Tô Nhượng Mộng bị hai chữ nhảy ra trong đầu mình dọa cho giật mình, ngay sau đó lại vội vàng lắc đầu, hồng muốn ném hết những cảm giác và tư tưởng điên cuồng kia ra ngoài.

Nàng trúng tà thật rồi, nam nhân này nào có nửa phần khả ái? Rõ ràng hắn là một tên vô lại, là một nam tiểu thụ hi nộ vô thường.

"Hả? Nàng còn không nói sao?" Lôi Ngao Thiên thấy nàng không nói gì, trong lòng lại bắt đầu thấy khó chịu.

"Hắc tử chính là con chó ta nuôi giữ nhà, ngươi đừng nhìn dáng dấp nó vừa đen vừa nhỏ, nhưng răng của nó lại rất sắc. Lần trước nó còn lên núi săn được một con thỏ hoang, nhờ vậy mà ta và mẹ ta mới ăn được một bữa thật ngon." Tô Nhượng Mộng nói xong, nhớ lại con thỏ hoang Hắc tử săn được bữa trước sau khi được nàng xừ lý, mỹ vị của nó thật khiến người khác phải chảy nước miếng, chép miệng thêm thưởng.

Lôi Ngao Thiên mặt đầy hắc tuyến nhìn nàng, gương mặt tuần tú không khỏi ửng đỏ. Hắn nhìn đáng về mơ ước của Tô Nhượng Mộng, nhớ tới câu "mới được ăn một bữa ngon" nàng vừa nói, tim hắn không khỏi thất lại.

"Nếu nàng chịu gả cho ta, ta có thể cho nàng ăn ngon mỗi ngày." Lôi Ngao Thiên nói ra một câu, sau đó, chính hắn cũng hận không thể cắn đầu lưỡi của mình. Trong lòng không khỏi thầm than, không ngờ đường đường giáo chủ Ma giáo anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở như hắn, cưới vợ còn phải dùng để đồ ăn để dụ dỗ cổ nương nhà người ta đồng ý.

Thật dọa người mà, nếu để cho thủ hạ của hắn thấy được, bọn họ không phải sẽ học máu tập thể mà chết sao? Sao bọn họ có thể chấp nhận được, giáo chủ thần dũng vô song của bọn họ lại đi đến nông nổi này.

Cưới vợ còn phải dùng tới đồ ăn làm điều kiện, nếu để cho thủ hạ của hắn biết, đoán chừng có lẽ bọn họ sẽ trực tiếp trói Tô Nhượng Mộng lôi về tổng đàn.

"Mộng Nhi, ta...." Lôi Ngao Thiên vừa định giải thích một chút, đã bị tiếng rống như sư tử Hà Đông của Tô Nhượng Mộng cắt đứt.

"Cái tên nam nhân ghê tởm này, ngươi nghĩ Tô Nhượng Mộng ta sẽ vì mấy món ăn đó mà bán rẻ hồn nhân của mình sao? Ngươi là cái tên ghê tởm vô lại, ta cắn chết ngươi." Tô Nhượng Mộng nói xong, trực tiếp biến thân thành tỷ tỷ của Hắc tử, nhe răng nhắm ngay cánh tay hắn mà nhào tới.

"Đau... A... Mộng Nhi, nàng nhẹ một chút, ta không chịu nổi." Lôi Ngao Thiên không chút để ý đến hình tượng mà hét to lên, đáy mắt lại lấp lánh tinh quang.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng hét chói tai của Tô thị, còn có giọng của một nam một nữ.

"Tô thị ngươi thật giỏi, dám đứng ở cửa canh chừng để khuê nữ nhà ngươi ban ngày lén lút vụng trộm trong nhà? Ta sẽ đi mời trưởng thôn tới, để hắn chủ

trì, xách cái đĩa khuê nữ không biết xấu hổ này của người đi trảm lòng heo, buộc đá ném xuống sông làm mồi cho cá."

Cái đôi vợ chồng nhà lão Ô kia sao tới sớm vậy? Nhất định là vừa nãy họ đã nghe được tiếng la trong phòng nàng. Xong rồi, nếu bọn họ thật sự chạy đi tìm trường thôn, nàng sẽ bị trảm lòng heo, buộc đá ném xuống sông làm mồi cho cá mất.

Nàng không muốn chết, cũng không thể chết, nhưng nàng cũng không muốn cứ tùy tiện gả cho một nam nhân xa lạ như thế.

Không thể chết được, không thể thành thân!

Tô Nhựt Mộng mím môi, đơ mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, đột nhiên dùng sức đẩy hẳn ra, cảm y phục vừa nãy Tô thị đưa cho nàng lên, nhanh chóng mặc vào, chạy như bay về phía cửa phòng.

"Người nhanh chóng rời đi đi!"

Khi Tô Nhựt Mộng chạy ra đến sân thì vợ chồng nhà lão Ô đã rời khỏi Tô gia, có lẽ đã thật sự đi tìm trường thôn. Tô Nhựt Mộng nhìn Tô thị ngã ngồi dưới đất, đau lòng bước tới, dùng sức nâng nàng dậy, nói: "Mẹ, có phải là Lão Ô tới không? Mẹ, ngài đừng sợ, ta nhất định sẽ không để bọn họ thực hiện được."

Tô thị nâng cặp mắt hồng hồng lên nhìn nàng, nói gấp: "Mộng Nhi, con đừng có tùy hứng nữa, mẹ sẽ nói vị công tử kia là vị hôn phu của con, là do trong lúc mẹ có mang con đã cùng một khuê nữ chỉ phúc vị hôn cho các con."

"Mẹ có nói gì, con cũng không được cãi ngang. Con chỉ cần gặt đầu là được rồi, chúng ta sẽ nói vị công tử này là do hỏi thăm khắp nơi mà tìm tới được, hẳn sẽ lập tức dẫn người về nhà thành thân."

Tô Nhựt Mộng ngây người, nàng ngờ ngác nhìn Tô thị, Tô thị không phải luôn không nói được mấy câu đã ho khan không ngừng hay sao? Hôm nay sao lại nói được nhiều thế, lại còn không ho lấy một tiếng.

Hơn nữa, sao nàng lại có thể nghĩ ra một mưu kế như vậy? Cái chuyện thù địch này cứ như thật vậy, nhưng mà, nàng không muốn chút nào đâu!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Đau khổ vạn phần

"Mẹ, người nói vậy có phải là hơi quá rồi không? Sao chúng ta có thể làm vậy được? Chúng ta cũng không thể làm lỡ hạnh phúc của người ta được." Tô Nhựt Mộng mở to hai mắt nhìn Tô thị, chợt lắc đầu, phủ quyết ý nàng.

Thậm chí nàng còn không tiếc lấy chuyện làm lỡ hạnh phúc của người khác ra làm có, chỉ vì không muốn mình bước chân vào một cuộc hôn nhân không có tình cảm.

Tô thị dùng sức lắc bả vai Tô Nhựt Mộng, đáy mắt thoáng qua thần sắc kiên định, nước mắt ứa ra nói: "Mộng nhi, chuyện này con nhất định phải nghe lời mẹ, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Chẳng lẽ con không màng đến sống chết của mình, muốn bỏ lại mẹ sống lẻ loi một mình trên đời này hay sao?"

"Mẹ, con không có nghĩ vậy, con muốn sống hơn bất kỳ ai, con lại càng không muốn bỏ rơi mẹ. Nhưng mà, con thật sự không muốn thành thân với một nam nhân không có chút tình cảm, chuyện này không hề tốt với con, chẳng lẽ mẹ muốn Mộng nhi cũng bước theo chân mẹ hay sao?"

Tô Nhựt Mộng nhìn chằm chằm Tô thị, ánh mắt kiên định, thấy trên mặt Tô thị xẹt qua vẻ kinh ngạc cùng thất thần, lại nói: "Mẹ, con sẽ nghĩ cách, con nhất định sẽ không để bọn họ thực hiện được, cũng nhất định sẽ không bỏ rơi người. Mộng nhi còn muốn sau này sẽ hiếu thuận với người thật tốt đó!"

Lôi Ngạo Thiên đứng sau cánh cửa nghe được Tô Nhựt Mộng gián tiếp cự tuyệt yêu cầu của hắn, trong lòng vừa khổ lại vừa chát, chuyện hắn muốn làm cho tới bây giờ chưa có gì là không được, nhưng mà, muốn thuận phục con mèo hoang bướng bỉnh này, có vẻ hơi khó.

Hắn không phải là kẻ gặp khó khăn liền khuất phục, sự cự tuyệt của nàng chỉ càng làm bùng lên ý chí chiến đấu của hắn mà thôi.

Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của nữ nhân này, hắn đã biết, đây chính là người mà hắn luôn tìm kiếm.

Hắn sẽ không buông tay, tuyệt đối không!

Trong từ điển của Lôi Ngạo Thiên chưa bao giờ xuất hiện hai chữ buông tay.

Tô thị kinh ngạc nhìn Tô Nhựt Mộng, trên mặt thoáng nét thương tâm và hốt hoảng, nhưng rất nhanh nàng đã khôi phục lại bình thường, hai mắt sáng rõ, gằn từng chữ một: "Mẹ tình nguyện con bước theo chân mẹ, cũng không muốn nhìn con bị buộc đá ném xuống sông làm mồi cho cá. Mộng nhi, con đừng ngang bướng nữa, nếu con còn chịu nhận ta là mẹ, thì nhất định phải nghe ta nói. Nếu không..."

"Nếu không thì sao?" Tô Nhực Mộng nhìn thái độ khác thường của Tô thị, ngập ngừng hỏi ngược lại.

Bất kể là trong trí nhớ của nàng, hay là trong một tháng sống chung với Tô thị kể từ khi nàng tới nơi này, nàng cũng chưa hề nhìn thấy Tô thị như thế. Chẳng biết tại sao, khi thấy Tô thị như vậy, trong lòng nàng lại thấy kích động.

Thì ra Tô thị cũng có một mặt mạnh mẽ như thế, thì ra nàng cũng không hoàn toàn là một quả hồng mềm. Hơn nữa, nàng bây giờ, cả người tản mát ra một loại khí chất cao quý khiến người khác không thể coi thường, như thể nàng là phu nhân của một đại gia đình, chứ không phải một nông phụ bình thường.

"Nếu không ta sẽ đâm đầu chết trước mặt con, thay vì để cho ta trở mặt nhìn con bị buộc đá ném xuống sông làm mồi cho cá, vậy còn không bằng để cho ta chết trước. Vậy thì trên đường xuống hoàng tuyền, hai mẹ con ta còn có thể làm bạn với nhau." Tô thị mím môi, kiên định nhìn Tô Nhực Mộng, như thể nếu nàng không đáp ứng, mẫu thân sẽ thật sự đâm đầu chết trước mặt nàng.

Mười tám năm nay, nàng xa xứ mang theo nữ nhi đến nơi này để sống, trụ cột tinh thần duy nhất để nàng có thể cắn răng chống đỡ trước mọi khó khăn chính là Tô Nhực Mộng, người nàng yêu nhất chính là nữ nhi.

Cho nên, bất luận thế nào nàng cũng sẽ không để Tô Nhực Mộng xảy ra chuyện.

Tô Nhực Mộng sùng sốt một chút, hai mắt trừng thật to, nhìn Tô thị với vẻ không thể tin nổi. Nàng chưa từng nghĩ tới Tô thị sẽ nói ra những lời này, nàng còn tưởng rằng cùng lắm Tô thị cũng chỉ nói những câu như đoạn tuyệt quan hệ gì đó để hù dọa nàng.

Nàng lại dám dùng đến cái chết để uy hiếp nàng thỏa hiệp?

Tô Nhực Mộng đưa tay bắt lấy tay Tô thị, chỉ sợ nàng sẽ thật sự nghĩ không thông, trong lòng cũng bắt đầu hoảng lên. Chuyện này là sao chứ? "Giặc ngoài" còn chưa giải quyết, mẹ ruột này đã muốn giữ chức "thù trong" rồi.

Chẳng lẽ nàng thật sự chỉ còn hai con đường để lựa chọn thôi sao? Một, thành hôn với nam tiểu thụ đó; Hai, buộc đá ném sông làm mồi cho cá.

"Con nghĩ xong chưa? Con không nói gì thì phải làm theo những gì ta bảo, con đừng nghĩ cứ nắm lấy tay ta thì ta sẽ không làm gì được. Chẳng lẽ đợi sau khi con bị mang đi rồi, ta còn không được tự do hay sao?"

Tô thị nhàn nhạt nhìn nàng, nói với vẻ vân đạm phong khinh, nhưng chính vì thái độ như thế nên mới càng khiến cho Tô Nhực Mộng cảm thấy áp lực. Bởi vì nàng đã nhìn thấy được vẻ kiên định từ đáy mắt Tô thị.

Làm sao bây giờ? Tâm Tô Nhực Mộng loạn như ma.

Có ta ở đây! Lôi Ngao Thiên thầm nói.

"Thôn trưởng, người mau đến xem mẹ con Tô thị đi, các nàng thật sự chẳng biết xấu hổ, dám lên lút vụn trộm ngay giữa ban ngày. Thôn trưởng, người nhất định phải đuổi hai mẹ con nàng ra khỏi thôn Thanh Thủy, trong thôn chúng ta chưa từng xuất hiện những người như vậy. Cũng không thể vì các nàng mà làm tổn hại đến danh dự trăm năm của thôn ta."

Lão Ô vừa khom lưng đi bên cạnh trưởng thôn, vừa kể lại những gì hắn thấy được ở Tô gia cho trưởng thôn nghe. Hai mắt lão híp lại đầy vẻ gian tà, khóe miệng lại cười lạnh đầy xảo quyệt.

Tô Nhực Mộng vừa nhìn thấy cái miệng chó không thể phun ra được ngà voi của Lão Ô, hai tay bên người đã siết chặt lại thành quyền, cắn chặt răng, hận không thể lập tức đánh cho cái lão vừa già vừa xấu ấy thành đầu heo.

Cái lão Ô này suốt ngày chỉ biết nghĩ trăm phương nghìn kế để chiếm lấy nhà cửa và ruộng đất nhà nàng. Đồng quý kế ấy quả thật là tầng tầng lớp lớp, từ ác độc, âm ngoan, khổ nhục kế, ly gián kế... lão đều làm không biết mệt, dù sao nhà cửa và ruộng đất nhà nàng chính là mục đích cuối cùng của lão.

Lão Ô này không đi làm gián điệp thật đúng là lãng phí nhân tài.

"Lão Ô này, lão lại tới đây để làm quái gì thế?" Tô Nhực Mộng không thể nhịn được nữa, chỉ thẳng vào lão Ô đã bước một chân vào sân nhà Tô gia, rống giận mắng.

Trưởng thôn (Lý Ngọc Quyền) há mồm vừa định giận dữ mắng mỏ Tô Nhực Mộng, nhưng hắn vừa ngược mắt nhìn thấy ngọc dung tuyệt mỹ trước mặt thì quên đóng cả mồm lại, hai tròng mắt cũng sắp rớt xuống.

"Người là ai?" Lý Ngọc Quyền khó khăn nuốt nước miếng một cái, híp mắt hỏi Tô Nhực Mộng.

Tô Nhực Mộng sùng sốt một chút, nhìn đám thôn dân phút trước còn hung sư động chúng, một phút sau đều chảy nước miếng trừng mắt nhìn nàng, cả người đều nổi da gà, nàng đưa tay chà xát cánh tay, ghét bỏ nói: "Ta không phải là người các ngươi muốn tìm hay sao? Sao người đã đứng trước mặt các ngươi, các ngươi còn không nhận ra được vậy?"

"Người là ác nữ Tô Nhực Mộng? Làm sao có thể? Nàng là nữ nhân xấu nhất thôn Thanh Thủy mà."

"Nhưng sao lại thế này? Hay là Tô thị thấy chuyện bại lộ, nên đem xấu nữ kia đi giấu?"

"Nhất định là như vậy, xấu nữ đáng chết đó, lão tử còn tưởng rằng nàng là trinh tiết liệt nữ gì chứ, không ngờ sau lưng lại là thứ dâm đẳng."

"Ta nhỏ vào, nếu không phải thấy má trái nàng còn có thể gặp người, miệng của ta quả thật là không cách nào hôn xuống được."

Theo lời của Đại Hồ Từ, mọi người ngạc nhiên nhìn hấn, trên mặt hiện vẻ không thể tin. Nhưng mà, ngay sau đó cái đám không tìm không phổi kia lại chỉ vào Đại Hồ Từ nở nụ cười.

Mặt Tô thị hết trắng lại đỏ, hết đỏ lại trắng, cắn chặt răng, bởi vì nàng mang bệnh quanh năm, gần như không ra khỏi cửa. Nàng thật không ngờ những thôn dân này lại có thể đối xử với Mộng Nhi của nàng như vậy.

Nàng đau khổ vạn phần, nhìn về phía Tô Nhược Mộng với vẻ thương tiếc và áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Báo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Nhân phẩm không tốt lắm

Tô Nhược Mộng chấn động nhìn những người trong sân, này giờ bọn họ đang nói gì? Trước kia bọn họ cũng khi dễ "nàng" như vậy? Sao trí nhớ trong đầu nàng lại không có? Chẳng lẽ những chuyện này đều là ký ức nguyên chủ không muốn nhớ lại, cho nên nào tự động cắt bỏ?

Lôi Ngạo Thiên đứng sau cánh cửa nghe những lời khinh bạc bên ngoài, trong đầu phác họa lên hình ảnh của đám người đó, tay nắm chặt thành nắm đấm kêu răng rắc, như thể cái tay hấn bóp chính là xương của những người đó.

Két - cửa phòng chợt mở ra, Lôi Ngạo Thiên hờ hững liếc mắt nhìn đám người trong sân, khóe mắt nhẹ chuyển, khóa chặt lên người Tô Nhược Mộng.

"Tô thị, người thật là to gan, dám giấu nam nhân trong phòng khuê nữ người." Lý Ngọc Quyền đưa tay chỉ vào Lôi Ngạo Thiên, hung tợn nhìn chăm chăm Tô thị, răng nghiến chặt đến mức hai bên trán nổi cả gân xanh.

Hấn hận không thể nhào tới nuốt luôn Tô thị nhu nhược kia vào bụng, hấn là một trưởng thôn, nhưng cũng là người phải để tang thê từ trẻ. Năm đó, từ lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mềm mại xinh đẹp của Tô thị hấn liền một lòng muốn tái giá với nàng, nhưng nàng cứng mềm đều không ăn, không cho hấn một chút cơ hội nào.

Nhiều năm qua, mặt mũi của hấn đều bị mất sạch trên người Tô thị, trong thôn không biết có bao nhiêu người ở sau lưng cười nhạo hấn không có bản lĩnh, ngay cả một quả phụ cũng không lấy được tới tay.

Thôn Thanh Thủy này của bọn họ, tiếng cũng như tên, tương truyền thôn quy không cho phép thôn dân phát sinh quan hệ trước khi thành thân, sau khi thành thân cũng không thể phát sinh quan hệ với ai khác ngoài trưởng phu, nếu không sẽ bị trưởng thôn bắt trảm lông heo, ném xuống sông làm mồi cho cá.

Tuy nhiên, nếu cả hai bên đều để tang, nếu có tình nghĩa với nhau, cũng có thể gầy dựng lại gia đình, sống nương tựa qua ngày với nhau.

Những năm gần đây, hấn luôn tâm tâm niệm niệm Tô thị có thể đáp ứng gả cho hấn, nhưng chờ hoài vẫn chỉ là những lời cự tuyệt đầy vô tình. Cho nên, khi thấy lão Ô muốn thầu tóm nhà cửa và ruộng đất nhà Tô thị thì hấn cũng vui vẻ thúc đẩy.

Hấn nghĩ, nếu ngay cả nhà cửa, ruộng vườn Tô thị cũng không có, cô nhi quả phụ không nơi nương tựa như các nàng chắc chắn phải dựa vào hấn.

Vốn tưởng rằng lần trước Tô Nhược Mộng bệnh nặng tới mức không thể gượng dậy, nào biết nàng không chỉ khá hơn, còn như biến thành một người khác. Cả người cũng nhạy bén sắc sảo, thủ đoạn cứng rắn, khiến cho lão Ô không ngừng ăn quả đắng, tính toán của hấn cũng theo đó mà trôi sông.

Giờ phút này, trong lòng Lý Ngọc Quyền như nở hoa, rốt cuộc cũng nắm được nhược điểm của nàng, khắp thôn Thanh Thủy này ai ai cũng biết, nữ nhi chính là tất cả đối với Tô thị, nàng vì nữ nhi chuyện gì cũng có thể đáp ứng. Cho nên, hiện tại hấn hoàn toàn có thể dùng chuyện của nữ nhi nàng để uy hiếp nàng.

Tô thị giật mình nhìn Lôi Ngạo Thiên một cái, sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói: "Trưởng thôn, người hiểu lầm rồi, hấn tên Lôi Ngạo Thiên, là vị hôn phu được chỉ phúc vi hôn của Mộng Nhi, không phải nam nhân xa lạ."

"Hấn là vị hôn phu của Tô Nhược Mộng? Sao ta lại không biết?" Lý Ngọc Quyền hét lên, không thể tin nhìn Tô thị.

Tô thị tới thôn Thanh Thủy đã mười tám năm, đến giờ hấn cũng chưa từng nghe nói xấu nữ nhi của nàng có vị hôn phu chỉ phúc vi hôn gì gì đó. Lý Ngọc Quyền hơi hí hóp mắt quan sát Lôi Ngạo Thiên một cái, trong lòng càng thêm chần chừ Tô thị đang nói láo.

Người đàn ông này không chỉ có dáng dấp anh tuấn phi phàm, toàn thân cao thấp đều tản ra khí thế của kẻ bề trên, trời sinh đã là hạc giữa bầy gà, chỉ một ánh mắt của hắn cũng đủ để khiến người ta không rét mà run.

Lý Ngọc Quyền cảm nhận được lãnh ý nơi đáy mắt của Lôi Ngạo Thiên, thân thể khẽ run lên, lập tức dời mắt sang chỗ khác, lần nữa khóa mắt trên người Tô thị.

Tô thị mở to mắt, thần nhiên nói: "Đây là chuyện riêng nhà chúng ta, chắc cũng không cần phải báo lên cho trưởng thôn đại nhân biết đâu nhỉ?" Nàng nổi giận, kéo chữ "trưởng thôn đại nhân" thật dài, khiến cho người ta vừa nghe đã hiểu được ý chế nhạo trong miệng nàng.

Hắn, Lý Ngọc Quyền chỉ là một trưởng thôn nho nhỏ, ngay cả một quan cửu phẩm tể riu còn không được, sao hắn phải quản chuyện nữ nhi nàng có vị hôn phu chi phúc vì hôn hay không?

Hơn nữa, nam nhân này mười tám năm như một ngày, từ trước tới giờ đều chưa từng bỏ ý định muốn chiếm đoạt nàng, nàng đối với hắn cũng đã sớm đầy bụng tức giận. Chuyện đã đến nước này, nàng cũng không cần phải sợ hắn nữa.

Nàng dù có liều mạng cũng phải giữ được Mộng Nhi, dù không gánh nổi, nàng cũng sẽ đi theo Mộng Nhi.

"Ha ha!" Các thôn dân nghe vậy, đều không nhịn được nở nụ cười, trong mắt mang theo hứng thú dày đặc quan sát trưởng thôn và Tô thị.

"Khụ!" Lý Ngọc Quyền bị mọi người cười đến đỏ cả mặt, khẽ ho khan một tiếng, nhìn chằm chằm Tô thị, khí thế mười phần nói: "Tô thị, ta khuyên ngươi nên nhanh chóng giao nữ nhi của ngươi ra đây, nếu không, chúng ta sẽ không khách khí nữa. Đến lúc đó, ngươi cũng đừng trách ta khi dễ cô nhi quả phụ các ngươi."

Tô Nhượng Mộng tiến lên từng bước, đưa người chắn giữa Lý Ngọc Quyền và Tô thị, thành công ngăn chặn tầm mắt của Lý Ngọc Quyền: "Ta nói, ta chính là Tô Nhượng Mộng, là do ngươi lớn tuổi, tai không dùng được nữa hay sao?"

"Ngươi thật sự là Tô Nhượng Mộng?" Lý Ngọc Quyền lần nữa quan sát Tô Nhượng Mộng, chăm chú nhìn má trái của nàng, một lúc lâu mới nói: "Sao vết bớt trên má phải ngươi không còn nữa?"

Nàng là Tô Nhượng Mộng, không chỉ bởi vì giọng nói của nàng giống với giọng của Tô Nhượng Mộng, còn vì má trái của các nàng cũng giống nhau. Hơn nữa, sau khi đánh giá tỉ mỉ, Lý Ngọc Quyền phát hiện Tô Nhượng Mộng không có bớt giống với Tô thị lúc trẻ đến bảy phần.

"Trưởng thôn đại nhân, đây là chuyện riêng của ta. Cái bớt trên mặt ta không có phạm pháp mà, đúng không?" Tô Nhượng Mộng không chút lưu tình đáp lại hắn một câu, nghe được câu nói của nàng giống hệt câu "Đây là chuyện riêng nhà chúng ta" của Tô thị, các thôn dân từ cười trộm chuyển thành cười âm lên.

"Ngươi... ngươi... ngươi..." Lý Ngọc Quyền tức giận chỉ vào Tô Nhượng Mộng, thẹn quá hóa giận quát: "Nếu ngươi chính là Tô Nhượng Mộng, vậy thì tốt rồi, cũng đỡ mất công bọn ta tìm kiếm. Nam nhân này từ trong phòng của ngươi bước ra, hơn nữa, phu phụ lão Ô cũng nói là nghe được tiếng lêu lổng của các ngươi trong phòng. Vậy thì, ngươi đã phạm vào thôn quy, chúng ta phải trảm ngươi xuống sông Thanh Thủy."

Nói xong, hắn lại quay sang đám nam tử trong thôn ở phía sau, nói: "Các ngươi nhanh chóng động thủ bắt giải Tô Nhượng Mộng đến bờ Thanh Thủy đi, chúng ta cùng thi hành thôn quy."

"Rõ, thôn trưởng, chúng ta động thủ thôi." Bọn nam tử nhất loạt ủng hộ, nhìn Tô Nhượng Mộng xinh đẹp như hoa, nhanh chóng muốn thừa dịp làm loạn trên người nàng một chút.

Lôi Ngạo Thiên tiến lên, chắn trước mặt Tô Nhượng Mộng, khoe miệng bật ra một tiếng cười nhàn nhạt, nói: "Nương tử, dường như nhân phẩm của nàng không tốt lắm?" Vừa nói ánh mắt vừa quét qua đám người trong sân, nhất nhất nhớ kỹ việc ác của bọn họ.

Tô Nhượng Mộng ưu nhã đáp một tiếng: "Vậy nên, ngươi đừng có đòi ta phải chịu trách nhiệm gì gì đó, nhân phẩm của ta không tốt, sẽ không chịu trách nhiệm với bất cứ ai." Nàng nhún vai tỏ vẻ không sao cả, lại đuổi người quay trở vào nhà.

"Vậy thì để vị phu chịu trách nhiệm cho!" Lôi Ngạo Thiên hăng hái tiếp lời nàng.

"... Sao cũng được!" Tô Nhượng Mộng hắc tuyến đầy mặt, bước chân vào cửa, đột nhiên dừng lại một chút: "Nếu ngươi có thể khiến cho bọn họ không tới phiền ta nữa, ta sẽ để cho ngươi chịu trách nhiệm."

"Phanh phanh phanh..." Bên tai truyền đến thanh âm của vật nặng rơi xuống, Tô Nhượng Mộng quay đầu lại, chỉ thấy mỗi Lôi Ngạo Thiên đứng phía sau vỗ tay phui bụi.

Trong sân chỉ còn Tô thị giật mình nhìn Lôi Ngạo Thiên.

"Người đâu rồi?"

"Ném ra ngoài rồi, sau này ngươi nương tử ghét, cứ để vị phu tới thu thập."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bào Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Răng roi đầy đất

Tô Nhực Mộng kinh ngạc nhìn Lôi Ngạo Thiên, bên tai truyền đến tiếng kêu rên từ ngoài cửa của những người đó.

Hắn là ai? Trong nháy mắt đã có thể vứt toàn bộ mười mấy người này ra ngoài cửa lớn, thật là lợi hại. Vừa nãy không phải hắn vẫn còn bày ra dáng vẻ tiểu thụ hay sao? Sao trong chớp mắt lại thành cao thủ võ lâm rồi?

Tô Nhực Mộng xoay người chạy ra cửa lớn, nhìn đồng người chất cao như núi đến ngó ngàng. Dư quang khỏe mắt lại đặt lên người lão Ô ở dưới cùng, nhìn hắn bị ép tới mức đỏ bừng cả mặt, vẻ mặt thống khổ, lại nhìn lên những người phía trên hắn, nàng phì cười, khom lưng ôm bụng cười to.

"Ha ha... chết cười mất thôi! Lão Ô à, sao tạo hình của ngươi nhìn giống Lão ô quy (con rùa già) không thờ được thế?" Càng nhìn càng buồn cười, càng cười lại càng dừng không được, vất vả lắm Tô Nhực Mộng mới ngừng lại được, đưa tay lau nước mắt chảy ra vì bật cười, rồi nói tiếp: "Sau này ta sẽ không gọi ngươi là Lão Ô nữa, gọi Lão ô quy càng hợp với ngươi hơn đó, ha ha..."

Lão Ô ghen đỏ cả mặt, khó khăn vờn tay, giận dữ chỉ vào Tô Nhực Mộng mắng: "Giới cho ngươi Tô Nhực Mộng, ngươi cứ chờ đấy. Ngươi là ác nữ không tuân thủ nữ tắc, ai cũng có thể làm chồng, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi."

Nghe vậy, sắc mặt Lôi Ngạo Thiên chìm xuống trong nháy mắt, tròng mắt đen bắn ra tia sáng lạnh. Tô Nhực Mộng chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thổi ngang qua tai, tiếp đó là ngọn núi người xóc xệch trước mắt sụp đổ trong nháy mắt, bên tai lại truyền tới những tiếng kêu rên liên tục.

Chuyện gì xảy ra thế này? Tốc độ cũng quá nhanh rồi đó? Nàng còn chưa kịp nhìn ra bọn họ bị ném xuống đất thế nào nữa?

"Nương tử, người này giao cho nàng xử lý." Giọng của Lôi Ngạo Thiên thành công kéo Tô Nhực Mộng ra khỏi kinh ngạc, hắn ném Lão Ô như ném giẻ lau, roi xuống cách chân nàng ba phân.

Tô Nhực Mộng ngược mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Mặc dù từ lâu ta đã định đánh cho hắn răng roi đầy đất, nhưng mà, ta sợ rằng hắn còn chưa roi xuống, tay ta đã đau chết rồi. Ngươi không biết đâu, da mặt của hắn còn dày hơn cả tường thành, ta cũng không muốn vì đánh hắn mà tự đá thương mình."

Tô Nhực Mộng nói xong, vẫn không quên lật xem tay mình, thật ra thì đôi tay này của nàng không hề nhăn nhui, cũng không bóng loáng. Một đôi tay quanh năm làm ruộng sao có thể giữ được vẻ mềm mại trơn bóng? Nàng cũng không phải thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước mưa xuân, nàng chỉ là một cô thôn nữ vừa lên núi kiếm củi, lại xuống đất làm ruộng, ra đồng làm việc, về nhà chiếu cố mẫu thân.

Nhưng mà, nàng lại rất muốn xem xem Lôi Ngạo Thiên sẽ làm thế nào? Sự ngây thơ của nam nhân này khiến nàng phải thay đổi cách nhìn, vốn cho rằng hắn chỉ là một nam tiểu thụ trông thì khá mà dùng không được, không ngờ hắn lại thâm tàng bất lộ, lại là một cao thủ võ lâm.

"Ba, ba, ba..." Khóe miệng hắn mỉm cười liếc nhìn Tô Nhực Mộng, nhẹ nhàng xóc lão Ô lên, đưa tay không ngừng chào hỏi qua lại trên mặt lão.

Một lúc lâu sau, hắn mới dừng tay lại, vứt lão Ô với nét mặt già nua đã trưởng đỏ như đầu heo, khóe miệng đầy máu xuống đất. Hắn cong môi, nhìn Tô Nhực Mộng với vẻ tranh công nói: "Nương tử, ta đã giúp nàng đánh cho răng hắn roi đầy đất, nàng nhìn thử cái đồng trên đất đi. Ta nghe lời như thế, có phải nàng nên thưởng cho ta chút gì đó hay không?"

Tô Nhực Mộng cúi đầu thoáng nhìn xuống đất, trên đất có mười mấy cái răng dính đầy máu đang lẳng lẳng nằm đó. Ánh mắt lại dời sang lão Ô giờ đã rên cũng không còn sứt, tâm tình nhất thời dâng cao.

Tầm mắt nhẹ chuyển sang người Lôi Ngạo Thiên, không ngờ lại nhìn thấy ý cười tà mị trên môi hắn, trái tim khẽ run rẩy, dời tầm mắt, thản nhiên nói: "Ngươi lý giải cụm từ răng roi đầy đất như vậy sao?"

Trên người nam nhân này có hơi thờ ơ tà mị, nhưng cũng vì thế, mà nàng càng có hứng thú với hắn.

Trong lòng không nhịn được bắt đầu suy đoán thân phận của hắn, nói là công tử quý tộc, trên người hắn lại thiếu đi cái vẻ quần là áo lượt, nói là nhân sĩ giang hồ, trên người hắn lại nhiều thêm một phần tà mị.

Môi mông khẽ mở, Lôi Ngạo Thiên nhìn Tô Nhực Mộng, mập mờ hỏi: "Vây ý của nương tử là?"

"Không phải ta đã bảo ngươi đừng có gọi ta là nương tử rồi hay sao?" Khuôn mặt của Tô Nhực Mộng không có tiền đồ mà đỏ lên, thẹn thùng phát cáu với hắn.

"Nàng vốn là nương tử của ta mà." Lôi Ngạo Thiên vui vẻ đưa tay xoa đầu nàng.

"Mới không phải!" Tô Nhực Mộng trừng mắt liếc hắn một cái, bực tức cúi đầu.

"Nuơng tử, chúng ta là vị hôn phu vị hôn thê của nhau, dù ta có gọi nàng là nuơng tử thì cũng không có gì quá đáng. Hôn nữa, nàng nể mặt ta tìm nàng nhiều năm như vậy, đừng lạnh nhạt với ta nữa có được không?" Lôi Ngạo Thiên ủy khuất nhìn nàng, đưa tay vuốt ngực, trung vệ đáng thương nói: "Rõ ràng vừa nãy nàng có nói nếu ta có thể làm cho bọn họ không đến phiền nàng nữa, nàng sẽ chịu trách nhiệm với ta."

"Ách.. Khụ..." Tô Nhữc Mộng bị sắc bởi dáng vẻ của hắn, đỏ mặt ho khan mấy cái, thẹn quá hóa giận, nhìn hắn nói: "Hiện giờ bọn họ vẫn còn ở đây. Hôn nữa, vừa nãy bọn họ còn nói sau này sẽ tới phiền ta. Sao ngươi lại bảo ta phải chịu trách nhiệm với ngươi? Biết đâu sáng mai họ sẽ tới gây sự với ta, biết đâu bởi vì ngươi đã thương bọn họ, ngược lại họ sẽ càng thêm hận ta, sau này sẽ càng gây sự với ta nhiều hơn nữa."

Lôi Ngạo Thiên xoay người, nhìn đám người đang khó khăn bò dậy khỏi mặt đất, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn: "Sau này các ngươi còn tìm đến đây gây phiền toái sao?"

Đám người nhìn nụ cười trên mặt Lôi Ngạo Thiên, đều cố gắng để cơ thể mình không run lên, mấp máy môi, liều mạng lắc đầu, nói: "Chúng ta sẽ không bao giờ đến đây nữa, chúng ta không dám đến đây gây sự nữa, xin đại hiệp tha mạng."

Bọn họ không phải người ngu, võ công của người này xuất thần nhập hóa, muốn giết họ còn dễ hơn bóp chết một con kiến. Bọn họ còn chưa có chán sống, sao có thể đem mạng mình ra mà nói giỡn được chứ.

Lý Ngọc Quyền nhìn những thôn dân đang sợ sệt kia, nghĩ đến chuyện mình vừa bị mất thể diện, lắc lắc cái thân tàn tiêu sái bước đến trước mặt Lôi Ngạo Thiên, oán hận nhìn hắn chằm chằm, nói: "Nơi này không phải là nơi không có vương pháp, ngươi có bản lãnh thì chờ ở đây, ta đi tìm người báo quan. Ta không tin ngươi còn có cả bản lãnh thông thiên dám không để quan phủ vào mắt."

"Ha ha.. Ta, Lôi Ngạo Thiên từ trước đến nay không thèm để bất cứ ai vào mắt. Dù có là đương kim Thánh thượng, ở trong mắt ta cũng không tính là cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Lôi Ngạo Thiên

"Ha ha.. Ta, Lôi Ngạo Thiên từ trước đến nay không thèm để bất cứ ai vào mắt. Dù có là đương kim Thánh thượng, ở trong mắt ta cũng không tính là gì cả." Lôi Ngạo Thiên nói với vẻ khinh thường.

"Ách?" Lý Ngọc Quyền không ngờ hắn lại có thể cuồng ngạo như vậy, giận dữ dậm chân, chỉ vào trán Lôi Ngạo Thiên nói: "Tốt nhất ngươi cứ đợi ở đây, đừng có mà bỏ đi. Ta không tin là ngươi thật sự không biết sợ."

"A..." Một tiếng rắc vang lên, tiếp đó là tiếng hét của Lý Ngọc Quyền, hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn cánh tay đang đung đưa của mình. Hắn ta vậy mà dám bẻ gãy tay hắn, xuất thủ nhanh như vậy, khiến cho hắn ngay cả phản ứng cũng không kịp.

Rốt cuộc hắn là ai? Là người hay ma?

"Các ngươi còn đứng đó làm gì? Chẳng lẽ định trơ mắt để ta bị người ta đánh hay sao? Chẳng lẽ chúng ta cứ không không để cho người ta đánh như vậy sao?" Lý Ngọc Quyền quay đầu, tức giận nhìn những người phía sau, rống giận.

Những người này thật quá kỳ cục, bị đánh còn không biết đánh trả. Quan trọng nhất là, bọn họ lại có thể giương mắt nhìn trưởng thôn hắn bị đánh mà không chút bận tâm?

Nghe vậy, Lôi Ngạo Thiên cong môi, khoe miệng nở một nụ cười mỉa hoặc, chỉ cười không nói, hờ hững liếc bọn họ một cái.

"Ách?" Những thôn dân kia thấy được nụ cười của hắn, bất giác lui về sau mấy bước, hoảng sợ nhìn trưởng thôn, nói: "Trưởng thôn, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe đến cái tên Lôi Ngạo Thiên sao?"

Cái tên trưởng thôn bỏ đi này, bình thường luôn làm xằng làm bậy trong thôn, kiểu cách quan lại mui phần thì cũng thôi đi. Nhưng sao hắn lại có thể nông cạn quê mùa đến vậy, ngay cả tên của giáo chủ Ma giáo giết người không thấy máu - Lôi Ngạo Thiên cũng chưa từng nghe qua.

Người ta là giáo chủ Ma Giáo, mọi người tránh còn tránh không kịp, ai sẽ vì hắn mà khiêu chiến với giáo chủ Ma giáo cơ chứ.

Lý Ngọc Quyền khinh miệt nhìn lướt qua bọn họ, lớn giọng hò hét: "Ta thèm quan Lôi Ngạo Thiên hắn là ai à?" Hiện giờ hắn chỉ một lòng muốn lấy lại mặt mũi, dù tay có đau nhức, cơ thể có mệt mỏi, thì hắn cũng phải gắng gượng.

Vậy mới nói, vì mặt mũi, con người có thể làm được mọi thứ.

"Trưởng thôn, hắn... hắn... hắn là giáo chủ Ma giáo nổi danh giang hồ, khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật, ngươi thật sự chưa từng nghe qua sao?" Cổ Nhị Trụ xưa nay có quan hệ tương đối thân thiết với trưởng thôn, cho nên lúc này hắn mới bất chấp khả năng bị Lôi Ngạo Thiên quần áo, gánh trách

nhệm nhắc nhở trưởng thôn.

Thấy trưởng thôn vẫn trưng ra cái bộ dạng ngây ngô ngốc nghếch, hấn cắn răng, nói tiếp: "Trương truyền, hấn không gần nữ sắc, cho nên, chuyện này nhất định có hiểu lầm. Chúng ta nên về thôi, tiếp tục ở lại chỉ sợ đến mạng cũng không còn."

Lý Ngọc Quyền ngơ ngác nhìn Cổ Nhị Trụ, lại nghiêng đầu nhìn sang Lôi Ngao Thiên và khí đầy mình, không nhìn được rùng mình một cái. Khó trách khẩu khí của hấn lại cuồng vọng như vậy, ngay cả đương kim Thánh thượng cũng không để vào mắt. Thì ra, hấn chính là đại ma đầu kia.

Cái tên này hấn cũng từng nghe qua, nhưng mà, hấn chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp đó. Giờ phút này, hấn thật sự sợ hãi, chọc phải Đại ma đầu còn kinh khủng hơn đặc tội với quan sai. Dù hấn có bị hấn ta một chương đập chết, cũng không có ai dám đứng ra nói giúp hấn một câu.

Lý Ngọc Quyền cầm hận trừng mắt liếc vợ chồng lão Ô, mắng: "Giời cho lão Ô nguoi, biết rõ người ta là Đại giáo chủ còn nghĩ cách kêu chúng ta tới đây chịu chết. Hai vợ chồng các nguoi thật quá đáng, ta sẽ không tha cho các nguoi đâu."

Hấn sáng suốt đẩy tất cả sai lầm và bức tức sang người vợ chồng lão Ô, lại ra về chính nghĩa phát tay với toàn bộ thôn dân, lớn tiếng nói: "Chuyện hôm nay toàn bộ đều do hai vợ chồng họ âm thầm giở trò quỷ, chúng ta cứ như vậy mà tha cho bọn họ được hay sao?"

"Không thể!" Những thôn dân kia cũng phục hồi tinh thần lại, đồng loạt lớn tiếng.

Bữa tiệc đau đớn này không thể chịu xuống được, nếu không thể tìm Lôi Ngao Thiên tính sổ, uất ức của bọn họ phải trút hết lên người vợ chồng lão Ô. Nếu không phải hấn kêu trưởng thôn triệu tập bọn họ đến đây, sao bọn họ có thể vô duyên vô cớ bị thương thế này?

Đoàn người liếc nhau một cái, lần nữa lớn tiếng: "Lão Ô phải trả tiền thuốc thang cho bọn ta, nếu không chúng ta sẽ đến nhà họ ăn vạ."

"Không sai!"

"Ha ha!" Tô Nhựt Mộng nhìn đám thôn dân đang trào dâng lòng căm phẫn trước mắt, không nhìn được phải bật cười: "Các nguoi lại thế nào nữa vậy? Không phải vừa nãy đều đồng lòng muốn gây sự với ta hay sao?"

Các thôn dân bị nàng chế nhạo như vậy, sợ hãi liếc mắt nhìn Lôi Ngao Thiên, hốt hoảng khoát tay, giải thích: "Tô cô nương, thật xin lỗi! Chúng ta chỉ tin sai lời của lão Ô, chúng ta sẽ không bao giờ đến làm phiền các nguoi nữa."

Lôi Ngao Thiên nghe các thôn dân giải thích, hài lòng gật đầu, tỏ vẻ vui đùa nhìn Tô Nhựt Mộng, nói: "Nương tử, nàng nghe được rồi chứ, bọn họ sẽ không bao giờ tới đây gây chuyện với nàng nữa. Lần này, nàng có nên..."

Tô Nhựt Mộng có chút bất đắc dĩ nhìn hấn, nét mặt của người này thay đổi cũng nhanh thật, lúc thì cười, lúc thì lạnh, hấn không sợ mặt hấn sẽ bị rút gân hay sao. Nhưng mà, vừa nãy nghe họ nói, hấn là giáo chủ Ma giáo, nàng cũng không kinh ngạc mấy; nhưng nghe họ nói từ trước đến nay hấn không gần nữ sắc, nàng lại thấy không hiểu lắm.

Thì ra lời đồn thật không đáng tin, sao hấn lại không gần nữ sắc được chứ, rõ ràng là một sắc lang mà. Tối qua hấn không chỉ ăn sạch nàng, mà còn tràn đầy tinh lực, làm cho cả người nàng đều như rã ra, sáng nay còn tiếp tục động tay động chân với nàng, sao có thể nói là không gần nữ sắc?

Bị đặt! Tối qua ngay cả một xấu nữ như nàng mà hấn cũng nuốt được, vậy thì bên ngoài hấn còn có bao nhiêu nữ nhân nữa chứ?

Lúc Tô Nhựt Mộng nghĩ tới đây, chẳng biết tại sao lại thấy ề ảm? Không biết là tư vị gì.

"Ta không thích nguoi."

"Cái gì?" Lôi Ngao Thiên hơi sững sốt, nhú mày, ngay sau đó lại bày ra dáng vẻ tiểu thụ, đưa tay lắc lắc tay nàng, nói: "Nương tử, hôn nhân đại sự từ trước đến giờ đều nghe theo lệnh của cha mẹ, sắp đặt của bà mối. Nàng là nữ nhi, chỉ cần nghe theo cha mẹ an bài là được, ta là người rất tốt, chỉ cần tiếp xúc thêm vài ngày nữa, nàng sẽ phát hiện ta là một ứng cử viên rất tốt cho vị trí phu quân."

Tô Nhựt Mộng liếc hấn một cái, đưa tay xoa xoa cánh tay, nói: "Nguoi còn chưa chịu đi?"

Hấn là giáo chủ Ma giáo uy phong lừng lẫy, chẳng lẽ còn muốn định cư lâu dài ở cái nơi sơn thôn hẻo lánh này? Mặc dù nàng biết tà giáo không nhất định là người xấu, danh môn chính phái cũng chưa chắc là người tốt, nhưng mà, nàng không muốn cùng hấn trải qua cuộc sống mưa gió máu tanh gì đó đâu.

"Nương tử ở đâu, ta sẽ ở đó." Lôi Ngao Thiên dùng một câu để chặn đứng suy nghĩ của nàng.

"Ta đã nói, ta không phải nương tử của nguoi." Tô Nhựt Mộng vò đầu bứt tóc, nhưng hấn lại cong môi, sắp người tới, nhẹ giọng nhắc nhở bên tai nàng: "Nếu nàng còn cưỡng ép nàng không phải nương tử của ta một lần nữa, ta dám khẳng định ngày mai nhất định những người này sẽ còn đến gây sự với nàng nghiêm trọng hơn nữa."

"Ách?" Một câu thức tỉnh người trong mộng, Tô Nhựt Mộng giật mình nhìn hấn, trong lòng cũng khẳng định tính chân thực của câu nói này. Những người này từ trước đến nay đều chỉ ăn mềm không ăn cứng, nếu Lôi Ngao Thiên không bảo vệ nàng nữa, chỉ sự những ngày tiếp theo của nàng và mẫu thân sẽ không dễ chịu chút nào.

Tô Nhựt Mộng trầm ngâm, hồi lâu không nói tiếng nào, Lôi Ngao Thiên cũng không thúc giục nàng, mà để mặc cho nàng lo lắng. Hấn không sợ nàng

cực tuyệt, bởi vì, hấn tuyệt đối sẽ không buông tay, cho nên, nàng có cực tuyệt cũng vô ích.

"Được! Ta đồng ý! Nhưng mà, ta có điều kiện, nếu ngươi không thể đáp ứng điều kiện của ta, giả nào ta cũng không thành thân với ngươi!"

chương 10: cùng nhau sống đến bạc đầu

Ánh mắt Lôi Ngao Thiên chợt lóe sáng nhìn chăm chăm Tô Như Mộng vui mừng nói:

"điều kiện gì? trên thế giới này không có việc Lôi Ngao Thiên ta làm không được"

Hấn là Lôi Ngao Thiên , hấn là vạn năng

Hấn có thể ngoan độc, nhưng không phải với nàng, hấn có thể yêu , lại chỉ nàng

Lần đầu tiên hấn động tâm, lần đầu tiên hấn thân cận nữ tử, lần đầu tiên hấn có hứng thú với nữ tử

" thứ nhất, sau khi thành thân ta sẽ không rời khỏi đây. thứ hai, ngươi không được cho người trên giang hồ biết chúng ta thành thân. Thứ ba, trước kia ngươi sinh hoạt cá nhân như thế nào ta mặc kệ nhưng sau khi thành thân ngươi không được phép có chuyện với những nữ tử khác. Nếu để ta biết ngươi có ta liền....ta liền..."

Tô Như Mộng nói xong ánh mắt nhất thời trở nên hung hãn, trên mặt nổi hai rặng mây đỏ rất khả nghi lấp bắp nói không ra lời. Nàng rời tầm mắt sang người dân còn đang đứng ngây ngốc tại chỗ liền không vui quát:

" Các ngươi sao còn chưa đi? còn muốn bị đánh sao?"

Hoàn cảnh hiện tại nếu không thành thân với hấn thật không còn cách nào khác rồi. nếu nàng chỉ có một mình thì cùng lắm sẽ rời đi nơi này nhưng mà nàng lại không chỉ có một mình mà còn có mẫu thân yếu đuối

Cho nên nàng không thể làm theo ý mình mà để lại hậu quả.

" Ách , chúng ta đi, chúng ta lập tức đi"

nhóm người người nhìn ta , ta nhìn ngươi rồi mau chóng kéo nhau lần lượt rời đi. Lôi Ngao Thiên lại không gặp trở trở . vợ chồng Lão Ô chịu con tức giận xoay người rời đi , vừa đi vừa mắng

Lôi Ngao Thiên ra oai vuốt cằm nhìn chăm chăm Tô Như Mộng thấy thật thú vị. Sao Cô gái này lại có thể hấp dẫn ánh mắt cùng tâm hấn chứ? Nhìn mặt nàng thẹn thùng lại giống quả táo chín đỏ búng cả khuôn mặt ,thật sự hấn muốn cắn một ngụm

" ngươi nhìn cái gì?" Tô Như Mộng quay đầu lại thấy hấn cứ nhìn đến bộ dáng của mình lúc này, tâm không khỏi run lên lập tức phụng phịu nói.

Lôi Ngao Thiên khẽ cười, không biết vì sao nhìn nàng thẹn thùng hấn lại càng muốn trêu chọc nàng:

" nhìn ngươi a."

Mặt Tô Như Mộng càng thêm đỏ ửng , hấn nhìn không được đứng lên cười

" ha ha.... nương tử tất cả điều kiện ta đều đáp ứng, nhưng điều cuối cùng ta nghe không hiểu , nếu ta có chuyện như vậy mà ngươi biết thì sẽ như thế nào? Nương tử phải nói rõ ràng để vi phu biết không thì vi phu thật sự không thể giúp nương tử giải ưu."

" ta...ta.." Tô Như Mộng lấp bắp đứng lên, lời này nàng thật sự không nói lên lời, hơn nữa ý tứ có vẻ hấn hiểu, nam nhân này có ý gì nàng đi?

" ngươi nghe không rõ hay là ngươi có ý không hiểu?"

" ta thật sự nghe không rõ" Lôi Ngao Thiên nhìn nàng với vẻ vô tội.

" nhưng ngươi là giáo chủ, chẳng lẽ chỉ số thông minh của ngươi lại kém như vậy?" Tô Như Mộng như vậy không nhìn được tức giận liền mặc kệ. nàng quyết định không thêm đề ý đến hấn , nàng bước đến đỡ Tô thị vào phòng

Lôi Ngao Thiên đột ngột bước theo, thân thủ đỡ tay kia của Tô thị nói:

" chỉ số thông minh của ta không thấp, nương tử có lời khó nói thì ta liền hiểu trong lời nói một nửa của nàng.không thì ta đâu biết ý tứ của nàng" nói xong hấn nhẹ lay tay Tô thị làm nũng:

" nhạc mẫu người phải thay ta làm chủ"

"Ách?" Tô thị sửng sốt, quay đầu nhìn tay hấn đỡ tay mình trong lòng cảm thấy ấm áp , nhưng vì hạnh phúc của nữ nhi ,nàng dừng lại nhìn hấn hỏi:

" Ngao Thiên, đại nương hỏi ngươi , ngươi thật là giáo chủ Ma Giáo?"

Ma Giáo bị thê nhân xưng là Ma Giáo thì nhất định là sẽ không quang minh chính đại đi? nàng không hiểu chuyện trên giang hồ, tuy rằng con rẻ này nàng thật vừa ý nhưng vừa nghe là người ma giáo nàng thật lo lắng, nói gì thì cũng không thể để nữ nhi gả cho một đại ma đầu.

" ần, ta là giáo chủ Ma Giáo , nhưng nhạc mẫu yên tâm ta không có lạm sát người vô tội, cũng không gây họa cho dân chúng"

Lôi Ngao Thiên nhìn Tô thị bằng một ánh mắt chân thành trả lời.

Bọn họ tuy là Ma Giáo nhưng không làm chuyện trái với đạo lý, tuy rằng cũng giết không ít danh môn chính phái nhưng tất cả bọn họ đều là nguy quân tử , nói mình chính nghĩa sau lưng lại giở trò giết người diệt khẩu.

Tô Như Mộng nhìn hẩn một cái, lại đem ánh mắt dừng trên người Tô thị nói:

" nương, danh môn chính phái không nhất định là quân tử, Ma Giáo cũng không nhất định là tàn huyết*" (câu này ta nghe không hiểu này ai giúp ta) nàng có trực giác mãnh liệt, Lôi Ngao Thiên cũng không giống mọi người nói tà ác như vậy, ánh mắt hẩn không lừa được nàng, có thể có ánh mắt chân thành như vậy nhất định không phải người tà ác.

Lôi Ngao Thiên ngoài ý muốn nhìn Tô Như Mộng, con người đen nhìn người trước mặt, cô gái này thật sự làm hẩn rung động , người nào nghe đến ma giáo đều run sợ mà nàng thì lại rất tự nhiên nói chuyện rất bình thường như không.

Thật sự ngoài ý muốn, một sự ngọt ngào ngoài ý muốn.

Tô thị nhìn sâu vào mắt Lôi Ngao Thiên, nếu giống như Tô Như Mộng nói thì nàng không nói coi như ngầm đồng ý , bởi vì nàng cũng từng trải qua như vậy kết quả cũng là bất hạnh , nàng có thể nhìn ra được điểm này, nam nhân này thật sự thích Mộng nhi, thật sự muốn che trở nàng, nàng cũng không có lí do gì mà không chúc phúc cho nữ nhi của mình

" ta hiểu, Ngao Thiên ta hi vọng về sau người có thể chiếu cố và bảo hộ tốt Mộng nhi, nàng là đứa nhỏ có số khổ, từ nhỏ đã không có phụ thân , mà lại là một con ma ồm, nàng ăn cũng không ít khổ, nên chỉ cần các người hạnh phúc là tốt rồi ta cũng sẽ không để ý đến lời đồn đãi"

Ngao Thiên cao hứng đến không khép được miệng, cười như tiểu hài tử đi thi được các lão sư khen ngợi . hẩn gật mạnh đầu nhìn Tô thị nghiêm túc nói:

"thỉnh nhạc mẫu đại nhân yên tâm, Ngao Thiên sẽ bảo vệ tốt Mộng nhi, chỉ cần có ta ta nhất định sẽ không để ai tổn thương nàng dù chỉ là một sợi lông. Mặc kệ phía trước có đao hay cung tên ta đều đứng phía trước che trở nàng."

Tô Như Mộng thật ngoài ý muốn khi Tô thị nói như vậy. Nàng thật không ngờ một nông phụ cư nhiên đại nghĩa như vậy, có thể làm cho nàng nói ra lời này, nếu không phải nàng có kiến thức rộng ,thì phải là bởi vì nàng thật tâm yêu thương nữ nhi của mình.

Mà trong lời nói của Lôi Ngao Thiên lại làm cho mình bắt đầu cảm động , đứng lên nghiêng đầu xem xét hẩn khẽ cười nói:

"người đừng có mạnh miệng."

Lôi Ngao Thiên thấy Tô Như Mộng thay đổi thái độ tươi cười với hẩn. thật lâu lấy lại bình tĩnh , ngây ngốc, thất thần , thẳng đến khi Tô thị ho nhẹ một tiếng hẩn mới phục hồi tinh thần lại vui vẻ nhìn nàng nói:

" ta cam đoan , cho dù ta chết ta cũng sẽ làm cho Ma giáo thay ta bảo vệ người!"

" phi, phi, phi" Tô Như Mộng phi liên ba cái tròng mắt liếc hẩn một cái , sáng giọng:

" ý của người là sao? ta và người còn chưa thành thân người bắt đầu muốn rửa ta thù tiết sao?"

Lôi Ngao Thiên thấy nàng hờn giận nội tâm ảm áp dễ chịu, nở nụ cười ảm áp cầu xin tha thứ:

" nương tử bớt giận vì phu sẽ không bao giờ nói như vậy nữa , đó là lời nói diêm xấu . Chúng ta sẽ được sống tốt, chúng ta sẽ sống cùng nhau đến lúc bạc đầu. Ta còn tưởng tượng đến cả đầu người chỉ một màu tóc trắng xóa".

" Vào thôi" Tô Như Mộng không nhịn được niềm hạnh phúc dâng lên trong lòng. Nàng bữu môi đỡ Tô thị vào phòng. Nam nhân này càng nói càng quá, bất quá nàng thích câu ' chúng ta sẽ sống cùng nhau đến bạc đầu'

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng.* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: cùng nhau sống đến bạc đầu (tt)

Bọn họ tuy là Ma Giáo nhưng không làm chuyện trái với đạo lý, tuy rằng cũng giết không ít danh môn chính phái nhưng tất cả bọn họ đều là ngụy quân tử, nói mình chính nghĩa sau lưng lại giở trò giết người diệt khẩu.

Tô Như Mộng nhìn hẩn một cái, lại đem ánh mắt dừng trên người Tô thị nói:

"nương, danh môn chính phái không nhất định là quân tử, Ma Giáo cũng không nhất định là tàn huyết*" (câu này ta nghe không hiểu này ai giúp ta) nàng có trực giác mãnh liệt, Lôi Ngạo Thiên cũng không giống mọi người nói tà ác như vậy, ánh mắt hẩn không lừa được nàng, có thể có ánh mắt chân thành như vậy nhất định không phải người tà ác.

Lôi Ngạo Thiên ngoài ý muốn nhìn Tô Như Mộng, con người đen nhìn người trước mặt, cô gái này thật sự làm hẩn rung động, người nào nghe đến ma giáo đều run sợ mà nàng thì lại rất tự nhiên nói chuyện rất bình thường như không.

Thật sự ngoài ý muốn, một sự ngọt ngào ngoài ý muốn.

Tô thị nhìn sâu vào mắt Lôi Ngạo Thiên, nếu giống như Tô Như Mộng nói thì nàng không nói coi như ngầm đồng ý, bởi vì nàng cũng từng trải qua như vậy kết quả cũng là bất hạnh, nàng có thể nhìn ra được điểm này, nam nhân này thật sự thích Mộng nhi, thật sự muốn che chở nàng, nàng cũng không có lý do gì mà không chúc phúc cho nữ nhi của mình

"ta hiểu, Ngạo Thiên ta hi vọng về sau người có thể chiếu cố và bảo hộ tốt Mộng nhi, nàng là đứa nhỏ có số khổ, từ nhỏ đã không có phụ thân, mà ta lại là một con ma ốm, nàng ăn cũng không ít khổ, nên chỉ cần các người hạnh phúc là tốt rồi ta cũng sẽ không để ý đến lời đồn đãi"

Ngạo Thiên cao hứng đến không khép được miệng, cười như tiểu hài tử đi thi được các lão sư khen ngợi, hẩn gạt mạnh đầu nhìn Tô thị nghiêm túc nói:

"thình nhac mẩu đại nhân yên tâm, Ngạo Thiên sẽ bảo vệ tốt Mộng nhi, chỉ cần có ta ta nhất định sẽ không để ai tổn thương nàng dù chỉ là một sợi lông. Mặc kệ phía trước có đao hay cung tên ta đều đứng phía trước che chở nàng"

Tô Như Mộng thật ngoài ý muốn khi Tô thị nói như vậy. Nàng thật không ngờ một nông phụ cư nhiên đại nghĩa như vậy, có thể làm cho nàng nói ra lời này, nếu không phải nàng có kiến thức rộng, thì phải là bởi vì nàng thật tâm yêu thương nữ nhi của mình.

Mà trong lời nói của Lôi Ngạo Thiên lại làm cho mình bắt đầu cảm động, đứng lên nghiêng đầu xem xét hẩn khẽ cười nói:

"người đừng có mạnh miệng"

Lôi Ngạo Thiên thấy Tô Như Mộng thay đổi thái độ tươi cười với hẩn. thật lâu lấy lại bình tĩnh, ngây ngốc, thất thần, thẳng đến khi Tô thị ho nhẹ một tiếng hẩn mới phục hồi tinh thần lại vui vẻ nhìn nàng nói:

"ta cam đoan, cho dù ta chết ta cũng sẽ làm cho Ma giáo thay ta bảo vệ người!"

"phi, phi, phi" Tô Như Mộng phi liên ba cái tròng mắt liếc hẩn một cái, sáng giọng:

"ý của người là sao? ta và người còn chưa thành thân người bắt đầu muốn rửa ta thù tiết sao?"

Lôi Ngạo Thiên thấy nàng hờn giận nội tâm âm áp dễ chịu, nở nụ cười âm áp cầu xin tha thứ:

"nương tử bớt giận vì phụ sẽ không bao giờ nói như vậy nữa, đó là lời nói diêm xấu. Chúng ta sẽ được sống tốt, chúng ta sẽ sống cùng nhau đến lúc bạc đầu. Ta còn tưởng tượng đến cả đầu người chỉ một màu tóc trắng xóa".

"Vào thôi" Tô Như Mộng không nhịn được niềm hạnh phúc dâng lên trong lòng. Nàng bừa bãi đỡ Tô thị vào phòng. Nam nhân này càng nói càng quá, bất quá nàng thích câu "chúng ta sẽ sống cùng nhau đến bạc đầu"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Ném xương biết vị

Sáng hôm sau, Tô Như Mộng nhìn Tô thị vẫn đang ngủ say, rón rén rời giường xuống phòng bếp chuẩn bị điểm tâm.

Bởi vì trong nhà chỉ có hai gian phòng, cho nên, nàng nhường lại phòng mình cho Lôi Ngạo Thiên, nàng và Tô thị chen chung trên một chiếc giường. Tối qua là lần đầu tiên từ sau khi đến nơi này, nàng và Tô thị thấp đèn tâm sự thâu đêm, ngoại trừ thân thể của nàng, Tô thị gần như nói cho nàng nghe tất cả

mọi chuyện, còn nói rất nhiều về cách ứng xử trong đạo vợ chồng.

Nàng nghe tới đó cả mang tai, trong lòng lại vô cùng ảm áp, đây là lời dạy dỗ chân thành cùng với nỗi đau buồn da diết của một vị mẫu thân dành cho nữ nhi yêu quý của mình trước khi thành thân. Nàng không hi vọng nữ nhi đi vào vết xe đổ của mình. Rốt cuộc nàng cũng hiểu được, bất kể đối phương có thân phận thế nào, chỉ cần hấn thật lòng yêu người, thì người mới có thể có được hạnh phúc.

Suốt một đêm dài, mãi đến khi trời tờ mờ sáng, Tô thị mới chịu nghe theo lời thúc giục của Tô Nhượng Mộng, nặng nề thiếp đi.

Tô Nhượng Mộng ra khỏi phòng, mắt lại bất giác liếc nhìn sang cửa phòng mình, tim không khỏi đập chậm một nhịp, còn nhớ đêm qua khi Tô thị nói Lôi Ngạo Thiên thật lòng thích nàng, lúc đó mặt nàng hồng nóng như bị lửa thiêu.

Nàng vào phòng bếp lấy thùng gỗ và đòn gánh, định ra bờ sông lấy nước, lại thấy thùng gỗ ẩm ướt, bên cạnh lu nước cũng có vết nước đọng. Nàng ngờ vực để thùng gỗ xuống, đến gần lu nước, vừa kéo nắp đậy ra thì thấy trong lu đã đầy nước.

Tô Nhượng Mộng đóng nắp lu lại, khoe miệng khê cong lên, không ngờ vị giáo chủ cao cao tại thượng này lại tỉ mỉ đến vậy, sớm như vậy đã giúp nàng đổ đầy lu nước.

Giờ hấn đã dậy chưa? Sao lại không thấy hấn đâu hết vậy?

Nàng đeo tạp dề, mở vại gạo, nhìn số gạo còn dư lại không nhiều lắm, đầu mảy khẽ chau lại, dứt khoát múc một bát nhỏ. Aizz, gạo không còn được bao nhiêu, nhưng ngày thu hoạch thóc còn tới hơn một tháng, thật không biết mấy ngày tới phải lấy gì lót bụng đây? Điềm tâm hôm nay chỉ có thể húp cháo thôi.

Nàng cho thêm nước vào nồi, đậy nắp lại, rồi ngồi xuống trước bếp lò để nhóm lửa. Tô Nhượng Mộng cầm đá đánh lửa mồi chút lá khô, rồi nhóm mấy nhánh củi nhỏ, đợi đến khi lửa cháy bùng lên rồi, nàng lại cho thêm vài cây củi lớn vào lò.

Nhớ lại lúc vừa đến đây, ngay cả đốt lửa đối với nàng cũng là cả một vấn đề, cầm đá đánh lửa lại lóng ngóng không biết đánh thế nào, vậy mà chỉ trong một tháng ngắn ngủi, nàng đã có thể thuần thục đánh lửa, còn có thể sử dụng những dụng cụ làm bếp đơn sơ để nấu cơm. Con người luôn luôn kỳ quái như vậy, khi không còn gì có thể dựa vào thì dù có là chuyện khó hơn nữa cũng đều nhất nhất vượt qua.

Có lẽ đây chính là bản năng sinh tồn của mỗi người.

Chỉ chốc lát sau, nồi nước đã sôi lên, Tô Nhượng Mộng đổ gạo vào nồi, cầm giỏ trúc định ra sân hái chút rau dại ăn kèm với cháo.

Tô Nhượng Mộng hái được một cây cải trắng trong sân, lúc đứng dậy, nàng nhìn sang cửa phòng đang đóng chặt, hơi cau mày, đặt giỏ thức ăn trước cửa phòng bếp, rồi cất bước đi về phía phòng mình.

Rõ ràng là nam nhân này dậy sớm, sao nàng rời giường lâu vậy rồi mà vẫn chưa thấy hấn?

Kết - nàng đưa tay đẩy cửa phòng ra, liếc mắt nhìn vào trong phòng, chỉ thấy trong phòng trống rỗng, chăn trên giường cũng đã được xếp lại gọn gàng, hiển nhiên là người này đã sớm thức dậy, hơn nữa còn không có trong phòng.

"Nương tử, nàng đang tìm ta sao?"

Đột nhiên, sau lưng truyền đến một tiếng cười nhạo đầy thích chí, Tô Nhượng Mộng xoay đầu lại, nhìn về mặt tươi cười của Lôi Ngạo Thiên, mặt nàng không khỏi đỏ lên, ngay sau đó lại cố trấn định nói: "Người đừng có tự mình đa tình, ta chỉ muốn tới xem xem người có phá hư phòng của ta hay không thôi. Nếu người đi rồi, ta cầu còn không được nữa kia."

"Vi phu thật đau lòng mà! Thì ra nương tử không muốn gặp ta đến vậy." Lôi Ngạo Thiên đưa tay ôm ngực, tỏ vẻ vô cùng bi thương, hai tròng mắt đen thâm thúy hàm chứa ý cười lại khóa mặt trên mặt Tô Nhượng Mộng.

Nữ nhân này thật là vệt chết mà còn mạnh miệng, rõ ràng nét mặt đã bán đứng mình, còn cố ra vẻ chống đối.

Tô Nhượng Mộng tức giận trừng hấn một cái, nam nhân này rõ ràng là người đứng đầu Ma giáo, sao lại có cái dáng vẻ này được chứ? Với bộ dáng này của hấn, nếu không phải chính miệng hấn thừa nhận, các thôn dân cũng nhất trí xác nhận thì nàng không cách nào tin được hấn là giáo chủ Ma giáo. Nói hấn là một nam tiêu thụ thích ăn vạ còn đúng hơn, trước mặt nàng rõ ràng là dáng vẻ của một tên du côn, nào có uy phong của người đứng đầu một giáo?

"Thật vui vì người tự hiểu lấy mình như vậy, xem ra, người cũng có được chút ưu điểm nhỏ."

Nghe vậy, Lôi Ngạo Thiên suy sụp, nhưng lát sau lại vui vẻ ngửa đầu cười ha hả, chớp mắt nhìn nàng, nói: "Ha ha.. vi phu rất vui, rốt cuộc nương tử cũng thấy được ưu điểm của vi phu rồi. Nương tử yên tâm, sau này nhất định nàng sẽ phát hiện ưu điểm của vi phu nhiều không kể xiết, ha ha... không hổ là nữ nhân của Lôi Ngạo Thiên ta, quả thật không giống với nữ tử bình thường."

Thì ra cảm giác của liếc mắt đưa tình là như thế, khiến cho lòng người nao nao, còn có cảm giác ngọt ngào.

Nếu đổi lại lúc trước khi gặp nàng, có người đứng trước mặt hấn nói những chuyện như liếc mắt đưa tình, tình yêu thật huyền diệu gì gì đó, đoán chừng hấn sẽ một chưởng đánh bay cái kẻ không biết điều kia.

Thì ra không phải hán không hiểu chuyện yêu đương, mà vì hán chưa gặp được người trong số mệnh của mình mà thôi. Vốn hán còn định đến tìm môn chủ Yêu Nguyệt môn để tính sổ, bởi vì hán không phải là kẻ mà ai ai cũng có thể đùa bỡn, nhưng mà, xét đến ý xấu làm chuyện tốt của nàng, hán sẽ không tìm nàng gây sự nữa.

Tô Nhựt Mộng then thùng đồ đạc, không vui mà trừng mắt nhìn hán, nói: "Ai là nữ nhân của ngươi? Chúng ta còn chưa có thành thân đâu đấy? Ngươi đừng có gọi thân thiết như vậy, chuyện trên đời này luôn đầy điều bất ngờ, ai biết được một giây tới sẽ xảy ra chuyện gì? A... Ngươi định làm gì?"

Nàng dắc ý nhìn hán, miệng lại không ngừng buông lời dả kích hán, nhưng lời còn chưa nói hết, thân thể của nàng đã bay lên trời, tay hán vòng xuống dưới nách nàng, ôm nàng vào phòng, lại tiện tay dùng chướng phong để đóng cửa.

"Rầm" Tô Nhựt Mộng bị hán ném xuống giường đến thất điên bát đảo, nàng đưa tay kéo chặt vạt áo của mình, nhìn hán với vẻ phòng bị, hỏi: "Ngươi định làm gì?"

Khóe miệng Lôi Ngạo Thiên bật ra một nụ cười tà mị, chớp mắt nhìn nàng đầy quyến rũ, cười nói: "Nương tử, nàng cho rằng thế nào? Ném nàng lên giường, đương nhiên là phải làm chút vận động giúp cho thân thể khỏe mạnh rồi."

"Ách?" Tô Nhựt Mộng kinh ngạc nhìn nam nhân đang nhào lên người mình, đưa tay đẩy ngực hán, nói gấp: "Ngươi không thể làm vậy, bây giờ là ban ngày!"

"Ý nương tử là đợi đến tối thì sẽ được sao?" Lôi Ngạo Thiên tràn đầy mong đợi nhìn nàng, hán cứ nghĩ quan hệ hai người đã định ra rồi, tối sẽ được ôm mỹ kiều nương để ngủ, kết quả, Tô thị bảo thủ nhân mạnh lần nữa: trước khi thành thân hai người không thể ở chung một phòng.

Đành chịu thôi, hán cũng không thể xóa đi hảo cảm của mình trong lòng nhạc mẫu đại nhân được, chỉ có thể ôm gối ngủ một mình. Xem ra, hán phải thúc giục Tô thị nhanh chóng cho họ thành thân mới được, nếu không, hán không biết sẽ còn phải trải qua những đêm dài đầy bi ai này đến bao giờ nữa.

Lúc chưa được nếm thử mùi vị đó, hán còn cho rằng mình là một người không có sắc dục, nhưng mà, giờ đây, hán đã được nếm xương biết vị.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngại Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12: chương 12 (1)

"Buổi tối? Chẳng lẽ ngươi không sợ mẹ ta cốc đầu ngươi à? Tuy ngươi là giáo chủ đứng đầu nhưng ngươi đừng quên ngươi đang trong thời gian thử thách! Nếu ngươi chọc ta, mẹ ta sẽ phản cảm, đến lúc đó ngươi muốn có buổi tối cũng không có khả năng!"

Tô Nhựt Mộng nhanh chóng cản trụ trước ngực hán uy hiếp và hảo tâm nhắc nhở hán.

Nam nhân này coi như nàng đã hiểu hán một chút chính là hán rất để ý đến cái nhìn của Tô thị về hán. Kì thật nàng cũng hiểu, hán cuồng vọng căn bản là hán không đem ai để vào mắt, sở dĩ chuyện này là hán tôn trọng ý kiến của Tô thị. Tất cả những chuyện hán làm đều là bởi vì hán để ý nàng-- Tô Nhựt Mộng.

Hôm qua nàng đã suy nghĩ cả một ngày, chính là nàng vẫn không hiểu, buổi tối hôm kia rõ ràng nàng vẫn là một xấu nữ, như thế nào bị hán ăn sạch sẽ? Mà các nàng cũng chỉ phát sinh có một đêm quan hệ mà thôi, như thế nào mà hán giống như yêu thương nàng từ lâu rồi chứ?

Nàng thật nghĩ không ra, nghĩ nát óc, nghĩ lại cẩn thận bề ngoài của hán, hán có thể lực nhất định không thiếu nữ nhân, hán thế nào sẽ có dụng tâm yêu nàng đây? Chẳng lẽ hán đa tình? Đối nữ nhân nào hán cũng đều như vậy.

"Ta hỏi ngươi một chuyện!" Tô Nhựt Mộng bình tĩnh nhìn Lôi Ngạo Thiên. Nàng quyết định đem những nghi hoặc trong lòng nói ra, bằng không đêm nay lại mất ngủ vì những suy nghĩ của mình. Thế thì nàng nhất định sẽ trở thành quốc bảo tỷ tỷ* (quốc bảo của Trung Quốc là gấu trúc, ý nói mất Tô Nhựt Mộng sẽ đen như gấu trúc ấy)

"Được, ngươi cứ hỏi." Lôi Ngạo Thiên mở nhẹ vào môi đỏ mọng, mỉm cười nhìn nàng.

Nhẹ nhàng hôn nàng một cái, Tô Nhựt Mộng không kim lòng được đồ đạc, then thùng tức giận lườm hán một cái hỏi,

"Trước kia ngươi có bao nhiêu nữ nhân? Buổi tối hôm kia rõ ràng trên mặt ta có cái bớt xấu nữ, ngươi làm sao còn có thể như vậy chứ? còn nữa có phải ngươi đối với nữ nhân khác cũng đều đối tốt như vậy?"

Lôi Ngạo Thiên sững sờ, nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng, hán nhìn không được xì cười, cúi đầu dùng chóp mũi mà ma sát mũi nàng nói

"Nàng là người đầu tiên, cũng sẽ là người duy nhất. Nàng nên đi nghe ngóng một chút. Nữ nhân đều phải cách xa ta mười bước, cho nên chỉ có nàng là

duy nhất thôi"

Tô Như Mộng khiêu mi híp mắt lại đánh giá hần , hiển nhiên là không tin những gì hần nói. bữu môi phản bác nói.

"Người nói dối, hôm qua không phải người còn đỡ ta và mẹ vào nhà đó sao?"

"Thật sự trừ nàng và nương ra, ta cũng chỉ có nàng. Nàng sẽ không ghen với mẹ mình đấy chứ?" Lôi Ngạo Thiên buồn cười nheo mắt nàng

"Nam nhân đều thích gạt người, vấn đề ta hỏi người chưa có trả lời ta đâu?" Tô Như Mộng quần bách quay đi, không muốn nhìn hần nữa.

Trời ạ cứ nghĩ Ngạo Thiên sẽ làm nàng như ý, không ngờ hần ôm nàng đem nàng quay lại vuốt ve khuôn mặt trơn mềm nói:

"Ta chỉ nói một lần , Lôi Ngạo Thiên ta khinh thường nói dối . Thật sự chỉ có mình nàng, buổi tối hôm kia ta không có nhìn đến cái bót trên mặt nàng, ta chỉ nhìn thấy một đôi mắt sáng tinh khiết khiến ta trầm luân."

Hần nói xong hôn nhẹ hai mắt nàng rồi nói tiếp.

"Bất quá, cho dù ta nhìn thấy bót trên mặt nàng , ta cũng sẽ không để ý. Lôi Ngạo Thiên ta nếu chỉ để ý về ngoài thì nữ nhân dạng gì mà ta không có? Quan trọng là cảm nhận, ai đến gần ta đều không xong nhưng chỉ có nàng mới đến gần ta được. Cho nên ta đến gần người mới không miễn cảm, ta chỉ biết nàng chính là nữ nhân của ta."

"Người biết không? người ở trước mặt ta cứ chỉ rất ôn nhu, ta có thể làm cho chính mình trở lên xa lạ , nhưng ở trên người người, ta làm rất nhiều điều nhưng không thể nào xa lánh người được, ta trước kia chỉ hướng đến sự âm lãnh , ngoan độc, cuồng vọng, tự đại, vô tình, không cần ai. nhưng ở bên cạnh người ta mới biết nguyên lai ta cũng có thể yếu, trong tâm ta cũng vì người mà trở lên mềm mại."

"Đừng nói nữa." Tô Như Mộng hôn một cái lên môi hần, hần thường cao cao tại thượng, theo như hần nói, hần là một người cuồng vọng, tự cao tự đại, sao trong lời nói của hần nghe lại trở lên nói nhiều như vậy? nhưng lại làm cho nàng cảm động.

Nàng tưởng mình sẽ còn hoài nghi hần thêm một lần nữa, nhưng là nàng làm vậy là không phải.

Nàng không phải người lãnh huyết, tại thời điểm nam nhân đối tốt với nàng , vừa vặn đúng lúc nàng cũng có cảm giác với hần, nàng cũng không cách nào lạnh nhạt được, không cách nào làm mình không động tâm

mới sửa được một nửa thôi thì được ít nào xào ít đó vậy.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Báo Ngài Phải Đi Làm Ruộng.* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Chương 12: Cuộc chiến giữa người và chó (tt)

Edit: Tiêu Phù Dung

Được rồi! Tâm của nàng đã bị hần thu phục.

Lôi Ngạo thiên nhìn nàng chớp chớp đôi lông mi dài con người lóe sáng, mắt hần càng lúc càng quay cuồng nhìn nàng càng đậm , hần nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu khô nóng. Nàng chẳng lẽ không biết ngón tay nàng chạm vào môi hần làm hần có bao nhiêu mờ tưởng hảo huyền sao?

"A.." Tô Như Mộng một phen đẩy hần ra, nhanh chóng trượt khỏi người , đột nhiên thấy lửa cháy bên phòng bếp vội vàng chạy ra ngoài, một bên thổi thối nói:

"Xong rồi! xong rồi , điểm tâm của ta."

Trong phòng bếp còn đang nấu cháo đầy , nàng thế nào lại quên mất việc này chứ?

"Ha ha..." Lôi Ngạo Thiên nhìn đến bộ dạng đáng yêu của nàng nhin không được vui ve nở nụ cười.

Có lẽ hần cũng nên đem thỏ hoang và chim trĩ vừa mới đi bắt được trong núi thu thập một chút, hần nhớ được phu nhân của mình rất thích ăn thịt. Tuy rằng hần không có chuẩn bị trước, nhưng hần có một thân võ công, hần có thể lên núi giúp nàng bắt thú vật nhỏ .

Bất quá, nếu để cho giang hồ biết một thân võ công như hần lại dùng vào việc lên núi bắt thú vật nhỏ để làm những món ăn thôn quê , phỏng chừng không ít người rút hết mặt mũi.

"Ngươi sức sinh, như thế nào ngươi có thể ăn thứ đó chứ?" Lôi Ngạo Thiên sáng khoái đi ra cửa phòng, ngạc nhiên không thấy món ăn thôn dã của mình đâu, lại thấy thỏ hoang kia bị con chó đang ăn trong miệng. Hắn tức giận rống to, giờ tay động thủ đánh một chưởng qua

Cái này là sao chứ? Cái đó vốn là hắc đề làm cho nương tử được vui, hiểu kính nhạc mẫu, sao lại đến lượt con chó đó được hưởng thụ chứ?

Tô Như Mộng nghe được tiếng rống giận dữ của hắn, vội vàng chạy ra khỏi phòng bếp chạy đến chỗ hắn, nàng nhìn con Hắc Từ miệng còn gặm con thỏ hoang, vội vàng chạy đến vuốt ve đầu nó nói:

"Hắc Từ, ngươi thật giỏi, sáng sớm đã không thấy ngươi, nguyên lai là ngươi lên núi bắt thỏ hoang. Hắc Từ thật là cục cưng ngoan, đợi ta thưởng cho ngươi một miếng thịt ngon đây nếm vị, được không?"

Lôi Ngạo thiên thu chưởng lại, hai mắt bốc hỏa nhìn con Hắc từ được Tô Như Mộng vuốt ve đến vui vẻ vẫy đuôi, miệng còn không ngừng phát ra tiếng ư ư.

Hắn điên thật rồi, con thỏ hoang đó rõ ràng chính hắn lên núi bắt được có được không, sao bây giờ lại trở thành nó bắt được chứ.

Không được, người nên được khen ngợi là hắn mới đúng, nương tử nên vuốt ve hắn chứ không phải nó.

Lôi Ngạo Thiên bước đến, một tay hất quăng Hắc Từ ra, trực tiếp quăng nó ra ngoài cửa lớn. Hắn chỉ tay vào thỏ hoang trên tay Tô Như Mộng nói:

"Nương tử, con thỏ hoang này là ta bắt được, ngươi được thưởng là ta chứ không phải nó mới đúng".

Hắc Từ ngoài cửa ngã đầu liên gào thét thất thanh, Tô Như Mộng nghe mà đau lòng, tức giận trừng mắt nhìn hắn nói:

"Ngươi là trẻ con chắc, một đại nam nhân lại đi tranh công lao đòi thưởng với Hắc Từ? Ngươi như vậy liên quăng nó ra, nếu nó chết thì làm sao bây giờ. Nếu ngươi dám làm nó bị thương ta sẽ không dễ yên cho ngươi đâu".

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Chương 13: Món điểm tâm hạnh phúc

Tô Như Mộng vừa nói, vừa nóng lòng đứng lên, cất bước muốn ra ngoài xem xem Hắc Từ đã bị ném thành cái dạng gì rồi?

Nhưng người vừa bước được một bước, tay đã bị Lôi Ngạo Thiên kéo lại, hắn mím môi "xi" một tiếng, chỉ con thỏ hoang trên mặt đất, nhấn mạnh lần nữa: "Con thỏ hoang này thật sự là do ta bắt được trong núi, ta còn bắt hai con gà rừng."

"Ngươi nói những thứ đó đều là ngươi bắt?" Tô Như Mộng nghiêng đầu sang chỗ khác, đưa tay chỉ vào hai con gà rừng và một con thỏ hoang đặt trước cửa phòng bếp, kinh ngạc nhìn hắn.

"Ách?" Lôi Ngạo Thiên nhìn theo ngón tay của nàng, thấy ba con thú hoang đang được đặt chung một chỗ, lại cúi đầu liếc mắt nhìn con thỏ hoang dưới chân, bỗng thấy ngượng ngùng.

Thôi rồi, hắn nhất thời nóng lòng nên quên mất con thỏ mình bắt là màu trắng, còn con dưới chân này là màu xám tro. Đều tại nàng vừa nảy thân thiết sờ đầu con Hắc cầu đó, nếu không sao hắn lại vì ghen tức mà quên mất điểm này được chứ.

"Ừ..." Hắc Từ vừa rên rỉ bước từ ngoài cửa vào, vừa cảnh giác nhìn chằm chằm Lôi Ngạo Thiên. Khi ánh mắt nó chạm đến Tô Như Mộng thì lại lập tức ngoáy đuôi, mắt long lanh, nhìn đáng thương như thể phải chịu nhiều ủy khuất lắm vậy.

Tô Như Mộng vẫy tay với Hắc Từ, nó liền lập tức chạy tới, vừa cọ vừa liếm vẩy nàng, như đang ra oai mà nhìn Lôi Ngạo Thiên.

"Hắc Từ, té có đau không? Thật đáng thương mà, giờ ngươi nghỉ ngơi đi đã, đợi ta làm xong con thỏ hoang đó sẽ cho ngươi ít thịt bồi bổ nhé, có được không?" Tô Như Mộng ngồi xổm người xuống, vuốt ve đầu nó, ôn nhu an ủi nó.

"Khanh khách..." Hắc Từ nhân cơ hội le lưỡi liếm lòng bàn tay nàng, chọc cho nàng cười lớn một trận, mà hình như nó đã nhìn ra, chỉ cần có chủ nhân bên cạnh, Lôi Ngạo Thiên cũng không dám làm gì với nó? Cho nên, một người một chó cứ yên lặng đầu mắt như thế.

Hắc Từ: "Hừ, chủ nhân ở chỗ này, ngươi còn dám làm gì ta?"

Lôi Ngạo Thiên: "Hắc Cầu đáng chết, dám can đảm ăn đậu hủ của nữ nhân ta, còn dám không để ta vào mắt, đợi xem ta sẽ thu thập ngươi thế nào?"

Xem xem ta sẽ làm thế nào để biến người thành chó nướng?"

Hắc Tử kêu lên một tiếng, ra vẻ sợ hãi vùi đầu vào ngực Tô Nhục Mộng, giương mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên với vẻ khiêu khích, như thể đang nói: "Ta mà sợ người à? Dù người có lợi hại hơn nữa thì không phải cũng sợ chủ nhân ta mất hứng hay sao?"

Hai tay Lôi Ngạo Thiên nắm chặt thành quyền, tiếng bẻ khớp vang lên răn rắc, hận không thể lập tức chặt con Hắc Cầu to gan lớn mật này thành tám khúc. Thật không hiểu nổi sao nàng lại có thể thích cái con Hắc Cầu này được chứ? Đáng ghét đã không tốt, còn thích sờ sảng.

Tô Nhục Mộng hoàn toàn không phát hiện trận đấu âm thầm giữa một người một chó, vui vẻ vỗ đầu Hắc Tử, lại đứng lên, khẽ nhón chân hôn lên môi Lôi Ngạo Thiên, rồi xoay người, đi mất đi vào phòng bếp.

Xong đời, nàng lại quên trong bếp vẫn còn đang nấu cháo, xem ra món cháo sáng nay nhất định là hỏng rồi.

Lôi Ngạo Thiên ngẩn người, nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng Tô Nhục Mộng, đưa tay khẽ vuốt cánh môi vừa được nàng hôn lên, cười ngây ngốc.

"Ô ô..." Hắc Tử cắn vạt áo hần lắc lắc, muốn kéo mớ suy nghĩ viển vông của hần trở lại. Lôi Ngạo Thiên vừa cười khúc khích vừa cúi đầu liếc về mặt tràn đầy ủy khuất của Hắc Tử, tốt bụng cười cười, nói: "Muốn đấu với ta? Người còn chưa đủ cấp bậc đâu, lần tới còn để ta thấy người ăn đậu hủ của nữ nhân ta nữa, ta sẽ không để yên cho người như vậy đâu. Lần này trong lòng đại gia đang có chuyện vui, tạm tha cho người."

Nói xong, hần lại nhẹ nhàng giơ chân lên, Hắc Tử liền nằm chổng vó trên mặt đất, ngay sau đó nó lại giận mà không dám nói, cắn cỏ hoang đi về phía phòng bếp. Chủ nhân không ở bên cạnh, nó vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Lôi Ngạo Thiên cầm chậu gỗ ra khỏi phòng bếp, đổ nước nóng, thuần thực làm sạch mấy con thú. Lúc hần bụng mấy con thú đã được làm sạch vào phòng bếp thì trên bàn đã bày sẵn một đĩa cải trắng và một đĩa dưa muối để ăn kèm với cháo trắng.

"Người đặt cái đó lên kệ đi, nhanh đi rửa tay rồi lên nhà ăn điểm tâm." Tô Nhục Mộng liếc hần một cái, hai tay xoa xoa vào quần, bụng hai đĩa cải và dưa muối đi lướt qua hần ra ngoài.

Lôi Ngạo Thiên nhìn dáng vẻ tự nhiên của nàng, trong lòng ấm áp dễ chịu, cảm giác hai người giống như một đôi vợ chồng già cùng nhau trải qua cuộc sống đời thường, rất bình thân, nhưng lại là sự bình thân mà hần chưa từng nếm trải.

Hần là giáo chủ Ma giáo, cuộc sống càng bình thân thì lại càng khó có được, như việc cùng một nữ nhân sinh hoạt trong phòng bếp đơn sơ, thường thức một bữa điểm tâm bình thường nhưng ấm áp thế này, lúc trước, ngay cả nghĩ hần cũng không dám.

Tô Nhục Mộng tay không trở lại phòng bếp, nhìn Lôi Ngạo Thiên vẫn còn đứng tại chỗ ngẩn người, không nhịn được lên tiếng thúc giục: "Sao người vẫn còn đứng đây? Rửa tay rồi lên ăn điểm tâm"

"Tuân lệnh, nương tử!" Lôi Ngạo Thiên hiếm khi lộ ra vẻ mặt tỉnh nghịch, cười đùa chấp tay thi lễ với nàng.

Tô Nhục Mộng thưởng hần một cái trừng mắt, nhưng trong lòng lại cười đến nở hoa, bụng tô cháo nóng đi vào nhà chính.

Lúc Lôi Ngạo Thiên vào nhà chính thì Tô thị đã ngồi đó chờ hần, thấy hần đi vào, trên mặt nở một nụ cười thân thiện, đưa tay chỉ vào chỗ trống bên cạnh nàng, nói: "Ngạo Thiên, mau ngồi xuống ăn điểm tâm đi, nơi thôn quê nghèo khó này, không có gì ngon để chiêu đãi, người ăn tạm vậy."

Nếu đã định hần làm con rể tương lai, Tô thị cũng không khách sáo làm gì nữa, gọi thẳng kỳ danh, không vòng vèo tới vòng lui gọi hần là Lôi công tử hay Giáo chủ đại nhân nữa. Còn Lôi Ngạo Thiên lại là người luôn không câu nệ tiểu tiết, thấy Tô thị thân thiết gọi thẳng tên hần như vậy, hần lại càng vui vẻ.

"Nhạc mẫu đại nhân nói đùa, bữa điểm tâm này khiến ta cảm thấy vô cùng ấm áp và hạnh phúc." Hần cầm đũa lên, bung chén cháo, gấp một đũa dưa muối cho vào miệng ăn chung với cháo, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Tô Nhục Mộng nhìn hần, nghi ngờ hỏi: "Dưa muối ăn với cháo trắng ngon vậy sao?"

"Ngon, ngon lắm! Điểm tâm nương tử làm rất ngon!" Lôi Ngạo Thiên đưa chén không tới trước mặt nàng, cười nói.

Tô Nhục Mộng khẽ cười, nhận lấy chén không mức giúp hần thêm một chén cháo nữa. Tô thị yên lặng quan sát nữ nhi của mình, lại nhìn bộ mặt hạnh phúc của Lôi Ngạo Thiên, cúi đầu cười theo.

Bữa điểm tâm đầu tiên của Tô gia có sự góp mặt của nam nhân kết thúc trong hạnh phúc.

Đến trưa, Lôi Ngạo Thiên kêu Tô Nhục Mộng làm thêm nhiều cơm một chút, nói là có khách đến thăm, chính hần cũng là lần đầu tiên từ khi chào đời đến giờ, xuống bếp làm trợ thủ. Người người đều nói quân tử cách xa phòng bếp, nhưng hần lại cảm thấy đứng trong phòng bếp Tô gia khiến hần cảm nhận được hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Tô Nhục Mộng mở nắp nhìn nửa vại gạo còn sót lại, bất mãn mà nhú chặt chân mày.

Người này bị gì thế? Một mình hần ăn chưa còn thừa tính, còn dám mời khách đến nhà nàng? Vậy không phải sẽ đẩy nhanh tốc độ cạn kiệt lương thực của nhà nàng hay sao?

Q.1 - Chương 15: Chương 14: Bát đại hộ pháp

Bận rộn hồi lâu, hai người phân công hợp tác nên làm một bữa ăn cũng không tốn bao nhiêu thời gian, nàng vừa bụng thức ăn ra nhà chính thì trong sân truyền đến những giọng nói đầy hưng phấn xen lẫn vẻ ngạc nhiên.

Tô Nhựt Mộng vội vàng chạy ra, nhìn một hàng hoa y nam từ đứng nghiêm chỉnh trong sân, đảo mắt một lượt, bắt đầu đếm: "Một, hai, ba... tám." Đếm xong, nàng nhìn sang nam nhân sắc mặt vui vẻ đang đứng cạnh người nàng, cắn răng hỏi: "Đây là cái gì?"

Hắn chỉ nói có khách đến, cũng không nói là có nhiều khách đến vậy, tám hán tử lặn đó, chút gạo ít ỏi nhà nàng sao đủ cho họ ăn chứ? Nam nhân này muốn nhìn nàng phá sản hay sao?

"Người đó! Tất cả bọn họ đều là thuộc hạ của ta." Lôi Ngạo Thiên kỳ quái nhìn nàng.

Tô Nhựt Mộng nổi đóa, nhiều người như vậy nàng có thể không thấy được sao? Nàng cũng không có mù, nàng chỉ buồn bực vì hắn không chịu nói rõ từ trước: "Ta biết, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta còn có thể xem bọn họ là súc vật được hay sao?"

"Chỉ cần nương tử thích, bọn họ có thể là vật, nhưng tuyệt đối không thể sùng." Lôi Ngạo Thiên đáp vô cùng trôi chảy.

Chúng nam tử ngón ngang trong gió, từng cồi lông vờ vụn rơi đầy đất, nhìn giáo chủ bọn họ với ánh mắt chất chứa bi thương.

Bọn họ là hộ pháp Ma giáo giết người không chớp mắt, người trên giang hồ nghe tin đã sợ mất mật, tại sao ở chỗ này lại biến thành vật rồi hả?

Lôi Ngạo Thiên nhìn vẻ đau buồn của bọn họ, đưa tay quàng lấy eo Tô Nhựt Mộng đặc ý nhìn chúng hộ pháp trong sân, giới thiệu: "Bát đại hộ pháp, vị này là phu nhân của các ngươi, còn không mau tham kiến phu nhân đi."

Chúng hoa y nam tử đồng loạt chấp tay thi lễ, khom lưng hành lễ với Tô Nhựt Mộng, ăn ý cất cao giọng: "Tham kiến phu nhân! Phu nhân thật đẹp! Phu nhân uy vũ! Tạ ơn phu nhân!"

Lôi Ngạo Thiên nhìn bọn họ, hài lòng vuốt cằm.

Tô Nhựt Mộng đỏ bừng mặt, quét nhìn bọn họ một cái, cải chính: "Ta còn chưa thành thân với giáo chủ của các ngươi, các ngươi đừng gọi ta là phu nhân. Ta cũng chưa làm gì hết, các ngươi không cần phải cảm ơn ta."

Nhất hộ pháp tiến lên trước, chấp tay thi lễ với Tô Nhựt Mộng, nói về thành khẩn: "Giáo chủ nói ngài là phu nhân, thì ngài chính là phu nhân của chúng ta, tạ phu nhân chịu thu nhận giáo chủ, lão giáo chủ cũng có thể an tâm rồi."

Tứ hộ pháp phụ họa gật đầu, nói: "Vậy thì không sợ giáo chủ bởi vì âm dương mất cân đối mà lỗi chúng ta tới luyện quyền nữa rồi."

Tam hộ pháp gãi gãi đầu, nói: "Chúng ta sắp có tiểu giáo chủ rồi."

"Sao nhanh vậy được? Bọn họ còn chưa thành thân đó?" Tứ hộ pháp vội vàng biện giải giúp họ.

Lục hộ pháp chấp tay hành lễ, xoay người về phía đông, nói: "Đều nhờ tổ tiên giáo chủ tích đức."

"Rõ ràng là giáo chủ không thích nữ nhân, ta còn hoài nghi hắn bị cái kia." Thất hộ pháp thần kinh thô quên mất hoàn cảnh, không hề nhìn thấy giáo chủ anh dũng thân võ của bọn họ đang đứng trước mặt hắn.

"Ngươi không nhớ sao? Lão phu thân thả hơn mười mỹ kiều nương lỏa lồ vào phòng giáo chủ, kết quả giáo chủ hấn..."

Tô Nhựt Mộng nghe vậy, tò mò hỏi: "Kết quả thế nào?"

"Ta còn chưa nói hết mà? Sao lại nóng lòng thế?" Nhị hộ pháp thiếu não tức giận ngắt đầu tròng mắt với người cắt ngang lời hắn, đến khi chạm phải khoé miệng ẩn chứa nụ cười tà mị của Lôi Ngạo Thiên và vẻ tò mò trên mặt Tô Nhựt Mộng thì mới bị ai phát hiện bệnh cũ của mình lại tái phát.

Hắn điếng người lên nhìn Lôi Ngạo Thiên một cái, ngập ngừng: "Giáo chủ, thuộc hạ chỉ nói thật thôi, thuộc hạ lập tức cầm miệng. Hắc hắc..." Nói xong, hắn còn ngượng ngùng cười khúc khích.

"Kết quả thế nào? Ta là phu nhân của các ngươi, sao ngay cả vấn đề của ta ngươi cũng không thể trả lời?" Tô Nhựt Mộng vì để thỏa mãn lòng hiếu kỳ

của mình, không tiếc mang luôn các thân phận phụ nhân của mình ra. Nàng hoàn toàn quên mất vừa nãy còn có người không muốn để người khác gọi mình là phụ nhân.

Lôi Ngạo Thiên nghe nàng tự xưng mình là phụ nhân Ma giáo, tâm tình biến tốt, ôm nàng càng chặt hơn, liếc Nhị hộ pháp một cái, nói: "Lời phụ nhân nói, lão Nhị ngươi không nghe thấy sao? Hay muốn ta hỏi thêm lần nữa?"

Đối với chuyện lần đó, hắn cũng không có ý kiến gì, những người này đều là huynh đệ vào sinh ra tử, hơn nữa sự kiện đó cả Ma giáo từ trên xuống dưới đều biết, hắn cũng không cần thiết phải che giấu. Mượn miệng lão Nhị để nói ra cũng tốt, tiện thể giúp Mộng Nhi biết trước kia mình không có nữ nhân, tránh để nàng cứ luôn hoài nghi hắn.

Nhị hộ pháp sừng sốt một chút, hiển nhiên hắn không ngờ tới Giáo chủ chẳng những không tức giận mà còn khích lệ hắn nói ra chuyện này, hắn nhú mi nhìn chằm chằm Lôi Ngạo Thiên, như muốn xác nhận ý đồ thực sự trong lòng Lôi Ngạo Thiên. Nhưng mà, Lôi Ngạo Thiên là ai chứ, suy nghĩ trong đầu hắn sao lại có thể dễ dàng nhìn ra được?

"Thế nào? Nhị hộ pháp cảm thấy đáng đáp Bồn giáo chủ mê người lắm sao? Sao lại như sắp chảy nước miếng thế kia? Ta nói chứ, ngươi vẫn sớm nên chết phần tâm này đi thôi. Tránh để sau này phụ nhân lại gây phiền phức cho ngươi."

Lôi Ngạo Thiên liếc hắn một cái, quay đầu thâm tình nhìn Tô Nhưộc Mộng, đưa tay vén sợi tóc đang bay loạn lên giúp nàng.

Tô Nhưộc Mộng cũng không nhìn hắn, chỉ nhìn Nhị hộ pháp với vẻ vô cùng hứng thú, Nhị hộ pháp này quả nhiên có một không hai. Chỉ đó thôi, hiện giờ nàng càng muốn biết Lôi Ngạo Thiên phản ứng thế nào với mười mỹ nữ lão già kia?

Chúng hộ pháp nhìn dáng vẻ đa tình của giáo chủ bọn họ, ai nấy đều không nhịn được mà tròn to mắt, chỉ sợ mình nhất thời hoa mắt mà nhìn lầm. Hôm qua bọn họ nhận được tín hiệu giáo chủ phát liên hỏa tốc chạy tới, không ngờ giáo chủ lại gặp phúc trong họa, gặp được nữ tử mà hắn không bị mất cảm, còn nhất kiến chung tình với nữ tử đó nữa chứ.

Nếu bọn họ báo lại chuyện này cho lão giáo chủ và lão phụ nhân, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức thấp hương cảm tạ tổ tiên, hoặc là, ngựa không ngừng vó chạy tới nơi này nhìn tiểu tức phụ tương lai của bọn họ.

"Thưa phụ nhân, đêm đó lão phụ nhân canh trước khi giáo chủ trở về đã nhét mười mỹ nữ vào phòng của giáo chủ, bởi vì giáo chủ trời sinh mẫn cảm với mùi thơm trên người nữ nhân, cho nên, trước đó lão phụ nhân đã căn dặn những nữ tử kia không được sử dụng son phấn. Kết quả, sau khi giáo chủ trở về, phát hiện sự hiện hữu của các nàng, chẳng những không hề thương hương tiếc ngọc, ngược lại còn dùng rèm cửa quần chặt mười mỹ nhân yêu điệu thướt tha đó lại, sau đó ném thẳng ra khỏi phòng."

Nhị hộ pháp nói xong, cẩn thận liếc mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, thấy hắn không có dấu hiệu tức giận, lại nói: "Thế vẫn chưa là gì đâu, giáo chủ còn sai người đòi hắn cho hắn cái phòng khác, hắn nói phòng có nữ nhân tiến vào, hắn mà vào đó sẽ bị nổi ban đỏ. Vì thế, lão phụ nhân sợ hắn bị bệnh, đành phải tuyên bố Lôi gia về sau chỉ sợ sẽ phải chặt đứt hương khói."

"Ách?" Tô Nhưộc Mộng ngẩng đầu nhìn Lôi Ngạo Thiên, nói: "Ngươi thật sự mẫn cảm với nữ nhân sao? Thật sự là một quái nhân mà."

"Không mẫn cảm với nàng là được rồi. Đi! Chúng ta đi ăn trưa với nhạc mẫu đại nhân thôi." Lôi Ngạo Thiên ôm nàng, lại tranh thủ trộm hương trên mặt nàng, các hộ pháp lại hóa đá lần nữa, bọn họ đều không khỏi hoài nghi nam nhân đa tình trước mắt này có phải giáo chủ của bọn họ không?

"Nhưng mà, thức ăn chúng ta nấu có vẻ không đủ." Tô Nhưộc Mộng kéo hắn lại, nghiêng đầu nhìn sang các hộ pháp đang đứng như tượng đá phía sau.

"Đề bọn họ tự đi kiếm ăn đi." Lôi Ngạo Thiên không chút để ý nói.

Tự đi kiếm ăn? Giáo chủ đang nói đùa sao? Nơi này cách trấn trên xa như vậy, trong thôn lại không hề có khách điểm. Bọn họ cũng không biết nấu cơm, đi đâu kiếm ăn?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phụ Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Giáo chủ đào khoai lang

"Mẹ, giờ con ra đồng đào mấy củ khoai lang, mẹ ở trong nhà nghỉ ngơi đi. Cơm tối thì lát con về làm tiếp, mẹ đừng vào phòng bếp nấu cơm, không thì lúc thôi lửa mẹ lại ho nữa." Tô Nhưộc Mộng đi ra, vừa cời tạp dề trên người xuống, vừa dặn dò Tô thị.

Bệnh ho này của Tô thị mãi vẫn không tốt lên được, chỉ cần tâm tình kích động hay hay ngửi thấy những mùi lạ là lại ho không ngừng. Cho nên, Tô Nhưộc Mộng liệt phòng bếp vào cấm địa của nàng.

Đầu mày khê chau lại, Tô thị ghé đầu nhìn ra cửa, nói: "Giờ mặt trời đang gay gắt, nếu không thì các con chờ bớt nắng chút rồi lại đi. Aizz, đều do thân thể mẹ không tốt, để con phải gánh cả việc trong nhà và ngoài đồng."

Tô thị nói xong, đau lòng liếc nàng một cái, tự trách: "Nào có cô nương nhà nào phải ngày ngày làm nông rồi lại lên núi đốn củi cơ chứ? Mộng nhi, là mẹ làm liên lụy đến con rồi."

Thân thể này của nàng thật sự là một gánh nặng, trước kia thì làm phiền đến bà vú, ngay cả con ruột của mình cũng không thể tự chăm sóc, giờ lại để nữ nhi mình phải khổ cực như vậy. Nhất là từ hôm qua, sau khi nghe được mấy câu nói của đám người kia, nàng mới biết trước giờ nữ nhi ở trong thôn luôn bị người khác khi dễ như vậy. Sao nàng có thể không tự trách, không đau lòng cho được?

Tô Nhượng Mộng bất lực tròn mắt, nàng nghe mãi đến tai cũng muốn chai luôn rồi. Ngày nào mẫu thân cũng nói những câu này, nàng cũng không biết phải làm thế nào cho phải nữa.

"Mẹ, con không sao mà. Người xem thân thể con cường tráng thế này, cộp thấy con còn phải đi đường vòng nữa đấy. Người cứ an tâm ở nhà đi, con sẽ về nhanh thôi." Tô Nhượng Mộng giơ tay khoe bắp thịt chắc nịch của mình với Tô thị.

"Phốc..." Lôi Ngạo Thiên nhìn bộ dạng đáng yêu đó của Tô Nhượng Mộng, không nhịn được mà cười "xi" một tiếng, nhìn nàng với vẻ hứng thú, hỏi: "Nương tử, nàng có dám chắc cộp thấy nàng sẽ đi đường vòng không?"

Tô Nhượng Mộng sùng sốt một chút, xoay người ra cửa, thông thả bỏ lại một câu: "Ai cần ngươi lo!"

Lôi Ngạo Thiên khê cười lắc đầu, lại nghiêng đầu sang nhìn Tô thị, nói: "Nhạc mẫu đại nhân yên tâm đi, ta sẽ đi giúp nàng." Nói xong, hắn cũng đứng lên theo Tô Nhượng Mộng rời khỏi nhà chính.

"Các con nhớ về sớm đó." Tô thị kêu với theo bóng lưng của họ.

"Con biết rồi!" Hai người lần đầu tiên ăn ý mười phần trả lời y hệt nhau, nói xong, hai người đều kinh ngạc liếc mắt nhìn đối phương.

Tô Nhượng Mộng tránh tầm mắt sang bên, thấy giỏ trúc trong tay cho Lôi Ngạo Thiên, lại duỗi ngón tay chỉ hai cái cước dưới mái hiên, nói: "Mang theo cả cước nữa, đi thôi!" Còn nàng thì cầm theo cái sàng lấy ra từ đôn gánh để đựng khoai.

"Cái cước? Ở đâu?" Lôi Ngạo Thiên cầm giỏ trúc, mờ mịt xoay người định hỏi Tô Nhượng Mộng.

Thứ cho hắn ngu ngốc, hắn biết rõ tất cả vũ khí và ám khí trên giang hồ có hình dạng thế nào, chỉ không biết cái gọi là cước đó có dáng dấp ra sao?

Tô Nhượng Mộng quay đầu lại, nhìn hắn với vẻ tuyệt vọng, cau mày hỏi: "Ngay cả cái cước mà ngươi cũng không biết là cái gì? Có phải ngươi đã sống quá an nhàn sung sướng rồi không, chẳng lẽ giáo chủ Ma giáo lại không biết lương thực từ đâu mà ra hay sao?"

Lôi Ngạo Thiên không nhịn được muốn thay mình sửa lại án sai: "Lương thực tất nhiên là từ trong đất ra rồi." Nữ nhân này giỏi thật đấy, đây là đang khiêu khích hắn sao? Nói cứ như thế hắn chỉ biết ăn không ngồi rồi vậy, thật là làm tổn thương tự ái mà.

Hắn là người đứng đầu một giáo, cũng không phải nông phu, hắn không biết hình dạng cái cước thế nào thì đáng xấu hổ lắm sao?

"Ra thế nào?" Khóe môi Tô Nhượng Mộng hàm chứa ý cười không chút hảo ý, nàng đã đoán được có lẽ hắn là một vị giáo chủ không biết nỗi khổ nhân gian. Người mà ngay cả cái cước là gì cũng không biết, chẳng lẽ ngươi còn có thể trông cậy hắn có thể nói được cách trồng hoa màu hay sao?

"Ách?"

"Không biết đúng không?" Tô Nhượng Mộng cảm giác trong lòng dễ chịu hơn một chút, cuối cùng cũng tìm được lĩnh vực mình mạnh hơn hắn. Mặc dù chuyện này không đáng để ca ngợi, nhưng ai bảo hắn luôn vô tình gây áp lực cho nàng làm chi?

Nàng luôn cảm thấy mình không thích hợp để đứng cùng với hắn, căn bản là không cách nào sánh vai được, chỉ có thể đứng ở phía sau, ngược nhìn theo hắn từ xa.

"Nương tử uy vũ! Vi phu mặc cảm!" Lôi Ngạo Thiên bình tĩnh nhìn nàng một cái, có vẻ như đã nhìn ra được chút chân tướng, lặng lẽ thờ dài một tiếng, ngay sau đó khóe miệng lại bật ra nụ cười pha trò.

"Hai cái cây có cán bằng gỗ tròn ở dưới mái hiên kia chính là cước, nhanh lại lấy đi, chúng ta lên đường, không đi thì sẽ không kịp mất." Tô Nhượng Mộng vui vẻ cười một tiếng, giải thích cho hắn hiểu, lại xoay người ôm sàng đi trước dẫn đường.

Ruộng khoai lang của Tô gia nằm ở giữa sườn núi phía sau, Lôi Ngạo Thiên bước nhanh lên trước sóng vai với nàng, quay đầu nhìn nàng bằng ánh mắt đau lòng.

"Ngươi đừng có dùng ánh mắt này mà nhìn ta, ta không cảm thấy chuyện này có gì khổ cực cả. Lương thực tự mình trồng, không cần lo lắng đến vấn đề hàm lượng thuốc trừ sâu vượt quá mức quy định, huống chi, ta cũng rất thích cuộc sống nông thôn thế này, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ."

Tô Nhượng Mộng vừa đi, vừa chặt đứt ánh mắt đau lòng kia, nàng thật sự không quen thấy hắn nhìn mình bằng ánh mắt này. Nói thật ra thì, cuộc sống thế này quả thật không tính là khổ, nói đúng hơn là còn rất thú vị.

Cũng không biết có phải trước kia làm nhân viên trong cục vệ sinh an toàn thực phẩm hay không, mà nàng rất thích hoàn cảnh sống không chút ô nhiễm như thế này, cũng thích ăn những thứ lương thực không ô nhiễm hay chứa chất độc hại.

Lôi Ngạo Thiên nghe nàng nói thế thì rất bất ngờ, thấy trên mặt nàng cũng không có vẻ gì là giả, trong lòng lại càng thêm tán thưởng sự phóng khoáng của nàng. Nụ nhân đối mặt với cuộc sống nghèo khổ như thế mà vẫn có thể ưỡn ngực nói vui, quả thật là hiếm có.

Nhưng mà, lại rất hợp khẩu vị của hắn.

Hắn không nói thêm gì nữa, cũng không khóa chặt ánh mắt trên người nàng nữa, thích ý cùng nàng sóng vai đi trên con đường đất nhỏ, lẳng lặng cảm thụ sự yên bình khó có được này.

"Đến rồi, ngươi để đồ xuống đây đi." Tô Nhưộc Mộng chỉ vào đám khoai lang bò đầy dưới đất lẫn với ít cỏ dại, phân phó hắn để đồ xuống, còn nàng thì cầm lưỡi hái lên, lưu loát tách rời từng củ khoai lang đang nằm trong đất ra.

"Ta phải làm những gì?" Lôi Ngạo Thiên cúi đầu nhìn Tô Nhưộc Mộng đang luân tay luân chân, mở miệng hỏi.

Hắn cũng phải hỗ trợ chút gì đó mới được chứ, cũng không thể để nữ nhân của mình làm việc, còn mình lại bắt treo chân ngồi một bên được. Nhưng mà, hắn lại không phải biết mình cần phải làm gì? Phải làm như thế nào?

Nếu kêu hắn đi giết người thì còn dễ, xuống đất làm việc thế này, hắn hoàn toàn mù tịt.

"Ngươi cầm cuốc bắt đầu đào khoai lang đi." Tô Nhưộc Mộng không ngần đầu lên, vừa nói vừa quơ lưỡi hái trong tay nàng.

"À." Lôi Ngạo Thiên cầm cuốc đứng ngớ ra, nhúu mày nhìn chằm chằm Tô Nhưộc Mộng, khó khăn nuốt nước miếng, hỏi: "Cái này, đào thế nào?"

Giờ phút này, hắn cảm thấy mình thật vô dụng. Giáo chủ Ma giáo có thể hô phong hoán vũ trên giang hồ, lại không biết phải làm gì với cây cuốc này. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, đoán chừng đám người ở mấy cái giáo phái hạ đẳng kia lại hô hào đòi đánh tới Tử Long lĩnh nữa mất.

Người đứng đầu một giáo đứng trong đất, tay cầm cái cuốc đào khoai lang, hình tượng này chỉ mới nghĩ thôi đã thấy rất quái dị rồi.

Tô Nhưộc Mộng dừng tay, ngược mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên một thân trường bào màu trắng, tay cầm cái cuốc, nhìn nàng với vẻ mờ mịt, nàng không nhận được thờ dài một tiếng, mình đang làm gì vậy trời? Kéo nam tử giống như thiên thần xuống ruộng đào khoai lang, thật đúng là phí phạm của trời mà. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, đoán chừng chúng mỹ nhân trên giang hồ sẽ xé nàng ra thành từng mảnh nhỏ mất.

"Ngươi ngồi nghỉ đi, để đây ta làm cho."

Lôi Ngạo Thiên ngăn người, sau đó cười nói: "Nàng dạy ta đi, ta là nam nhân sao có thể đứng nhìn nữ nhân của mình làm việc, còn mình thì lại ngồi chơi được."

Chăm chú nhìn hắn một cái, Tô Nhưộc Mộng đi tới cầm lấy cái cuốc trong tay hắn, vừa làm mẫu vừa nói: "Ngươi xem cho kỹ nhé."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bào Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Người có nhiều kẻ thù không?

Tô Nhưộc Mộng ghẹo đầu liếc mắt nhìn nam tử tuyệt sắc đang bê hai sàng khoai lang, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, một giáo chủ y phục sang trọng, dung nhan tuyệt sắc, võ công cái thế, cao cao tại thượng như vậy, sao lại có thể làm mấy chuyện nhà nông chăm làm tay bùn với vẻ thân nhiên như vậy?

"Ngươi không cảm thấy làm những việc này sẽ làm mất thân phận của ngươi sao? Nếu để người trên giang hồ thấy được, ngươi sẽ bị lưu danh trăm thế đó."

"Phụ xướng phụ tùy." Lôi Ngạo Thiên chớp chớp mắt, khoe môi cong lên đầy vui vẻ.

Nghe vậy, mặt Tô Nhưộc Mộng lại đỏ lên một trận, người này có còn là giáo chủ Ma giáo cao ngạo cuồng vọng, lãnh huyết vô tình trong miệng dân chúng nữa không vậy?

"Hình như câu đó không phải nói như vậy?"

Lôi Ngao Thiên nghiêng đầu, nhìn nàng chăm chú: "Vậy thì phu xướng phụ tùy, phu nhân đã chuẩn bị sẵn để cùng vi phu đi ngắm nhìn giang hồ hay chưa?"

"Người vẫn nên phụ xướng phụ tùy đi." Tô Nhưộc Mộng nghẹn họng, chưa kịp nghĩ nhiều đã nhanh chóng từ chối. Cái gọi là giang hồ đó không phải chỗ dành cho nữ tử tay không tác sắt như nàng. Người ta không động được vào Lôi Ngao Thiên, nhưng không có nghĩa là sẽ không động được vào nàng.

Nàng còn muốn sống thọ một chút, nói thế nào thì đây cũng là sinh mạng thứ hai của nàng, nàng không muốn mạo hiểm dù chỉ một chút.

Mặc dù nàng biết là mình đã đồng ý thành thân với hắn, thì không thể không đếm xỉa tới, nhưng mà, tranh thủ thời gian để sống yên tĩnh lâu thêm một chút cũng tốt.

"Thật vui vì rốt cuộc nương tử cũng đã nghĩ thông suốt." Lôi Ngao Thiên toét miệng, hài lòng gật đầu một cái.

Tô Nhưộc Mộng không rõ ý tứ của hắn cho lắm, nàng cự tuyệt yêu cầu của hắn, sao bộ dạng của hắn lại như đang rất vui vậy? "Nghĩ thông suốt cái gì?"

Lôi Ngao Thiên ngoắc ngoắc khoe miệng: "Gả cho ta."

"Xin hỏi, ta còn lựa chọn thứ hai sao?" Tô Nhưộc Mộng lại đỏ mặt, thẹn thùng cup mắt, vừa đá đá mấy hòn đá dưới chân.

"Ha ha, không có! Đời này của nàng trừ ta ra, sẽ không có lựa chọn thứ hai." Khẩu khí cực kỳ cuồng vọng, đây là lần đầu tiên Tô Nhưộc Mộng được nghe.

Đây chính là bộ dáng lúc trước của hắn sao? Là sự cuồng vọng khi có thể nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay.

"Dù ta không có lựa chọn thứ hai, ta cũng sẽ không gả cho người." Tô Nhưộc Mộng khẽ thở dài một hơi, không phải vì hắn không tốt, mà vì nàng thích cuộc sống yên tĩnh. Nhưng mà, một khi trở thành phu nhân giáo chủ Ma giáo, chỉ sợ rằng cuộc sống yên tĩnh vốn có lại trở thành thứ xa xỉ.

Nàng rất sợ chết, cho nên, nàng rất lo lắng có một ngày sẽ bị giết chết trong lúc đang ngủ.

Mặc dù, Lôi Ngao Thiên có thực lực để bảo vệ nàng chu toàn, nhưng mà, hắn cũng đâu thể giắt nàng bên lưng quần mà mang theo cả ngày được.

Giang hồ hiểm ác, mặc dù nàng không rõ cái giang hồ này có giống với giang hồ mà nàng thấy được trên tivi, tiểu thuyết hay không, nhưng mà, chắc cũng không khác mấy đâu nhỉ.

Nếu hắn là giáo chủ Ma giáo, vậy chắc hắn là hắn có không ít kẻ thù rồi, kẻ muốn lấy đầu hắn, sợ rằng cũng không phải ít.

"Người có nhiều kẻ thù không?"

Lôi Ngao Thiên còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần từ sau câu nói của nàng, lại tỉnh linh nghe được nàng hỏi thêm một câu như vậy. Hắn không khỏi tò mò quan sát nàng, thấy lông mày nàng nhíu lại, trong lòng bỗng thấy thất vọng xen lẫn bất đắc dĩ.

Nàng đang ghét bỏ thân phận của hắn chứ gì, hay là đang để ý chuyện hắn có nhiều kẻ thù? Chẳng lẽ ở cạnh hắn khiến nàng thấy không an toàn đến vậy sao?

"Nhiều, người của triều đình và cả những danh môn chính phái trên giang hồ đều hận không thể khiến Ma giáo biến mất trong một đêm." Lôi Ngao Thiên một mặt trả lời, một mặt nhìn nàng như không cam lòng, trong giọng nói pha lẫn chút khản trương, hỏi: "Nàng sợ sao?"

Tô Nhưộc Mộng nghiêm túc nhìn hắn, mím môi, gật đầu một cái: "Sợ! Rất sợ! Ta là nữ nhân rất sợ chết, điểm này chỉ sợ là phải khiến người thất vọng rồi. Tuy nhiên..."

"Tuy nhiên cái gì?" Tâm trạng vừa chìm xuống của Lôi Ngao Thiên lại trôi lên, nhìn nàng với vẻ mong đợi.

Tô Nhưộc Mộng cảm thấy có chút không quen với vẻ mặt của hắn, sao nàng lại cảm thấy lời của mình có ảnh hưởng rất lớn tới hắn vậy? Trên thế giới này thật sự có chuyện yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên sao? Bọn họ nói dễ nghe là vị hôn phu vị hôn thê, nói khó nghe thì chính là hai người không chút quan hệ xảy ra tình một đêm, không thân quen mà cũng chẳng hiểu chút gì về nhau.

Nàng nhìn dáng vẻ khản trương của hắn, bỗng thấy không đành lòng, còn có thêm chút cảm động: "Tuy nhiên, ta hi vọng hôn sự của chúng ta có thể không truyền ra ngoài giang hồ. Ta biết người hoàn toàn có thể bảo hộ ta chu toàn, nhưng mà, vẫn phải có lúc người không thể ở cạnh ta mà."

Trên mặt Lôi Ngao Thiên lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, không ngừng gật đầu đáp ứng: "Chuyện này không thành vấn đề, ta đáp ứng với phu nhân, chúng ta sẽ cùng nhau từ từ già đi, ta tuyệt không nuốt lời."

Cuộc sống của mọi người trên giang hồ đều là qua được hôm nay, không biết còn có ngày mai hay không. Trước khi gặp nàng, hắn chưa bao giờ quá xem trọng mạng của chính mình, hắn luôn cảm thấy còn sống một ngày, thì cứ tận tình mà hưởng thụ một ngày. Nhưng mà, giờ đây, đột nhiên hắn lại cảm thấy tánh mạng mình không còn là của một mình mình, hắn có khỏe mạnh hay không còn có quan hệ đến nữ tử tên Tô Nhưộc Mộng kia.

Chỉ khi hắn còn sống mới có thể bảo hộ được cho nàng, cho nên, bắt đầu từ bây giờ, hắn phải quý trọng tính mạng của mình.

"Ừ." Tô Nhực Mộng đáp lời, tiếp tục khảy khảy mấy cục đá dưới chân, cả đoạn đường đều không nói tiếng nào, trừ việc Lôi Ngạo Thiên thỉnh thoảng lên nhìn nằng một cái, nằng chỉ nghe được tiếng tim đập thật mạnh của chính mình.

Vừa đi tới cổng thôn trang, Chu đại thẩm đại vội vàng chạy về phía Tô Nhực Mộng.

Tô Nhực Mộng cả kinh, Chu đại thẩm này là hảo hữu duy nhất của mẹ nằng ở trong thôn, nằng không chỉ chưa từng hòa theo những thôn dân khác khi dễ các nằng, còn thường giúp đỡ nằng. Lần trước sau khi Tô Nhực Mộng bị té xuống núi, nằng đã lên tận trấn trên để mời đại phu, cả khoảng thời gian đó cũng là nằng yên lặng chiều cổ hai mẹ con nằng.

Nhìn dáng dấp, hiển nhiên là nằng đang đi về phía mình, vội vã tìm mình như vậy, chẳng lẽ trong nhà đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

"Đại thẩm, có phải bệnh cũ của mẹ ta lại tái phát hay không? Hay là nhà ta đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Chu đại thẩm đi tới trước mặt Tô Nhực Mộng, sợ hãi liếc nhìn Lôi Ngạo Thiên một cái, hai chân hơi run lên nói: "Trong nhà ngươi có bảy tám người xa lạ, bọn họ.. bọn họ...."

"Bọn họ làm gì rồi?" Tô Nhực Mộng nghe nằng nhắc tới bảy tám người xa lạ, liền đoán được những người đó chính là hộ pháp của người nào đó.

Nhưng mà, mấy hộ pháp đó không phải đã đi tìm thức ăn rồi sao? Không phải là lại gây ra chuyện gì rồi đó chứ? Quả nhiên là có một giáo chủ thích gây chuyện, thì sẽ có một đám hộ pháp thích gây chuyện mà.

"Bọn họ chuyển hết gạo của nhà lão Ô sang nhà ngươi rồi."

"Bọn họ cướp bóc?" Tô Nhực Mộng thất kinh, con ngươi khề trừng Lôi Ngạo Thiên một cái, như muốn nói: "Ma giáo các ngươi, quả thật không phải người lương thiện."

Lôi Ngạo Thiên lại vui vẻ nở nụ cười, đáp trả nằng bằng ánh mắt: "Bọn họ đang giúp nằng xả giận."

Tô Nhực Mộng nghĩ nghĩ, đúng là thế thật, chính mình cũng muốn tìm lão Ô tính sổ cho hả giận, giờ có bọn họ làm giúp, nằng cũng không cần phải ý kiến thêm nữa.

Chu đại thẩm nhìn hai người lướt qua mây lại, nét mặt già nua không khỏi đỏ lên, xem gia tin đồn trong thôn cũng là tám chín phần mười rồi, Mộng nhi quả nhiên có quan hệ không tầm thường với vị giáo chủ Ma giáo kia.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Chúng ta thật sự rất yếu

Lôi Ngạo Thiên vốn đã nghiêm lệnh cho những người đó không được phép nói chuyện này ra ngoài, nhưng mà, ngày đó bọn họ gây ra động tĩnh quá lớn, có rất nhiều người núp ở xung quanh xem cuộc vui. Nơi này lại là một nơi heo lánh nghèo túng, các thôn dân bình thường cũng không có thú vui giải trí gì, chỉ còn cách tám chuyện thiên hạ để giết thời gian mà thôi. Cho nên, chuyện của bọn họ cũng đã sớm bị phóng đại tuyên truyền cho cả thôn cùng biết rồi.

Chỉ có điều, các thôn dân đều biết rõ đạo lý sinh mạng đáng quý, cho nên chuyện này cũng chỉ giới hạn ở những người trong thôn, không ai dám can đảm đem chuyện này nói ra bên ngoài. Dù sao thì lời của giáo chủ Ma giáo, bọn họ còn chưa dám làm trái.

Có lẽ đây chính là chỗ tốt việc có được một quả炸弹 đủ cứng.

"Bọn họ cũng không tính là cướp bóc, bởi vì, bọn họ cầm đồ tới đổi." Chu đại thẩm hỏi tương lại đáng về túi quần của vợ chồng nhà lão Ô, không nhận được mà cười khẽ ngay trước mặt Lôi Ngạo Thiên.

Tô Nhực Mộng nhìn bộ dạng phì cười không ngừng của Chu đại thẩm, không khỏi tò mò mấy hộ pháp kia đã làm chuyện tốt gì ở nhà lão Ô?

"Bọn họ dùng thứ gì để đổi? Đại thẩm đừng có nói một nửa lại chừa lại một nửa như thế, người ta tò mò lắm đó."

Lôi Ngạo Thiên không tiếng động lắc đầu một cái, quả nhiên tất cả nữ nhân đều có tiềm chất bất quai. Nhưng mà, hần cũng tò mò, bát đại hộ pháp kia rốt cuộc đã làm chuyện gì ở nhà lão Ô mà khiến lòng người há hê đến vậy? Mặc dù hần mới chỉ ở lại thôn này có mấy ngày, nhưng cũng đã đủ để hiểu được vợ chồng nhà lão Ô.

Lão Ô là người giàu có số một số hai ở thôn Thanh Thủy, nhưng mà, hần lại vô cùng tự lợi, hoành hành ngang ngược, người trong thôn đều giận mà không dám nói. Tóm lại trong lòng mọi người đối với hần đều là tức đến nghiến răng.

Chu đại thẩm len lén liếc mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, thấy thần sắc hần lạnh nhạt, gánh hai sàng khoai lang trên vai, trong lòng đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ về vị giáo chủ Ma giáo này. Trước kia, nàng cho rằng giáo chủ Ma giáo chính là kẻ giết người không chớp mắt, tự đại, cuồng vọng, giờ nhìn bộ dạng giúp Tô Nhượng Mộng gánh khoai lang của hắn, thật đúng là một ứng cử viên tốt để làm phu quân.

Khó tránh, vừa nãy khi Tô thị nói về người con rể tương lai này thì càng nói càng hăng say, tiếc nuôi duy nhất chính là thân phận giáo chủ Ma giáo của hắn.

"Bọn họ dùng một con cạp đã nhổ răng, mài móng để đổi." Chu đại thẩm nhìn bộ dáng không chịu thua thiệt của Tô Nhượng Mộng, khẽ cười, lại nói: "Con cạp kia còn sống, bọn họ thả con cạp vào trong nhà lão Ô. Ha ha... người không biết đáng sợ hãi lúc đó của bọn họ buồn cười đến mức nào đâu, ha ha...."

Lúc ấy, nàng nghe được tiếng động nên chạy tới xem náo nhiệt, vừa đúng lúc nhìn thấy toàn bộ quá trình vợ chồng lão Ô bị con cạp đuổi chạy khắp nhà.

Con cạp ở phía sau đuổi theo, vợ chồng hai người vừa chạy vừa tè ra quần. Bộ dáng chật vật không thể tả nổi, uy phong ngày thường khi bọn họ khi dễ thôn dân đều hóa thành hư không.

"Ha ha... bọn họ không biết con cạp này không còn răng và móng hay sao?" Tô Nhượng Mộng nghe Chu đại thẩm thuật lại, cũng không nhịn được mà cười theo. Chẳng qua là, nàng không hiểu, con cạp không còn răng và móng thì cũng đâu còn nguy hiểm? Sao có thể hù dọa bọn họ đến mức đó được?

Chu đại thẩm nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, nói: "Mấy người đó nói với lão Ô, nếu con cạp mà đuổi kịp lão, thì lão có thể tạm biệt lương thực nhà lão được rồi. Cho nên, người cũng biết lão Ô mà, sao lão ta có thể để người ta không không mà lấy lương thực của mình được?"

Chu đại thẩm nghĩ đến đáng về cuối cùng của vợ chồng lão Ô, lại nhìn cười không nổi: "Kết quả có thể nghĩ, lão Ô không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn lương thực của mình bị xách đi, không những thế, mấy người đó còn nói, nếu để họ phát hiện con cạp bị gãy đi, họ sẽ đến tìm lão tính sổ. Lão ta giờ cũng đã được ném cảm giác giận mà không dám nói rồi."

"Ha ha...." Tô Nhượng Mộng cười ha hả, quay đầu nhìn Lôi Ngạo Thiên, hỏi: "Hộ pháp của người từ trước đến giờ đều đáng yêu như vậy sao?"

"Là không bình thường." Lôi Ngạo Thiên xệ mặt, buồn buồn nhắc nhở nàng.

Bọn họ nhiều lần cũng chỉ được xem là không bình thường thôi, sao nàng lại có thể bảo họ đáng yêu được chứ? Mới chỉ giúp nàng dọa lão Ô, nàng đã cảm thấy người ta đáng yêu. Hắn không phải còn giúp nàng đánh cho lão Ô rằng rơi đầy đất hay sao? Sao nàng lại không khen hắn đáng yêu chứ?

"Ách?" Nghe vậy, Tô Nhượng Mộng sững sốt một chút, ngay sau đó lại bất bình thay những hộ pháp kia, quả trách vị cấp trên hà khắc là hắn: "Đại giáo chủ, có phải người quá hà khắc với thuộc hạ của mình rồi không? Người cần thì gọi đến, không cần thì đuổi đi, còn vừa không cho họ ăn cơm, vừa nói họ không bình thường. Ta cảm thấy chuyện không bình thường nhất mà bọn họ làm, chính là làm hộ pháp cho người đó? Thật không ngờ người lại đối đãi với thuộc hạ như vậy."

"Phu nhân anh minh! Phu nhân vạn tuế!" Chúng hộ pháp đã sớm đứng trước cửa Tô gia chờ giáo chủ và phu nhân của bọn họ trở về, đúng lúc này, nghe được phu nhân thay họ nói chuyện, tất cả đều cảm động nhìn Tô Nhượng Mộng, chỉ còn thiếu mỗi dập đầu tạ ơn thôi.

Thật hiếm có mà, không ngờ liệt tổ liệt tông nhà giáo chủ không ngừng hiển linh, ném cho bọn họ một giáo chủ vạn ác thì cũng gửi tới một phu nhân vừa tốt bụng, vừa xinh đẹp, lại còn biết cảm thông cho thuộc hạ. Thì ra ông trời không phải lúc nào cũng mù, có lúc, hắn cũng mở cặp mắt sáng như tuyết của mình ra.

Nhất định là liệt tổ liệt tông nhà phu nhân đã làm sai chuyện gì đó, nếu không phu nhân tốt như vậy sao lại xui xẻo gặp phải giáo chủ cuồng vọng được chứ?

Ừ, không sai, nhất định là như vậy.

Từ hộ pháp: "Phu nhân, trong đám huynh đệ chúng ta, trừ nhị ca có chút không bình thường ra, tất cả mọi người đều được xem là bình thường."

"Ai nói? Rõ ràng giáo chủ mới là căn nguyên của không bình thường." Nhị hộ pháp cau mày đưa tay vỗ xuống vai Từ hộ pháp, Từ hộ pháp không kịp phòng bị, thân thể lập tức lún xuống một đoạn, nhìn Nhị hộ pháp vói về mặt đầy oán giận.

Nói thì nói, sao còn thừa dịp người ta chưa chuẩn bị mà động thủ?

Đại hộ pháp: "Đúng đó, chúng ta như vậy tất cả đều vì tôn trọng giáo chủ." Đại hộ pháp là người lớn nhất, hắn nhìn khóe miệng ẩn chứa ý cười đầy vui vẻ của Lôi Ngạo Thiên, lập tức đứng ra buông lời tán dương.

Bình thường mỗi khi giáo chủ cười như vậy, chính là khúc dạo đầu của việc bọn họ bị đem đi làm bao cát.

Hắn cũng không muốn bị mấy huynh đệ không có đầu óc này lôi kéo.

Tam, Ngũ, Lục, Thất, Bát hộ pháp cũng ríu rít đứng dậy, phụ họa theo lời của Đại hộ pháp, đều nói: "Tôn kính giáo chủ! Tôn kính phu nhân! Nhiệt tình yêu thương giáo chủ! Nhiệt tình yêu thương phu nhân!"

Tứ hộ pháp cũng kịp tỉnh ngộ, vội vàng cười tiến lên, nhận lấy sàng khoai trên vai Lôi Ngao Thiên, nói: "Giáo chủ cực khổ rồi, phu nhân cực khổ rồi. Cái này cứ để tiểu Tứ tới làm cho! Thỉnh giáo chủ, phu nhân vào nhà nghỉ ngơi, sau khi có cơm tối, tiểu Tứ sẽ đi thỉnh giáo chủ và phu nhân ra dùng bữa."

Lôi Ngao Thiên hài lòng gật đầu một cái, đưa tay dặt tay Tô Nhưộc Mộng, vừa vào nhà vừa nói: "Vẫn là tiểu Tứ hiểu chuyện, các người cũng nên học theo tiểu Tứ đi, buổi tối ta cùng phu nhân, còn có lão phu nhân muốn ăn gân hổ hầm với dê nướng nguyên con. Gân hổ không thể hầm quá nhừ, cũng không thể quá cứng, nhất định phải đủ mềm, thịt dê nướng phải có đủ năm vị."

"Ách?" Chúng hộ pháp người nhìn ta, ta nhìn người, bọn họ không biết làm cơm, yêu cầu của giáo chủ có phải là quá cao rồi hay không?

"Đừng để cho phu nhân và lão phu nhân đói bụng, nếu không..." Lôi Ngao Thiên cách không miễn cưỡng bỏ lại một câu.

Thân thể chúng hộ pháp không khỏi run lên, không ngừng lên tiếng: "Thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị."

"Người làm vậy có quá đáng lắm không? Hình như bọn họ không biết làm cơm?" Xa xa truyền tới giọng nói của Tô Nhưộc Mộng. Chúng hộ pháp lập tức mở to mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ hi vọng giáo chủ có thể nể mặt phu nhân mà rút lại mệnh lệnh này.

"Không sao đâu! Bọn họ không có tệ như nàng nghĩ đâu?"

"..."

Phịch một tiếng, giáo chủ và phu nhân song song bước vào nhà, chỉ để lại tám hộ pháp đứng ngơ ngác trước đại môn.

Tứ hộ pháp nhìn mười bốn ánh sáng lạnh nhất tề bắn thẳng về phía mình, vội vàng ôm sàng khoai đi vào trong sân, vừa đi vừa phẫn nộ nói: "Ta lại sai lầm rồi! Ông trời ơi, có phải ta cũng bị sét đánh trúng đầu rồi hay không?"

"Người vốn là kẻ thiếu não!" Chúng hộ pháp giận dữ, ăn ý mười phần đáp lại lời của Tứ hộ pháp.

Cái tên tiểu Tứ thiếu não này, lại có thể nói mà không chịu suy nghĩ như thế chứ.

Gân hổ hầm? Dê nướng nguyên con?

Bọn họ rất muốn nói với giáo chủ trong nhà rằng: "Chúng ta thật sự rất yếu, rất yếu!"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Nhị hộ pháp là người trong hội tỷ muội

"Ách? Cái đó... các người cứ làm việc của mình đi, ta đi trước." Chu đại thẩm có chút lúng túng liếc mắt nhìn mấy hộ pháp đang nổi giận đứng đứng lại không thể đi xả giận kia, xoay người, cất bước rời đi.

Bộ dạng hiện giờ của mấy người này so với dáng vẻ uy phong凛冽 lúc chiều ở nhà lão Ô, quả thật là khác biệt một trời một vực. Hiện giờ nhìn họ giống như mấy tiểu tử phụ tức mà không dám nói.

Cũng không biết bọn họ có then quá hóa giận mà vận cổ năng hay không, nàng vẫn nên tránh xa một chút thì tốt hơn. Nghe nói, người của Ma giáo đều hi nộ vô thường, xem bộ dạng vừa nãy của bọn họ là biết, chỉ có điều, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng không thể tin được, người của Ma giáo nói chuyện đều không rời cái đầu như vậy.

Nghe giọng của Chu đại thẩm, chúng hộ pháp mới nhớ tới bên cạnh vẫn còn một nông phụ, đoàn người liếc mắt nhìn nhau một cái, đều ngầm hiểu mà đưa mắt tập trung về phía Chu đại thẩm, hắc hắc nở nụ cười.

Chu đại thẩm tròn to hai mắt, nhìn bọn họ đang cười khúc khích với mình, trực giác đầu tiên là: Những người này sẽ giết mình diệt khẩu vì mình vừa nhìn thấy trò cười của bọn họ. Vì vậy, nàng hoảng loạn bước lùi về sau mấy bước, chân bị vấp, hai mắt nhắm lại, thét lên chuẩn bị tiếp xúc thân mật với mặt đất.

"A..." Tiếng kêu sợ hãi đột nhiên dừng lại, không có cảm giác đau đớn như trong dự liệu, mà cánh tay bị người khác kéo lấy, Chu đại thẩm hoang mang mở mắt nhìn Nhị hộ pháp vừa kịp thời kéo mình, hỏi: "Người muốn làm gì?"

Nhị hộ pháp không hiểu nhìn nàng: "Ta thấy người sắp té." Hắn đưa tay kéo nàng đương nhiên là vì cứu nàng, sao đầu óc của vị đại thẩm này còn vô dụng hơn cả hắn vậy? Vậy còn giữ để làm gì?

Chu đại thẩm liếc mắt nhìn cánh tay đang bị hấn bắt lấy, ngượng ngùng nói: "À, cảm ơn!"

Lục hộ pháp đi tới vỗ vai Nhị hộ pháp, khen: "Nhị ca, người thật thiện lương!"

"Ta? Thiện lương?" Nhị hộ pháp nhìn Lục hộ pháp, không khỏi nóng nảy, giải thích: "Người đừng có vu oan cho ta, chúng ta là hộ pháp của Ma giáo, sao có thể thiện lương được chứ? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sao ta còn tiếp tục lẫn lộn trên giang hồ được nữa?"

Hộ pháp Ma giáo chỉ có thể lãnh huyết, sao có thể thiện lương?

Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, đừng nói bọn danh môn chính phái kia sẽ cười đến rụng răng, ngay cả hấn nghe được còn toàn thân nổi da gà, giống như hiện tại.

"Vậy?" Lục hộ pháp nhìn theo cánh tay vẫn đang nắm chặt tay đối phương của hấn, chép miệng, ý tứ không nói cũng hiểu.

Khỏe miệng Ngũ hộ pháp hơi giương lên, đáp lời: "Lục đệ, Nhị ca chỉ hơi luyến mẩu chút thôi!"

"Không, thế, nào!" Bát hộ pháp lắc đầu một cái: "Cũng có thể Nhị ca muốn nghe con gặm cỏ già, chỉ là không biết vị đại thẩm này đã có trâu hay chưa? Nếu không thì đành để Nhị ca được lợi rồi!"

Đại hộ pháp nhìn mấy huynh đệ càng nói càng chả ra gì kia, lại liếc mắt nhìn nét mặt già nua đang trướng đỏ của Chu đại thẩm, thật sự là nhìn không nổi, liền lên tiếng trách mắng đám huynh đệ: "Các người nói chuyện phải biết giữ ý giữ tứ một chút, đại thẩm đang ngại kia. Ma giáo chúng ta mặc dù không màng đến ánh mắt thế tục, nhưng mà, Giáo chủ đã ra lệnh không được khi dễ người già, phụ nữ và trẻ con."

Chu đại thẩm cảm động nhìn Đại hộ pháp, thầm nghĩ trong lòng: "Không phải người nào của Ma giáo cũng đều lãnh huyết." Xem ra, ngày mai mình phải nói cho Tô đại tẩu nghe để nàng yên tâm, Ma giáo này không hề kinh khủng như lời đồn đại.

Chỉ đó thôi, nếu nàng nghe được câu sau của Đại hộ pháp trước, đoán chừng nàng sẽ không nghĩ như vậy nữa.

"..." Đại hộ pháp nhìn vẻ mặt áy náy của chúng huynh đệ, quay đầu nhìn Nhị hộ pháp, nói: "Nhị đệ, cho dù khẩu vị của đệ có hơi khác thường thì đệ cũng đừng biểu hiện ra trước mặt bọn họ. Đệ cũng không phải không biết cái miệng của bọn họ, nào có tốt được như đại ca?"

Nghe vậy, chúng hộ pháp sùng bái nhìn Đại hộ pháp. Đại ca quả nhiên là nhất, rõ ràng đồng ý với ý kiến của bọn họ, nhưng lại nói như thể mình rất biết suy nghĩ cho người khác. Xem ra cái danh hiệu "tiểu diện hồ" (Mặt hồ ly cười) của đại ca cũng không phải là dư danh.

Ngay cả lời cay độc, cũng cao hơn người khác một bậc.

"Ách?" Nhị hộ pháp vội buông tay, trên mặt hiện vẻ lúng túng, đảo mắt nhìn chúng huynh đệ với vẻ cột nhà, nói: "Các người nghĩ nhiều quá rồi, ta chỉ đang nghĩ nếu đại thẩm té bị thương, cơm tối của chúng ta cũng xong luôn rồi."

"A?" Chúng hộ pháp không hện mà cùng "A" một tiếng, lại liếc nhìn vẻ mặt phong phú của Chu đại thẩm, cười nói: "Nhị ca (Nhị đệ) thật thông minh."

"Ta... Các người..." Chu đại thẩm nghe lời của bọn họ, đại khái cũng hiểu được, ý của họ là muốn nàng ở lại giúp họ làm cơm tối. Nhưng mà, nhà nàng vẫn đang chờ nàng về nấu cơm mà?

Thất hộ pháp: "Đại thẩm, người yên tâm! Nhị ca của ta sẽ không nghe non gặm cỏ già nữa đâu."

Ngũ hộ pháp: "Không sai. Đại thẩm, người chỉ cần giúp chúng ta hầm gân hổ là được, thịt dê chúng ta tự nướng được."

Nhị hộ pháp thấy Chu đại thẩm bất an nhìn bọn họ, vội vàng tiến lên, gấp gáp đưa tay kéo tay Chu đại thẩm, chân thành đảm bảo: "Đại thẩm, người yên tâm! Cho tới bây giờ ta chưa từng ăn cỏ, cỏ non, cỏ già ta đều không ăn."

Tam hộ pháp rất sợ Chu đại thẩm sẽ xoay người chạy mất, vì vậy, sải bước đến trước mặt nàng: "Đại thẩm, Nhị ca của ta không thể thích nữ nhân."

"Ách?" Chu đại thẩm kinh ngạc nhìn về phía Nhị hộ pháp, đáy mắt hiện vẻ thương tiếc dào dạt, trong lòng thầm than: Không ngờ người trẻ tuổi vừa đẹp mắt vừa lương thiện này, lại là một thái giám, thật là đáng thương! Sao cha mẹ hấn lại nỡ đối xử với hấn như vậy?

Chu đại thẩm là một người tâm địa lương thiện lại tràn đầy tình thương người mẹ, nàng ngước mắt nhìn mấy nam tử độ tuổi không khác mấy với nhi tử nhà mình, lắc đầu một cái, lại thở dài một tiếng.

"Ta về nhà một chuyến đã, chờ một chút, ta lại tới."

Chúng hộ pháp sợ nàng một đi không trở lại, vội vàng hỏi: "Thật sao? Sẽ không một đi không trở lại chứ?"

"Đại thẩm, người cứ về nhà trước đi, nơi này cứ để cho ta là được rồi." Tô Nhược Mộng chẳng biết đi ra từ lúc nào, nhìn vẻ mặt khó xử của Chu đại thẩm, trực tiếp lên tiếng khuyên nàng về nhà.

Nàng biết mà, Lôi Ngao Thiên chỉ biết gây chuyện, lại còn muốn trông cậy vào đám hộ pháp không biết làm cơm này nấu bữa tối, thật là chuyện cười. Nàng cũng không muốn ăn mấy thứ họ nấu để rồi tối bị tiêu chảy đâu.

Cho nên, vừa nẩy nạng ở trong phòng lý luận với hấn một phen liền đi ra, không ngờ còn nghe được mấy câu nói đặc sắc như vậy.

Aizz, không ngờ Nhị hộ pháp lại là người trong "hội tỷ muội", thật tội nghiệp hấn mà. Đáng thương như vậy, còn ngày ngày bị những hộ pháp khác trêu ghẹo, năng lực chịu đựng của hấn cũng mạnh thật.

Chu đại thẩm thờ phào nhẹ nhõm, cười nhìn Tô Nhưộc Mộng, phất tay với nạng, nói: "Vây ta về trước đây, một nhà già trẻ còn đang chờ ta về nấu cơm đó." Thật may là Tô Nhưộc Mộng đi ra, nếu không, nạng thật không biết phải về nói sao với cha mẹ chồng nữa.

"Đại thẩm yên tâm về đi, nơi này không có gì đâu."

Chu đại thẩm cười gật đầu một cái, vắn eo, sau đó, chạy chậm về nhà.

Cách nghĩ của mấy người này quả kinh khủng, nạng sắp đoán thọ luôn rồi, xem ra, ngày mai, còn mấy ngày sau nữa, ngày nào họ ở Tô gia thì tốt nhất là nạng đừng tới đó, an toàn vẫn hơn.

Tô Nhưộc Mộng nhìn Chu đại thẩm đi như chạy trốn, nghiêng đầu nhìn sang đám hộ pháp đang ngo ngoe nhìn nạng, nói: "Sau này, các người ở thôn Thanh Thủy không được tự ý làm khó thôn dân, bọn họ không phải người trong giang hồ, các người sẽ làm họ sợ."

"Vâng thưa phu nhân!" Chúng hộ pháp đồng loạt lên tiếng, ánh mắt nhìn Tô Nhưộc Mộng lại tăng thêm mấy phần thương thức, không ngờ phu nhân lại là một người tâm địa lương thiện.

Khẽ vuốt cằm, Tô Nhưộc Mộng nhíu chặt lông mày: "Các người dùng một con cọp để đòi gạo?"

"Vâng thưa phu nhân!" Chúng hộ pháp dương dương tự đắc lên tiếng.

"Gạo nhà hấn quá đắt rồi." Tô Nhưộc Mộng xoay người nhàn nhạt bỏ lại một câu, đi được năm sáu bước, nạng mới ngừng lại, xoay người nhìn lướt qua mấy gương mặt hoang mang của chúng hộ pháp, trông mắt dừng lại trên người Nhị hộ pháp, mỉm cười nói: "Nhị hộ pháp, người vào bếp giúp đỡ ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Hàn khí tăng thêm mấy phần.

"Phu nhân, ta có thể không phải vào phòng bếp không? Bọn họ. . ." Nhị hộ pháp quét mắt nhìn chúng hộ pháp một cái, hơi khổ sở nhìn Tô Nhưộc Mộng. Đều nói nam nhân tránh xa nhà bếp, mặc dù hấn cũng không tính là quân tử nhà nhận lễ độ, nhưng hấn vẫn là hộ pháp của Ma Giáo tiếng xấu lan xa, vào phòng bếp trợ giúp người khác, hấn thật sự không đủ năng lực.

Hấn cũng không muốn làm những thứ này để những người chỉ sợ thiên hạ không loạn trêu ghẹo.

Lông mày nhẹ chau lại, Tô Nhưộc Mộng như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Nhị hộ pháp một cái, lại nhìn chúng hộ pháp dưới đáy mắt hàm chứa ý cười, háng giọng một cái nói: "Về sau, nếu bọn họ lại khi dễ người thì nói cho ta biết, ta thay người làm chủ."

Đôi mắt của Nhị hộ pháp hiện lên đầy vẻ khổ sở, bộ dạng ấy lọt vào mắt Tô Nhưộc Mộng hiển nhiên có chút đáng thương. Nạng không khỏi nghĩ tới Nhị hộ pháp có nỗi niềm khó nói, còn bị chúng hộ pháp 'khi dễ', lòng không khỏi đối với Nhị hộ pháp nhiều hơn mấy phần thương tiếc.

Cùng là 'nữ nhân' với nhau, có thể nhìn đồng bạn bị bắt nạt mà bỏ mặc sao?

"Đi thôi!" Tấm lòng yêu thương con người của Tô Nhưộc Mộng lan tràn, tiến lên vài bước, thân thiết lôi kéo tay của Nhị hộ pháp, dắt hấn đi tới phòng bếp. Vừa đi, vừa quay lại nói với chúng hộ pháp phía sau đang hóa đá hết, "Đê nường nguyên con sẽ đưa cho các người, những thứ khác ta cùng Nhị hộ pháp tới lấy."

". . . ." Không tiếng động, chúng hộ pháp đã quên trả lời, ánh mắt nhìn chòng chọc vào bàn tay Tô Nhưộc Mộng đang nắm chặt tay Nhị hộ pháp.

Đây là tình huống gì? Tại sao phu nhân có thể quan tâm lão Nhị như vậy? Hơn nữa, hai người vẫn thường thân mật như thế sao? Cái này nếu để Giáo chủ biết, tính mạng lão Nhị khó có thể giữ. Cùng Giáo chủ tranh giành nữ nhân, chỉ sợ cả thiên hạ cũng không có mấy người.

Bọn họ nghĩ tới điều này không nhận được mà hai chân khẽ run, chúng hộ pháp đồng loạt nhìn về phía Đại Hộ Pháp, ân cần hỏi han: "Đại ca, chuyện này người thấy thế nào?"

Từ hộ pháp: "Đại ca, tuy chúng ta là huynh đệ kết nghĩa, cũng không thể trơ mắt nhìn nhị ca phạm sai lầm như vậy?"

"Đúng vậy, mặc dù chúng ta mỗi ngày đều già ngầy già đại, nhưng mà, đây cũng là bởi vì Giáo chủ yêu cầu chúng ta phải có hai thân phận, muốn mọi người có hai cuộc sống vui vẻ, vì mục tiêu cuối cùng là tức chết các danh môn chính phái. Nhưng chúng ta cũng không thể nhìn lão Nhị giả vờ ngớ ngẩn, giáo chủ phu nhân cũng giống như là mẹ ruột của chúng ta, chỉ có thể ngưỡng mộ, không thể mơ tưởng." Thất hộ pháp lo lắng trùng trùng nhìn Đại hộ pháp.

Bọn họ cũng không phải sống hai mặt như vậy, cũng chỉ là giáo chủ không thấy vừa mắt bọn danh môn chính phái suốt ngày bày ra dáng vẻ thanh cao. Để cho bọn họ lấy hai phương pháp ở trên giang hồ đi lại, chỉ là vì để những người đó biết, người của Ma giáo bọn họ không giống với những người khác, trong mắt bọn họ không có thứ hai, chỉ có thứ nhất.

Những năm này, bọn họ cũng cảm thấy loại phương thức này quả thật rất vừa lòng, rất yêu thích. Không cần đi quan tâm ý nghĩ của người khác, chỉ quan tâm bản thân mình có vui hay không.

Lâu ngày, bọn họ cũng đã quen với phương thức như thế, từ từ quên mất phương thức sống theo nề nếp cũ.

Tam, Ngũ, Lục, Bát hộ pháp cùng liếc nhau một cái, nối tiếp lời của Thất hộ pháp, cùng nhau nói: "Đại ca, chuyện này chúng ta không thể bỏ mặc."

Đại Hộ Pháp hướng bọn họ khoát tay áo, nói: "Chúng ta đi đến chỗ lão giáo chủ một chuyến, phu nhân nói đã mang con hổ đi đổi lấy mấy túi gạo này rồi, cho nên, chúng ta phải đi bù lại tổn thất trước." Nói xong, vận khinh công nhảy lên, dẫn đầu bay về phía nhà lão giáo chủ.

"Đại ca, người... Chờ chúng ta một chút!" Chúng hộ pháp sững sờ, không hiểu đối mặt với chuyện của lão Nhị đại ca tại sao lại không có chút gấp gáp nào? Trái lại tâm tâm niệm niệm bất mãn của phu nhân, chẳng lẽ lúc này không phải tính mạng lão Nhị quan trọng hơn sao?

Bọn họ thật lòng không hiểu nổi đại ca của mình rồi, chỉ là, bọn họ cũng không còn biện pháp, cùng lắm thì chuyện xảy ra rồi, bọn họ cùng nhau đi cầu cạnh Giáo chủ.

Trong phòng bếp, Nhị hộ pháp đối mặt với sự chăm sóc đặc biệt của Tô Nhược Mộng có chút lo sợ, nhưng nếu như không phải mất hồn, hẳn sẽ không để cho Giáo chủ phu nhân lôi kéo tay của hắn cùng nhau vào phòng bếp. Hắn cũng không dám đi giết rau của giáo chủ, cái này so với giết rau hổ còn khó hơn..

Hắn nhìn củi trong bếp đang lách tách cháy, lại lặng lẽ quan sát Tô Nhược Mộng đang cắt những sợi khoai tây rất nhanh, từ mặt bên nhìn sang, gò má của nàng rất đẹp, dưới ánh sáng hoàng hôn, trên mặt của nàng bao trùm một vàng sáng nhàn nhạt, ôn nhu ấm áp.

Xinh đẹp? Cái gì? Nhị hộ pháp có chút chật vật rút về ánh mắt của mình, nhặt một khúc củi ném vào sâu trong bếp ý muốn che giấu ý niệm xấu xa vừa nảy lên trong đầu mình, dung mạo phu nhân rất xinh đẹp, điều này mọi người đều có thể nhìn ra.

Sai ở chỗ, hắn không nên quan sát nàng như vậy, nàng là phu nhân của Giáo chủ, nếu như Giáo chủ là trời của bọn hắn thì phu nhân cũng vậy, bọn họ không thể có những ý nghĩ khác.

"Nhất định là mới vừa rồi phu nhân không nói lời nào đã dắt tay của mình, sau đó mình chính là suy nghĩ lung tung. Đúng! Nhất định là như vậy. Chỉ là, phu nhân dắt tay của mình như vậy, không phải là đối với vẻ anh tuấn tiêu sái mình có suy nghĩ khác chứ? Không thể nào?" Nhị hộ pháp cầm củi ném vào trong bếp, vừa khổ não lăm bầm lăm bầu, sau đó, giật mình kêu lên.

"Cái gì không thể nào? Một mình người đang lăm bầm lăm bầu nói những cái gì vậy?" Tô Nhược Mộng đứng cạnh bếp, một bên tò mò hỏi, một bên mở vung nồi ra, thuận thực tách gạo cùng nước cơm ra sau đó lại thêm vào một lượng nước vừa đủ, một lần nữa thả gạo đã đun sôi vào trong nồi.

Nàng đẩy vung nồi lại, đôi tay lau vào tạp dề, đi đến bên cạnh Nhị hộ pháp, ngoảnh đến bếp củi đang cháy hừng hực, rút ra mấy cây củi mới vừa đốt từ bên trong ra, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Nhị hộ pháp, khẽ cười nói: "Nước cơm vừa chắt ra để ở phía sau, lửa trong bếp nên giảm đi rồi. Nếu như lửa quá lớn, cơm rất dễ bị khê."

"A, ta biết rồi." Nhị hộ pháp sững sờ gật đầu lên tiếng, thân thể có ý thức lui sang một bên.

Hắn không thể dựa vào phu nhân quá gần, mới vừa rồi phu nhân dắt hắn như vậy, không biết có phải phu nhân có ý nghĩ khác với hắn không? Nếu quả thật là như vậy, đoán chừng hắn cũng cách cái chết không xa.

"Người vừa mới nói cái gì không thể nào?" Tô Nhược Mộng mỉm cười nhìn Nhị hộ pháp, hỏi.

Họ đều là 'nữ nhân', nên trò chuyện về chuyện của nữ nhân nhiều hơn, như vậy về sau Nhị hộ pháp cũng sẽ không bị những hộ pháp kia 'khi dễ' nữa. Họ còn có thể trở thành tỷ muội tốt, dù sao, nàng cũng không có mấy người bằng hữu, tỷ muội tốt thì càng khỏi phải nói.

Ai lại muốn kết giao bằng hữu với một người xấu xí lại có chứng tự bế? Cũng chỉ có Chu Đại Minh cho nàng là bằng hữu, nhưng mà khi con người ta càng ngày càng lớn lên, bọn họ cũng càng ngày càng ít tiếp xúc hơn.

"Ách? Không có gì?" Tròng mắt đen của Nhị hộ pháp xẹt qua tia kinh hoàng, đều do mình chẳng biết lúc nào lại đứng lăm bầm lăm bầu cổ quái, có được chết từ từ hay không còn chưa biết lại còn khiến phu nhân nghe được. Hắn không thể nói, cũng không thể để phu nhân biết suy nghĩ của mình.

Tô Nhược Mộng kỳ quái nhìn hắn, nhướn lông mày hỏi "Thật không có gì sao? Về sau người có tâm sự gì hãy cùng ta nói, ta bảo đảm sẽ không nói với người khác, đây là bí mật giữa chúng ta."

Bí mật? Giữa bọn họ làm sao có thể có bí mật gì? Nhị hộ pháp trợn to hai mắt, chột lác đầu.

Hắn vẫn chưa muốn khi còn thanh niên trai tráng như thế này đã chết, cho nên không thể cùng phu nhân có bất kỳ bí mật nào. Xong đòi rồi, xem ra phu nhân có ý tứ với hắn thật rồi, hắn nên làm thế nào? Hắn nên làm cái gì bây giờ?

"Giữa các người có bí mật gì?" Lôi Ngạo Thiên về mặt hàn băng từ cửa phòng bếp đi vào, nhìn hai người đang đứng ở trước bếp thân thể đang rất gần nhau, hàn khí quanh thân tăng thêm mấy phần.

Hắn mới vừa cùng nhạc mẫu đại nhân trò chuyện xong, không ngờ vừa đi vào phòng bếp đã nhìn thấy cảnh này. Nhị hộ pháp của hắn cư nhiên cùng nương tử của hắn có bí mật? Chuyện này xảy ra lúc nào, trong con mắt của bọn họ còn có sự hiện hữu của hắn hay không?

Hai tay Lôi Ngạo Thiên buông xuống bên người nắm chặt lại, mím môi, vẻ mặt nguy hiểm nhìn về phía hai người, một người đang thất kinh, một người đang mù mịt bên cạnh.

Một màn mười năm trước lại hiện lên trong tâm trí hắn.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Lửa bốc lên đầu

Cảnh tượng mười năm trước lại lần nữa tái hiện trong đầu hắn.

Khi đó, hắn có một bằng hữu thanh mai trúc mã, nàng là nữ nhi của khuê mật mẫu thân, lúc nàng bốn tuổi thì cha mẹ nàng bị kẻ thù sát hại. Từ đó, nàng ở lại tông đàn Ma giáo trên Tử Long linh, bởi vì tuổi hai người xấp xỉ nhau nên từ nhỏ đến lớn đều như hình với bóng.

Khi đó, hắn cảm thấy thể tử của mình nhất định sẽ là Tâm Nhi tỷ tỷ lớn hơn mình hai tuổi, nhưng mà, năm hắn 13 tuổi, hắn thấy Tâm Nhi tỷ tỷ cùng một vị khách của Ma giáo khàn khàn ta ta.

Hắn thất hồn lạc phách trở lại phòng mình, sau đó thì, Tâm Nhi tỷ tỷ đến tìm hắn, hắn chất vấn nàng, nàng lại nói là nàng không tình nguyện. Lúc đó, hắn bỗng thấy mình thật ngốc, trước kia vẫn cho rằng Tâm Nhi tỷ tỷ đơn thuần như tờ giấy trắng, thì ra là, nàng cũng biết gạt hắn.

Không biết vì sao, bắt đầu từ ngày đó, hắn liền miễn cảm với mùi hương trên người nữ nhân. Cho đến khi gặp được Tô Nhược Mộng, trong mười năm nay, nàng là nữ tử đầu tiên mà hắn không bị miễn cảm. Hắn cho rằng đây là ông trời sắp đặt, nàng chính là thiên nữ trong số mệnh của hắn.

Nhưng mà, giờ nàng lại có bí mật với Nhị hộ pháp của mình, hắn cho rằng giữa nam và nữ không thể có cái gọi là bí mật đơn thuần, hơn nữa vừa nãy hắn còn thấy bọn họ còn đứng rất gần nhau. Cảm giác bị phản bội của mười năm trước lại nổi dậy, hơn nữa lần này hắn không chỉ thấy khổ sở, mà còn thấy tim như vỡ nát.

Lôi Ngạo Thiên đưa tay xoa ngực, khổ sở lui về sau mấy bước, hai mắt bùng bùng lửa giận nhìn Nhị hộ pháp và Tô Nhược Mộng: "Giữa các người lại có bí mật?"

"Giáo chủ, ta và phu nhân không có bí mật." Lần đầu tiên Nhị hộ pháp thấy Lôi Ngạo Thiên như vậy, tâm loạn như ma, gấp gáp giải thích. Giáo chủ có thể chất vấn hắn, có thể đánh hắn như bao cát, nhưng đừng nên có bộ dạng khổ sở như vậy.

Giáo chủ của bọn họ không nên có vẻ mặt như thế, giáo chủ của bọn họ là phải là người đứng trên cao nhìn xuống hết thảy, trong mắt hắn không nên ẩn chứa vẻ bi thương, mà phải là ý cười cuồng vọng coi trời bằng vung.

Tô Nhược Mộng nhíu chặt mày, không hiểu tại sao Lôi Ngạo Thiên lại có dáng vẻ đau lòng, nàng và Nhị hộ pháp lại không có gì, không phải bọn họ vẫn chưa nói chuyện xong sao? Lại còn gì mà bí mật nữa chứ? Cho dù có bí mật, không phải cũng chỉ là bí mật nhỏ giữ hai tỷ muội thôi sao?

Nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của hắn, giống như vừa bắt được thể tử của mình hồng hạnh vượt tường vậy. Ách? Không phải hắn hiểu lầm giữa mình và Nhị hộ pháp có gì đó chứ?

Nghĩ tới đây, Tô Nhược Mộng giật mình nhìn hắn, thấp giọng hỏi: "Người hoài nghi ta và nhị hộ pháp?" Chẳng biết tại sao, nàng thấy hắn đỏ mắt nhìn mình, trong lòng lại rất khó chịu, chẳng lẽ trong mắt hắn mình là một nữ nhân ong bướm là ỏi hay sao?

Nàng sải bước đi tới trước mặt Lôi Ngạo Thiên, đưa tay đẩy ngực hắn, lớn tiếng chất vấn: "Đang nói chuyện với người đó, về mặt người vậy là sao? Chúng ta không có, giữa ta và Nhị hộ pháp không có gì cả. Chẳng lẽ trong mắt người ta chính là người như vậy sao?"

Vừa đẩy vừa đánh, vừa roi lệ chất vắn, nàng cũng không biết tại sao mình lại kích động như thế? Sao lại để ý Lôi Ngạo Thiên nhìn mình thế nào như vậy? Chẳng lẽ nàng...

Lôi Ngạo Thiên kinh ngạc nhìn Tô Nhược Mộng, lại nữa rồi, trò cũ của nữ nhân lại lặp lại rồi. Lúc trước Tâm Nhi tỷ tỷ cũng hỏi ngược lại hần như vậy, nhưng mà, vậy thì sao chứ? Chẳng lẽ cái hần thấy đều sai hay sao? Lôi Ngạo Thiên hoàn toàn chui vào ngõ cụt, phân không rõ cảnh tượng bây giờ và mười năm trước.

"Giáo chủ, người hiểu lầm thật rồi." Nhị hộ pháp nhìn Lôi Ngạo Thiên và Tô Nhược Mộng, không nhịn được tiến lên đứng trước mặt bọn họ, đưa tay ra thề, nói.

"Người không cần nói, ta muốn nghe hần nói." Tô Nhược Mộng cắt đứt lời của Nhị hộ pháp, hai mắt khóa chặt trên người Lôi Ngạo Thiên, hỏi: "Trong mắt người, ta rốt cuộc là hạng người gì?"

Lôi Ngạo Thiên đứng yên không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Nhược Mộng.

"Ha ha." Tô Nhược Mộng khề cười mấy tiếng, ngược mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, tự giễu bĩu môi, lại nói: "Ta biết, trong mắt người ta chính là một nữ nhân tùy tiện. Nếu không, sao chúng ta lại phát sinh quan hệ được chứ?"

Tô Nhược Mộng dùng sức mấp máy môi, khề dòi mắt, nhìn Nhị hộ pháp nói: "Người đi thông báo với huynh đệ của người, khỏi phải làm cái món dê nướng gì đó nữa. Các người lập tức rời khỏi Tô gia, nhà ta không hoan nghênh các người. Sau này, các người sống cuộc sống giang hồ của các người, ta trải qua cuộc sống thôn quê của ta, chúng ta đến chết cũng không lui tới."

Dứt lời, nàng liếc mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, lạnh lùng nói: "Đại Giáo chủ, mời người trở về đi. Tô gia chúng ta quá nhỏ, đại thần như người ở lại chỗ này, thật sự là tự hạ thấp thân phận."

"Lão Nhị, người đi thông báo cho lão Giáo chủ và lão phu nhân tới Tô gia cầu hôn, lập tức lên đường." Lôi Ngạo Thiên ông nói gà bà nói vịt ra chỉ thị cho Nhị hộ pháp, như không hề thấy nghe lệnh trực khách của Tô Nhược Mộng.

Nhị hộ pháp khó xử nhìn bọn họ, không biết phải làm gì cho đúng? Tư tưởng của Giáo chủ thay đổi cũng nhanh thật, hần hoàn toàn không theo kịp tiết tấu. Lúc này, không phải Giáo chủ nên giáo huấn hần một trận hay sao? Sao lại kêu hần về tổng đàn mời lão giáo chủ và lão phu nhân tới cầu hôn chứ?

"Ta không gả! Ta không muốn gả cho một nam nhân không tin ta!" Tô Nhược Mộng lạnh mặt trừng hần, ngẩng đầu tuyệt không nhận thua trước Lôi Ngạo Thiên.

Trong mắt Lôi Ngạo Thiên lóe lên một tia nguy hiểm: "Nàng không thể không nghe theo. Ta cũng không muốn nhi tử ta sau này trở thành hài tử không có cha."

Tô Nhược Mộng hừ lạnh một tiếng, hung hăng lườm hần: "Ta không có mang thai."

Nam nhân này, hần đang nói cái gì? Mới nãy không phải còn bày vẽ đau lòng, tuyệt vọng gì gì đó sao? Sao giờ lại nói tới chuyện hoang đường này? Mang thai? Một cho hần tốn công nghĩ ra, hần nghĩ cứ muốn mang thai là mang được sao?

"Sẽ có." Lôi Ngạo Thiên chân thành nhìn Tô Nhược Mộng, khoe miệng lộ ra nét cười tà mị.

Vừa rồi hần quá vọng động rồi, khi hần thấy ánh mắt chân thành tha thiết của Nhị hộ pháp thì hần bỗng tỉnh táo lại. Hần lo mình sẽ lại bị phản bội giống mười năm trước. Nhưng, hộ pháp của hần sẽ không làm chuyện như vậy, mà Tô Nhược Mộng cũng không phải Tâm Nhi tỷ tỷ.

Mặc dù bọn họ mới ở chung với nhau có hai ngày, nhưng hần biết, nàng không phải loại nữ nhân đó.

Lúc nghe nàng nói câu "đến chết cũng không lui tới", tim hần đột nhiên thất lại. Hần không thể để cho chuyện như vậy xảy ra, cho nên, hần kêu Nhị hộ pháp trở về tổng đàn mời lão Giáo chủ và lão phu nhân tới cầu hôn.

Vừa nãy là hần bị lừa bóc lên đầu, chất vắn nàng như vậy, mình thật khôn khiếp mà.

"Không có!"

"Nương tử, nàng đang hoài nghi năng lực của vi phu sao?" Khoe miệng Lôi Ngạo Thiên lại cong lên, ánh mắt khinh bạc lướt lên lướt xuống trên người nàng.

"Không thể hiểu được, vừa nãy còn lạnh như một khối băng lớn, giờ lại..." Tô Nhược Mộng liếc mắt, trong lòng buồn bực, nam nhân này sao lại thay đổi sắc mặt theo giây vậy? Nói gió liên mưa, nói trời quang liền có ánh mặt trời, thật sự là khiến người ta nhìn không thấu, đoán không ra.

Mình thật sự có thể sống với nam nhân này cả đời sao? Đây thật sự là lựa chọn tốt sao? Nàng không khỏi bắt đầu hoài nghi quyết định của mình, chỉ đó thôi, hình như nàng đã quên mất mình không có sự lựa chọn thứ hai.

"Lão Nhị, sao người còn chưa đi?" Lôi Ngạo Thiên nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Nhị hộ pháp đang đứng ngốc một bên, nhàn nhạt hỏi.

Nhị hộ pháp phục hồi tinh thần lại, đỏ mồm hôi chấp tay hành lễ: "Thuộc hạ tuân lệnh! Giáo chủ bảo trọng, phu nhân bảo trọng!"

"Nói cho lão Giáo chủ và lão phu nhân, sinh lễ phải phong phú, Lôi Ngạo Thiên ta cưới vợ không thể làm mất mặt được." Lôi Ngạo Thiên bổ sung thêm một câu, sau đó liền phát tay với Nhị hộ pháp, trực tiếp xua đuổi cái bóng đèn lớn đó đi.

"Vâng!" Nhị hộ pháp xoay người đi ra ngoài, lên ngựa, dần biến mất trong màn đêm.

Lôi Ngạo Thiên duỗi tay, đem Tô Nhược Mộng đang nhìn về phía cửa ôm vào ngực, bắt mạch nói: "Người đã đi xa, phu nhân vẫn còn luyến tiếc sao?"

"Người đề..." Tô Nhược Mộng quay đầu, tức giận nhìn về hán, thanh âm đột nhiên dừng lại, môi đã bị hán cúi đầu chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Chương 22: Ngẫu nhiên nhặt được Long Khiếu kiếm

"Aizz." Tô Nhược Mộng ném mớ rau bầm vào chuông gà, nhìn cả bày đồng loạt nhào lên, tranh nhau mổ, nàng lại nhớ đến cảnh tượng xấu hổ tối qua ở phòng bếp, không nhịn được thở dài một tiếng.

Rõ ràng nàng muốn chất vấn hán tại sao lại không tin nàng, kết quả, bị hán hôn đến thất điên bát đảo, hơn nữa sau đó còn bị mấy hộ pháp kia trêu chọc, nàng mắc cỡ chỉ lo nấu cơm, ngược lại quên mất chuyện mình vô duyên vô cớ bị người ta hoài nghi.

Thật là mất mặt mà, chỉ một cái hôn thôi mà làm nàng quên hết mọi chuyện.

Dưới hồ Thanh Thủy, Lôi Ngạo Thiên linh hoạt như một con cá, hứng thú bơi lội khắp nơi. Bây giờ là mùa hè, khí trời rất nóng, hán không quen cả người dính đầy mồ hôi, liền lần theo tiếng nước chảy mà đến đây.

Hồ Thanh Thủy, tên như ý nghĩa, nước rất trong, lại sâu không thấy đáy.

Khó trách ngày đó Lý Ngọc Quyền luôn miệng nói muốn chìm Tô Nhược Mộng xuống hồ Thanh Thủy, thì ra, cái hồ này thật sự là sâu không thấy đáy. Hán ngoi lên, hít một hơi thật sâu, sau đó lại lặn xuống nước. Hán muốn nhìn thử xem con sông Thanh Thủy này rốt cuộc thế nào, là trong như mặt nước, hay là một hồ sâu ăn thịt người.

Hán lặn hồi lâu vẫn chưa tới đáy, càng xuống sâu thì nước càng lạnh, như thể đáy hồ làm từ Huyền băng ngàn năm, không ngừng tản ra khí lạnh. Hán vừa dùng nội lực hộ thể, vừa dùng toàn lực để lặn xuống, đột nhiên một tia sáng màu trắng bạc bắn về phía hán, hán nhanh chóng hồi thần, thoáng nhích người, thành công né tránh tia sáng kia.

Trong lòng thâm kinh ngạc, tia sáng này không phải ánh sáng mặt trời, mà giống như một loại vũ khí có thể phát sáng. Tia sáng vừa nãy, nếu không nhờ mình né nhanh, chỉ sợ hiện giờ đã bị thương rồi.

Giờ hán mới hiểu được, sự lạnh lẽo nơi đáy hồ đều do vật này phát ra. Trong một thôn sơn hẻo lánh, sao lại có sự tồn tại của loại vũ khí không gì sánh bằng thế này?

Tâm trạng Lôi Ngạo Thiên trở nên kích động, ngưng tụ nội lực tiếp tục lặn xuống đáy hồ, chỉ có điều, lần này vật kia không còn bắn tán loạn đá thương người khác nữa, mà tản mát ra ánh sáng nhu hòa. Hán thành công lặn xuống đáy hồ, cũng đi tới được bên cạnh món đồ kia.

Hán đưa tay gạt lớp bùn cát phía trên ra, chẳng mấy chốc đã lộ ra một cái hộp gỗ màu tím (hộp Tử Mộc) hình chữ nhật, bên trên hộp có khảm một viên dạ minh châu to cỡ quả trứng gà, ánh sáng vừa rồi cũng là do nó phát ra.

Tâm tình của Lôi Ngạo Thiên lúc này đã không thể dùng từ sung sướng để hình dung, vật này hán đã từng được thấy trong quyển "Thập đại vũ khí". Nếu hán nhớ không lầm thì nó xếp hàng thứ nhất, chính là Long Khiếu kiếm đã thất truyền hơn ba trăm năm.

Tương truyền thanh kiếm này chỉ xứng với những người có duyên với nó, không phải ai cũng có thể có. Nếu không phải là chủ nhân mà nó chọn, vậy thì người này nhất định sẽ bị những tia sáng phát ra từ nó bắn bị thương tới chết. Kiếm này có một đôi, nó là kiếm trông, còn một thanh kiếm mồi, gọi là Phượng Minh Kiếm. Bọn nó sẽ không cách nhau quá xa, giờ nó xuất hiện trong cái hồ này, chứng tỏ Phượng Minh kiếm nhất định cũng ở quanh đây.

Hán lau sạch lớp bùn bám bên ngoài hộp, kẹp vào nách, từ từ ngoi lên mặt hồ.

"Phốc." Hán trôi lên mặt nước, phun một ngụm nước trong miệng ra, vừa tung người về phía trước, vừa xoay người một vòng, cả người đã đứng ở bờ Thanh Thủy.

"Giáo chủ, sao người lại ngâm mình dưới hồ lâu như vậy?" Đại hộ pháp cầm quần áo tiến lên đón Lôi Ngao Thiên, trông mắt khẽ chuyển một cái, thấy bên dưới cánh tay hắn là một cái Tủ Mộc hạp thì không khỏi sùng sốt, hỏi: "Giáo chủ, cái này là?"

Tử, Ngũ, Lục hộ pháp cũng xông tới, tò mò nhìn Lôi Ngao Thiên đang nâng hộp Tủ Mộc lên. Chỉ riêng chất liệu được chế thành từ loại gỗ màu tím hiếm thấy, cộng thêm viên dạ minh châu to như quả trứng gà khảm bên trên, đã đủ để họ rung động. Thứ này vừa nhìn đã biết không phải vật phàm, dựa theo chiều dài và tạo hình của chiếc hộp, rất có khả năng là một thanh kiếm.

Hai mắt Lục hộ pháp phát sáng, hỏi: "Giáo chủ, đây là một thanh kiếm sao?" Hắn xuất thân từ binh khí thế gia, có niềm say mê đối với binh khí và vũ khí hơn người bình thường rất nhiều.

"Tiểu Lục lại nói nhảm rồi, vật này chỉ cần nhìn không cần đoán cũng biết chắc là thanh kiếm, hơn nữa còn là một thanh bảo kiếm." Tử hộ pháp dương dương tự đắc cắn lại Lục hộ pháp một câu, nhưng hắn cũng không nhìn được mà khóa chặt mắt trên hộp Tủ Mộc.

Lôi Ngao Thiên quét mắt nhìn bọn họ một cái, cúi người đặt hộp Tủ Mộc xuống đất, nghiêm túc nói: "Nếu ta đoán không lầm, trong này chính là Long Khiếu kiếm đã thất truyền. Các người mau chạy đến phía sau tảng đá kia tránh đi, ta sợ ánh sáng bắn ra từ nó sẽ làm các người bị thương."

Tương truyền Long Khiếu kiếm này vừa mở tất thấy máu, hắn sợ sẽ làm bọn họ bị thương, liền mở miệng kêu bọn họ tránh đi.

"Long Khiếu kiếm?" Nghe vậy, chúng hộ pháp bỗng thấy khiếp sợ, tương truyền Long Khiếu kiếm này đã thất truyền hơn ba trăm năm rồi. Hơn nữa, nó vừa mở tất thấy máu, bọn họ cũng không thể để giáo chủ đi mạo hiểm. Vì vậy, mấy người liền lắc đầu như trống bỏi, kiên định nói: "Không được! Thuộc hạ không thể để cho Giáo chủ mạo hiểm một mình được."

"Tránh ra!" Lôi Ngao Thiên lạnh lùng quát lên, nhìn về mặt lo lắng của chúng hộ pháp, sắc mặt hắn ảm lên một chút: "Ta không sao, các người cho là ta có thể vô duyên vô cớ mà vớt được nó từ dưới đáy hồ lên hay sao?"

Nếu nó thật sự là Long Khiếu kiếm, mà hắn có thể vớt nó được từ dưới đáy hồ lên, thì chỉ có một nguyên nhân, hẳn chính là chủ nhân mà Long Khiếu kiếm chỉ định.

"Vậy... Xin giáo chủ cẩn thận." Chúng hộ pháp vừa nghe, ngập ngừng mấp máy môi, mấy người liếc nhau một cái, liền lui xuống phía sau tảng đá lớn cạnh hồ nước.

Lôi Ngao Thiên thấy bọn họ đã chạy tới phía sau tảng đá, trông mắt nhìn hộp Tủ Mộc, vận khí vào tay dùng sức ấn vào hộp Tủ Mộc, muốn đánh văng cái khóa kia ra. Đột nhiên ánh sáng lóe lên, trong hộp phát ra một tia sáng trắng, sau đó, tia sáng bay lượn trên không trung như một con rồng, tiếp đó từ giữa không trung vang lên một tiếng rồng ngâm làm chấn động cả mảng nhĩ.

"Bảo vệ tâm mạch." Lôi Ngao Thiên vừa bảo vệ tâm mạch của mình, vừa lớn tiếng nhắc nhở chúng hộ pháp ở phía sau tảng đá.

"Ồi..." Tia sáng từ giữa không trung bắn thẳng về phía hắn, nhanh như tia chớp, hắn không cách nào tránh thoát được. Trên cánh tay truyền tới một trận đau nhức, tia sáng chợt tắt, kiểm kia như có linh tính, rơi vào trong tay hắn.

Lôi Ngao Thiên cúi đầu nhìn chằm chằm chuôi kiếm hình đầu rồng, trong lòng đã có thể xác định nó chính là thanh Long Khiếu kiếm thất truyền hơn ba trăm năm rồi. Hắn quay đầu nhìn sang cánh tay đang nhỏ máu của mình, trong nháy mắt đã hiểu rõ.

Thì ra, vừa mở liền thấy máu chính là ý này. Đây là khế ước giữa kiếm và chủ nhân, nó uống máu của chủ nhân, từ đó cũng chỉ nghe theo lệnh của chủ nhân.

"Giáo chủ, người có sao không?" Chúng hộ pháp nghe Lôi Ngao Thiên kêu lên một tiếng thì liêu lĩnh xông ra khỏi tảng đá, tung người gấp gấp xuất hiện trước mặt hắn.

"A? Giáo chủ bị thương." Đại hộ pháp tỉnh mắt nhìn thấy tay áo Lôi Ngao Thiên bị rách, trên cánh tay vẫn còn nhỏ máu.

Lôi Ngao Thiên khoát tay với bọn họ, nói: "Không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi." Nói xong, hắn ngồi xổm xuống thả Long Khiếu kiếm lại vào hộp, lúc này, hắn mới phát hiện có một quyển phát hoàng cổ tịch (cổ tịch màu vàng) đang lẳng lẳng nằm yên trong hộp.

Hắn đặt Long Khiếu kiếm vào hộp, rồi lấy quyển cổ tịch kia ra, khi hắn nhìn thấy mấy chữ trên bìa cổ tịch thì trên mặt hắn lộ rõ vẻ khiếp sợ:

"Long Hành Thiên Hạ"

Đây là một quyển kiếm phổ dành riêng cho Long Khiếu kiếm, bên trong có tổng cộng chín chín tám mươi một chiêu thức kiếm pháp, chín chiêu thức chia làm một cấp, tổng cộng có chín cấp. Luyện bộ kiếm pháp này không chỉ phải Nhân Kiếm hợp nhất với Long Khiếu kiếm, còn phải có nội lực thâm hậu và võ công cao cường.

Sách này khô? Lôi Ngao Thiên phục hồi tinh thần lại, vội vờn tay mở hộp Tủ Mộc ra, mới phát hiện bên trong hộp hết sức khô ráo. Nếu không phải hắn tự mình vớt nó từ dưới đáy hồ lên, chính hắn cũng không thể tin nổi, kiếm và sách nào vừa được lấy từ trong nước ra.

Cái hộp Tủ Mộc này còn có khả năng chống thấm, quả thật là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện lạ như vậy.

Thật sự là chưa nghe thấy bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Báo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Chương 23: Đầu heo xào

"Giáo chủ, đây là Long Hành Thiên Hạ sao?" Đại hộ pháp giật mình nhìn lối chữ thảo cứng cáp lại có lực ở mặt ngoài, thanh âm khẽ run, trong lời nói mang theo vẻ vui sướng tột cùng. Hắn không ngờ lúc sinh thời mình lại có thể thấy được Long Khiếu kiếm và quyền võ học cổ tịch Long Hành Thiên Hạ này.

Long Khiếu kiếm và cổ tịch kiếm pháp Long Hành Thiên Hạ là những thứ mà người trong giang hồ luôn khao khát, lấy được những thứ đó đồng nghĩa với việc người có thể hùng bá vô lâm rồi. Nhưng mà, người chân chính thấy được bọn nó, đến hiện tại vẫn chưa có một ai, bọn nó giống như một truyền thuyết mỹ lệ chốn giang hồ vậy.

Mặc dù chỉ là một truyền thuyết, nhưng sức ảnh hưởng của bọn nó lại rất lớn, trên giang hồ từng có lời đồn Long Khiếu kiếm được giấu trong động Tiềm Long trên Tù Long đỉnh, dẫn tới vô số người trong giang hồ liều lĩnh lên vào tông đàn Ma giáo, không ít người cũng vì thế mà bỏ mạng.

Dần dà, ngoài thuyết pháp Ma giáo thích tru diệt danh môn chính phái ra, Ma giáo cũng trở thành cái đình trong mắt, cái gai trong thịt của danh môn chính phái. Mặc dù rất đau, nhưng lại không rút ra được, bởi vì Ma giáo không phải chỗ bọn họ có thể chọc nổi.

Nghe vậy, chúng hộ pháp đều kinh hãi, từng người trợn to hai mắt, chăm chú nhìn chằm chằm hộp Tù Mộc và phát hoàng cổ tịch. Chính hai thứ đồ này, khiến cho không ít người trong bọn họ vì không kiếm chế được lòng hiếu kỳ mà đột nhập Tù Long lĩnh, vì vậy mới bị Giáo chủ thu làm hộ pháp.

"Long Hành Thiên Hạ?"

"Được rồi, không tệ!" Lôi Ngạo Thiên thả kiếm phả lại vào trong hộp Tù Mộc, hồ hững nhìn lướt ra bộ mặt vui mừng của bọn họ, nói: "Đi thôi, chúng ta về trước đã!"

"Vâng!" Chúng hộ pháp nhảy nhót theo sau Lôi Ngạo Thiên, sùng bái nhìn giáo chủ của bọn họ.

Tương truyền Long Khiếu kiếm chỉ chọn người chí nhân chí nghĩa để làm chủ nhân của mình, nghĩ tới đây, trên mặt của bọn họ đều lộ ra nụ cười đắc ý. Dối mặt khắp thiên hạ này, chỉ có giáo chủ của bọn họ mới xứng với thanh Long Khiếu kiếm này, mấy tên nguỵ quân tử tự cao tự đại kia ngay cả xách gậy cho Giáo chủ của bọn họ cũng không xứng.

Giáo chủ của bọn họ mặc dù cuồng vọng tự đại, giết người vô số, nhưng mà, người bọn họ giết đều là kẻ đáng chết, của cải mà họ cướp bóc cũng là của bất nghĩa.

Lôi Ngạo Thiên đột ngột dừng cước bộ, cau mày đứng tại lắng nghe, hắn nghe được từ phía Tô gia truyền đến tiếng than trời trách đất. Hắn không khỏi gấp gáp, ôm hộp Tù Mộc khẽ tung người, chớp mắt đã đáp xuống trong sân Tô gia.

Hắn sải bước đi đến bên Tô Nhược Mộng, ngang ngược đưa tay choàng lấy eo nàng, lông mày nhíu chặt, từ trên cao nhìn xuống vợ chồng lão Ô và trưởng thôn Lý Ngọc Quyền đang quỳ trên đất, còn cả cái tên Đại Hồ Từ lúc trước từng cường hôn Tô Nhược Mộng.

Bộ dạng lúc này của bọn họ muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu chật vật, vợ chồng lão Ô thì sung mặt sung mũi, trưởng thôn thì không chỉ không còn tai trái, mà ngay cả nửa phần tóc bên trái cũng không cánh mà bay, cả người trông vô cùng lập dị. Nhưng trong số họ còn có người thảm hại hơn, đó chính là Đại Hồ Từ, hai môi hắn sưng to như hai cục lập xường, phần da môi cũng bị căng đến mỏng dính, như thể chỉ cần bất cẩn chút thôi, môi của hắn sẽ nổ tung ra.

Từ sáng bọn họ đã nước mắt ngấn nước mắt dài mà đi tới Tô gia, không nói hai lời liền quỳ gối xuống trước mặt Tô Nhược Mộng, nói bọn họ đã biết lỗi rồi, kêu nàng tha cho bọn họ gì gì đó. Nàng nhìn đáng vẻ của họ, vừa sợ vừa buồn cười, cuối cùng nhìn tạo hình kỳ quái của trưởng thôn và đôi môi lập xường của Đại Hồ Từ, không nhịn được nữa mà phá lên cười.

Nhìn bộ dạng sợ hãi của bọn họ, không khó tưởng tượng những chuyện này đều do tay Lôi Ngạo Thiên mà ra. Nàng quả thật phải thay đổi cách nhìn với Lôi Ngạo Thiên rồi, hắn cư nhiên nhớ kỹ những tất cả những chuyện bọn họ đã làm với nàng, còn yên lặng thay nàng xả giận.

Nhìn những người này bị trừng phạt, nàng cảm thấy không hề quá đáng chút nào, hết thấy đều do bọn họ tự làm tự chịu. Lúc đầu, khi bọn họ dùng đủ biện pháp khi dễ nàng và mẫu thân, sao họ không nghĩ tới các nàng cũng là cô nhi quả phụ, giờ ở đây bày cái vẻ sám hối vô hạn ấy cho ai nhìn hả?

Nếu không phải nàng được quỷ thần xui khiến mà xuyên vào người nguyên chủ, thì nguyên chủ này đã sớm được chôn sâu trong lòng đất, còn Tô thị thì sẽ vì đau khổ khi mất đi nữ nhi yêu quý mà sống không nổi nữa. Tối hôm qua, toàn bộ trí nhớ của nguyên chủ đã được khôi phục, ngay cả việc tại sao

nàng lại té từ trên núi xuống, nàng cũng nhớ ra rồi. Nếu nàng đoán không sai, đôi tay mập mạp đẩy nàng xuống chính là của thê tử lão Ô.

Bộ dáng của bọn họ lúc này, nàng còn cảm thấy nhẹ. Trong mắt bọn họ, sinh mệnh con người còn không quý bằng hai gian phòng ở, vài mẫu ruộng đất. Bọn họ không đáng để nàng thay họ cầu xin tha thứ, không muốn mạng của bọn họ đã là sự khoan dung lớn nhất dành cho họ rồi.

Tô Nhựt Mộng thoát ly khỏi suy nghĩ, quay đầu ngược mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, đưa tay chỉ mấy người trước mắt, hỏi: "Đây đều là kiệt tác của người cả sao?"

"Nương tử thích không? Có phải cảm thấy cá tính mười phần hay không?" Lôi Ngạo Thiên cũng chịu vẹo nhẹ cái mũi của nàng, khóe miệng cong lên thật lớn, trên mặt lộ rõ ý cười tà mị, không đáp mà hỏi ngược lại.

"Cá tính?" Tô Nhựt Mộng đáp lại hần bằng một nụ cười nhàn nhạt, quay đầu nhìn lướt qua mấy người quỳ trên đất, xì cười một tiếng, nói: "Đích thực là rất có cá tính, ta cũng không biết người lại có thẩm mỹ như vậy đấy?"

Lôi Ngạo Thiên cũng cười theo, trêu ghẹo: "Đó là vì nương tử còn chưa hiểu rõ ta, đợi sau khi chúng ta thành thân rồi, nàng sẽ phát hiện được trên người ta còn có rất nhiều ưu điểm."

Hắn còn tưởng rằng nàng sẽ chất vấn hắn vì sao lại tàn nhẫn như vậy chứ? Không ngờ nàng lại phản ứng như thế, thật là một nữ nhân thú vị.

"Lời này của người ngược lại nhắc nhở ta, chúng ta phải nên tìm hiểu đối phương trước, rồi sau đó mới thành thân, tránh cho sau khi thành thân rồi, hai bên mới phát hiện là không hợp nhau."

"Không được! Chúng ta có thể thành thân sau đó từ từ hiểu rõ."

Tô Nhựt Mộng hít mắt mỉm cười nhìn dáng vẻ dè chừng của Lôi Ngạo Thiên, tiếp tục hỏi: "Vậy nếu thật sự không hợp thì sao? Người hừ ta, hay là ta hừ người?"

"Đừng hòng mơ tưởng, sẽ không có chuyện như vậy đâu."

"Nếu có thì sao?"

"Nữ nhân, có phải nàng ngứa da rồi không?" Lôi Ngạo Thiên hít mắt lại, nhìn chằm chằm Tô Nhựt Mộng với vẻ nguy hiểm.

Tô Nhựt Mộng sùng sốt một chút, mặt chợt đỏ lên như gấc, lườm hắn một cái, bất mãn cong môi: "Người mới ngứa da đó? Ngứa tay, ngứa chân, toàn thân người đều ngứa." Nam nhân này, lại dám đem chuyện này ra dọa nàng, chỉ vì hắn biết nàng sợ nhất bị người khác cù lét.

Chúng hộ pháp hứng thú nhìn giáo chủ và phu nhân của bọn họ liếc mắt đưa tình, hiếm khi thấy được giáo chủ như vậy, bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội đâu.

Mấy người đang quỳ trên mặt đất, lúc nghe Tô Nhựt Mộng nói rất có cá tính liền bị dọa đến run rẩy cả người. Bọn họ hối hận rồi, bọn họ không nên đi tới nơi này để cầu xin tha thứ, bọn họ nên tự đánh rụng răng rồi yên lặng nuốt vào bụng thì hơn.

Nhưng mà, bọn họ không chỉ bị thương ngoài da thể này thôi đâu, mà bọn họ còn trúng phải một loại độc kỳ lạ, toàn thân giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm cắn, vừa đau lại vừa nhột.

Về sau, Tô Nhựt Mộng trực tiếp xem bọn họ như không khí, chỉ lo liếc mắt đưa tình với người bên cạnh. Lý Ngọc Quyền quay đầu lên nháy mắt với Đại Hồ Từ, lại khê ho khan một tiếng.

"Giáo chủ, người có thể cho chúng ta giải được hay không? Lần sau chúng ta không dám nữa." Đại Hồ Từ nhận được ám hiệu của Lý Ngọc Quyền, lấy dững khí run rẩy mở miệng, đập đầu cầu xin Lôi Ngạo Thiên cho thuốc giải.

"Lần sau? Người còn muốn có lần sau?" Tứ hộ pháp đứng ở một bên lên tiếng khiển trách, đưa tay cách không quăng cho Đại Hồ Từ mấy bạt tay.

Đại Hồ Từ bị đau, kinh hãi bụm mắt, nhìn Tứ hộ pháp với vẻ kỳ quái. Hắn cách mình xa như vậy, lại còn có thể quăng cho mình mấy cái bạt tay. Những người này rốt cuộc là người hay quỷ vậy, người của Ma giáo quả thật còn kinh khủng hơn cả ma quỷ.

"Không phải, ta không có, lần sau..." Đại Hồ Từ còn chưa nói xong, trên mặt lại truyền tới đau nhức.

"Bốp bốp..." Lại thêm mấy tiếng vang giòn tan.

Tô Nhựt Mộng chỉ nhận thấy trước mắt thoáng qua một đạo bạch ảnh, cũng không rõ là người hay vật. Nàng nghi hoặc nhìn về phía chúng hộ pháp, chỉ thấy Lục hộ pháp ưu nhã vỗ tay phủ bụi. Nàng bắt đầu đi lắc đầu, những người này thật là, định thế không hù chết được mấy người kia thì không chịu bỏ qua hay sao?

Võ công xuất thần như thế lại chỉ để đánh người ta mấy bạt tay, thật phí cho bọn họ đi dùng dao mổ trâu để giết gà.

Lục hộ pháp chấp hai tay phía trước, nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn Tô Nhựt Mộng, nói: "Phu nhân, hắn còn muốn có lần sau, cho nên, thuộc hạ liền thay người thường cho hắn một đĩa dầu heo xào."

Q.1 - Chương 24: Chương 24: Tới giờ uống thuốc rồi!

Đầu heo xào? Lực hộ pháp này nói chuyện có cần phải đâm chọc người ta như vậy không? Đã đánh cho mặt người ta thành đầu heo, hấn lại còn lên tiếng nhạo báng người ta.

Khỏe miệng Tô Nhược Mộng khẽ cong lên, nhìn chúng hộ pháp, cười nói: "Các người muốn để người trong thôn nói ta bạo lực máu tanh hay sao? Ta không muốn người ta ở sau lưng nói ta là nữ nhân âm ngoan độc địa đâu."

"Không muốn!" Chúng hộ pháp lắc đầu, cùng nhau lên tiếng: "Phu nhân là người lương thiện nhất trong mắt chúng ta. Người nào dám đặt điều thị phi sau lưng phu nhân thì hấn chính là kẻ thù của Ma giáo chúng ta."

Cảm giác có người bảo vệ cũng không tệ lắm, nhưng mà, người bảo bọc này lại là người của Ma giáo, vậy thì cũng đồng nghĩa với việc người sẽ trở thành cái đích để nghìn người chửi mắng rồi.

Nàng bắt đầu đi lắc đầu, ngược mắt nhìn về phía Lôi Ngạo Thiên, trêu ghẹo: "Người hạ độc bọn họ?"

"Không có, là do tự bọn họ quên uống thuốc." Lôi Ngạo Thiên gạt mình, sau đó tỏ vẻ đặc biệt vô tội, kiên định phủ quyết.

Từ trước đến nay hấn luôn dùng võ phục người, trừ phi là người hấn đặc biệt nhìn không thuận mắt, nếu không, còn lâu hấn mới chịu lãng phí Nghĩ phê tán của mình (Nghĩ là con kiến). Để điều chế được loại độc này, hấn đã phải lãng phí không biết bao nhiêu kiến đầu đỏ ở Tử Long linh đó.

"Bọn họ có bệnh?" Tô Nhược Mộng cau mày, trầm ngâm một hồi lại như đã nghĩ thông suốt, gật đầu: "Nói cũng đúng, vật hợp theo loài, người phân theo bầy." Nói xong, nàng tránh khỏi cái ôm của Lôi Ngạo Thiên, xoay người đi vào phòng bếp.

"Phu nhân thật thích nói giỡn."

"Tới giờ uống thuốc rồi." Tô Nhược Mộng cười một tiếng, nói: "Uống thuốc thì không thể bỏ cử được."

Nghe vậy, trên mặt Lôi Ngạo Thiên và chúng hộ pháp rơi đầy vạch đen. Phu nhân đây là đang mắng hết thấy bọn họ đều có bệnh sao?

Thê từ lão Ô mắt thấy Tô Nhược Mộng muốn rời đi, dưới tình thế cấp bách, vội vàng mở miệng gọi nàng lại: "Phu nhân, cầu xin người kêu Giáo chủ cho chúng ta chút giải dược đi, nể mặt mẹ chồng ta đã chiều cố hai mẹ con các người cả đời, xin tha cho chúng ta đi."

Chân bước ra lại thu trở về, Tô Nhược Mộng đứng lại, xoay người nhìn Lôi Ngạo Thiên, nhàn nhạt hỏi: "Độc này có chết người không?"

"Không đâu!" Lôi Ngạo Thiên lắc đầu, nếu hạ độc mà lập tức giết chết người ta, thì còn gì là vui nữa? Độc của hấn đều là loại không lập tức giết người, từ trước đến nay hấn luôn lấy hành hạ làm chính. Độc cho người ta tự mình muốn tìm lấy cái chết, mới gọi là cảnh giới, mới phù hợp với cá tính của hấn.

... Lôi Ngạo Thiên nhìn lướt qua bốn người vừa thờ phào nhẹ nhõm: "Chỉ khiến cho người đó chịu hết hành hạ, hấn không thể lập tức chết đi thôi."

"Ách?" Nghe vậy, bốn người vừa thờ phào nhẹ nhõm không khỏi đồng thời hít một hơi, cả người như rơi xuống hầm băng, không ngừng run rẩy.

Tô Nhược Mộng sáng tỏ gật đầu, xoay người, đi vào phòng bếp.

Nàng không muốn lãng phí thời gian để nói nhảm với bọn họ nữa, vừa sáng sớm đã tới làm phiền người ta ăn điểm tâm, thật không hiểu sao họ lại biết chọn thời gian đến vậy? Chắc giờ mẫu thân đã đói lắm rồi, nàng phải vào ăn dọn thôi.

"Phu nhân, xin người mở lòng từ bi, nhớ tới tình nghĩa hàng xóm cùng thôn với nhau mà cứu chúng ta đi." Thê từ lão Tà vẫn chưa từ bỏ ý định, lại bắt đầu gào lên, vừa gào vừa không quên nặn ra vài giọt nước mắt.

Tô Nhược Mộng không nghe thấy nàng bắm vú tình cũ thì còn đỡ, vừa nghe nói như thế, càng không có tâm tình xin giải dược giúp họ.

Bọn họ còn biết cái gì gọi là tình nghĩa hàng xóm cùng thôn sao? Bọn họ cũng xứng nói chuyện tình nghĩa sao? Trong mắt bọn họ lúc nào thì xem hai mẹ con nàng là người cùng thôn? Chỉ cần bọn họ ít gây chuyện với các nàng thôi là nàng đã thấp nhang tạ ơn rồi.

Nếu có cái gọi là tình nghĩa, bọn họ đã không tâm tâm niệm niệm muốn chiếm đoạt nhà cửa và ruộng đất của Tô gia, nếu giữa bọn họ có tình đồng hương, bọn họ đã không nhẫn tâm đẩy nàng xuống núi.

Nghĩ nàng là bồ tát cứu khổ cứu nạn sao. Đáng tiếc, nàng không phải bồ tát, cũng không phải thánh mẫu Maria. Nàng chỉ là một thôn cô mắt nhỏ tâm cũng nhỏ, có cơ hội mà không giúp nguyên chủ trả thù, thì thật có lỗi với nàng.

"Nếu các người còn không chịu đi, còn ồn ào la lối không để cho người khác ăn điểm tâm, ta sẽ kêu bọn họ hạ thêm cho các người mấy loại độc nữa. Ta nghĩ bọn họ sẽ không ngại rèn luyện thể lực buổi sáng đâu."

Tô Nhượng Mộng vừa đi, vừa lạnh lùng để lại mấy câu.

Giờ phút này, tâm tình của nàng thật sự không tốt, sự giả dối của những người này khiến nàng mất hết khẩu vị.

"Nguyện ra sức vì phu nhân." Chúng hộ pháp đồng loạt lên tiếng.

Phu nhân, phải nghe! Phu nhân sai khiến, phải làm! Tâm tình của phu nhân, phải chiều cố!

Nếu không, Giáo chủ tâm tình không tốt sẽ trút giận lên đầu bọn họ, vậy thì tâm tình của bọn họ cũng không thể nào tốt được. Vậy nên, bọn họ đã nhận ra được một sự thật, nịnh nọt phu nhân thật tốt thì sẽ làm giảm tối đa khả năng trở thành bao cát.

"Không... không... không cần! Chúng ta sẽ lập tức rời đi, không cần lãng phí thêm thuốc đâu." Bốn người vội vàng lắc đầu khoát tay, lục tục bỏ dậy khỏi đất, xoay người chạy trốn khỏi Tô gia.

"Lão Ô à, người cũng đừng có làm cho con cộp đó gầy đi, nếu không thì, người cũng hiểu mà." Lục hộ pháp nhìn bốn người chật vật rời đi, tốt bụng nhắc nhở lão Ô đang chạy sau cùng.

"Ha ha..." Chúng hộ pháp nhìn lão Ô dừng lại mấy giây, sau đó lại chạy như bị lửa đốt mông, không hẹn mà cùng phá lên cười.

Lôi Ngao Thiên đuổi theo Tô Nhượng Mộng vào bếp, nhìn nàng lưu loát đồ nôi cháo khoai lang ra tô, rồi lấy cái bình trong góc bếp gấp dưa chua ra làm ba đĩa, tiếp đó là dọn bát đĩa lên, trong lòng hẳn bỗng thấy ấm áp dễ chịu, như đôi vợ chồng già cùng trải qua cuộc sống bình dị.

Tô Nhượng Mộng không hề khách khí mà ra lệnh cho hân: "Người bưng dưa chua với bát đĩa lên đi, còn ta bưng cháo. Cháo còn lại trong nồi và các món ăn trên bếp thì để cho mấy hộ pháp ăn, bàn ghế ở nhà chính không đủ, người kêu bọn họ tự giải quyết đi."

"Tuân lệnh phu nhân!" Lôi Ngao Thiên lên tiếng cọt nhả, kẹp hộp Tử Mộc vào nách, một tay bưng dưa chua, một tay bưng bát đĩa, dáng vẻ có chút khôi hài theo sát Tô Nhượng Mộng đi vào nhà chính.

Khi Tô thị nhìn thấy hộp Tử Mộc kẹp dưới nách Lôi Ngao Thiên thì nụ cười yếu ớt trên mặt chợt cứng lại, đáy mắt thoáng vẻ kinh ngạc, hai mắt khóa chặt vào hộp Tử Mộc.

"Mẹ, ăn điểm tâm đi. Mẹ đói bụng lắm rồi đúng không?" Tô Nhượng Mộng đặt cháo lên bàn, không chú ý lắm tới vẻ khác thường trên mặt Tô thị.

Lôi Ngao Thiên cũng đặt món ăn lên bàn, rồi tiện tay đặt hộp Tử Mộc xuống bên cạnh, cười cười nhận lấy chén cháo nóng Tô Nhượng Mộng đưa tới, nhìn Tô thị khẽ cười nói: "Nhạc mẫu đại nhân, mời dùng điểm tâm!"

"Hả... được, được, được!" Tô thị hồi thần, thu ánh mắt đang nhìn hộp Tử Mộc lại.

Trong đầu nàng không khỏi thoáng qua một thần khí đã thất truyền từng được nhắc đến trong sách cổ, nếu nàng nhớ không lầm, hộp gỗ màu tím này là dùng để chứa thanh Long Khiếu kiếm, nó đã thất truyền hơn ba trăm năm. Long Khiếu kiếm từ xưa đến nay đều tự chọn chủ nhân, chỉ người có duyên mới có thể khống chế được nó.

Chỉ có điều, nàng nhớ trong cổ tịch có nói rõ ràng, chủ nhân của Long Khiếu kiếm phải là người chí nhân chí nghĩa.

Nhưng Lôi Ngao Thiên rõ ràng là giáo chủ Ma giáo, nàng nghĩ, sở dĩ Ma giáo bị người đời xưng tụng là Ma giáo, thì ít nhiều cũng phải có chút ít tà khí. Nhưng giờ Long Khiếu kiếm lại xuất hiện là sao? Chẳng lẽ Ma giáo còn ẩn chứa càn khôn khác, cái mà bình thường mọi người nhìn thấy chỉ là giả?

Người thì có thể không tin, nhưng thần khí sẽ không gạt người.

Suy nghĩ này khiến Tô thị càng vừa ý Lôi Ngao Thiên thêm vài phần, điểm cội kị duy nhất trong lòng đã không còn, nàng cũng có thể yên lòng giao nữ nhi cho hân rồi. Con rể có thân phận gì không quan trọng, quan trọng là... nhân phẩm của hân và tâm ý của hân dành cho nữ nhi. Bây giờ điều nàng muốn biết là lúc nào thì thân gia tương lai tới cửa cầu hôn?

"Ngao Thiên, bao giờ thì cha mẹ người có thể tới thôn Thanh Thủy? Chuyện giữa người và Mộng Nhi người đã báo cho bọn họ biết chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Báo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 25: Lôi Ngạo Thiên rời đi.

"Xin nhạc mẫu đại nhân yên tâm, Nhị hộ pháp đã trở về thông báo bọn họ đến đây xin cưới." Lôi Ngạo Thiên buông chén đũa xuống, mỉm cười cung kính đáp.

Tô Nhược Mộng nhìn thái độ của hắn đối với Tô thị, trong lòng không khỏi có chút ám áp, một nam tử không để bất cứ thứ gì lọt vào mắt lại có thể đối với một người nông phụ bình thường cung kính như thế, nguyên nhân rất đơn giản, chính là yêu ai yêu cả đường đi.

"Ăn cơm đi, ăn xong rồi nói chuyện tiếp." Tô Nhược Mộng gấp một miếng tương qua(??) bỏ vào trong bát của Lôi Ngạo Thiên, ngay sau đó cúi đầu chuyên tâm ăn điểm tâm.

Lôi Ngạo Thiên kinh ngạc liếc nhìn Tô Nhược Mộng đang cúi đầu ăn cơm bên cạnh, khỏe môi gọi lên độ cong vui thích. Nữ nhân này, năng cảm nhận được tâm ý của mình, không những vậy còn hiểu rõ trái tim của bản thân mình?

Lần đầu tiên chủ động lấy lòng, một miếng tương qua làm hắn muốn ăn nhiều hơn, tâm tình tốt đẹp.

Ba người ở trong bầu không khí ám áp ăn xong điểm tâm, Lôi Ngạo Thiên thấy Tô Nhược Mộng thu dọn bát đũa tới phòng bếp, liền nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tô thị, hỏi "Nhạc mẫu đại nhân biết thanh kiếm Long Khiếu này?"

Từ khi hắn vừa bước vào nhà, vẻ mặt của Tô thị liền trở nên có chút kỳ quái, trong thời gian ăn điểm tâm, bà cũng thỉnh thoảng liếc về phía hộ Tử Mộc. Độ nhạy bén của hắn luôn luôn hơn người, Tô thị khác thường, hắn không thể nào không phát hiện ra được.

Chỉ là hắn rất tò mò, nhạc mẫu đại nhân vì sao lại biết Long Khiếu kiếm trong sách cổ? Thân phận của bà làm cho hắn có chút ngạc nhiên, bởi vì quyền sách cổ kia không phải ai cũng có thể nhìn thấy.

"Nó thật là Long Khiếu kiếm?" Nghe được đáp án chân chính, Tô thị cũng bắt đầu không bình tĩnh.

Mặc dù bà không phải người giang hồ, thế nhưng đối với thanh kiếm Long Khiếu này cũng rất tò mò, trên sách cổ nó viết thần bí như vậy, mà nó lại mất tích hơn ba trăm năm. Trước kia bà thấy giới thiệu trong sách cũng đã một lần hoài nghi trên đời căn bản không có Long Khiếu kiếm, tất cả những gì viết về nó tất cả chỉ là do người ta thêu dệt lên.

"Phượng Minh Kiếm đâu?" Tô thị hỏi.

Trong lòng Lôi Ngạo Thiên không khỏi có chút thất vọng, hắn vốn cho là Tô thị sẽ biết tin tức về Phượng Minh Kiếm, không ngờ bà cũng hoàn toàn không biết.

"Không biết. Nhưng nhạc mẫu đại nhân tại sao lại biết Long Khiếu kiếm?"

"Nhìn thấy ở trong một quyển sách cổ, bởi vì trên sách cổ viết rất thần bí, cho nên ta bỏ ra chút thời gian nghiên cứu nội dung bên trong, nên với thứ này ấn tượng sâu hơn một chút." Tô thị đáp lại đúng sự thật, chỉ là đối với thân thể của mình và Tiểu Nhược Mộng, như cũ một chữ cũng không nói.

Lôi Ngạo Thiên cười cười, nói: "Nhạc mẫu đại nhân quả nhiên cùng người khác bất đồng."

"Long Khiếu kiếm xuất thế, chỉ sợ sẽ mang tới tai họa, Ngạo Thiên người vẫn nên nhanh chóng luyện được Long Hành Thiên Hạ thì tốt hơn. Thôn Thanh Thủy không thích hợp cho người để luyện kiếm pháp, theo ý ta, trước tiên người nên về tổng đàn. Hôn sự của người và Mộng nhi kéo dài thêm một thời gian nữa." Tô thị nhìn chằm chằm Lôi Ngạo Thiên, thành tâm thực lòng đề nghị.

Luyện tập Long Hành Thiên Hạ cần một nơi vắng vẻ, bởi vì âm thanh rỗng ngấm sẽ làm kinh sợ đến động vật, gia cầm, hơn nữa trong quá trình luyện kiếm không thể dễ bị quấy rầy cần phải có cao thủ võ lâm bảo vệ bên cạnh, cho nên thôn Thanh Thủy cũng không thích hợp để hắn luyện tập kiếm pháp.

Bên cạnh hắn phải có không ít cao thủ, cho nên tổng đàn của Ma Giáo bọn họ là lựa chọn tốt nhất. Còn nữa, nếu để cho người biết Long Khiếu kiếm xuất hiện tại thôn Thanh Thủy, chỉ sợ sẽ mang đến cho thôn Thanh Thủy tai họa ngập đầu.

Trên sách cổ có nói, Long Khiếu xuất thế, thiên hạ vấn đĩnh(xảy ra tranh đoạt ngôi báu). Phượng Minh xuất thế, Long Phượng trình tường(tất cả ọi chuyện đều tốt đẹp).

Có lẽ tất cả đều là duyên phận, hoặc có lẽ là vận mệnh của tạo hóa.

Sững sờ một chút, Lôi Ngạo Thiên liền phục hồi tinh thần lại, hắn không nghĩ tới Tô thị đối với Long Khiếu kiếm lại quen thuộc như vậy, bà rất rõ ràng việc luyện tập Long Hành Thiên Hạ cần điều kiện và hoàn cảnh như thế nào.

Nhạc mẫu đại nhân của hắn thật sự là một nông phụ bình thường sao? Hắn rất hoài nghi, nhưng sẽ không để ý, chỉ là đơn thuần tò mò.

Hắn nhìn thấy trong đáy mắt Tô thị sự quan tâm cùng lo lắng, trầm ngâm một lát, giọng nói mang theo mùi vị thương lượng nồng nặc, "Nhạc mẫu đại nhân, luyện tập Long Hành Thiên Hạ cũng không phải một sớm một chiều có thể xong được. Nếu không, chờ sau khi ta và Nhược Mộng thành thân, ta

mang theo hai người quay trở về trên núi.Đến lúc đó ta luyện tập cũng không muộn.”

Hắn vừa không bỏ được Tô Nhượng Mộng, cũng lo lắng cho an nguy của các nàng. Chỉ là, lo lắng của Tô thị cũng chính là lo lắng của hắn, Long Khiếu kiểm xuất thế, chỉ sợ sẽ rất nhanh sẽ lan truyền trong chốn giang hồ, cho nên hiện tại rời khỏi thôn Thanh Thủy sẽ không để cho người khác biết nó ra đời từ nơi đây. Thật ra thì đây cũng là một loại bảo vệ đối với thôn Thanh Thủy, dù sao còn có một thanh Phụng Minh kiếm vẫn chưa tìm ra, nếu để cho người khác biết chuyện này, chỉ sợ thôn Thanh Thủy sẽ bị người ta san ra bằng phẳng.

Đợi đến khi đó, Nhượng Mộng cứ cho là không muốn không cuốn vào phân tranh trong giang hồ cũng rất khó khăn, giang hồ chính là như vậy, thân bất do kỷ.

"Người trước hãy mang theo hộ pháp trở về, một khi người chưa học được cách không chế rồng Long Khiếu kiếm, ta sẽ không để cho Nhượng Mộng cùng người thành thân. Chỉ khi người học xong Long Hành Thiên Hạ để có thể ẩn giấu được Long Khiếu kiếm, đó mới là sự bảo hộ cho người và Nhượng Mộng. Người nên biết Long Khiếu kiếm xuất thế sẽ gây nên những chấn động gì?"

Tô thị trực tiếp cự tuyệt, cũng phân tích nặng nhẹ trong chuyện này để hắn hiểu được rõ ràng.

Lúc này, nhẫn nại mới là cách bảo vệ tốt nhất.

Lôi Ngao Thiên nhìn Tô thị, chỉ cảm thấy trên người bà tản ra một cỗ hơi thở không giận mà uy, khiến cho hắn không thể thốt ra một chữ nào. Vì vậy, từ trước đến giờ Giáo chủ mà giáo cuồng vọng tự đại lần đầu tiên trong đời bị người khác uy hiếp thành công.

"Dạ, nhạc mẫu đại nhân. Tiểu tử nhất định sẽ dụng tâm học, nhanh chóng trở lại đón các người, ta sẽ lưu lại bốn hộ pháp ở chỗ này bảo vệ hai người. Long Khiếu kiếm xuất thế, ta muốn Phụng Minh cũng mau xuất hiện, bọn họ ở lại chỗ này, tối thiểu cũng có thể bảo vệ Phụng Minh Kiếm."

Đây là nhượng bộ lớn nhất của hắn, cũng là phương pháp hắn phải làm để bảo vệ hai mẹ con nàng.

Tạm thời rời đi là việc bắt buộc phải làm, cũng là bắt buộc đi.

Ngược lại với Long Khiếu kiếm có đồ văn ghi lại(bức họa có chữ), Phụng Minh Kiếm càng mang vẻ thần bí, nó không chỉ không có đồ văn ghi lại, mà cũng không ai biết nó từng xuất hiện qua ở đâu, có nguồn gốc từ đâu? Hình dáng ra sao?

Nó giống như thật sự chỉ là một truyền thuyết, cho nên mọi người biết đến sự tồn tại của Phụng Minh Kiếm hoàn toàn chỉ do từ Phụng Minh tùy tướng trong câu nói này mà suy đoán ra thôi.

"Ừ." Tô thị gật đầu đồng ý.

Một ngày này, Lôi Ngao Thiên không cho Tô Nhượng Mộng lý do chính xác, chỉ bảo nàng chờ hắn. Sau đó liền mang theo Đại, Ngũ, Thất hộ pháp rời thôn Thanh Thủy, lưu lại Tam, Tứ, Lục, Bát bốn hộ pháp ở nhà họ Tô để bảo vệ hai mẹ con nàng.

Từ khi hắn rời đi, Tô Nhượng Mộng lần đầu tiên phát hiện bản thân mình một nỗi buồn chán đi hơn phân nửa, không có hứng thú làm bất cứ chuyện nào.

Nàng không phải loại người bụng đang đói có người mời ăn thì bảo no rồi mà từ chối, lần trước nàng không vui vì hôn sự giữa bọn họ, chỉ là không muốn khiến bản thân mình cùng một nam nhân xa lạ cột chung một chỗ. Hiện tại, nếu mình cũng đã động lòng, nàng cũng sẽ không tỏ vẻ gượng ép, yêu thì yêu, không bỏ được hắn chính là không bỏ được hắn.

Từ Đại Hộ Pháp đang khi thế ngất trời ở mảnh đất trống bên cạnh Tô gia xây dựng nhà gỗ, bọn họ là nam tử trai tráng, gian phòng trong Tô gia lại ít, cho nên vì danh dự phu nhân, bọn họ ở bên cạnh xây dựng phòng ốc cho mình.

Bọn họ có thể không để ý đến ánh mắt của người đời, nhưng mà bọn họ không thể không bận tâm thanh danh của phu nhân.

"Xây nhà thật không phải sở trường của chúng ta, nếu không tìm người để làm công miễn phí thì sao?" Bát hộ pháp vút cửa trên mặt đất, nổi giận ngồi khoanh chân thành vòng tròn trên tấm gỗ.

Tứ hộ pháp nhảy vào một cái từ nóc nhà xuống, cười hi hi nói: "Lão Bát nói không có sai."

Lục hộ pháp hơi nhíu lông mày, trực tiếp dội cho bọn họ một xô nước lạnh, "Các người nói xong thật dễ dàng, đi đâu để tìm người? Phu nhân nghiêm lệnh cho chúng ta không thể dùng vũ lực khi dễ người nữa, vừa rồi không để lão Lục đưa thuốc giải cho mấy người kia sao?"

"Lão Lục, người thật què mùa. Không phải chúng ta khi dễ bọn họ, mà là chính bọn họ cam tâm tình nguyện đến để giúp đỡ, như vậy cuối cùng phu nhân sẽ không nói được cái gì nữa đúng không?" Tam Hộ Pháp ngoảnh mặt, Bát hộ pháp trừng mắt nhìn, huynh đệ ba người lập tức hiểu rõ ý tứ của nhau.

"Ai. . . Các người đi đâu vậy?" Lục hộ pháp nhìn ba người biến mất ở trước mắt, bắt đầu lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 26: Tình yêu tự có thiên ý

Tô Nhược Mộng hài lòng nhìn căn nhà gỗ hai tầng mới mọc lên, phía ngoài cửa tầng hai có một hàng lang rộng rãi, nhìn giống như ban công ở hiện đại, đứng tựa vào lan can, nàng có thể thu được toàn cảnh thôn Thanh Thủy vào mắt.

Gió nhẹ thổi qua, mấy sợi tóc xõa xuống trước mặt, thoải mái không nói nên lời.

Nhà gỗ, bàn gỗ, ghế gỗ, trong nhà của họ cũng có thêm không ít đồ dùng, tất cả đều được chế thành từ gỗ thôi.

Tô Nhược Mộng thích nhất là những vật dụng bảo vệ môi trường như thế này.

Bọn họ còn còn phá bỏ hàng rào trúc ngăn cách giữa hai phòng, dùng những tấm ván gỗ cao bằng nhau để làm vách ngăn, trong sân còn làm thêm cho nàng một cái xích đu lớn.

Không ngờ Bát hộ pháp còn có bản lĩnh này, nghe nói nhà gỗ này là do hắn thiết kế. Càng khiến nàng không thể ngờ là, bọn họ lại để cho toàn bộ nam tử trong thôn tự mình tới cửa phụ giúp một tay để xây nhà.

Lúc đầu nàng còn tưởng rằng, thôn dân đều bị ép mới tới, sau đó mới biết bọn họ cũng có tiền công, chỉ có điều tiền công toàn bộ đều từ nhà lão Ô mà ra.

"Phốc..." Nghĩ đến bộ mặt đau lòng hơn cả mẹ chết của lão Ô, nàng không nhịn được bật cười.

Bọn họ cũng thật biết cách hành hạ người, vừa tới nhà lão Ô, không nói hai lời đã đi thăm con cạp bị nhổ răng. Sau đó, chỉ vào con cạp có vẻ xanh xao, chất vấn tại sao lão lại để con cạp gãy đi?

Lão ta cũng đâu có muốn, con cạp này đã bị nhổ răng, lại cắt sạch móng vuốt. Nếu nó còn ham ăn được thì nó chính là thần hổ rồi.

Ép buộc người ta bỏ tiền công xây nhà, nếu không liền ném lão cho cạp ăn. Lão Ô không thể không khuất phục dưới uy hiếp của bọn họ, đành phải tâm không cam tình không nguyện mà bỏ tiền, còn xin bọn họ đem con cạp đi.

Tam hộ pháp đang trang trí lại xích đu, nghe được tiếng cười của Tô Nhược Mộng, không nhịn được nhìn về phía Lục hộ pháp, nói: "Lão lục, người xem phu nhân híp mắt cười như thế, có phải nàng đang nhớ tới Giáo chủ hay không?"

"Làm sao có thể? Nhớ Giáo chủ sao lại có bộ dạng này được? Khuôn mặt phu nhân không vận vẹo, cũng không có cắn răng nghiêng lợi, vẻ mặt lại còn vui vẻ như vậy, nhất định không phải nghĩ tới Giáo chủ." Lục hộ pháp ngẩng đầu quan sát nàng một

cái, trực tiếp phản bác giả thuyết của Tam hộ pháp.

Bát hộ pháp từ trong phòng đi ra, đưa mắt trông về Tô Nhược Mộng ở phía xa, gật đầu một cái, nhìn Tam hộ pháp, nói: "Ta đồng ý với ý của Tam ca, phu nhân hiện giờ thật đúng là có chút giống với "Băng lan hồn dục tiêu, tương tư vô xử tố*"."

* Tựa vào lan can thả hồn trôi, tương tư không biết kể cùng ai

Lục hộ pháp tức giận, trừng mắt liếc hán một cái: "Lão Bát, người mau thu mấy từ ngữ văn vẻ đó của người lại đi, chúng ta đều là kẻ quê mùa, nghe không hiểu mấy câu thơ văn hoa đó đâu. Lẽ ra ngay từ đầu người không nên tới Ma giáo làm hộ pháp, vậy thì biết đâu bây giờ người đã được vào triều làm quan rồi."

"Làm quan? Ta còn khinh thường đó. Chúng ta bây giờ không phải đang làm quan ở Ma giáo hay sao, cần gì phải đi con đường gập ghềnh đó?" Bát hộ pháp nhú chặt chân mày, vẻ mặt tương đối khinh thường.

Hắn đã không còn là tiểu tử ngốc nghếch năm đó nữa, không bao giờ.. ôm giấc mộng đền đáp triều đình nữa.

Tam hộ pháp nhìn Bát hộ pháp một cái, lại hơi liếc mắt nhìn Lục hộ pháp với vẻ trách cứ, sau đó cười to mấy tiếng, nói: "Ha ha! Bát đệ nói không sai, chúng ta ở Ma giáo cũng là quan gia dưới một người, trên vạn người. Ngày ngày đều vui vẻ tự tại, cần gì phải trải qua cái cuộc sống nhàm chán đó."

"Hắc hắc!" Lục hộ pháp ngượng ngùng cười theo.

Cẩn thận liếc mắt nhìn Bát hộ pháp, thấy hắn không quá để ý, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Sao các người lại muốn làm hộ pháp của Ma giáo? Là Lôi Ngao Thiên ép buộc các người sao?" Tô Nhược Mộng nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng vô cùng tò mò vì sao họ lại gia nhập Ma giáo. Nhất là vừa nãy tài hoa của Bát hộ pháp đã khiến nàng kinh ngạc, có cảm giác hắn là một quân tử đầy bụng thi thư, chẳng biết tại sao giờ lại trở thành hộ pháp của Ma giáo?

Mấy ngày nay nàng âm thầm quan sát tứ đại hộ pháp này, mặc dù nhìn họ có vẻ cợt nhả, lêu lổng, nhưng bọn họ lại không giống với người bình thường. Có thể có vài người còn có thân phận khác với dân chúng bình thường, bởi vì, mặc dù bọn họ dùng vẻ ngoài lêu lổng để che giấu, nhưng khí chất con người không phải cứ cứ muốn giấu là có thể giấu được.

Có lúc, một câu nói, một động tác nhỏ cũng có thể bán đứng người. Tô Nhựt Mộng không phải là một thôn cô 17 tuổi, nàng là một phụ nữ 28 đã biết suy nghĩ thành thực, hơn nữa, dựa và kinh nghiệm của nàng ở thế kỷ 21, rất dễ thấy được bọn họ đang che giấu hành động của mình.

Tất cả bọn họ đều là cao thủ, lại tài hoa hơn người, người như vậy sao lại cam tâm tình nguyện gia nhập Ma giáo được chứ. Nhưng mà, sau khi nàng gặp được Lôi Ngạo Thiên, cách nhìn của nàng đối với Ma giáo cũng đã thay đổi từ lâu.

Hoặc giả, đây là biểu hiện của việc yêu ai yêu cả đường đi.

Chỉ có điều, nàng vẫn rất tò mò quá trình họ gia nhập Ma giáo.

Tam, Lục, Bát hộ pháp trầm miêng một lời lên tiếng: "Chúng ta đều là tự nguyện." Bọn họ nhìn dáng vẻ không mấy tin tưởng của Tô Nhựt Mộng, trầm miêng một lời lần nữa: "Thua thì phải chịu, chúng ta đều là người biết giữ chữ tín."

Tự nguyện? Thua thì phải chịu? Đây rốt cuộc là có ý gì? Lòng hiếu kỳ của Tô Nhựt Mộng đã hoàn toàn bị bọn họ vạch ra.

Tam hộ pháp nhìn dáng vẻ tò mò trên mặt Tô Nhựt Mộng, đưa tay chỉ vào cái xích đu vừa trang trí xong: "Phu nhân, mời ngồi, huynh đệ chúng ta sẽ từ từ kể cho ngài nghe."

Tô Nhựt Mộng khẽ vuốt cằm, ôn hòa cười một tiếng, từ từ đi tới, ngồi xuống, trong mắt lóe ra tia sáng tò mò.

"Năm đó, trên giang hồ có lời đồn đại, Long Khiếu kiếm đang ở Tử Long linh. Ta và lão Tứ, lão Ngũ cũng rất tò mò Long Khiếu kiếm xếp hàng thứ nhất trong cổ tịch rốt cuộc có hình dạng thế nào? Cho nên đã liều lĩnh xông vào Tử Long linh, Ma giáo có một quy củ bất thành văn đối với người bên ngoài, đó là phạm người nào xông vào địa bàn của Ma giáo, hoặc là đầu nhập dưới trướng Ma giáo, hoặc là liều lĩnh xông ra, người nào không chọn một trong hai cái đó, thì chỉ có thể chết ở Tử Long linh."

"Cho nên, các người không xông ra ngoài sao?" Tô Nhựt Mộng nôn nóng hỏi.

Lục hộ pháp trợn trắng mắt, nói: "Trừ phi người muốn chết, nếu không, người xông vào căn bản chỉ có thể chọn gia nhập làm môn hạ của Ma giáo, bởi vì, không ai có thể thắng được Giáo chủ."

"Lôi Ngạo Thiên lợi hại đến vậy sao?" Tô Nhựt Mộng lú lười, người nàng xem là nam tiểu thụ, lại có thể lợi hại đến vậy sao.

Nam nhân này thật biết giả heo ăn thịt hổ.

Tam, Lục, Bát hộ pháp đều nghiêm túc gật đầu: "Lợi hại, rất lợi hại, hết sức lợi hại!"

Võ công của Giáo chủ không phải cao bình thường thôi đâu, đôi mắt khắp thiên hạ này sợ rằng cũng không có mấy người có thể thắng được Giáo chủ. Lúc ấy bọn họ cũng rất khinh thường Ma giáo, lại càng không nguyện ý cùng bọn họ thông đồng làm vậy, nhưng mà, ba người bọn họ hợp sức cũng không đánh bại được người ta, cũng chỉ có thể chịu thua thôi.

Sau đó, bọn họ tận mắt được được những việc làm của Giáo chủ và Ma giáo, ngược lại bọn họ thấy mặc cảm, chuyện Ma giáo làm, rất nhiều danh môn chính phái cũng chưa chắc đã làm được. Dần dần, bọn họ chuyển từ xấu hổ, đến tin phục, đến bội phục, đến một lòng theo đuổi.

Hiện giờ, bọn họ tự hào vì mình là người của Ma giáo.

Tô Nhựt Mộng nhìn nét sùng bái trên mặt bọn họ, tiếp tục truy vấn: "Vậy còn những hộ pháp khác?"

"Có khâm phạm triều đình, có cao đồ chính phái, có công tử nổi danh, có kỳ môn dị sĩ, còn ta là một đệ tử nho giáo một lòng muốn đền đáp triều đình." Bát hộ pháp tự giác tiếp nhận đề tài.

Tô Nhựt Mộng lộ vẻ khiếp sợ, không ngờ hộ pháp Ma giáo lại có lai lịch lớn như vậy, nhiều người tài như vậy, nói vậy Ma giáo rất không tầm thường. Ngoài tin đồn giết người không chớp mắt được lưu truyền khắp nơi, nàng tin nhất định còn có những chuyện mà người khác không biết. Bằng không, sao những người này lại có thể một lòng đi theo như vậy?

"Ma giáo là một nơi tốt!"

"Cái gì?" Tam, Lục, Bát hộ pháp mở to hai mắt nhìn Tô Nhựt Mộng đang cười tủm tỉm, sau đó lại nhìn nhau, vui vẻ nở nụ cười: "Phu nhân uy vũ!"

Giáo chủ phu nhân không hổ danh là người Giáo chủ nhìn trúng, quả nhiên không phải nữ tử bình thường. Nàng lại có thể nói Ma giáo là một nơi tốt, người bình thường chỉ cần nghe đến từ Ma giáo thôi là đã bị hù đến phát run, nhưng giáo chủ phu nhân của bọn họ không chỉ nét mặt thản nhiên, còn có thể làm cho Giáo chủ của bọn họ phải đầu hàng.

Càng ngày họ càng thích vị Giáo chủ phu nhân tương lai này rồi.

Bọn họ thấy may mắn khi Giáo chủ có thể tìm thấy được một nữ tử có thể cùng hắn sống vai nhàn xuống thiên hạ. Trên thế giới này, không còn nữ tử nào có thể thích hợp với Giáo chủ hơn nàng. Giờ bọn họ mới hậu tri hậu giác hiểu được một đạo lý - Tình yêu tự có thiên ý.

"Sau này nhất định phu nhân sẽ thích nơi đó, nơi có có những người và những chuyện mà phu nhân không cách nào tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Phượng Vũ Cửu Thiên

"Mộng Nhi, con đang nhớ Ngao Thiên hả?" Tô thị cúi đầu nhìn Tô Nhượng Mộng đang giúp nàng xoa rượu thuốc lại gần người, ôn nhu hỏi.

Trước kia Mộng Nhi luôn tìm mọi cách để chọc cười nàng, làm trò cho nàng vui. Nhưng giờ nàng không chỉ không nói câu nào, ngay cả tay đang xoa thuốc cũng ngừng lại, rõ ràng là có tâm sự.

Năm tháng không buông tha một ai, trong nháy mắt, Mộng Nhi đã trưởng thành, đã đến tuổi trải qua mối tình đầu rồi.

Hai má Tô Nhượng Mộng nhanh chóng đỏ ửng lên, vừa động thủ tiếp tục xoa rượu, vừa giải thích: " Mẹ, người ta nào có? Con mới không có nhớ hắn."

Tô Nhượng Mộng khẩu thị tâm phi chối bỏ, nhưng mặt của nàng lại lộ rõ chân tướng, đỏ đến mức có thể nặn ra nước.

"Hắc hắc. Con không nhớ nó, con chỉ thấy trong lòng trống rỗng thôi." Tô thị hiếm khi cười giỡn chế nhạo nàng, trên mặt cũng lộ rõ nét cười. Nhìn nữ nhi của mình tìm được người trong lòng, mà người kia lại là một phu quân có thể tin tưởng, người làm mẹ ruột như nàng sao có thể mất hứng được chứ?

"Mẹ, sao người lại nói vậy?" Mặt Tô Nhượng Mộng càng đỏ hơn, hờn dỗi một tiếng, cả người cũng không được tự nhiên.

Tô thị nhìn dáng vẻ xấu hổ của nàng, càng cười đến vui vẻ, đưa tay ôm đầu nàng vào lòng, vừa vuốt đầu nàng, vừa nói: "Mộng Nhi, mẹ rất vui. Con đã lớn, giờ lại có Ngao Thiên chăm sóc cho con, mẹ rất yên tâm. Nó là một người đáng để con phó thác cả đời, sau này các con nhất định sẽ hạnh phúc."

Chủ nhân của Long Khiếu kiếm, không nhất định là người bình thường, nhưng nhất định là một nam nhân có trách nhiệm.

"Mẹ, hắn thực sự tốt như vậy sao?" Tô Nhượng Mộng nhu thuận vui trong lòng Tô thị, cảm nhận hạnh phúc khi được mẫu thân yêu thương.

"Rất tốt! Sau này, con sẽ rõ, mặc dù mẹ là một nữ nhân thất bại, nhưng mà, Ngao Thiên thì mẹ có thể cam đoan với con, nó đáng để con đối xử thật lòng." Ánh mắt Tô thị trở nên mê ly, trầm ngâm trong chốc lát, lại nói: "Con đem Phượng cầm đến đây đi, mẹ có một món đồ muốn giao cho con."

"Dạ." Tô Nhượng Mộng đáp một tiếng, đứng lên xoay người trở về phòng lấy Phượng cầm đến phòng Tô thị.

Cây Phượng cầm này là một cây đàn cổ dùng gỗ từ đàn chế thành, hình dáng của nó sống động như một con Phượng Hoàng, một bên là đầu Phượng, một bên là đuôi Phượng, trên thân Phượng có 13 dây huyền cầm.

Kể từ sau khi nàng tới nơi này, Tô thị thường xuyên dạy nàng thủ pháp gảy đàn, thật may là trong đầu nàng còn có trí nhớ của nguyên chủ, cho nên cũng nhận được toàn bộ khả năng đánh đàn của nguyên chủ. Điều này khiến cho người từ trước đến nay đều muốn học đàn cổ như nàng chiếm được một món hời lớn, trước kia muốn học lại không học được, giờ lại bỗng nhiên trở thành cao thủ, ai mà không vui cho được.

Lúc này, trong tay Tô thị đang cầm một cầm phổ màu vàng, thấy nàng ôm Phượng cầm bước vào, liền kêu nàng đặt lên bàn, về mặt ngưng trọng đi về phía nàng, đưa cầm phổ trong tay đến trước mặt nàng, giới thiệu sơ lược về lai lịch của cầm phổ này.

"Quyển cầm phổ này là do tổ tiên Tô gia chúng ta truyền lại, Mộng Nhi, con đàn một lần cho mẹ nghe thử."

Tô Nhượng Mộng nhận lấy cầm phổ, nhìn bốn chữ rồng bay phượng múa trên mặt ngoài quyển cầm phổ, không khỏi sùng sốt một chút, Phượng Vũ Cửu Thiên? Tại sao lại có bài hát này?

Chuyện này khiến nàng nhớ lại khúc Phượng Vũ Cửu Thiên của Lữ Tuyết ở hiện đại, cẩn thận nhìn xuống cầm phổ mới phát hiện Phượng này không phải là Phượng kia, giai điệu hoàn toàn khác nhau.

Nàng ngừng đầu nghi ngờ nhìn Tô thị, nhẹ giọng hỏi: "Mẹ, sao cầm phổ này lại dài như vậy? Thật sự chỉ có một khúc thôi sao?"

"Ừ, chỉ có một khúc. Con nhanh chóng đàn thử đi." Tô thị gật đầu một cái, thúc giục.

Thủ khúc này, nàng cũng chưa từng đàn xong, nàng chỉ đàn xong được đoạn thứ nhất thì không thể đàn nổi nữa, nữ nhi Tô thị hơn ba trăm năm nay,

chưa có người nào có thể đàn xong được cả thủ khúc. Nàng rất muốn nghe toàn bộ bài hát này một lần, nhưng nàng cũng không biết Mộng Nhi có thể đàn xong hay không?

"Được." Tô Nhựt Mộng gật đầu một cái, điều chỉnh huyền âm xong, ngồi ngay ngắn liền bắt đầu khảy đàn.

Đoạn đầu của khúc Phượng Vũ Cừu Thiên này có giai điệu tươi mát, tiết tấu nhẹ nhàng, nhưng, giai điệu dần dần biến hóa, lúc lên lúc xuống, réo rất không ngừng, cuối cùng lại biến thành khí thế hào hùng, đầy tràn tức sát.

Mười ngón tay của Tô Nhựt Mộng không ngừng di chuyển trên huyền cầm, giai điệu càng lúc càng nhanh, âm luyện càng ngày càng lay động lòng người. Như thể bên tai đang truyền đến âm thanh của thiên quân vạn mã chinh chiến sa trường, lại như có hai võ lâm cao thủ đang tỷ thí, hoặc giả xuất hiện một nam một nữ, một đang múa kiếm, một thì khảy đàn, theo tiếng đàn tăng nhanh, kiếm của nam tử kia cũng di chuyển mỗi lúc một nhanh.

Nàng hoàn toàn không dừng được, dường như cảm phở đang tản ra một loại ma lực kéo nàng vào một thế giới hoàn toàn xa lạ, muốn ngừng mà không ngừng được.

Trán nàng nhỏ xuống từng giọt mồ hôi, mà Tô thị ngồi một bên thì sắc mặt đã sớm tái nhợt, chỉ thấy Tô thị nhắm mắt tĩnh tọa, trong miệng không biết đang niệm cái gì?

Tô Nhựt Mộng rất muốn dừng lại, nhưng ngón tay lại như không phải của mình, mười ngón tay lướt như bay trên huyền cầm, những âm phở kia tự động chui vào đầu nàng, trực tiếp chi huy ngón tay của nàng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, âm phở cuối cùng thấm nhập vào đầu, ngón tay rốt cuộc cũng dừng lại, một khúc kết thúc.

"Mẹ, mẹ sao thế? Có cảm thấy không khỏe chỗ nào hay không?" Tô Nhựt Mộng khẩn trương đứng lên, đi tới trước mặt Tô thị, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, ân cần hỏi han.

Tô thị chậm rãi mở mắt, trong con ngươi thoáng hiện lên những tia sáng rực rỡ, kích động nắm lấy tay nàng, nói: "Mộng Nhi, con đàn xong chưa?"

Tô Nhựt Mộng gật đầu một cái, nhẹ "Dạ" một tiếng.

"Thật?" Tô thị còn không thể tin đây là sự thật, hơn ba trăm năm chưa có ai làm được chuyện này, Mộng Nhi của nàng lại có thể làm liền một hơi. Sao nàng có thể không kích động cho được?

"Thật, đàn xong rồi." Tô Nhựt Mộng nhìn chăm chăm về kích động vạn phần của Tô thị, nặng nề gật đầu.

Có phải mẫu thân quá kích động rồi không? Không phải chỉ là một thủ khúc thôi sao? Chẳng lẽ thủ khúc này còn có huyền cơ nào khác? Tô Nhựt Mộng sững sờ một chút, hồi tưởng lại những hành động kỳ quái vừa xảy ra của ngón tay, và cả những âm phở đã khắc vào đầu kia.

Nàng hơi há miệng ra, trở tay cầm chặt tay Tô thị, cấp bách hỏi: "Mẹ, cảm phở này có phải có huyền cơ gì hay không? Vừa nãy lúc con vừa chạm vào, những âm phở kia liền khắc sâu vào đầu con, hơn nữa, ngón tay cũng như không thuộc sự điều khiển của con. Đây rốt cuộc là loại thủ khúc gì?"

Nàng càng nghĩ càng giật mình, càng nghĩ càng nghi ngờ, thủ khúc bình thường không thể nào tà môn như vậy. Lúc này khi mẫu thân nghe đàn thì sắc mặt cũng trắng bệch.

Cộc cộc cộc...

"Phu nhân, lão phu nhân, các người có gặp phải chuyện gì hay không?" Các hộ pháp đứng ngoài cửa khẩn trương hỏi thăm.

Mới vừa nãy bọn họ nghe thấy trong phòng lão phu nhân truyền đến tiếng đàn, lúc đầu thì rất ưu mỹ, nhưng sau đó, khí thế càng ngày càng hào hùng, cuối cùng, âm thanh phát ra từ khúc nhạc khiến lỗ tai bị chấn động đến mức đau đớn, bọn họ đành phải tĩnh tọa điều tức.

Thật vất vả mới chờ được đến khi thủ khúc kết thúc, bọn họ liền khẩn trương chạy tới xem xem đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Không thể nói, không thể nói

"Không có gì, chỉ là đàn một thủ khúc mà thôi, các người có chuyện gì không?" Tô Nhựt Mộng cười nhạt, nhìn ánh mắt quan tâm của bọn họ, trong lòng âm áp.

Chúng hộ pháp không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bát hộ pháp có chút nghi hoặc nhìn nàng, hỏi: "Thủ khúc vừa này là phu nhân đàn sao?"

"Ừ."

Trên mặt chúng hộ pháp đều xẹt qua vẻ rung động, cùng kêu lên hỏi: "Phu nhân được kể tục từ ai? Có từng tập qua võ công không?"

"Không có bái sư, chưa bao giờ tập võ." Tô Nhượng Mộng thẳng thắn trả lời.

Chúng hộ pháp ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, đáy mắt lóe lên ngạc nhiên tột độ. Thủ khúc vừa này khí thế hào hùng, từng âm tượng đều như tên nhọn bắn thẳng đến màng nhĩ và tâm mạch của người nghe, làm cho người ta khí huyết đảo lưu, bọn họ là người tập võ mà còn phải tĩnh tọa điều tức mới có thể chịu đựng, nếu là người bình thường nghe được thì sẽ như thế nào?

"Thuộc hạ cáo lui." Chúng hộ pháp lo lắng liếc nhau một cái, ăn ý lui xuống.

Không được, bọn họ phải đi xem thử tình hình của thôn dân mới được, tốt nhất là đừng làm tổn thương đến người vô tội. Xem ra, phu nhân quả thật là chưa từng tập võ, nàng không hề biết thủ khúc mình đàn ra lại có thể gây tổn thương cho người khác.

Lông mày hơi cau, Tô Nhượng Mộng đóng cửa lại, quay đầu nhìn chằm chằm Tô thị, chờ đợi nàng giải thích.

Hiện giờ, nàng thật không tin thủ khúc này không có huyền cơ, ngay cả Hộ pháp Ma giáo cũng dẫn tới rồi, còn cả vẻ mặt kinh ngạc trên mặt họ nữa, tuy không nói với nàng rằng thủ khúc vừa này có vấn đề, nhưng rõ ràng là nó có vấn đề thật to.

Tô thị chậm rãi đi tới trước bàn ngồi xuống, đưa tay chỉ vào ghế ngồi bên cạnh, nghiêm mặt nói: "Mộng Nhi, con ngồi xuống đi. Mẹ sẽ nói hết mọi chuyện cho con biết, nhưng mà, con không thể nói ra cho bất kỳ ai, dĩ nhiên là trừ Ngao Thiên ra, biết chưa? Chuyện này không phải chuyện đùa, nếu để cho người có tâm biết, không chỉ gây họa cho Phụng tộc của chúng ta, còn có thể gây nguy hiểm đến sự an toàn của người, và liên lụy đến cả Ma giáo nữa."

Khẽ vuốt cằm, Tô Nhượng Mộng ngồi ngay ngắn bên cạnh Tô thị, im lặng lắng nghe đề tài nghiêm túc này.

Trực giác nói cho nàng biết chuyện này có quan hệ đến thân thể và số mạng của nàng.

Tô thị đưa tay đặt tay nàng vào lòng bàn tay mình, mắt nhìn xa xăm, môi đỏ mọng khẽ mở: "Ồ thật xa phía đông nam của Đông Lý quốc, có một nơi gọi là Phụng tộc. Người của Phụng tộc không thể tự mình đi ra ngoài, năm đó, ta len lén chạy ra khỏi Phụng tộc, quen với một nam tử, sau đó thì có con. Nhưng người của Phụng tộc chẳng mấy chốc đã tìm ra ta, bọn họ muốn dẫn ta về, ta liều chết không nghe, cuối cùng, bọn họ chỉ đành dùng tộc quy trục xuất ta ra khỏi Phụng tộc."

Nói xong, nàng dừng lại một chút, trong con ngươi hiện vẻ thương cảm, lại nói: "Ai có thể nghĩ tới, ta bỏ qua con dân Phụng tộc, cuối cùng lại đổi lấy sự phản bội của người kia. Trong mắt hắn, hai mẹ con ta còn không bằng được công danh rực rỡ của hắn."

"Mẹ, mẹ đừng thương tâm nữa. Sau này Mộng Nhi sẽ hiếu thuận người thật tốt, mẹ hãy quên tên nam nhân bạc tình phụ nghĩa đó đi. Mẹ, mẹ có quan hệ thế nào với Phụng tộc?" Tô Nhượng Mộng không thêm đề ý đến chuyện cha mình có phải một "Trần Thế Mỹ" hay không, cũng không thêm đề ý mình có phụ thân hay không, nhưng mà, nàng lại rất hứng thú với Phụng tộc này.

Những tên "Trần Thế Mỹ" căn bã vứt bỏ thể tử của mình xưa nay không ít, chuyện như vậy nàng thấy nhiều, nghe cũng nhiều.

Tô thị ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn nàng, nàng không ngờ tới sau khi nghe được thân thể của mình, Tô Nhượng Mộng không chỉ không chút đau lòng, ngược lại còn khuyên nàng nên quên nam nhân phụ bạc mình đi. Nữ nhi này càng ngày càng khiến nàng ngạc nhiên, nàng lại không hề đau lòng vì thân phận nữ nhi tư sinh của mình.

Chẳng lẽ nàng không muốn biết cha ruột của mình là ai hay sao?

"Ta là công chúa Phụng tộc, nhưng mà, bây giờ không phải nữa rồi." Tô thị cười khổ, nàng nhìn lầm mắt cá thành minh châu, còn vì hắn mà từ bỏ tộc nhân của mình. Nàng thật đáng buồn mà, quá buồn cười.

Công chúa? Đã sớm nhận ra trên người mẫu thân có một cỗ khí chất cao quý ưu nhã, không giận mà uy, vốn tưởng rằng mẫu thân là thiên kim tiểu thư, không ngờ lại đường đường là một công chúa.

"Mộng Nhi, con không muốn biết cha con là ai sao?"

"Không muốn! Hắn là ai không có quan hệ gì tới con cả, con chỉ cần mẫu thân là được rồi." Tô Nhượng Mộng không chút nghi ngại đã trực tiếp trả lời, bình sinh nàng ghét nhất là loại nam nhân này, nàng mới không muốn biết loại nam nhân ngu độn vô tình này là ai?

Nàng nhìn đáy mắt ưu thương của Tô thị, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Mẹ, mười mấy năm qua không có hắn, không phải chúng ta vẫn sống rất tốt hay sao? Đừng nhớ hắn nữa, không đáng." Nàng biết lời an ủi như thế nghe có vẻ vô lực, nhưng mà, nàng thật không muốn nhìn Tô thị khổ sở, cũng không nguyện ý để Tô thị cứ mãi mong chờ như thế.

Nam nhân bỏ thể từ bỏ nữ nhi, căn bản không đáng để tha thứ, cũng không đáng để chờ đợi.

Nữ nhân bị tổn thương, thì chỉ có thể tự dựa vào chính mình để thoát ra.

"Mẹ mệt rồi, muốn nghỉ ngơi. Con cũng về phòng nghỉ ngơi đi, nhớ xem xét cảm phổ thật kỹ, cả cảm phổ và Phụng cảm đều là tổ tiên lưu lại. Hơn ba trăm năm qua không có một ai có thể đàn được thủ khúc này, cho nên, ta cũng không biết được huyền cơ bên trong. Nếu con muốn hiểu rõ, chỉ có thể dựa vào chính con thôi."

Tô Nhượng Mộng đỡ Tô thị đứng lên, đỡ nàng về giường, xong mới xoay người ôm Phụng cảm và cảm phổ đi về gian phòng cách vách.

Rốt cuộc nàng cũng biết được thân thể của mình, nhưng lại không mấy kích động, bởi vì, đó là phụ thân của nguyên chủ, nói thật ra thì, nàng cũng không xem người này là cha mình. Hiện giờ trong đầu nàng không hề nghĩ đến chuyện thân thể, mà chỉ nghĩ đến chuyện cảm phổ kỳ quái này, từng âm phổ đều như sôi trào trong đầu, từng nốt đều phát sáng như được phủ lân tinh.

Nằm trên giường lật tới lật lui, Tô Nhượng Mộng không buồn ngủ chút nào. Đưa tay ôm gối đầu vào ngực, nàng hít hà mùi hương Lôi Ngạo Thiên lưu lại trên gối, trong đầu bỗng thoáng qua gương mặt với nụ cười vô lại kia.

Nam nhân này đang làm gì? Cũng không biết là đi đâu? Đi để làm gì? Lại để cho người ta phải chờ hán, thiệt là.

Đáng giận, đáng giận, quá đáng giận.

Sao hán có thể vừa chiêm đoạt tìm người ta liền bỏ chạy? Hại người ta phải nhớ hán như vậy.

Ách? Nhớ hán? Tô Nhượng Mộng bị ý nghĩ của mình làm cho sợ hết hồn, ngay sau đó lại thờ dài một cái, lầu bầu: "Tô Nhượng Mộng, dám làm dám chịu. Nhớ hán thì cứ thừa nhận đi. Cũng không thiếu đi can thiệp nào?"

Không ngủ được. Nàng muốn hét to lên, nhưng lại sợ đánh thức Tô thị ở cách vách, nên đành thôi. Tô Nhượng Mộng nổi giận ngồi dậy, lấy cảm phổ dưới gối ra, hết nhìn nghiêng rồi lại nhìn dọc, nhưng mãi vẫn không nhìn ra được trong quyền cảm phổ này có gì ảo diệu?

Sắc trời ngoài cửa dần sáng, Tô Nhượng Mộng không ngủ được dứt khoát rời giường, chạy đến xích đu trong sân ngồi xuống, đứng đưa qua lại.

"Chào phu nhân!" Bát hộ pháp từ lầu hai nhảy xuống trước mặt Tô Nhượng Mộng.

"Chào buổi sáng!"

Bát hộ pháp nhìn vành mắt đen trên mặt Tô Nhượng Mộng, nhẹ giọng hỏi: "Phu nhân không ngủ cả đêm sao?"

"Đúng vậy! Phiền thiệt mà, Lôi Ngạo Thiên đáng chết kia đi mà cũng không nói với ta một tiếng. Còn cả thủ khúc này nữa, ta nghĩ hoài cũng không ra." Giọng nói của Tô Nhượng Mộng mang theo phiền não thật lớn, còn cả oán trách nhàn nhạt.

Bát hộ pháp cười cười, thì ra là phu nhân đang nhớ Giáo chủ. Vì vậy, hán không nhìn được muốn thay Giáo chủ giải thích: "Phu nhân, người có điều không biết rồi, Giáo chủ phải trở về tổng đàn luyện kiếm pháp. Kiếm pháp đó luyện ở đây không an toàn, còn có thể mang đến phiền toái cho thôn dân.

"Kiếm pháp gì? Thần bí vậy sao?"

"Long Hành Thiên Hạ."

Long Hành Thiên Hạ? Trên đời này còn có kiếm phổ lấy tên đó nữa sao? Nhưng mà, cái tên này đủ kích thích, xứng với Lôi Ngạo Thiên.

"Không biết." Tô Nhượng Mộng lắc đầu một cái.

"Đây là kiếm phổ đã thất truyền hơn ba trăm năm, Giáo chủ cũng nhờ có duyên nên mới lấy được kiếm phổ và Long Khiếu kiếm. Nhưng mà, phu nhân ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết, chuyện này nếu truyền ra giang hồ, nhất định sẽ gây ra đại họa."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Thật sự là trùng hợp sao?

"Người yên tâm, ta tuyên dối sẽ không nói cho người khác biết một chữ." Tô Nhượng Mộng sáng khoái đáp ứng, nàng biết chuyện gì có thể nói, chuyện gì không. Long Khiếu kiếm này và cả kiếm phổ kia đều là thánh bảo vô lâm, nhất định có không ít người ham muốn có được nó.

Chờ một chút, Tô Nhực Mộng chợt ngẩng đầu, mắt không chớp nhìn Bát hộ pháp, hỏi: "Người nói Long Khiếu kiếm này đã thất truyền hơn ba trăm năm?"

"Đúng vậy!"

Long Khiếu kiếm thất truyền hơn ba trăm năm, cầm phổ của nàng cũng hơn ba trăm năm không ai có thể đàn được, một cái là kiếm phổ "Long Hành Thiên Hạ", một cái là cầm phổ "Phượng Vũ Cửu Thiên", giữa hai cái này có rất nhiều điểm trùng hợp, chẳng lẽ bọn nó có liên quan gì đó với nhau?

"Người nói cho ta nghe về truyền thuyết của Long Khiếu kiếm đi."

Tô Nhực Mộng nghe Bát hộ pháp tự thuật, trong lòng càng ngày càng không thể bình tĩnh nổi, nhất là câu: "Long Khiếu ra đời, thiên hạ phân tranh. Phượng Minh đi theo, Long Phượng trình tường." Lại là Long Phượng, đây thật sự là trùng hợp sao?

Kiếm trống mái, có khi nào thanh Phượng Minh kiếm này v không phải là kiếm?

"Bát hộ pháp, trên cổ tịch có ghi lại tư liệu về Phượng Minh kiếm không?"

"Không có, những thông tin về Phượng Minh kiếm trong sách cũng đều từ phán đoán mà ra." Bát hộ pháp suy nghĩ, nhẹ lắc đầu một cái.

Phượng Minh? Phượng... Minh.. là chỉ tiếng kêu của Phượng Hoàng sao? Vậy nàng dùng Phượng cầm để đánh đàn có đại biểu cho tiếng của Phượng Hoàng hay không?

Chuyện này càng đào lại càng không thấy đáy, bên trong hoàn toàn mờ mịt, căn bản không thấy rõ được chân tướng. Đầu nàng thật là đau mà, cả đêm chưa ngủ giờ lại vướng phải nhiều nghi vấn như vậy, cảm giác đầu sắp nổ tung ra luôn rồi.

Không thể tiếp tục được nữa.

Tô Nhực Mộng đứng lên, trực tiếp chui vào phòng bếp. Quên đi, hay là đi làm điểm tâm, bận rộn một chút, cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều.

"Phu nhân, thủ khúc tối qua tên là gì?" Bát hộ pháp kịp gọi nàng lại, hỏi vấn đề khiến mình trăn trở cả buổi tối.

Tối qua bọn họ nghe thủ khúc này, chỉ cảm thấy khí huyết đảo lưu, mỗi âm mỗi nốt đều như tên nhọn bắn thẳng đến màng nhĩ và tâm mạch. Nhưng kỳ quái là khi họ đi xem xét tình hình thôn dân, lại phát hiện tất cả thôn dân đều đang ngủ say, không có dấu hiệu bị tiếng đàn làm tổn thương.

Tình huống như thế thật quái dị, khiến hần cả đêm không an giấc.

Những chuyện lạ trên giang hồ có rất nhiều, nhưng chuyện kỳ quái như vậy, hần chưa từng được nghe.

"Phượng Vũ Cửu Thiên." Tô Nhực Mộng chỉ chừa lại bốn chữ, xoay người cất bước rời đi. Nàng thật sự không muốn nghĩ tiếp về chuyện này, quá khó hiểu. Châm ngôn sống của nàng là - Biến phiền não thành nhỏ nhất, biến niềm vui thành lớn nhất.

Phượng Vũ Cửu Thiên? Bát hộ pháp kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Tô Nhực Mộng, trong miệng không ngừng ni non.

Tô Nhực Mộng dành ra hai ngày để chăm lo việc nhà, những thứ cần lau chùi, dọn dẹp nàng đều làm hết một lần, một cung cấp một ngày ba bữa vô cùng phong phú cho các hộ pháp. Dù sao thì... mấy hộ pháp này trong lúc rảnh rỗi cũng ngày ngày lên núi bắt thú hoang, nàng chỉ cần chế biến được.

Nhị hộ pháp được Lôi Ngạo Thiên sai trở lại, đồng thời cũng mang theo tin tức của cha mẹ Lôi Ngạo Thiên.

Nghe nói, lão giáo chủ và lão giáo chủ phu nhân đã cùng nhau đi vân du. Cho nên, chuyện cầu hôn cũng phải lùi lại một thời gian, Tô Nhực Mộng không có ý kiến gì với chuyện này, chỉ có Tô thị là không mấy vui vẻ.

Nàng thu dọn bát đĩa, đứng ở cửa phòng bếp, nhìn mấy nam tử đang ngồi vây quanh bàn giành món ăn, không khỏi lắc đầu cảm thán.

Mỗi bữa bọn họ đều ăn như quý đối đầu thai, dùng đũa mà khoa tay múa chân với nhau, người đẩy ta cướp, không ngừng tranh giành món ăn trong mâm.

Có lẽ do họ quá nhàm chán, cũng có thể là do món ăn nàng nấu quá ngon. Thật không biết tài nấu nướng của đầu bếp Ma giáo có phải thật sự không được bọn họ chào đón hay không? Bình thường làm mưa làm gió trên giang hồ còn chưa tính, sao ngay cả ăn cơm cũng có phong phạm Ma giáo như vậy chứ?

Hai ngày bận rộn cuối cùng cũng kết thúc, nàng nhìn chúng hộ pháp đang ăn uống vô cùng náo nhiệt, nâng trán hỏi: "Trừ ăn ra các người còn biết làm gì?"

Chúng hộ pháp lần lượt ngẩng đầu, thay phiên lên tiếng: "Thưa phu nhân, thuộc hạ còn có thể giết người."

"Nhà ta không nuôi kẻ nhàn rỗi."

"... Chúng ta có thể đi giết người lấy tiền hiếu kính phu nhân."

"Ta không cần mấy đồng tiền đầm máu đó."

"..." Chúng họ pháp liếc mắt nhìn nhau một cái, ăn ý nói: "Xin phu nhân chỉ rõ!"

"Tất cả các người đều đi làm ruộng cho ta!"

Não như đặc lại, chúng họ pháp vô cùng buồn bã: Giết người thì dễ, làm ruộng mới khó.

Tô Nhượng Mộng nhìn về mặt khổ qua của bọn họ, nhướn mi, hỏi: "Các người không muốn sao? Giáo chủ của các người đã giao phó, các người dám không nghe theo sắp xếp của ta?" Được rồi, nàng cũng muốn làm hồ ly đi theo cộp một lần.

Ai kêu tự mình không thể kham nổi nhiều việc, hơn nữa, ruộng đất cũng đã bảy tám ngày không ai quản rồi.

Lúa thì sắp chín, khoai lang thì chưa đào xong, củi cũng cần phải nhặt thêm. Người trong nhà nhiều, lượng ăn, lượng dùng cũng lớn, mọi thứ đều phải chuẩn bị sẵn.

"Thuộc hạ không dám." Chúng họ pháp cùng lên tiếng.

Bọn họ cũng không bị ngứa da, nào dám không nghe theo sự sắp xếp của phu nhân?

"Vậy được, mọi người cùng đi đào khoai lang đi, ngày mai cùng đi đốn củi, nhặt củi, chưa tới hai mươi ngày nữa là tới ngày gặt lúa rồi. Tiếp đó là phải xới đất, chuẩn bị cho mùa vụ mới." Tô Nhượng Mộng vừa liệt kê những chuyện cần làm, vừa âm thầm hưởng thụ đáng về mồ hôi tuông như suối của chúng họ pháp.

Ha ha! Không ngờ Hộ pháp Ma giáo nổi danh chốn giang hồ cũng có lúc phải chạy mồ hôi hột, nàng thật có cảm giác thành tựu mà.

Bát hộ pháp: "Phu nhân, thuộc hạ phải làm những gì? Không thì để mấy huynh đệ chúng ta lên núi đốn củi, nhặt củi có được không?"

"Đúng vậy, lão bát nói không sai. Phu nhân, nếu muốn làm những việc kia, chúng ta có thể thuê người đến làm?" Tứ hộ pháp vội vàng hứa theo lời của Bát hộ pháp, nói thật ra, bọn họ vẫn chưa dám tưởng tượng đáng về cầm cuốc làm ruộng của mình sẽ như thế nào?

"Phu nhân, chuyện đó..." Nhị hộ pháp chạy đến trước mặt Tô Nhượng Mộng, vừa định gia nhập vào hàng ngũ khuyên nhủ, nhưng vừa nhìn thấy nụ cười cực kỳ tương tự với Giáo chủ trên mặt Tô Nhượng Mộng thì hần bỗng rùng mình một cái, có cảm giác như giáo chủ đang nhập vào người phu nhân vậy, lập tức sửa lời nói: "Các người nói vậy là có ý gì? Có phải định không nghe theo sự sắp xếp của phu nhân hay không?"

Đáng sợ quá, Giáo chủ và phu nhân mới quen biết chưa được bao lâu, sao ngay cả về mặt mà cũng tương tự Giáo chủ thế này?

Tam, Tứ, Lục, Bát hộ pháp đều lần lượt ném cho hần mấy cái trừng mắt, kèm theo vẻ khinh bỉ. Nịnh hót thật đáng xấu hổ! Đáng xấu hổ! Không giúp thì cũng thôi đi, lại còn đào góc tường của bọn họ.

Nhị hộ pháp bắt đầu đưa mắt nhìn lại bọn họ, như thể đang nói: "Ta cũng đâu có cố ý, các huynh đệ tha lỗi tha lỗi!"

"Hừ." Tam, Tứ, Lục, Bát hộ pháp ăn ý dùng một ánh mắt hình vòm cung để lăng trì hần, đồng loạt hắt mặt qua một bên, hừ lạnh một tiếng.

Tô Nhượng Mộng cười với Nhị hộ pháp, trông mắt khẽ chuyển, mỉm cười nhìn bốn người khác, hỏi: "Về mặt này của các người là đang tỏ ý bất mãn với ta sao?"

"Không có! Không dám!"

"Vậy các người cầm nông cụ đi theo ta đi!"

"Nông cụ gì?" Chúng họ pháp không hiểu ra sao hỏi.

"Cuốc,耨耨." Tô Nhượng Mộng liếc mắt nhìn mấy nông cụ dựng trước cửa phòng bếp, hai cây cuốc, hai耨耨, xem ra là không đủ rồi. Trầm ngâm một chút, nàng nói: "Các người chờ ta một lát, ta đi tìm người mượn nông cụ."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 30: Không có khả năng không quan tâm.

Tô Nhực Mộng theo đường nhỏ đi tới nhà của Chu Đại thẩm, trên đường đi nhìn thấy vài người đứng trước cửa nhà, đoàn người thấy nàng tới từ rất xa, tất cả đều hoang mang sợ hãi đóng cửa vào nhà.

Trong lòng Tô Nhực Mộng không khỏi cười khổ, xem ra trong thôn này mình vĩnh viễn không được người ta yêu thích. Trước kia đáng đáp xấu xí bị người bắt nạt, hiện tại trên đầu nàng mang hào quang của phu nhân giáo chủ ma giáo càng làm cho người ta trốn tránh không kịp.

Về sau thật sự muốn một mực ở nơi này sao? Tô Nhực Mộng âm thầm hỏi mình một câu.

Không có một người bằng hữu, không có người thân, không có nơi yêu thích, thật vẫn muốn ở nơi này sao? Lão nữ mẫu đã không còn ở đây, nàng và mẹ có phải cũng nên đổi nơi sống rồi hay không. Nơi này vốn cũng không phải là quê hương của hai người, cũng không có thứ gì để lưu luyến, có lẽ rồi đi ngược lại là chuyện tốt.

Trong hoảng hốt Tô Nhực Mộng đi tới cửa nhà Chu Đại thẩm, nàng ghé đầu nhìn vào trong sân, chỉ thấy Chu gia gia cùng Chu nãi nãi đang ngồi trong sân tách hạt ngô, cười híp mắt đi vào, gọi: "Chu gia gia, Chu nãi nãi, hai người khỏe mạnh "

Nhị lão ngẩng đầu lên, nhìn người đang đi về phía bọn họ hơi nhíu mày, hỏi "Cô nương, người tìm ai?"

Vị cô nương này nhìn quen mặt, nhưng lại không nhớ rõ đã gặp qua nàng ở nơi nào.

"Cái gì?" Tô Nhực Mộng sững sờ nhìn ánh mắt của Nhị lão đang quan sát mình, bỗng nhiên nhớ ra vết bớt trên mặt mình đã biến mất, có lẽ là bọn họ không nhận ra được mình rồi. Vì vậy, nàng đi tới bên cạnh bọn họ ngồi chồm hổm xuống, vừa thay bọn họ tách ngô ra, vừa giải thích: "Ta là Mộng nhi, gia gia, nãi nãi không nhìn ra sao? Trên mặt ta không có bớt."

Nghe vậy, Chu gia gia cùng Chu nãi nãi nghiêm túc quan sát nàng một phen, cùng nhau vui mừng nở nụ cười, nói: "Ha ha! Thật đúng là Mộng nhi, đôi mắt của hai chúng ta đúng là không còn dùng được, đến Mộng nhi cũng không nhận ra."

Chu nãi nãi cười ha hả nhìn nàng, nói: "Mộng nhi, dung mạo người thật là đẹp mắt. Về sau xem ai còn dám cười người là đệ nhất xấu nữ, những người đó đều không có mắt, cái gì xấu xí với không xấu xí? Dung mạo một người không phải quan trọng nhất, quan trọng là tâm địa tốt. Mộng nhi là một cô nương tốt, đáng thương là hoàn cảnh không được tốt, nếu không. . ."

"Lão thái bà, bà lấy ở đâu ra nhiều lời muốn nói như vậy?" Chu gia gia cắt đứt lời nói của Chu nãi nãi, khẽ không vui lườm bà một cái. Lão thái bà này thật đúng là càng sống càng hoài niệm quá khứ, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì. Bây giờ thì tốt rồi, hết lần này tới lần khác gọi ra những chuyện không vui.

Chu nãi nãi không chịu yếu thế trừng lại, không phục nói: "Tôi nói đều là lời nói thật, cái người ông già này, hung dữ cái gì mà hung dữ?"

"Bà còn nói?" Chu gia gia trừng mắt nhìn, quét mắt về phía bà rồi lại đánh mắt sang Tô Nhực Mộng chép miệng.

"Tôi. . . Ách. . ." Chu nãi nãi lúc này mới nhớ tới Tô Nhực Mộng đang ở một bên, cẩn thận liếc nàng một cái, về mặt quần bách: "Mộng nhi, người đừng suy nghĩ nhiều, Chu nãi nãi nói quá nhiều, ha ha."

Tô Nhực Mộng cười cười nói: "Không có việc gì. Nãi nãi chỉ là quan tâm Mộng nhi, Mộng nhi hiểu."

Nàng nhìn Chu gia gia cùng Chu nãi nãi một đầu tóc bạc, nhìn hai người bọn họ vừa tung hứng, trong lòng có chút hâm mộ. Trong đầu không khỏi nghĩ tới người khác đã nói —— cùng nhau sống đến bạc đầu.

Cùng nhau từ từ già đi, đây là cảnh giới cao nhất của tình yêu. Hai người cùng nhau nắm tay đi qua từng giai đoạn của cuộc sống, cùng nhau quan sát cảnh vật của cuộc sống, cùng nhau từ từ già đi, cho đến khi tóc hoa râm, cho đến khi không còn tồn tại...

Lôi Ngạo Thiên, ta nhớ ngươi! Ngươi đang ở đâu làm gì vậy?

Chu nãi nãi nhìn gò má Tô Nhực Mộng đang từ từ đỏ lên, ân cần hỏi han: "Mộng nhi, vào trong nhà ngồi đi. Bên ngoài quá nóng, người xem mặt của người cũng đỏ hết lên rồi."

"Cái gì? Không cần, ta tới mượn dụng cụ, ta muốn đi đào khoai lang. Không biết trong nhà có cái quốc không dùng đến hay không?" Tô Nhực Mộng nghe Chu nãi nãi nói, mặt càng đỏ hơn, vội vàng đứng lên, chạy vội khỏi Chu gia.

Thật là mất thể diện, thật may là Chu nãi nãi không biết nàng đang nhớ đến người khác, nếu không không chừng bị cười đến rụng răng.

"Có, người chờ một chút để ta đi lấy. Người trước hãy cùng Chu gia gia tâm sự."

"Được, tạ ơn nãi nãi."

Tay Chu gia gia đang cầm bắp ngô ngừng lại, kinh ngạc nhìn nàng, đột nhiên thở dài một cái, nói: "Mộng nhi, trong thôn truyền ra việc kia đều là thật sao?" Tin tức từ người trong thôn truyền ra cho đến bây giờ cũng tương đối nhanh, tuy rằng ông rất ít ra cửa, nhưng mà động tĩnh trước đó vài ngày cũng quá lớn, ông không ra khỏi cửa cũng có thể nghe được người ta nói bóng nói gió.

Lại nói Tô Nhượng Mộng cũng là ông nhìn lớn lên, đứa bé này bởi vì dung mạo khiếm khuyết mà vẫn luôn rất tự ti. Hai tháng trước ngã xuống từ trên núi, từ đó tính tình cũng trở nên dịu dàng hơn một chút, không hề nhẫn nhục chịu đựng nữa.

Ông vốn cũng cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy đứa bé này rốt cuộc cũng thoát ra khỏi sự tự ti, thế nhưng sau khi nghe nói chuyện của nàng cùng giáo chủ Ma Giáo, điều này làm cho con tim của ông lại lo lắng. Mặc dù ông không biết nguyên do bên trong là như thế nào, nhưng mà cùng Ma Giáo có liên quan, ông cũng cảm thấy lo lắng thay cho nàng.

Trước không nói bản tính Ma Giáo, chỉ nói về việc các danh môn chính phái coi Ma Giáo là cái đinh trong mắt, ông cũng cảm thấy lo lắng thay cho tương lai của Tô Nhượng Mộng.

Mặc dù ông không phải là người trong giang hồ, nhưng cũng biết một ít chuyện liên quan đến nó. Hiện tại, ông lo lắng không chỉ là an toàn của hai mẹ con Tô thị mà còn có an toàn của thôn Thanh Thủy.

Bởi vì một khi bị kéo vào giang hồ phân tranh, mọi chuyện sẽ rất khó khống chế.

"Là thật. Gia gia có lời muốn cùng Mộng nhi nói sao?" Tô Nhượng Mộng ngược mắt thản nhiên nhìn lại ông, thái độ cung kính hỏi.

Chu gia gia cũng sờ một chút, ông không nghĩ đến Tô Nhượng Mộng sẽ như thế dứt khoát trả lời mình, nhìn về mặt thản nhiên của nàng, ông trầm ngâm một hồi, ý vị sâu xa nói: "Mộng nhi, chuyện trong giang hồ cũng không phải đơn giản như chúng ta nghĩ, hơi không cẩn thận sẽ dẫn tới tranh chấp, chém giết. Người có nghĩ qua, nếu chuyện tình của người và Lôi Ngạo Thiên bị truyền ra trong chốn giang hồ, sẽ kết quả gì không? Thôn Thanh Thủy không thể cuốn vào giang hồ, ý của gia gia người hiểu chưa?"

Tô Nhượng Mộng nhẹ nhàng gật đầu một cái, chậm rãi nói: "Gia gia ý của người ta hiểu, lo lắng của người ta cũng hiểu, sự quan tâm của người ta cũng hiểu. Nhưng ta đã bị cuốn vào, thời điểm ta động lòng, ta đã không thể không quan tâm đến việc này rồi."

Chu gia gia nhìn nàng đầy thâm ý, lắc đầu một cái, lại gật đầu, cúi đầu tách hạt ngô, không nói thêm gì nữa.

Động lòng? Đúng vậy, tâm cũng lay động, đâu có thể dễ dàng không đếm xỉa đến?

Mộng nhi vốn cũng không thuộc về thôn Thanh Thủy, nàng cuối cùng sẽ có một ngày từ thôn Thanh Thủy mà ra đi, nơi này cũng không phải là nơi thích hợp để nàng sinh sống. Có lẽ, đây chính là việc đã định trước, đây là mệnh của nàng, cũng là vận mạng nàng bắt buộc phải tuân theo.

Khi ông lần đầu tiên thấy Tô thị thì cũng biết Tô thị không phải người bình thường, thời điểm Mộng nhi ra đời, ông càng thêm chắc chắn về suy đoán này. Cho nên, ông cũng dặn dò con dâu chủ động cùng Tô thị thân cận có chuyện gì thì giúp đỡ nàng.

Tô Nhượng Mộng nhìn ông, mấy lần nhấp mấy môi, nhưng không có lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Báo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Giết cả nhà hấn

Nỗi lo của Chu gia gia cũng là nỗi lo của nàng, nhưng mà, trong phút chốc, nàng vẫn không cách nào rời khỏi đây được. Mặc dù nơi này không có gì để nàng lưu luyến, nhưng dù sao thì nó cũng là nơi Tô thị sinh sống mười mấy năm.

Rời khỏi đây, nàng không biết mình có thể dẫn mẫu thân đi đâu?

Ma giáo? Bọn họ còn chưa thành thân.

Phượng tộc? Các nàng đã bị trục xuất khỏi đó.

Tìm cha? Đó là chuyện không thể.

Xem ra, nàng phải tìm thời điểm thích hợp hỏi xem ý của mẫu thân thế nào?

"Mộng Nhi, nhà ta chỉ có hai cái cuốc và hai đôi mẹt, người cần hết sao?" Chu nãi nãi đi ra khỏi kho, cầm trong tay hai đôi mẹt và hai cái cuốc, đứng dưới mái hiên nhìn nàng, hỏi.

"Đủ rồi." Tô Nhượng Mộng đi tới, nhận lấy cuốc và mẹt, cười nói: "Nãi nãi, ta về trước, sáng mai sẽ trả lại cho bà."

"Không sao đâu, người cứ dùng đi."

"Vây Mộng Nhi về trước đây." Tô Nhực Mộng đi tới trước mặt Chu gia gia, nhìn hấn, nói: "Gia gia, ta sẽ xem xét, ta sẽ không để cho thôn Thanh Thủy bị cuốn vào phân tranh giang hồ. Ta đi trước, gia gia, nãi nãi, tạm biệt!"

"Ừ." Chu gia gia không ngẩng đầu, vừa tách lúa, vừa gặt đầu ừ một tiếng.

"Lão già, ông nói gì với Mộng Nhi thế?" Chu nãi nãi không hiểu gì mà nhìn theo bóng lưng Tô Nhực Mộng, lại quay mắt sang hỏi lão đầu nhà mình.

"Không có gì, làm việc đi. Đừng có mè nheo nữa."

"Ta mè nheo lúc nào? Là do lão già ông tay chân vụng về thì có?"

"...."

Sau lưng truyền đến tiếng tranh cãi của Chu gia gia và Chu nãi nãi, Tô Nhực Mộng hơi cong môi, từ đoạn đối thoại của bọn họ, nàng nhận thấy được một loại hạnh phúc yên bình.

"Cứu mạng, có người rơi xuống nước rồi. Cứu mạng..." Từ bờ sông cách đó không xa truyền đến tiếng kêu cứu, Tô Nhực Mộng ném vật đang cầm trong tay sang một bên, vội kéo váy chạy về phía bờ sông.

Đến gần sông, nhìn xuống, chỉ thấy ba tiểu nam hải trần truồng đang hốt hoảng chỉ vào trong sông, không ngừng kêu gào.

"Tỷ tỷ, người nhanh cứu Cục đá nhỏ đi, hấn... hấn... hấn."

Những tiểu hải tử này đã hoảng loạn cùng cực, bọn nó cũng không thém quan tâm là ai tới, đã kéo lấy tay nàng, chỉ vào trong sông mức nở nấn nĩ.

Tô Nhực Mộng nhìn vào trong sông, chỉ thấy nhi tử của Đại Hồ Tử đang đang chìm dần, hai tay không ngừng vẫy loạn. Mạng người quan trọng, nàng không nghĩ nhiều đến ân oán giữa mình và Đại Hồ Tử, hít thật sâu vài hơi, nàng nhảy ùm một cái xuống sông.

Nước sông sâu khoảng 2m, nhưng trong lòng sông đều là bùn cát, chỉ cần người giẫm chân xuống thì sẽ khó lòng rút chân ra được. Tô Nhực Mộng cảnh giác rút chân về, không dám chân chờ, bơi thẳng về phía tiểu nam hải đang chìm xuống.

Đưa tay kéo hấn qua, vừa ôm hấn vừa di chuyển trong nước có chút khó khăn, nàng ngoi lên hít một hơi thật sâu, liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, nàng dùng sức bơi vào bờ.

Lúc này, bên bờ sông đã có ba bốn thôn dân nghe tiếng kêu cứu mà chạy tới. Bọn họ thấy Tô Nhực Mộng vừa vớt được người lên, vội vàng giúp nàng kéo Cục đá nhỏ lên bờ.

"Hò..." Tô Nhực Mộng ngồi bên mé sông hít thở từng đợt, quay đầu nhìn mọi người bảy tay tám miệng không ngừng lay tỉnh Cục đá nhỏ. Hấn phun ra mấy ngụm nước, chỉ chốc lát sau liền mở mắt, nhìn thấy người lớn, sợ đến khóc lên.

"Tiểu thối chết bầm, có phải người chán sống rồi không? Lại dám chạy xuống sông nghịch nước." Đại Hồ Tử nhận được tin tức vội vàng chạy tới, tức giận nhìn khuôn mặt tái nhợt đang khóc rống lên của nhi tử mình, vừa vội vừa tức, một Đại lão gia cũng không nhịn được mà rút nước mắt.

Đây là sinh mạng của hấn đó, vợ hấn vừa sinh nhi tử xong thì mất. Mấy năm nay, hấn vừa làm cha vừa làm mẹ mà nuôi lớn nó. Hấn không dám tưởng tượng, nếu đứa nhỏ này cũng mất thì hấn phải sống thế nào?

"Cảm ơn! Cảm ơn các vị ân nhân đã cứu mạng." Đại Hồ Tử không ngừng khom lưng nói tạ ơn với mấy người vây quanh Cục đá nhỏ.

"Nhi tử của người không phải do bọn ta cứu, người cứu nó là Tô cô nương." Cổ Kiến Lâm chỉ vào Tô Nhực Mộng, giải thích với Đại Hồ Tử.

"Tô cô nương?" Đại Hồ Tử ngơ ngác nhìn theo hướng chỉ tay, chỉ thấy Tô Nhực Mộng toàn thân ướt sũng đang ngượng ngùng đi về phía thôn trang. Hấn xấu hổ cúi đầu, dùng sức tát mình mấy bạt tay, hối hận nói: "Đại Hồ Tử ta quả thật là không bằng cả súc sinh."

Hấn nhớ tới chuyện trước kia mình đã làm với Tô Nhực Mộng, trong lòng vô cùng ân hận. Không ngờ nàng lại có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, kịp thời cứu nhi tử của hấn. Xem lại mình, hấn thật hận không thể tìm được cái động trên mặt đất để chui vào.

"Được rồi, Đại Hồ Tử. Mọi người chúng ta trước kia cũng đều đối xử quá đáng với Tô gia, sau này, chúng ta sẽ thay đổi. Xem đi, Tô Nhực Mộng cũng không hề ác độc, nàng như vậy có thể là do bị chúng ta ép." Cổ Kiến Lâm thu mắt, đưa tay vỗ vai Đại Hồ Tử, trong giọng nói cũng mang theo hối hận.

Trước kia trong thôn Thanh Thủy này, ngoại trừ Chu gia ra thì không có một ai là không khi dễ Tô gia. Giờ nghĩ lại một cô nương hướng nội tự ti bị bọn họ ép thân ác nữ, chuyện này không thể không thừa nhận là lỗi của bọn họ, là bọn họ có mắt mà không biết nhìn người.

"Ừ, là lỗi của chúng ta."

"Tô cô nương là một người tốt."

"Sau này chúng ta không thể đối xử với người ta như vậy nữa."

"..." Bọn họ ngơ ngác một câu ta một câu, suy nghĩ về Tô Nhượng Mộng trong lòng họ cũng đã thay đổi hoàn toàn.

"Phu nhân, người bị sao thế này?" Chúng hộ pháp đang ở trong sân khoa chân múa tay, nhìn Tô Nhượng Mộng toàn thân ướt sũng đi từ ngoài vào, vội vàng dừng lại, ân cần nhìn nàng, hỏi.

Tô Nhượng Mộng đặt cước và mệt xuống đất, nhàn nhạt quét mắt nhìn bọn hắn, nói: "Ta không sao! Ta vào nhà thay quần áo, các người ở trong sân chờ ta một chút, chúng ta cùng đi đào khoai lang."

Nói xong, nàng đi thẳng vào phòng, không hề để tâm đến nghi vấn của chúng hộ pháp.

Nhị hộ pháp: "Phu nhân bị người khác khi dễ sao?"

Từ hộ pháp lắc đầu một cái, nói: "Khả năng này không cao, bọn họ đều nói phu nhân là đệ nhất ác nữ trong thôn. Hơn nữa, còn có Ma giáo chúng ta bảo vệ, bọn họ nào dám khi dễ phu nhân."

"Ai nói phu nhân là đệ nhất ác nữ? Ta giết cả nhà hắn." Nghe vậy, Nhị hộ pháp rút kiếm ra, lạnh lùng nói: "Cả nhà bọn họ đều là ác nữ, đơn giản là chán sống rồi mà."

Bát hộ pháp liếc mắt nhìn đáng vẻ bao che của Nhị hộ pháp, nói: "Lão Nhị, người làm vậy, phu nhân sẽ tức giận."

Nghe vậy, Nhị hộ pháp nhất thời nhụt chí như quả bóng da bị xì hơi, thu kiếm lại vào bao. Thật là nhảm chán! Dưới sự quản chế của phu nhân, bọn họ đến hồ giết còn không được, chớ nói chi đến đánh nhau thật.

Nhưng mà, bây giờ hắn quả thật rất tức giận, Giáo chủ phu nhân là người thiện lương nhất mà hắn từng gặp, sao có thể bị bọn họ nói thành ác nữ?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Kim quang quỷ dị

Lục hộ pháp liếc mắt nhìn Nhị hộ pháp, hơi lo lắng nói: "Lão Nhị này, chuyện có lỗi với Giáo chủ, người không thể làm." Bắt đầu từ lần trước khi phu nhân kéo tay Lão Nhị, bọn họ đã lo lắng, Lão Nhị sẽ có ý nghĩ gì đó với phu nhân.

Giờ nhìn đáng vẻ Lão Nhị bao che như, hắn lại càng lo lắng hơn.

"Nói nhảm! Sao ta có thể làm chuyện có lỗi với Giáo chủ được?"

"Không là tốt rồi!"

Tam hộ pháp sờ cằm, nói: "Chuyện tình cảm không thể nói ai đúng ai sai, nhưng mà, chuyện có lỗi với Giáo chủ thì không thể làm."

"Không sai! Đừng để lộ ra là được rồi!" Bát hộ pháp tỏ ý tán đồng, dù sao tình cảm cũng không thể dùng lý trí để nói được, ngay cả Giáo chủ của bọn họ còn không có cách, thì Lão Nhị lại càng không được.

Nhị hộ pháp cuối cùng cũng nghe ra được chút mùi lạ, hắn trợn to mắt quét lần lượt qua từng người, cắn răng, gằn từng chữ một: "Các người hoài nghi ta và phu nhân?"

"Không phải sao?" Chúng hộ pháp ă ý hỏi ngược lại.

"Phải, cái, ừm..." Nhị hộ pháp không nhận được mà bùng nổ, bọn họ thật quá vũ nhục người khác mà. Nếu hắn có ý với phu nhân, vậy thì hắn ngay cả súc sinh cũng không bằng rồi.

Chúng hộ pháp đưa tay phẩy phẩy trước mũi, người nhìn ta, ta nhìn người, trầm miệng một lời nói: "Người thả ừm sao?"

"Người.. các người.. ta..." Nhị hộ pháp sắp bị chọc giận đến hộc máu, sao bọn họ lại có thể có ý tưởng khủng bố đến vậy? Ngày đó thiếu chút nữa mình cũng bị Giáo chủ hiểu lầm, nghĩ tới đây, thân thể Nhị hộ pháp khẽ run.

Chẳng lẽ bọn họ cũng nhìn ra được phu nhân có ý nghĩ không bình thường với mình? Chẳng lẽ phu nhân thật sự.. Không thể nào! Hắn nhanh chóng bác bỏ khả năng này. Phu nhân không phải người như vậy, về chuyện này thì hắn có thể khẳng định chắc chắn.

"Trí tưởng tượng của các người thật là phong phú." Tô Nhượng Mộng đã thay xong y phục, lúc này đang đứng tựa cửa, nhìn bọn họ nở nụ cười yếu ớt.

Vừa rồi lúc ở trong phòng nàng đã nghe không sót một chữ những lời bọn họ nói. Nàng hơi phiền não, rốt cuộc mình có nên nói cho Lôi Ngạo Thiên hay không? Nói với hắn, hộ pháp của hắn quá nhạy cảm, năng lực liên tưởng quá phong phú, chỉ tiếc chỗ này không có công ty thiết kế, nếu không, mấy hộ pháp này rất thích hợp với vị trí thiết kế ý tưởng.

Xem ra, những người này đều quá nhàn rồi, phải tìm chút chuyện cho họ làm mới được.

"Chẳng lẽ không đúng?" Chúng hộ pháp không sợ chết hỏi ngược lại Tô Nhượng Mộng, dù sao, bọn họ cũng biết chắc chắn Tô Nhượng Mộng sẽ không làm khó bọn họ. Lòng hiếu kỳ quan trọng hơn, trước không cần quan tâm đến chuyện có bị ghi nợ hay không.

Tô Nhượng Mộng nhìn chằm chằm vào Nhị hộ pháp, ôn nhu hỏi: "Phải nói thật sao?"

Nghĩ đến "việc khó nói" của Nhị hộ pháp, Tô Nhượng Mộng có chút không đành lòng.

"Đúng!" Nhị hộ pháp mãnh liệt gật đầu, hắn rất muốn biết tại sao. Nếu không thể biết rõ, thậm chí đến tối hắn cũng ngủ không ngon.

Tô Nhượng Mộng khẽ gật đầu, nhìn chúng hộ pháp, nói: "Ta không hề có tình yêu nam nữ với Nhị hộ pháp, chuyện này ta khẳng định là các người đã nghĩ nhiều. Nói xong, trong mắt nàng mang theo chút thương tiếc nhìn Nhị hộ pháp, lại nói: "Ta chỉ có 'tình tỷ muội' với Nhị hộ pháp."

"Tình tỷ muội?" Chúng hộ pháp không hiểu nhìn Tô Nhượng Mộng.

Phu nhân sao lại có cái gì mà tình tỷ muội với lão Nhị? Chuyện này thật kỳ quái.

Tô Nhượng Mộng nhìn bộ dáng không hiểu ra sao của bọn họ, im lặng một lát, lại thở dài, nói: "Các người còn nhớ lời hôm đó các người nói với Chu đại thẩm không?" Được rồi, gợi ý một chút là được rồi, hy vọng bọn họ có thể nhớ lại.

"Không nhớ!" Chúng hộ pháp lại nhú mi, lắc đầu một cái.

"Không nhớ?" Tô Nhượng Mộng hô lên một tiếng, không thể tin nhìn bọn họ. Chỉ mới có mấy ngày, đã nói là không nhớ. Xem ra, nàng còn phải nói với Lôi Ngạo Thiên, trí nhớ của hộ pháp hắn thật quá kém.

Nhìn chúng hộ pháp đều không ngừng lắc đầu, Tô Nhượng Mộng nâng trán, nhìn Nhị hộ pháp với vẻ áy náy, nói: "Không phải các người nói Nhị hộ pháp không thể thích nữ nhân hay sao?"

"Ai nói?" Chúng hộ pháp người nhìn ta, ta nhìn người, đều kinh ngạc hỏi: "Lão Nhị không thể thích nữ nhân sao?"

"Tam hộ pháp nói." Tô Nhượng Mộng trực tiếp chỉ ra người trong cuộc, giờ phút này, nàng cảm thấy rất có thể mình đã bị họ gạt, Nhị hộ pháp không phải 'chị em'. Nghĩ một lát, nàng cẩn thận quan sát cảm của Nhị hộ pháp, đột nhiên trợn to hai mắt, nhìn chúng hộ pháp, cả giận nói: "Cơm tối các người làm, ta muốn ăn cá."

Nói xong, nàng đóng cửa phịch một tiếng.

Tựa lưng vào cửa, Tô Nhượng Mộng nhớ tới cái cảm lún phún râu của Nhị hộ pháp, lại nghĩ tới chuyện ngốc mình đã làm, không nhịn được phá lên cười.

Ha ha.. buồn cười thật, mình vậy mà lại ngây ngốc coi Nhị hộ pháp là 'tỷ muội', khó trách ngày đó Lôi Ngạo Thiên lại tức giận, lại ghen. Ha ha, mình ngốc thật, gây ra một trò cười lớn.

Chúng hộ pháp nghe tiếng cười truyền ra từ trong nhà, nhú mi lại nói: "Phu nhân lại bị sao thế?"

"Bị lão Tam chọc tức."

"Không phải đâu, hắn là bị lão Nhị làm cho tức đó."

Tiếp đó bọn họ đều nhìn sang Nhị hộ pháp, cười híp mắt nói: "Lão Nhị, chúc mừng người. Từ giờ người không cần lo lắng có lỗi với Giáo chủ nữa."

Nhị hộ pháp trừng mắt lườm bọn hắn một cái, lại chuyển sang nhìn Tam hộ pháp, cắn răng nói: "Lão Tam?"

"A?" Tam hộ pháp sững sờ nhìn hắn, trong lòng sợ hãi, đưa tay kéo Bát hộ pháp, hỏi: "Lão Bát, người kiến thức rộng rãi, trả lời xem, phải nấu món nào đây?"

Phải giả ngu mà lần đi, nếu không, lão Nhị sẽ đánh người.

Nhưng mà, hắn cảm thấy mình thật oan ức, hắn thật sự không nhớ rõ mình từng nói như thế.

"Lão Tam, người đừng có giả bộ. Xem chiêu..."

"A.." Trong sân vang lên tiếng đánh nhau, Tô Nhực Mộng đi tới trước bàn ngồi xuống, hai tay nâng cằm, lẳng lặng cười.

Rất nhớ người! Lôi Ngạo Thiên, chắc chắn là người cố ý, người cố ý để mấy hộ pháp này lại đây, chính là vì để ta nhìn bọn họ mà nhớ đến người sao.

Đột nhiên, trên mặt bàn nhấp nháy kim quang nhàn nhạt. Nàng nhìn sang, chỉ thấy khúc phổ để trên bàn phát sáng, mà thứ phát ra ánh sáng đó chính là dòng chữ vàng trên bìa khúc phổ. Nàng đưa tay cầm lấy khúc phổ, kích động nhìn chữ vàng phía trên.

Nàng nhớ rất rõ, trên khúc phổ căn bản không có chữ vàng nào cả, những chữ này chắc chắn là vừa hiện lên. Chẳng lẽ bởi vì khúc phổ bị dính nước? Mấy ngày nay không biết nàng đã nhìn nó bao nhiêu lần, vẫn không nhìn ra huyền cơ trong đó. Không ngờ huyền cơ này phải có nước mới nhìn ra được.

Nàng nhìn chăm chăm vào mấy chữ vàng, từ từ đọc theo. Vừa đọc xong, nàng chợt thấy lồng ngực mình đau như bị xé rách, nóng hừng hực. Tiếp đó, từng chữ vàng trên khúc phổ hợp lại thành một tia sáng thật lớn.

Tia sáng kéo Phượng cầm nàng đặt trong tủ áo ra, tiếp đó tia sáng ngày càng mạnh, sáng đến mức nàng không cách nào mở mắt ra được. Nàng vội nhắm mắt lại, chờ đợi tia sáng biến mất.

"A..." Ngực bỗng nhói đau, Tô Nhực Mộng không khỏi hét thất thanh, hai tay ôm chặt lấy ngực.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Số mệnh an bài

"Phu nhân, người lại bị sao nữa vậy?" Ngoài cửa truyền tới giọng lo lắng của chúng hộ pháp.

Tô Nhực Mộng mở mắt, kinh ngạc nhìn khúc phổ trên bàn, chỉ thấy khúc phổ đã khôi phục bộ dạng trước kia, chữ vàng phía trên đã hoàn toàn biến mất. Những chuyện vừa xảy ra cứ như là ảo giác của nàng vậy.

"Phu nhân.."

"Ta không sao!" Tô Nhực Mộng hồi phục lại tinh thần, đáp một tiếng về phía cửa phòng.

Không phải là ảo giác, ngay cả các hộ pháp cũng nghe được tiếng hét của nàng. Tô Nhực Mộng vội vàng đi tới trước gương, kéo áo ra, nhìn con Kim Phụng Hoàng (Phụng Hoàng màu vàng) trên ngực mình, không khỏi thất thần.

Đây là cái gì? Lúc này hình như nàng thấy Phụng cầm bị kim quang cuốn ra ngoài. Đúng rồi, Phụng cầm. Tô Nhực Mộng sửa sang lại y phục, vội vàng kéo cửa tủ áo ra, nhìn mấy ngăn tủ trống trơn, lập tức lùi về một bước.

Rốt cuộc là chuyện gì đây? Phụng cầm không còn, Phụng cầm là thánh vật Phụng tộc, nhưng nó lại biến mất trong tay mình.

Kết...

Tô Nhực Mộng chợt kéo cửa phòng ra, liếc mắt nhìn mấy hộ pháp đang đồng loạt nhìn về phía mình, không quay đầu mà đi thẳng về phía phòng Tô thị.

"Mộng Nhi, vừa xảy ra chuyện gì?" Tô thị đang định đi xem nàng có chuyện gì không? Vừa xảy ra nàng nghe được một tiếng hét chói tai xen lẫn sự đau đớn, mạnh mẽ kéo nàng ra khỏi giấc ngủ.

"Mẹ, không thấy Phụng cầm nữa." Tô Nhực Mộng nhanh chóng đỡ Tô thị dậy, lo lắng nhìn nàng.

Nàng vốn không định nói cho Tô thị, sợ nàng lo lắng, ảnh hưởng đến sức khỏe. Nhưng mà, nghĩ tới tầm quan trọng của Phụng cầm đối với Phụng tộc, nàng lại không dám giấu giếm.

"Sao lại không thấy? Có người cướp nó đi sao?" Tô thị gấp gáp nhìn Tô Nhực Mộng, hai tay siết chặt cổ tay nàng, rất chặt, rất đau, nhưng nàng không lên tiếng.

Không thể nào có người biết chuyện Phụng cầm nằm trong tay nàng. Các nàng ẩn cư ở đây hơn mười năm, cho tới bây giờ cũng chưa hề có người nào trên giang hồ tìm tới nơi này, cũng không có ai biết được thân phận thật của các nàng.

Tô Nhực Mộng đỡ Tô thị lại trên giường, giúp nàng nằm xuống, lông mày hơi chau lại, chậm rãi kể lại chi tiết toàn bộ chuyện kỳ lạ xảy ra lúc này.

"Trên khúc phổ có chữ vàng?" Tô thị kinh ngạc nhìn nàng.

"Dạ."

"Kim quang kia kéo Phượng cầm ra, sau đó, người không tìm được Phượng cầm nữa?" Tô thị tiếp tục hỏi ngược lại, chuyện này khiến nàng quá mức kinh ngạc. Nàng không ngờ, trên khúc phổ kia lại có thể ẩn chữ vàng. Khó trách hơn ba trăm năm cũng không có ai khám phá được huyền cơ trong khúc phổ.

"Mộng Nhi, con vạch áo ra, để mẹ xem thử con Kim Phượng Hoàng kia."

"Dạ." Tô Nhượng Mộng kéo y phục, để con Phượng Hoàng màu vàng hiện ra trước mặt Tô thị.

Tô thị cẩn thận ngắm nhìn con Kim Phượng Hoàng kia, nhìn thật lâu, cuối cùng lại chảy hai hàng lệ, kích động nhìn nàng, nói: "Người Phượng hợp nhất, Mộng Nhi, không phải không thấy Phượng cầm, nó đang ở trên ngực con. Nhưng mà, con có còn nhớ những chữ vàng đó không? Nếu ta đoán không lầm, đây chính là khẩu lệnh để truyền gọi Phượng cầm."

"Người Phượng hợp nhất?" Tô Nhượng Mộng khẽ níu non, trong lòng không khỏi nổi lên gợn sóng.

Nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại, thử nhớ lại nội dung mấy chữ vàng đó. Hồi lâu sau, nàng mở mắt nhìn Tô thị, nói: "Mẹ, con nhớ. Nó cũng giống như khúc phổ vậy, khắc sâu vào trong đầu con."

"Thử xem, xem coi mẹ đoán có đúng hay không?" Tô thị cười yếu ớt, vui mừng gật đầu một cái, vô cùng chờ mong nhìn thấy kết quả suy đoán của mình.

Khẽ vuốt cằm, Tô Nhượng Mộng nhắm mắt lại lần nữa, tập trung tinh lực thầm đọc lên những chữ đó. Chỉ chốc lát sau, chuyện xảy ra như kỳ tích, ngực nàng như truyền tới một dòng nước ấm, sau đó cả người nàng tan mất ra vàng sáng màu vàng, trong nháy mắt, Phượng cầm đã nằm im trước mặt nàng.

Mở mắt, Tô Nhượng Mộng gấp gấp kéo y phục nhìn xuống vùng ngực trắng nõn của mình, ngược mắt nhìn Tô thị với vẻ vui mừng, nói: "Mẹ, trên ngực con không còn hình của Kim Phượng Hoàng nữa. Mẹ đoán không sai, nó thật sự là Phượng cầm."

Quá thần kỳ.

Đây quả thực là thần thoại truyền thuyết, trên đời thật sự có chuyện thần kỳ đến vậy?

Tô Nhượng Mộng đưa tay捏o đầu mình, chợt truyền tới cảm giác đau, điều này càng khiến nàng tin tưởng mình không có nằm mơ.

"Mộng Nhi, con thật sự là chủ nhân của Phượng cầm. Là Phượng chủ của Phượng tộc ta." Tô thị vui mừng chảy nước mắt, hai mắt đầm lệ nhìn nàng.

Phượng cầm chỉ truyền cho trường nữ Tô thị, mà Tô thị đòi hỏi chỉ có một nữ nhi, tổ huấn nói ba trăm năm sau, Phượng chủ tái hiện. Không ngờ Phượng chủ lại là nữ nhi của mình, số mạng của cả Phượng tộc cũng phải trông cậy vào Mộng Nhi đến thay đổi.

Hơn ba trăm năm trước, Phượng cầm của Phượng tộc bị phong bế, Bách Điều Lâm (rừng trăm loài chim) cũng bị phong, từ đó, Phượng tộc không còn nghe thấy tiếng hót vui mừng của bách điều nữa, cũng không còn thấy được hiện tượng Bách Điều Triều Phượng. Cuộc sống của con dân Phượng tộc cũng từ phồn hoa thành trầm lắng.

"Phượng chủ? Mẹ, mẹ nói vậy là sao?" Tô Nhượng Mộng đưa tay vuốt ve Phượng cầm, chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng chảy vào người nàng, phần nào đó trong cơ thể nàng đang từ từ thức tỉnh.

Tô thị ngồi dậy, nhìn Phượng cầm trên giường, ánh mắt xa xăm nói: "Chuyện này ta cũng không rõ lắm, nhưng mà, tổ huấn Tô gia có nói, ba trăm năm sau, Phượng chủ tái hiện. Phượng chủ có năng lực coi bỏ phong ấn Phượng cầm, cũng có thể coi được phong ấn Bách Điều Lâm, đưa Phượng tộc trở nên thịnh vượng."

Nói xong, nàng đặt tay mình lên tay Tô Nhượng Mộng, ôn nhu nói: "Mộng Nhi, hiện tượng người cầm hợp nhất hôm nay đã nói rõ con chính là Phượng chủ. Phượng chủ có thể dùng ý thức của mình để điều khiển Phượng cầm, nó là một thanh kiếm vô hình, có thể nhu mỳ, cũng có thể giết chóc."

"Nó chính là Phượng Minh Kiếm trong truyền thuyết sao?" Tô Nhượng Mộng khấn trương nhìn Tô thị.

Tô thị nhìn nàng chằm chằm, gật đầu một cái.

Lần trước sau khi thấy Lôi Ngạo Thiên cầm Long Khiếu kiếm, nàng liền nảy sinh trực giác, rằng chủ nhân của Phượng cầm sắp xuất hiện.

Nhìn vào quan hệ giữa Lôi Ngạo Thiên và Mộng Nhi, nàng có cảm giác, cho nên, nàng mới nói với Mộng Nhi, Lôi Ngạo Thiên là nam nhân đáng để nàng đối xử thật lòng.

Long Khiếu kiếm và Phượng Minh kiếm không chỉ là kiếm trống và kiếm mái, chủ nhân cũng bọn nó cũng nhất định là một đôi. Nghe Lôi Ngạo Thiên nói, hẳn có mối cảm với nữ nhân, còn Mộng Nhi lại nhờ Lôi Ngạo Thiên mà xóa được vết bớt trên mặt, điều này khiến nàng càng thêm chắc chắn về tương lai của bọn họ.

"Mộng Nhi, xem ra chúng ta không thể ở lại thôn Thanh Thủy thêm nữa. Khi đến lúc, chúng ta nên rời khỏi nơi này, nếu không sẽ mang đến tai họa cho

thông Thanh Thủy."

Long Khiếu kiếm và Phụng Minh kiếm cùng xuất thế, không thể nán lại nơi này thêm nữa. Những ngày không an bình sắp tới, nhưng đây là số mệnh của Mộng Nhi và Lôi Ngạo Thiên, nếu bọn họ là chủ nhân của Long Khiếu và Phụng cầm, bọn họ nhất định phải vượt qua trắc trở.

Trong lòng nàng vô cùng mâu thuẫn, nửa vui nửa buồn.

Vui vì Phụng chủ cuối cùng cũng xuất hiện, buồn vì đoạn đường tiếp theo không hề dễ đi.

Mộng Nhi là nữ nhi của mình, nàng là mẹ sao nỡ nhìn con mình chịu khổ chịu tội? Nhưng mà, nàng lại không thể thay đổi được gì, bởi vì, đây đều là số mệnh an bài.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 34: Thất sách, thất sách mà

"Mẹ, con cũng đang muốn thương lượng với mẹ chuyện rời khỏi thôn Thanh Thủy, nhưng mà, chúng ta còn phải ở lại đây thêm một thời gian nữa. Chúng ta phải đợi Lôi Ngạo Thiên luyện thành "Long Hành Thiên Hạ", con không muốn làm nhiều loạn tâm tư của hân."

Tô Nhượng Mộng trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình.

Nếu đã biết được tâm ý của mình, nàng sẽ phải đứng ở góc độ của hân để suy nghĩ. Nếu hai người bọn họ muốn bảo vệ được Long Khiếu kiếm và Phụng cầm, thì phải học được cái cơ bản nhất là không chế được bọn nó.

Nếu nàng đoán không sai, chắc chắn Long Khiếu kiếm cũng có thể Nhân Kiếm hợp nhất. Chỉ khi thanh kiếm và cầm cùng ẩn hình, các nàng mới không bị người khác dòm ngó.

Tô thị sáng mắt nhìn nàng, vui vẻ cười nói: "Mộng Nhi, con đã trưởng thành rồi. Đã học được cách yêu một người, tin mẹ đi, các con nhất định sẽ hạnh phúc."

"Dạ." Tô Nhượng Mộng không tiếp tục phủ nhận nữa, mà cười gật đầu.

"Mộng Nhi, trong khoảng thời gian này tạm thời con đừng luyện thủ khúc đó nữa, lực sát thương của nó quá lớn, không thích hợp luyện tập ở thôn Thanh Thủy này, chỉ cần hơi chút sơ sót sẽ dẫn tới sự chú ý của người khác. Giờ con cứ thu lại Phụng cầm trước đã, vẫn là câu nói kia, chuyện của Phụng cầm trừ ta và Ngạo Thiên ra, ngàn vạn lần không được để cho người thứ tư biết bí mật này."

Tô thị chỉ vào Phụng cầm, dặn dò Tô Nhượng Mộng lần nữa.

Nếu các nàng còn phải ở lại đây một thời gian thì các nàng không thể để lộ ra thứ gì cho người khác biết.

"Con biết rồi." Nói xong, nàng nhắm mắt nhắm khẩu lệnh, thu Phụng cầm lại.

Tô Nhượng Mộng bước ra khỏi phòng, nhìn các hộ pháp đang lăng lẳng đợi này trong sân, trong lòng bỗng thấy ấm áp, cười nói: "Ta thật sự không sao, sắc trời vẫn còn sớm, hay là chúng ta đi đào khoai lang đi."

Ai nói người Ma giáo đều lãnh huyết vô tình, những người trước mắt này đều là điển hình tốt nhất của ngoài lạnh trong nóng.

"Phu nhân, ta...." Nhị hộ pháp tiến lên, gãi gãi đầu, quẩn bách nhìn nàng.

"Phốc..." Tô Nhượng Mộng nhìn hân lại nghĩ tới chuyện ngốc nghếch mình đã làm, không khỏi xì cười một tiếng, đưa tay vỗ vai hân, cười nói: "Người cái gì mà người? Nếu chúng ta không làm tý việc được, vậy thì làm huynh đệ đi."

Nói xong, nàng lại liếc mắt nhìn mấy hộ pháp đang tròn mắt há mồm kia, khẽ cau mày, hỏi: "Bộ các người không muốn làm huynh đệ với ta sao?"

... Các hộ pháp vẫn đứng ngây ngốc như cũ, hiển nhiên là vẫn chưa hết giật mình trước câu nói của Tô Nhượng Mộng.

"Ta cũng biết, các người vốn không xem ta như người trong nhà. Các người làm vậy cũng chỉ vì bị giáo chủ các người ra lệnh." Tô Nhượng Mộng nhẹ nhàng bỏ lại một câu, tịch tịch đi về phía sân.

"Bằng lòng, chúng ta bằng lòng!" Chúng hộ pháp phục hồi tinh thần lại, lập tức gật đầu lên tiếng.

Sao bọn họ lại không muốn được chứ? Chỉ là bọn họ không hiểu, sao phu nhân phải làm thế?

Nhưng mà, bọn họ có thể xác định mình không muốn nhìn phu nhân mất hứng. Mặc dù phu nhân và Giáo chủ còn chưa thành thân, nhưng mà, trong lòng bọn họ đã sớm xem phu nhân quan trọng như Giáo chủ.

"Tại sao?" Chúng hộ pháp trầm miệng một lời hỏi.

Tô Nhưộc Mộng nhặt một cái cuốc lên, ngược mắt nhìn bọn họ, ánh mắt chân thành nói: "Bởi vì huynh đệ của hần cũng là huynh đệ của ta."

"A?" Chúng hộ pháp ngạc nhiên nhìn Tô Nhưộc Mộng, cảm động dâng lên nơi đáy mắt, cùng lên tiếng: "Chúng ta nguyện ý làm huynh đệ của phu nhân."

Giáo chủ phu nhân quả nhiên không giống với những nữ tử khác, lúc thì hào sảng, lúc thì thẳng thắn, lúc thì hài hước...

Mắt chọn nữ nhân của Giáo chủ quả nhiên là hạng nhất, không cách nào soi mói được.

"Vậy chúng huynh đệ, đi thôi, chúng ta đi đào khoai lang." Tô Nhưộc Mộng khiêng cái cuốc dẫn đầu đi trước, khoe miệng cong lên.

"Vâng." Chúng hộ pháp không tiếp tục dị nghị nữa, rồi rít cầm cuốc cùng mọt đi theo sau nàng.

Trên đường gặp không ít thôn dân đi ngang, bọn họ đứng từ xa thấy các nàng đi tới, rồi rít tìm chỗ trốn. Tô Nhưộc Mộng thấy thế, trong lòng có cảm giác nói không ra lời.

"Đã có tin gì của Giáo chủ các người chưa?"

Tam hộ pháp: "Vẫn đang bế quan, tạm thời chưa có tin tức."

Bát hộ pháp: "Nhưng mà, phu nhân yên tâm, thành tựu võ học của Giáo chủ rất cao, nhất định có thể nhanh chóng tới tìm phu nhân."

Tứ hộ pháp: "Nếu phu nhân nhớ Giáo chủ, chúng ta có thể đưa phu nhân tới Tử Long linh."

"Không sai!" Lục hộ pháp liếc mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh, nói: "Tử Long linh tốt hơn nơi này nhiều, ở đó rất náo nhiệt."

"Nếu phu nhân muốn làm ruộng cũng được, nơi đó có không ít ruộng đất." Nhị hộ pháp cũng hòa theo khuyên nhủ.

Bọn họ cũng muốn sớm rời khỏi nơi này, ở tổng đàn có biết bao nhiêu nhiệm vụ phải làm, bọn họ cũng không muốn cứ mãi nhàm chán như vậy. Dù gì thì ở đó cũng có mấy cái bao cát để luyện tay, ở đây phu nhân cái này không cho, cái nọ không cho, thật là vô vị.

"Chờ hần xuất quan rồi, lại nói tới chuyện đi Tử Long linh sau." Trong lòng Tô Nhưộc Mộng thấy hơi mất mát, tương tư nồng đậm. Hần vẫn chưa xuất quan, ngay cả hộ pháp của hần cũng không có tin tức của hần, cũng không biết hiện giờ hần luyện được tới đâu rồi?

Nàng cũng muốn đến xem nơi hần lớn lên, chỉ đó điều, thời cơ vẫn chưa thích hợp.

"Vâng!" Chúng hộ pháp hữu khí vô lực lên tiếng.

Chờ Giáo chủ xuất quan, vậy phải chờ đến bao giờ chứ? Long Hành Thiên Hạ là võ học chí bảo, chắc chắn là không dễ luyện.

"Hình như các người không hề muốn ở lại đây? Ở Tử Long linh có rất nhiều ruộng đất sao?" Tô Nhưộc Mộng buồn cười liếc mắt nhìn đáng vẻ chán chường của bọn họ, nhẹ giọng hỏi.

Bát hộ pháp gật đầu một cái, lên tiếng: "Rất nhiều, nơi đó có hoàn cảnh và khí hậu rất tốt, rất thích hợp để trồng trọt. Trong núi có rất nhiều dược liệu trân quý, cũng có rất nhiều loại nấm không biết tên và cả những kỳ trân dị quả nữa, tóm lại, ta tin phu nhân nhất định sẽ thích nơi đó."

Tử Long linh do tám ngọn núi lớn tạo thành, núi cao địa thế hiểm yếu, cho nên, triều đình nhiều lần xuất binh muốn tiêu diệt tổng đàn Ma giáo đều không thành công, mà những danh môn chính phái trên giang hồ lại càng không có cách nào tấn công lên được. Đây cũng chính là nguyên nhân tổng đàn Ma giáo vững như thành đồng.

Hần không hề nói đến những mặt khác của Ma giáo cho phu nhân biết, bởi vì, hần hi vọng phu nhân có thể tự mình trải nghiệm cảm giác rung động đến tận tâm hồn, giống như hần năm đó.

Người thiện lương như phu nhân, nhất định sẽ thích nơi đó.

Tô Nhưộc Mộng thầm vẽ nên một Tử Long linh trong đầu nàng, mong đợi nói: "Nghe không tệ, ta quyết định, sau này sẽ dẫn các người đi làm ruộng ở đó. Nếu khí hậu nơi đó tốt, ruộng đất nhiều, nhất định chúng ta có thể tạo ra được một thịnh thế điền viên."

Nàng nghĩ xong, cũng quyết định, sau này sẽ dẫn mẫu thân đến đó sống.

Trải qua cuộc sống điền viên thích ý, bận thì ra đồng, nhàn thì hái quả. Ha ha, vừa nghĩ đến những thứ này, nàng đã cảm thấy vui vẻ.

Mấy hộ pháp đi sau nghe này vạch ra kế hoạch tương lai, suýt trượt chân, lao đảo một cái. Mỗi một người đều nhìn chăm chăm Bát hộ pháp với vẻ mặt buồn bã, đều do Lão Bát nói mấy lời thích hợp trông trọt gì gì đó. Aizz, xem ra những ngày khổ sở của họ chỉ vừa bắt đầu.

Không dám tưởng tượng, hộ pháp Ma giáo lại có ngày xuống ruộng làm nông.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, bọn họ còn biết lẫn lộn thế nào? Aizz, thất sách, thất sách mà. Xem ra, sau này bọn họ phải nghĩ cách để phu nhân bỏ đi cái ý niệm làm ruộng này.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Rất nhớ người

"Ngày thứ ba mươi lăm, ôi, Lôi Ngao Thiên rốt cuộc người còn phải luyện bao lâu nữa vậy?" Tô Nhược Mộng ngồi trong phòng, kính ngạc nhìn bảy chữ Chính (正) đã hoàn chỉnh trên bàn, thờ dài một tiếng.

Mỗi một ngày trôi qua, nàng lại phát hiện nỗi nhớ hân giống như một vò rượu lâu năm, càng ủ càng nồng.

Nàng chưa từng nghĩ, chỉ mới mấy ngày chung đụng mà tình cảm của mình dành cho hân lại sâu như vậy. Tình yêu quả nhiên nằm ngoài dự đoán, hân như một làn gió mát giữa trời đông, như tia sáng mặt trời êm dịu, không kịp báo trước đã chui thẳng vào lòng nàng.

Trong đầu Tô Nhược Mộng hiện lên khuôn mặt mang theo nụ cười vô lại của Lôi Ngao Thiên, ánh mắt chân thành nói sẽ cùng nàng già đi, về mặt ủy khuất muốn nàng chịu trách nhiệm, đáng về phui tay đầy tiêu sái và cả đáng về khi tranh đấu với Hắc Tử nữa...

Nhớ người lắm, Lôi Ngao Thiên à.

Tô Nhược Mộng chợt đứng lên đi về phía cửa sổ, cầm lấy giấy Tuyên Thành Bát hộ pháp cho nàng, xoay người trở lại trước bàn, cau mày trầm ngâm một hồi, cầm bút vẽ một mạch lên giấy Tuyên Thành.

Trong hình là một thiếu nữ hai tay chống cằm tựa người vào cửa sổ, lông mày hơi cau lại, ánh mắt trông về phương xa. Bên ngoài là hồ nước xanh biếc với vài gợn sóng lăn tăn, bên cửa sổ có vài cành đào đang khoe sắc, xa xa nơi chân trời là ánh tà dương sắp tắt.

Nàng đặt bút xuống, híp mắt nghiêm túc nhìn bức vẽ chưa khô mực, cảm thấy thiếu thiếu gì đó, lại nhắc bút vẽ hai chú cá đang chơi đùa dưới hồ, bên hồ cũng vẽ thêm vài cây liễu rủ đung đưa trong gió.

Nàng hài lòng gật đầu một cái, nhưng ánh mắt lại càng lúc càng mờ mịt, trong lòng không nhận được thờ dài một cái.

Nàng lại nhắc bút lần nữa, dương dương tự đắc mà viết xuống mấy câu thơ cho hợp với tâm tình mình gửi gắm vào trong tranh.

"Ba ba ba." Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng vỗ tay vang dội,

tim Tô Nhược Mộng như bị chạm đi một nhịp, bỗng nhiên quay đầu lại, khóe miệng nở một nụ cười sáng lạn. Đến khi thấy rõ người phía sau thì khóe miệng đang vui vẻ của nàng chợt cứng đờ, chau mày nhìn đối phương, hỏi: "Người là ai?"

Ninh Ngao Tuyết quan sát trên dưới Tô Nhược Mộng một lần, đáy mắt thoáng vẻ rung động, nữ nhân trước mắt này dù đang mặc y phục vải thô, nhưng vẫn không ngăn được khí chất cao quý toát ra từ người nàng.

Không hổ là nữ nhân Lôi Ngao Thiên nhìn trúng, quả nhiên bất phàm.

Mặc dù nội tâm nàng đã nhận ra được sự xuất sắc của Tô Nhược Mộng, nhưng lại không muốn thừa nhận người trước mắt này tốt hơn mình. Trong lòng nàng, chỉ có Môn chủ Yêu Nguyệt Môn là nàng mới xứng được với Giáo chủ Ma giáo.

Bọn họ mới là trời sinh một đôi, một phong hoa tuyệt đại, một ngang ngạnh tiêu sái, bọn họ đều có một điểm giống nhau - cuồng vọng tự đại.

Cùng lúc đó, Tô Nhược Mộng cũng lặng lẽ quan sát Ninh Ngao Tuyết, ánh mắt của nữ nhân không mờ mà tới này tràn đầy địch ý, nhưng mà, nàng cũng không thể không thừa nhận nữ nhân này rất đẹp.

Nàng mặc một bộ váy lụa đỏ thắm trẻ ngực, lộ ra bộ ngực đầy đặn, mặt tựa như phù dung, mi mắt như liễu, ánh mắt còn quyến rũ hơn cả hoa đào, da thịt như tuyết, mái tóc đen được vén lên thật cao, đôi môi đỏ hồng hơi cong lên, quả thật là một nữ tử quyến rũ tuyệt mỹ.

Nữ nhân như vậy hẳn là người tình trong một cửa toàn bộ nam nhân thiên hạ rồi, muốn dung mạo có dung mạo, muốn vóc người có vóc người, hơn nữa, dựa vào việc nàng ta có thể lặng lẽ bước vào phòng nàng, chắc hẳn là có một thân võ công cực tốt rồi.

"Người đến tìm Lôi Ngạo Thiên sao?" Lôi Ngạo Thiên không khó nhìn ra được mục đích của nàng ta từ cái nhìn đầy địch ý đó, nghĩ đến chuyện nàng có thể có quan hệ không rõ ràng với Lôi Ngạo Thiên, lòng nàng như bị vuốt mèo cào một đường.

Ninh Ngạo Tuyết giặt mình, sau đó lại lạnh lùng liếc nàng một cái, bước vòng qua người nàng, nhìn bản vẽ trên bàn, đôi môi đỏ mọng khẽ mở

Tà dương ngoại, xuân vũ túc,

Phong xuy trúu nhất tri hàn ngọc,

Họa lâu trung hữu nhân tình chính khổ.

Hoa mộc tương tư thụ, cầm điều chiết chi viên,

Thủy đề song song bi mục ngư,

Ngân thượng uyên ương hộ.

Đồng hồ canh lậu tàn, hồng trang xuân mộng trường,

Giang thượng hoa vô ngữ, thiên nhai nhân vị quy.

Đào hoa đã giải sầu, điểm điểm phiêu hồng ngọc,

Phiêu phiêu liễu như phi, kỷ nhật thiên tiều tụy.

Đáy mắt lóe lên tia tàn độc, Ninh Ngạo Tuyết ngược mắt nhìn chăm chăm Tô Nhưộc Mộng với vẻ lạnh lùng, nói: "Xem ra điều lão mập kia là sự thật, người thật sự có loại quan hệ đó với Lôi Ngạo Thiên." Nói xong, lại quan sát trên dưới nàng một lần, hừ lạnh một tiếng: "Hừ, nếu không phải hẳn trúng mỹ độc, ta mới không tin hẳn sẽ phát sinh quan hệ với loại nữ nhân như ngươi."

Trong lòng nổi lên từng gợn sóng, Tô Nhưộc Mộng nhìn khuôn mặt vì đồ kỵ mà trở nên vẩn vọ của nàng, đột nhiên cười cười, thản nhiên nói: "Thì ra ngươi là người hạ được hẳn."

Nữ nhân này rõ ràng có dáng dấp rất mê người, sao Lôi Ngạo Thiên lại chịu đựng mỹ độc mà chạy đến đây?

Đột nhiên nhớ lại kết quả của mười mỹ nữ kia, tâm tình nàng vui vẻ, nở nụ cười.

Ninh Ngạo Tuyết nhìn nụ cười trên mặt nàng, nghĩ đến những lời lão mập kia nói, Lôi Ngạo Thiên vì nữ nhân trước mắt này, còn tự mình đi đào khoai lang, trong lòng lại càng hận không thể xé nàng ra thành từng mảnh.

Nữ nhân này không chỉ phá hư chuyện của nàng, còn đoạt đi trái tim của nam nhân nàng nhìn trúng.

Đáng chết, thật là đáng chết!

Nhưng mà, nàng sẽ không ngu đến mức đi giết Tô Nhưộc Mộng, nàng muốn dùng nàng ta để dẫn Lôi Ngạo Thiên đến Yêu Nguyệt Môn. Chỉ cần hẳn đến Yên Nguyệt Môn, nàng tin, hết thảy đều sẽ nằm trong lòng bàn tay mình.

Ninh Ngạo Tuyết thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, nhìn Tô Nhưộc Mộng, đột nhiên bật ra một nụ cười quyến rũ, ống tay áo đỏ thắm khẽ giương lên, đặc ý nhìn người nằm trên đất.

Hừ, muốn giành nam nhân với nàng à, cũng không tự ngắm lại xem mình có bao nhiêu cân lượng, thật không biết tự lượng sức mình mà.

Nàng, Ninh Ngạo Tuyết là tình nhân trong mộng của mọi nam tử giang hồ.

Còn nàng ta, cũng chỉ là một gốc cỏ dại mà thôi.

"Lão Tứ, ngươi có đôi bụng không?" Nhị hộ pháp đưa tay sờ sờ cái bụng đang réo ỉnh ỏi của mình, cặp mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng Tô Nhưộc Mộng.

Mặt trời đã lên cao ba sào rồi, nhưng phu nhân vẫn chưa rời giường làm điểm tâm cho bọn họ. Trải qua mấy ngày nay, dạ dày của bọn họ đã sớm bị tài nấu nướng tuyệt đỉnh siêu cấp của phu nhân dưỡng đến nghiện rồi.

Tứ hộ pháp sờ sờ bụng: "Đói, sao phu nhân còn chưa rời giường vậy? Mặt trời cũng đã phai đến mờ rồi."

"Lão Tứ, ngươi thật thô lỗ." Bát hộ pháp liếc Tứ hộ pháp một cái, sau đó cặp mắt lại dời về phía cửa phòng Tô Nhưộc Mộng, chuyện này có chút kỳ quái, bọn họ ở chỗ này hơn một tháng cũng chưa từng thấy phu nhân dậy trễ.

Tam hộ pháp: "Có phải phu nhân ngã bệnh rồi không?"

"Không thể nào, tối qua phu nhân còn sinh long hoạt hổ lắm mà." Lục hộ pháp lắc đầu, phù quyết.

"Hay là bị người khác bắt đi rồi?" Nhị hộ pháp lo lắng nói.

Chúng hộ pháp liếc mắt nhìn hần, mĩa mai: "Người cho rằng chúng ta đều chết hết rồi sao?"

Có năm hộ pháp võ công cao cường là bọn họ canh chừng ở đây, làm sao có thể để người ta bắt phu nhân đi? Đầu óc của lão Nhị quả thật không biết do cái gì tạo thành.

Kết...

Tô thị kéo cửa ra, nghi ngờ nhìn chúng hộ pháp đang đứng trong sân, hỏi: "Các người đang làm gì vậy?" Bình thường lúc này bọn họ đang khoa tay múa chân trong sân, sao hôm nay lại ngồi yên lặng như vậy?

"Chờ phu nhân." Chúng hộ pháp lời ít mà ý nhiều.

"Mộng Nhi ra ngoài rồi sao?"

"Phu nhân vẫn chưa rời giường."

"Chưa rời giường?" Chân mày Tô thị vận thật chặt, đi tới trước cửa phòng Tô Nhượng Mộng, gõ tay gõ cửa: "Mộng Nhi, con đã dậy chưa?"

"..." Không có ai trả lời.

Tô thị quay đầu liếc mắt nhìn chúng hộ pháp, trong lòng thấy hơi bất an, hỏi: "Tối qua các người có thấy chuyện gì bất thường hay không?" Đêm qua nàng ngủ thẳng một giấc đến giờ mới dậy, giấc ngủ rất sâu, khác hẳn với lúc bình thường.

Chúng hộ pháp liếc nhìn nhau một cái, đáy mắt thoáng vẻ kinh sợ, lắc đầu nhìn Tô thị.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Dám động đến nữ nhân của ta?

Tô Nhượng Mộng dần dần tỉnh lại, bỗng nhớ ra tối qua có một nữ nhân xông vào phòng mình, nàng vội vàng mở mắt ngồi dậy, mê mang nhìn ngắm địa phương xa lạ.

Nàng không còn ở trong phòng mình, mà đang ở một căn phòng treo đầy rèm hồng.

Đây là nơi nào?

Trong đầu thoáng nhớ lại cảnh tượng cuối cùng trước khi ngất đi, nàng đã đoán được đại khái tình cảnh hiện giờ của mình.

Nhất định là nữ nhân kia dùng được gây mê mình, sau đó đem mình tới chỗ này. Chỉ có điều, nàng ta làm vậy để làm gì?

"Tô cô nương, người tỉnh rồi?" Một giọng nói trong trẻo các ngang suy nghĩ của nàng, Tô Nhượng Mộng lần theo tiếng nói, thấy một nữ tử mặc y phục hồng phấn bụng nham đi vào, thấy nàng tỉnh lại, trên mặt thoáng nét vui mừng.

Nàng hơi híu mắt quan sát nàng ta, đáy mắt hiện vẻ nghi ngờ. Nếu mình đoán không lầm, nơi này là địa bàn của nữ nhân kia, nữ tử trước mắt cũng có thể là người của ả, nhưng mà, sao thấy nàng tỉnh lại tỏ vẻ vui mừng?

Lông mày hơi chau lại, Tô Nhượng Mộng nhìn nàng, hỏi: "Nơi này là nơi nào?"

"Tô cô nương, nơi này là Yêu Nguyệt môn." Nữ tử áo hồng đặt mâm lên bàn, cười yếu ớt đi về phía nàng.

"Yêu Nguyệt môn là nơi nào?" Tô Nhượng Mộng liếc mắt nhìn căn phòng treo đầy rèm hồng, hơi ngộ ra nói: "À, ta hiểu rồi, nơi này là một phường nhuộm. Nhưng mà, nơi này của các người chỉ nhuộm vải hồng thôi sao?"

Nghe vậy, nữ tử áo hồng trừng lớn hai mắt, sau đó không nhịn được mà cười lớn.

"Ha ha ha... Tô cô nương, ngươi thật đáng yêu."

Trời ạ, thật quá buồn cười. Nếu Ninh Ngạo Tuyết biết nàng xem Yêu Nguyệt môn uy chấn giang hồ thành phường nhuộm, không biết sẽ có biết cảm thế nào?

Nghĩ lại những thiệt thòi mình phải chịu trong tay Ninh Ngạo Tuyết, lại nhìn Tô Nhưộc Mộng trước mắt, nàng bắt đầu mong đợi trận đấu giữa các nàng.

Hai nữ tranh một phu, nghe đã thấy thú vị rồi.

Nhưng mà, nàng lại cảm thấy, người thắng nhất định là Tô Nhưộc Mộng.

Tô Nhưộc Mộng sừng sốt một chút, nhìn nữ tử áo hồng cười đến nước mắt tràn ra, bất lực hỏi: "Chẳng lẽ ta đoán sai rồi sao?"

Nàng nhìn nữ tử áo hồng cười không chút che giấu, đột nhiên có hảo cảm với nàng.

"Ngươi tên gì? Là người của Yêu Nguyệt Môn sao? Á bò sữa áo đỏ kia là chủ tử của ngươi sao?"

Nàng nhìn ngang nhìn dọc khắp chung quanh, cảm giác nữ tử trước mắt này cũng không phải là người của Yêu Nguyệt môn. Nếu không thì nàng ta đã không cười đến mức này rồi. Chẳng lẽ nàng cũng bị á bò sữa áo đỏ kia chộp tới?

Á bò sữa áo đỏ đó thật xấu xa, động một chút là dùng độc, lúc trước thì hạ mỵ dược cho Lôi Ngạo Thiên, giờ lại hạ mê dược mình, mà nữ tử trước mắt này cũng rất có khả năng là người bị hại dưới độc của nàng ta.

"Ha ha ha... Bò sữa áo đỏ? Ngươi đang nói Ninh Ngạo Tuyết sao? Ha ha ha... Ta chết mất. Nhưng mà, ngươi hình dung cũng đúng lắm đấy."

Lần này, Tô Nhưộc Mộng đã có thể khẳng định nữ tử áo hồng này cũng là người bị hại.

Khóe miệng mỉm cười, Tô Nhưộc Mộng ngồi nghiêm trang nơi mép giường, lẳng lặng nhìn nữ tử áo hồng kia cười đến thở không ra hơi.

Rốt cuộc, nàng cũng dừng lại, lau nước mắt nơi khóe mắt, nói: "Ta tên là Lạc Băng Vũ, rất vui được gặp ngươi."

"Ta tên là Tô Nhưộc Mộng, rất vui được gặp ngươi." Tô Nhưộc Mộng mỉm cười tự giới thiệu mình, không kiềm chế được nghi ngờ trong lòng, hỏi: "Ngươi hẳn không phải là người của Yêu Nguyệt môn đúng không, chẳng lẽ ngươi cũng bị á bò sữa áo đỏ chộp tới?"

Lạc Băng Vũ gật đầu một cái, quay đầu liếc mắt về phía cửa phòng, sau đó hạ thấp giọng: "Bò sữa mà ngươi nói tên là Ninh Ngạo Tuyết, nàng là môn chủ của Yêu Nguyệt môn. Ba năm trước ta không cẩn thận nên thua trong tay nàng, sau đó thì bị giam giữ ở đây đến bây giờ."

Nàng ngượng ngùng nói, năm đó mình toàn tâm toàn ý xông xáo giang hồ, kết quả không biết trời cao đất rộng mà làm hư chuyện tốt của Ninh Ngạo Tuyết. Trong tình huống tài nghệ không bằng người, nàng chỉ có thể ở lại Yêu Nguyệt môn làm thị nữ.

Chân mày Tô Nhưộc Mộng cau lại thật chặt, cầm tay Lạc Băng Vũ, nói: "Cùng là người luân lạc thiên nhai. Ngươi yên tâm, nhất định chúng ta có thể thoát ra."

Trông rất sáng như ngọc, Lạc Băng Vũ cầm ngược lại tay nàng, dùng sức gạt đầu.

Trái tim của hai nữ tử bất giác xích lại gần nhau.

....

"Lão đại, Giáo chủ vẫn chưa xuất quan sao?" Nhị hộ pháp nhìn Đại hộ pháp, lo lắng hỏi.

Sau khi bọn họ phát hiện Tô Nhưộc Mộng biến mất, liền mang theo thư Ninh Ngạo Tuyết để lại kèm bức vẽ của Tô Nhưộc Mộng, ngựa không ngừng vó chạy về Tử Long đình.

Chuyện rất rõ ràng, Giáo chủ phu nhân đã bị Ninh Ngạo Tuyết bắt đi, không ngờ nữ nhân kia lại ghé thăm đến vậy, dám hạ mê dược cho bọn họ, không thì sao nàng có thể ở dưới mắt bọn họ mà bắt phu nhân đi được?

Chuyện này là do bọn họ quá sơ suất, bọn họ cho là người trên giang hồ sẽ không biết đến chuyện của phu nhân, không ngờ, trên đời này lại không có bức tường nào không lọt gió.

Đại hộ pháp kinh ngạc nhìn Nhị, Tứ, Lục, Bát hộ pháp, thấy vẻ buồn rầu trên mặt bọn họ, gấp giọng hỏi: "Các ngươi để mất phu nhân?"

Mấy người bọn họ phụng mệnh ở lại thôn Thanh Thủy bảo vệ phu nhân và lão phu nhân, giờ bọn họ lại mang cái bộ dáng này mà trở lại, không khó đoán được bọn họ đã làm mất phu nhân.

Trước khi Giáo chủ bế quan đã giao phó phải bảo vệ phu nhân và lão phu nhân, sao bọn họ lại bất cẩn đến vậy? Nhưng mà, dựa vào võ công của mấy

người bọn họ, trên giang hồ căn bản không có ai có thể bắt đi một người sống trước mắt bọn họ mới đúng chứ?

Chẳng lẽ bọn họ?

Bát hộ pháp tiến lên mấy bước, tự trách: "Lão đại, chúng ta bị Ninh Ngạo Tuyết hạ mê dược, nàng bắt phu nhân đến Yêu Nguyệt môn rồi." Nói xong, hần lấy bức họa và phong thơ ra khỏi tay áo, lại nói tiếp: "Phong thơ này là Ninh Ngạo Tuyết giao lại cho Giáo chủ, bức họa này là do phu nhân vẽ."

Đại hộ pháp nhận lấy phong thơ và bức vẽ, quay đầu liếc mắt nhìn cửa đá đang đóng chặt, nói: "Nhưng mà, Giáo chủ vẫn chưa xuất quan, chúng ta không thể làm hần phân tâm được."

Long Hành Thiên Hạ là võ học thánh bảo, bọn họ cũng không biết trong lúc luyện tập có được quấy rầy hay không? Có thể bị tẩu hỏa nhập ma hay không? Cho nên, mấy ngày nay, trừ việc đúng giờ đưa nước và thức ăn ra, bọn họ đều canh giữ trước cửa một tác cũng không rời.

Phanh... một tiếng vang lớn, cửa đá bị mở ra, Lôi Ngạo Thiên thở hổn hển bước ra ngoài, nhìn các hộ pháp, hỏi: "Tên nào không muốn sống nữa dám động đến nữ nhân của ta?"

Hôm qua hần đã luyện xong Nhân Kiếm hợp nhất, nhưng thức thứ tám: Long Dược Phượng Minh và thức thứ chín: Rồng bay Phượng múa, hần luyện cả một buổi sáng vẫn chưa có chút tiến triển, cảm giác như thiếu mất một thứ gì đó? Cứ luôn ở trạng thái không tiến vào được.

Đang phiên nào suy tư thì nghe được cuộc nói chuyện của chúng hộ pháp.

Thật là đáng chết, không ngờ cái tiểu sơn thôn vắng vẻ như vậy cũng có người phát hiện được. Sớm biết thế, lúc trước hần nên dẫn Mộng Nhi và nhạc mẫu đại nhân cùng về Từ Long đình mới đúng. Nếu không phải bận tâm chuyện Mộng Nhi không muốn rời khỏi thôn Thanh Thủy, sao hần có thể để lại nàng ở chỗ đó.

Không ngờ tới có năm hộ pháp của hần trông chừng, còn có thể để nàng bị người khác bắt đi, xem ra, hần đã quá sơ suất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngại Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Thật là ngực to não teo

"Xin giáo chủ trách phạt!" Nhị, Tứ, Lục, Bát hộ pháp đều quỳ một chân xuống, áy náy xin tội.

Bọn họ thật sự thấy thẹn trong lòng, Giáo chủ xem bọn họ như huynh đệ, phu nhân cũng coi bọn họ là huynh đệ, nhưng bọn họ lại để cho người ta bắt phu nhân đi.

Đại hộ pháp nhìn lướt qua chúng hộ pháp, tiến lên đưa phong thư và bức vẽ tới trước mặt Lôi Ngạo Thiên: "Giáo chủ, đây là phong thư gửi cho người, còn đây là bức họa do phu nhân vẽ."

Aizz, hi vọng bức họa của phu nhân có thể trấn an được cảm xúc của Giáo chủ, hần đi theo Giáo chủ nhiều năm, từng thấy được vẻ cuồng vọng tự đại của Giáo chủ, thấy được lệ khí trong mắt Giáo chủ, thấy được sự lãnh liệt trong mắt Giáo chủ, lại chưa từng thấy qua vẻ hoảng hốt lo sợ của Giáo chủ.

Vừa nãy vẻ kinh hoàng nổi lên trên mặt Giáo chủ khiến hần lần đầu tiên cảm nhận được thì ra Giáo chủ cũng có lúc mềm yếu, cũng có lúc đa tình, hần thích một Giáo chủ như vậy hơn. Bởi vì, trên mặt Giáo chủ đã mất hết vẻ nguy trang thường ngày, chỉ còn sót lại lo lắng dằng dầy, thoạt nhìn rất có tình người.

Nhất định là Giáo chủ rất yêu phu nhân.

Nghe vậy, Lôi Ngạo Thiên nhận lấy vật trong tay hần, đi tới vách đá bên cạnh thạch động, cau mày đọc lướt qua phong thư, trong phút chốc, cả người tỏa ra hơi thở lạnh lùng, môi mím chặt, tròng mắt đen lóe sáng tàn độc.

Tốt, rất tốt, vô cùng tốt!

Nữ nhân Ninh Ngạo Tuyết không sợ chết này, lại dám động đến nữ nhân của hần, quả thật là chán sống mà.

Từ trước đến nay Lôi Ngạo Thiên chưa từng động thủ đánh nữ nhân, giờ lại có ý nghĩ muốn bầm Ninh Ngạo Tuyết thành ngàn mảnh. Nữ nhân này quá tự cho là đúng, đầu tiên là hạ mê dược cho mình, giờ lại dám dùng nữ nhân của hần tới uy hiếp hần, thật là ngực to não teo mà.

Dùng sức vo chặt mảnh giấy vào lòng bàn tay, sau đó lại buông ra, từng mảnh giấy trắng bay theo gió rơi xuống đầy vực.

Gió núi thổi qua, mái tóc đen của Lôi Ngạo Thiên tung bay, chúng hộ pháp đứng phía sau, nhìn Giáo chủ giống như tiên nhân quanh thân lại tỏa ra khí lạnh, tóc dài tung bay, tay áo phấp phới, cả người khẽ rung lên một chút.

Có người sắp gặp xui xẻo lớn rồi.

Chúng hộ pháp nhìn nhau một cái, đều xoa tay, bọn họ đã lâu không được hoạt động gân cốt rồi, cuối cùng cũng có cơ hội.

Lôi Ngạo Thiên cẩn thận mở bức họa ra, chân mày hơi chau lại, khỏe miệng cong lên, trông mắt đen chất chứa ngàn vạn nhu tình.

Không ngờ nàng lại còn có tài nghệ này, trong bức họa là thiếu nữ hai tay chống cằm tựa người bên cửa sổ, mày hơi chau, ánh mắt nhìn về phương xa, trong mắt hiện lên vẻ trông mong và nhung nhớ.

Đây là tâm tình của chính nàng sao? Nàng đang nhớ nhưng mình sao?

Nhẹ giọng ngâm lên câu thơ trong bức họa, Lôi Ngạo Thiên chỉ thấy trong lòng vừa ngọt lại vừa đau, tương tư trong lòng không chỗ giải bày, hấn chỉ hận không thể lập tức ôm nàng vào ngực để giải nỗi khổ tương tư.

Mộng Nhi, Mộng Nhi, nữ tử làm hấn ngày nhớ đêm mong, nữ tử hấn đã nhận định sẽ làm bạn suốt đời.

"Các người chuẩn bị đi, chúng ta đi đón phu nhân." Lôi Ngạo Thiên bỏ lại một câu, sau đó liền vận khinh công bay về phía tổng đàn dưới chân núi.

"Vâng!" Chúng hộ pháp đồng loạt lên tiếng.

...

Ninh Ngạo Tuyết đang nằm dài trên ghế quý phi đột nhiên rung mình một cái, nghi ngờ liếc mắt nhìn những mảnh vải yên lặng trong phòng, chân mày vắn chặt, ngồi thẳng người lại, nhìn lướt qua mấy thị nữ bên cạnh: "Các người theo ta đi xem nữ nhân kia."

"Vâng! Môn chủ!" Bốn thị nữ thanh tú theo sát sau lưng nàng, đi về phía hậu viện.

"A, có người đến." Tô Nhưộc Mộng kịp thời ngăn cản Lạc Băng Vũ đang nói đến hứng thú.

Hai ngày qua, Lạc Băng Vũ luôn ở cạnh nàng, rõ ràng là phục vụ, nhưng trên thực tế lại là kể những chuyện lý thú trên giang hồ cho Tô Nhưộc Mộng nghe. Sau hai ngày chung sống, các nàng đã trở thành bằng hữu tốt của nhau.

"Người có võ công?" Lạc Băng Vũ kinh ngạc mấp máy môi hỏi Tô Nhưộc Mộng. Sau khi nàng được nhắc nhở, lập tức dựng thẳng lỗ tai, nhưng lại không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào. Nơi này là thiên viện của Yêu Nguyệt môn, bình thường rất ít người lui tới.

Tô Nhưộc Mộng nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng nào có võ công gì chứ? Nàng chỉ là một thôn cô, nếu quả thật có võ công, nàng đã chạy từ sớm rồi. Đầu cần ở nơi này dò xét khắp nơi vẫn không tìm thấy đường ra?

Lạc Băng Vũ thờ phào nhẹ nhõm, cười vỗ vai nàng, lớn tiếng nói: "Yên tâm! Nhất định là người nghe lầm rồi. Chỗ này làm gì có ai tới chứ? Ta là người có võ công cao cường còn không nghe được, sao người nghe thấy được chứ?"

"Võ công của người rất cao?" Tô Nhưộc Mộng không khỏi thất vọng, nếu võ công của nàng rất mà còn bị bỏ sữa nhốt ở đây ba năm rồi, vậy mình lại càng không thể trốn rồi. Lúc ấy, nàng còn tự nói với lòng nhất định ở đây sẽ có đường hầm gì gì đó, kết quả tìm hai ngày cũng không phát hiện được gì.

Nàng đành phải thừa nhận, những thứ như đường hầm thông từ môn phái xuống núi gì đó, chỉ có trong tiểu thuyết.

Lạc Băng Vũ khẽ liếc nàng một cái, âm lượng bất giác hạ thấp: "Tạm được."

"À." Tô Nhưộc Mộng miễn cưỡng đáp một tiếng, tạm được nghĩ là chỉ thường thường, khó trách nàng lại bị bỏ sữa nhốt lại đây.

Lạc Băng Vũ nhìn dáng vẻ của nàng, không khỏi sốt ruột, vỗ vỗ lồng ngực, cao giọng nói: "Sao người lại xem thường ta? Ta nói cho người biết, năm đó không phải ta đánh không lại bỏ sữa kia đâu. Chỉ do ta chưa xuất ra toàn bộ công lực mà thôi."

"À."

"Người vẫn không tin ta?" Lạc Băng Vũ gấp gấp hỏi, sợ đồng kinh nghiệm giang hồ mà mình chém gió hai ngày nay sẽ thất bại trong gang tấc.

"Không phải nàng ta không tin người, mà là ta không tin người."

Chợt một giọng nói từ sau lưng truyền tới, Lạc Băng Vũ tỏ vẻ buồn bã liếc mắt nhìn Tô Nhưộc Mộng một cái, như đang nói: "Bỏ sữa tới, sao người không nói cho ta biết?"

"Rõ ràng ta đã nói với người là có người đến." Tô Nhưộc Mộng vô tội nhìn nàng.

"Nhưng mà...." Lạc Băng Vũ buông lỏng cơ mặt, trên mặt liền hiện ra nụ cười, vội xoay người nhìn Ninh Ngạo Tuyết vừa bước vào cửa, nói: "Môn chủ."

"Ừ." Ninh Ngạo Tuyết kinh miệt nhìn nàng một cái, tầm mắt khóa chặt trên người Tô Nhượng Mộng, nói: "Nàng ta đã nói gì với người?"

Nghe vậy, Lạc Băng Vũ nghiêng đầu, vẻ mặt đau khổ, liễu mạng nháy mắt với Tô Nhượng Mộng.

"Người đời cho ta một thị nữ khác đi." Tô Nhượng Mộng nhìn thẳng Ninh Ngạo Tuyết, trong giọng nói có chút không vui.

Ninh Ngạo Tuyết hơi sùng sốt, hỏi: "Tại sao?"

Nữ nhân này cũng quá không khách khí rồi? Ở trên địa bàn của nàng, lại còn dám tỏ vẻ không hài lòng với thị nữ của nàng.

Tô Nhượng Mộng không thèm nhìn Lạc Băng Vũ lấy một cái, cau mày nói với vẻ không mấy kiên nhẫn: "Nàng quá ồn."

"Ha ha ha...." Ninh Ngạo Tuyết ngửa đầu cười mấy tiếng, tầm mắt khẽ chuyển, cau mày ra chiều suy nghĩ nhìn Lạc Băng Vũ một cái, gật đầu nói: "Quả thật có chút ồn ào."

"Người thì có thể có được loại thị nữ tốt đẹp gì chứ?" Tô Nhượng Mộng quăng cho nàng một cái liếc mắt, quan sát trên dưới một lượt, thản nhiên nói: "Thượng bất chính."

"Lớn mặt!" Bốn thị nữ sau lưng Ninh Ngạo Tuyết đứng ra, lạnh lùng quát lên.

"Người..." Nghe vậy, đáy mắt Ninh Ngạo Tuyết xẹt qua một tia tàn độc, lạnh giọng phân phó thị nữ bên cạnh: "Kéo Lạc Băng Vũ ra ngoài cho sói ăn."

"Dạ!"

"Môn chủ tha mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Không khởi quen thuộc

"Khoan đã!"

"Sao nào? Người không nhớ?" Ninh Ngạo Tuyết hứng thú nhìn Tô Nhượng Mộng, nàng muốn xem xem nữ nhân này có đủ ngoan độc hay không.

Tô Nhượng Mộng cong môi khẽ cười, ánh mắt nhìn nàng có chút kinh miệt, nói: "Nàng là người của người, ta có gì mà không nhớ cơ chứ?" Nói xong, nàng dừng một chút, nhìn khuôn mặt Ninh Ngạo Tuyết trở nên âm lãnh, lại nói: "Hắn nói, nữ tử mềm yếu mới dễ khiến người ta đau lòng nhất."

"Hắn nói?" Ninh Ngạo Tuyết đưa tay ngăn cản hành động của bốn thị nữ, trong mắt mang theo dò xét nhìn Tô Nhượng Mộng, bán tín bán nghi với lời nói của nàng.

Tô Nhượng Mộng không để ý đến nàng nữa, tự cầm bình trà rót cho mình một chung, khẽ nhấp một hớp.

Ninh Ngạo Tuyết quan sát nàng, trong lòng dần chấp nhận lời của nàng, hẳn thích nữ tử mềm yếu, khó trách hắn không thích mình. Trước kia nàng vẫn luôn cho rằng chỉ có người cường thế, cuồng vọng giống hắn mới có thể xứng đôi với hắn.

Nhưng lại không biết người cuồng vọng tự đại như hắn thích được nữ nhân dựa dẫm, hoặc giả nam nhân đều thích nữ nhân xem mình là trời, là đại anh hùng.

Nàng vốn tưởng rằng Lôi Ngạo Thiên khác với những nam nhân khác, nhưng giờ nàng mới biết mình sai rồi, nam nhân trong thiên hạ đều giống nhau.

"Người rất ghét nàng?" Ninh Ngạo Tuyết đưa tay chỉ vào Lạc Băng Vũ.

"Ta chán ghét mỗi một người ở nơi này." Tô Nhượng Mộng nhẹ nhàng đặt ly trà xuống, lại nói: "Người bắt ta vì cái gì? Nếu người muốn dùng ta để uy hiếp Lôi Ngạo Thiên, ta khuyên người vẫn nên buông tha cho cái suy nghĩ này thì tốt hơn."

"Tại sao?" Ninh Ngạo Tuyết kinh ngạc nhìn nàng, không ngờ nữ nhân này cũng không quá ngu ngốc.

"Bởi vì, lợi thế của ngươi quá nhỏ, hắn sẽ không vì ta mà bị ngươi uy hiếp." Tô Nhược Mộng yên lặng bổ sung thêm một câu: "Bởi vì, ngươi không thể uy hiếp được hắn. Ngươi cần bản là đang dẫn lửa thiêu thân. Mà ta sẽ không để cho bản thân biến thành lợi thế người khác dùng để uy hiếp hắn."

"Ha ha ha..." Ninh Ngao Tuyết ngửa đầu cười to mấy tiếng, nói: "Xem như ngươi thức thời, ta cho hắn mười ngày, nếu hắn không tới thì chúng tôi ngươi không xứng làm con tin. Mà Ninh Ngao Tuyết ta từ trước đến giờ không nuôi người vô dụng, nếu hắn không đến, ngươi phải đi làm mồi cho mấy con sói cưng của ta."

"Ngươi... ngươi thật độc!"

"Hừ. Để Lạc Băng Vũ ở lại đây phục dịch nàng, chúng ta đi." Ninh Ngao Tuyết hừ lạnh một tiếng, khóe miệng bật ra nụ cười xấu xa, để Lạc Băng Vũ lại.

Nàng ta ghét ồn ào, nàng sẽ không để cho nàng ta sống tốt.

"Này, ngươi mau thả ta ra, ta không muốn ở chỗ này, này..." Tô Nhược Mộng kêu với theo bóng lưng Ninh Ngao Tuyết, cho đến khi nàng ra khỏi cổng sân, nàng mới dừng lại, uống ừng ực mấy chung trà.

Chết khát nàng rồi, thật sợ con bò sữa đó sẽ kéo Lạc Băng Vũ ra ngoài cho sói ăn.

Nhưng mà, từ lời của bò sữa thì hình như nàng nuôi không ít sói, trong thiên hạ sao lại có nữ nhân như vậy chứ? Lại đi nuôi sói.

"Aizz, ta đâu có ồn lắm đâu? Ngươi không nên nói ta như vậy?" Lạc Băng Vũ ngồi xuống cạnh nàng, trong giọng nói mang theo chút bi thương.

Tô Nhược Mộng đặt chung trà xuống, mỉm cười lắc đầu, nói: "Ta không nói vậy, chắc chắn nàng sẽ không để ngươi ở lại đây."

"Đúng nha, nhưng mà, ngươi không thể dùng những lý do khác sao?" Nàng vẫn cảm thấy lý do "rất ồn" không tốt lắm.

Tô Nhược Mộng bắt đầu đi liếc mắt, người này đang tự chui vào ngõ cụt sao? Sao phải tính toán kỹ vậy? "Vậy chẳng lẽ nói ngươi rất xấu, rất quê."

"Ừm... cái này còn khó nghe hơn."

"Vậy thì vô công rất yếu?"

"Hắc hắc, vẫn là rất ồn tốt hơn."

Hai người ngao một câu, ta một câu hân hái trò chuyện, đột nhiên, giữa không trung truyền tới tiếng đàn, tiếng đàn lên lên xuống xuống, trùng trùng điệp điệp, không khó nghe ra trong khúc phổ này chứa chứa nỗi khổ tương tư và tình cảm sâu đậm.

Tô Nhược Mộng nghe, chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, nhất cử nhất động của Lôi Ngao Thiên đều hiện lên trong đầu, khóe mắt không khỏi chảy xuống hai hàng lệ.

"Đi, chúng ta đi xem xem là ai khảy đàn?"

Lạc Băng Vũ kéo Tô Nhược Mộng lại, đầy mắt toát ra chút sợ hãi, lắc đầu một cái, nói: "Đừng đi."

Lông mày hơi chau lại, Tô Nhược Mộng hí mắt quan sát nàng, hỏi: "Tại sao? Nhìn ngươi có vẻ rất sợ."

"Đừng hỏi." Cả người Lạc Băng Vũ khẽ run lên, đầu càng lắc mạnh hơn.

Nàng càng như vậy, lòng hiếu kỳ của Tô Nhược Mộng lại càng dâng cao, có thể đánh được một bài hát khiến người ta rơi nước mắt, người này không hẳn là người xấu, nhất định là một người rất cảm tính.

"Ta muốn đi, nếu ngươi sợ thì cứ ở lại đây đi."

"Thật sự không thể đi."

"Tại sao?"

"Aizz, người đó... người đó là sự thúc của bò sữa, nghe đó năm đó làm trái môn quy, cho nên, bị môn chủ của Yêu Nguyệt môn nhốt lại trong thạch động. Tính cách của nàng rất cổ quái, chúng ta tới, nàng sẽ tức giận." Lạc Băng Vũ giậm chân, liền nói ra tất cả những chuyện mình biết, chỉ để đánh tan cái ý nghĩ trong đầu nàng.

Tô Nhược Mộng cười cười, nói: "Tức giận thì có gì mà đáng sợ? Đi, chúng ta đi xem thử đi. Nhất định nàng từng có một quá khứ rất buồn."

"Nàng tức giận, sẽ giết người." Lạc Băng Vũ thấy nàng vẫn không suy chuyển, lập tức nói ra tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Trước kia nàng đã nghe ít chuyện về việc nàng ta giết người, có một lần, nàng cũng vì hiếu kỳ mà đến xem, nhưng vừa đi đến ngoài cửa động, liền thấy một thi thể huyết nhục mơ hồ được người bên trong khiêng ra ngoài.

Từ sau lần đó, mỗi khi nàng nghe thấy tiếng đàn, trong đầu sẽ tự động hiện lên hình ảnh của thi thể huyết nhục mơ hồ kia.

Tô Nhực Mộng hơi sững sốt, nhưng vẫn bước chân ra cửa.

"Này, người không sợ chết sao?"

"Ta sẽ không chết, nàng sẽ không giết ta?" Tô Nhực Mộng bỏ lại một câu rồi đi theo tiếng đàn.

Nàng biết, hơn nữa, nàng còn tin chắc, nữ nhân kia nhất định sẽ không giết nàng.

Nữ nhân kia nhất định không hề lãnh huyết vô tình như lời Lạc Băng Vũ nói, nếu không, nàng đã không đàn được một bài hát tràn đầy tình cảm như vậy.

"Aizz... Người chờ ta một chút, ta cũng đi." Lạc Băng Vũ cuối cùng cũng không nỡ bỏ người bằng hữu mới kết giao này, vì vậy, nàng đành vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng, kéo váy đuổi theo Tô Nhực Mộng.

Dọc đường đi, hai người phải tránh né những người tuần tra, nằm dài trong bụi cỏ ngoài sơn động, mắt nhìn chăm chú vào sơn động tỏa ra tia sáng nhàn nhạt.

"Phải đi vào thật sao?"

"Ừ, bên trong có thù vạ không?"

"Không có."

"Không có?" Nghe vậy, Tô Nhực Mộng hơi bất ngờ.

Chẳng lẽ bọn họ không sợ nàng ta sẽ chạy sao? Lại dám không để lại người trông coi.

Lạc Băng Vũ như nhìn thấu tâm tư của nàng, giải thích: "Nghe nói, bọn họ nhốt nàng ta trong một cái lồng sắt."

"A?" Tô Nhực Mộng quay đầu đi, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, tức giận nói: "Bọn họ thật không có nhân tính? Sao có thể đối xử với đồng môn của mình như thế? Nàng là người, cũng đâu phải súc sinh, sao có thể nhốt trong lồng sắt được chứ?"

Nói xong, nàng đứng dậy khỏi bụi cỏ, nghênh ngang đi về phía cửa động.

Đi qua một lối mòn nhỏ hẹp, tiến vào sâu bên trong động, tầm mắt lập tức được trải rộng, cái sơn động này rất bằng phẳng lại rất lớn. Đạp vào đất là một hàng thiết trụ dài nằm vắt ngang giữa sơn động, chia sơn động ra làm hai phần.

Đưa mắt nhìn về nữ tử áo trắng phía sau thiết trụ, Tô Nhực Mộng không khỏi sững sốt, chân mày khẽ chau lại, chỉ cảm thấy nữ tử trung niên này mang đến cho nàng cảm giác rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 39: Lệ tương tư, lòng đã say

"Các người là ai?" Nữ tử trung niên ngừng khảy đàn, nhìn Tô Nhực Mộng hỏi.

"Hoa trong vườn, hóa thành bụi đất, hoàng hôn ngã bóng lâu tây, lệ tương tư, lòng đã say, chẳng nghe được tiếng vó ngựa trở về, thu tàn đóm đóm đỏ bay." Tô Nhực Mộng kinh ngạc nhìn nước mắt trên mặt nàng, môi đỏ khẽ mở.

Nữ tử trung niên sững sốt một chút, chỉ chớp lát sau, lại nhìn trên dưới nàng một lượt, mỉm cười nói: "Thì ra là Tô cô nương, không ngờ người còn trẻ mà đã tài hoa xuất chúng như thế."

Chỉ một câu thơ đơn giản, không chỉ nói lên được nội dung bài hát vừa rồi của nàng, còn nói ra được dòng họ của mình, thật là một cô nương vừa tài hoa vừa nhạy bén.

Nàng không khỏi có cảm tình với nàng, dù sao thì, người có thể hiểu được nàng cũng chả có mấy ai.

"Quá khen." Tô Nhực Mộng cười, nữ tử này không hề kinh khủng như lời Lạc Băng Vũ nói, giờ phút này, nàng lại càng có thêm cảm tình với nữ tử này.

Nàng ta không chỉ là một người cảm tính, còn là một nữ tử tài hoa xuất chúng, nàng chỉ dùng một câu thơ chỉ họ trăm nhà, nàng ta đã có thể đoán ra được nàng họ Tô.

Lạc Băng Vũ đứng một bên ngơ ngác nhìn hai người, căn bản là không hiểu được các nàng đang nói cái gì? Lại càng không hiểu vì sao sự thúc của bà sữa lại biết Tô cô nương? Vì vậy, người luôn không muốn bị mọi người quên lãng như nàng, đã nhìn nữ tử trung niên phía sau thiết trụ, hỏi: "Người thực sự là sư muội của tiền môn chủ Yêu Nguyệt môn sao? Sao nàng lại giam người ở đây?"

Nghe vậy, nữ tử trung niên lập tức lạnh mặt, Tô Nhược Mộng không nhịn được quay đầu trừng mắt nhìn Lạc Băng Vũ lắm mồm chỉ biết gây họa kia, aizz, nàng ấy không thể yên lặng được mấy phút sao? Nàng vất vả lắm mới lấy được thiện cảm của nữ tử này, lại bị nàng ấy phá cho bằng hết.

"Tiền bối, người đừng nóng giận, chúng ta đều không phải người của Yêu Nguyệt môn. Chúng ta bị Ninh Ngao Tuyết bắt tới đây, chúng ta nghe thấy tiếng đàn của tiền bối mà sinh lòng ngưỡng mộ, nên mới tìm đến nơi này. Chúng ta không hề có ác ý gì cả."

Nữ tử trung niên hơi híp mắt, quan sát các nàng một lần nữa, sắc mặt từ từ ấm lên, hỏi: "Sao Ninh Ngao Tuyết lại muốn bắt các người?"

"Bởi vì ta là vị hôn thê của người trong lòng nàng," Tô Nhược Mộng cười khẽ, nói ra nguyên nhân khiến mình bị bắt.

"Hừ, quả nhiên mẹ thế nào thì nữ nhi thế ấy." Nữ tử trung niên hừ lạnh một tiếng, trong mắt đều là khinh thường.

Tô Nhược Mộng nhìn nữ tử trung niên, trong lòng đã dần sáng tỏ, nữ tử trước mắt này và mẫu thân của Ninh Ngao Tuyết từng là tình địch, có lẽ đây chính là nguyên nhân nàng bị nhốt ở chỗ này.

Không ngờ gen di truyền thật là lợi hại, đến cả thích giành nam nhân của người khác cũng có thể di truyền được.

"Tiền bối, xin hỏi có đường xuống chân núi hay không?" Không còn cách nào khác, Tô Nhược Mộng không muốn trở thành gánh nặng cho Lôi Ngao Thiên, cho nên, nàng sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội chạy trốn nào. Nữ tử trước mắt này có lẽ sẽ biết đường tắt để xuống núi cũng không chừng.

Nữ tử trung niên nhìn về phía Tô Nhược Mộng, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Không có. Chỉ có một con đường, hơn nữa đường này còn nuôi không ít sói của Ninh Ngao Tuyết. Những con sói này chuyên ăn thịt người, trừ khi người có túi hương đặc chế của Ninh Ngao Tuyết, không thì, các người sẽ nhanh chóng bị sói nuốt chửng."

Nghe vậy, Tô Nhược Mộng không khỏi nổi giận, cũng đúng, nếu thật có đường tắt, nàng ấy đã không bị nhốt ở đây rồi.

Tầm mắt khẽ chuyển, ánh mắt khóa chặt vào cây đàn trước mặt nữ tử, lông mày hơi chau lại, trong đầu Tô Nhược Mộng đột nhiên lóe sáng, nhớ lại phản ứng của Tô thị và các hộ pháp khi mình đàn Phượng Vũ Cửu Thiên. Sau đó, nàng có hỏi Chu đại thẩm, nhưng nàng lại nói đêm đó nàng ngủ rất ngon, không hề thấy khó chịu.

Khi đó, nàng đã có thể khẳng định Phượng Vũ Cửu Thiên này chỉ có ảnh hưởng tới người có nội lực, không hề có chút ảnh hưởng nào với người không có võ công.

Quan trọng là Tô thị từng nói, nàng có thể điều khiển Phượng cầm, Phượng cầm có thể nhu hòa, cũng có thể giết người.

Nghĩ tới đây, Tô Nhược Mộng hai mắt sáng rỡ nhìn về phía nữ tử trung niên, hỏi: "Tiền bối, người có muốn rời khỏi đây không?"

"Muốn, mười bảy năm qua, không có lúc nào là không muốn." Trong mắt nữ tử trung niên toát ra khát vọng nồng đậm, sau đó lại thờ dãi một mạch, nói: "Nhưng mà, cũng chỉ là mong muốn thôi."

Nàng muốn rời khỏi đây, nàng muốn đi tìm người kia, hỏi hán năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà, nàng lại bị nhốt ở đây, không cách nào ra được.

"Để ta thử xem, nhưng mà, các người phải tĩnh tọa, tốt nhất là che tai lại. Những chuyện khác cứ giao cho ta, ta nhất định có thể dẫn các người chạy khỏi Yêu Nguyệt môn." Trên mặt Tô Nhược Mộng nở nụ cười sáng lạn, nàng vô cùng mong đợi được nhìn thấy uy lực của Phượng Vũ Cửu Thiên.

Chỉ có điều, những thiết trụ này, nàng không biết phải làm thế nào để chặt đứt nó?

Thử một lần, thì vẫn còn cơ hội.

Không thử, thì một chút cơ hội cũng không có.

Nàng không thể ngồi chờ chết, nàng không thể trở thành chướng ngại của Lôi Ngao Thiên được, nàng cũng muốn tự mình cố gắng. Nàng đã quyết định sẽ sống chung với hán, tương lai nhất định sẽ gặp phải rất nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không thể mỗi lần đều chờ hán tới cứu.

"Tô cô nương, người có biện pháp gì? Không phải người không có võ công sao?" Lạc Băng Vũ lo lắng nhìn nàng, vất vả lắm mới kết giao được một bằng hữu tốt, nàng không muốn bị mất nhanh vậy đâu.

Nếu lỡ chọc giận Ninh Ngao Tuyết, chỉ sợ không có quả ngon để ăn đâu.

"Không sao! Tự ta có cách, các người nhanh tỉnh tởa đi, ta ra ngoài một lát." Tô Nhực Mộng cất bước ra khỏi son động, đi được vài bước lại không yên lòng mà quay đầu dặn dò các nàng lần nữa: "Các người phải tỉnh tởa, đừng để cho âm thanh bên ngoài quấy nhiễu đến tâm trí của các người."

Nói xong, nàng vẫn chưa thật sự yên lòng với Lạc Băng Vũ, vì vậy nhìn nàng, lại nói: "Băng Vũ, tốt nhất người nên tìm gì đó nhét tai mình lại."

"Ta nào có như vậy...." Lạc Băng Vũ không phục đáp lời, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tô Nhực Mộng, lại đổi thành: "Ta biết rồi."

Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy giờ phút này trên người Tô Nhực Mộng lại tỏa ra một cỗ uy lực khiến người tin phục, khiến nàng bất giác phải phục tùng theo yêu cầu của nàng ấy.

Quả nhiên là Giáo chủ phu nhân của Ma giáo, khí chất và uy tín đều không phải giả.

Tô Nhực Mộng nhìn nàng lấy tay áo nhét vào lỗ tai, lại ngoan ngoãn tỉnh tởa, lúc này mới khẽ vuốt cằm xoay người đi về phía cửa động.

Đi tới tảng đá lớn ngoài son động ngồi xuống, Tô Nhực Mộng bắt chéo hai chân, hai mắt nhắm nghiền tập trung tinh lực niệm khẩu quyết, chỉ chốc lát sau, Phụng cảm đã theo kim quang mà xuất hiện trước mặt nàng.

Tô Nhực Mộng nghiêm mặt nhìn Yêu Nguyệt môn bên dưới một cái, đặt tay lên huyền cầm, hít sâu vài cái, sau khi ngồi ngay ngắn liền bắt đầu khảy đàn.

Ninh Ngạo Tuyệt, người đừng trách ta. Đều do người gieo gió gặt bão, không thể trách được người khác.

Mười ngón tay của Tô Nhực Mộng không ngừng di chuyển trên huyền cầm, đoạn đầu là giai điệu tươi vui, tiết tấu nhẹ nhàng, khoan khoái, giai điệu dần dần biến hóa, lên lên xuống xuống, trùng trùng điệp điệp, cuối cùng biến thành khí thế hào hùng, giai điệu vang lên xò xắc tiêu điều.

Giai điệu càng lúc càng nhanh, âm luật càng lúc càng dao động lòng người. Cả người nàng chìm vào khúc phổ, mắt nhắm lại với những tiếng kêu rên bên dưới, mười ngón tay như bay nhảy trên huyền cầm.

Dưới chân núi, một nhóm nam tử dừng bước, sắc mặt mọi người đỏ lên, đưa tay che ngực.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngại Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 40: Ta tới đón nàng

Bát hộ pháp dựng thẳng tai nghe rồi quay sang nói với Lôi Ngạo Thiên: "Giáo chủ, đây là khúc Phụng Vũ Cửu Thiên do phu nhân đàn, chúng ta phải nhanh tỉnh tởa thôi, phu nhân đàn khúc này, chứng tỏ người gặp nguy hiểm chỉ có người khác, không phải nàng."

Lôi Ngạo Thiên quay đầu nhìn Bát hộ pháp với ánh mắt phức tạp, trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn, trong thủ khúc này ẩn chứa sát khí, hết như một thanh lợi kiếm vô hình. Nhưng rõ ràng Mộng Nhi là một nữ tử tay không tác sát, sao có thể đàn được thủ khúc này?

"Giáo chủ, chúng ta từng nghe phu nhân đàn thủ khúc này ở thôn Thanh Thủy."

"Các người ở lại đây tỉnh tởa đi, ta đi trước." Lôi Ngạo Thiên giấu đi kinh ngạc trong lòng, dặn dò chúng hộ pháp một tiếng rồi lập tức bay lên núi.

Mặc dù thủ khúc này ẩn chứa sát khí, nhưng lại không hề có chút ảnh hưởng nào tới hắn, ngược lại còn khiến hắn cảm thấy rất thân thiết. Nghĩ đến Mộng Nhi đang ở trên núi khảy đàn, nghĩ đến chuyện có thể lập tức gặp nàng, hắn liền nôn nóng chạy đến Yêu Nguyệt môn.

"Tô Nhực Mộng, nữ nhân đáng ghét này, thì ra thủ khúc này là do người đàn. Rốt cuộc thì người là ai? Sao người có thể đàn được thủ khúc này?" Ninh Ngạo Tuyệt ôm ngực, mặt đỏ bừng mà đứng trước mặt Tô Nhực Mộng.

Nàng thật sự kinh ngạc, không ngờ thôn cô này lại có bản lĩnh đến vậy?

Nàng còn tưởng là do sự thúc dục, mắt thấy từng môn đồ phun ra máu tươi, nàng gắng chịu đựng chạy tới, không ngờ lại thấy Tô Nhực Mộng bình tĩnh ngồi trên tảng đá đánh đàn.

Thật đáng giận, nữ nhân này rốt cuộc là ai? Quả thật là một ẩn số.

Khiến cho nàng vừa hận lại vừa sợ.

Tô Nhực Mộng mở mắt liếc nàng một cái, không thèm để ý đến nàng, tiếp tục nhắm mắt, tay lướt trên huyền cầm như cũ. Chỉ có điều, theo cảm xúc chán ghét nàng dành cho Ninh Ngao Tuyết, khúc âm cũng nảy sinh biến hóa, từng âm phổ bay lượn trên không trung giống như từng thanh lợi kiếm đâm thẳng về phía Ninh Ngao Tuyết.

"A..." Ninh Ngao Tuyết phun ra một ngụm máu tươi, không chịu khuất phục, chịu đựng cảm giác đau đớn vạn kiếm xuyên tim, huơ ống tay áo thật dài về phía Tô Nhực Mộng.

Nàng không thể thua, nàng muốn nữ nhân trước mặt này biến mất, nếu không, cả đời này nàng cũng đừng mong lấy được trái tim của Lôi Ngao Thiên.

"Phanh..." Ống tay áo của nàng vừa vung ra, ra bị một thanh lợi kiếm chặt đứt, còn nàng lại như điều đứt dây, bị hất tung về phía sau, văng xa mấy trượng mới dừng lại.

Ninh Ngao Tuyết tròn mắt, không thể tin nhưng nam tử như thiên tiên đang đứng trên tảng đá, ngập ngừng: "Sao, sao ngươi có thể tới nhanh vậy được?"

Từ Ma giáo đến Yêu Nguyệt môn ít nhất cũng phải mất bốn ngày, nhưng giờ chỉ mới có hai ngày, sao hắn lại chạy tới được?

Lôi Ngao Thiên không thèm liếc nàng lấy một cái, mà nhìn nữ tử đang khảy đàn với ánh mắt đầy nhu tình, hơi mở miệng: "Mộng Nhi, ta tới đón nàng."

Nghe vậy, ngón tay đang khảy đàn của Tô Nhực Mộng hơi khựng lại, mở mắt nhìn hắn với vẻ vui mừng, ánh mắt hai người dán chặt vào nhau như keo sơn, không hề rời đi.

Hắn tham lam nhìn bóng hình khiến mình ngày nhớ đêm mong.

Nàng thỏa mãn ngắm nhìn dung nhan anh tuấn mà mình nhưng nhớ bao ngày.

Ninh Ngao Tuyết nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình như ở chốn không người, lửa ghen trong lòng dâng lên ngút trời, xuất ra toàn bộ công lực tung chưởng về phía Tô Nhực Mộng.

"A..." Lôi Ngao Thiên như có mắt sau lưng, không thèm quay đầu đã vung thẳng một chưởng về phía sau, Ninh Ngao Tuyết hét lên một tiếng, cả người biến thành một điểm đen nhỏ lơ lửng giữa không trung rồi biến mất trong màn đêm.

Kinh ngạc đi qua, Tô Nhực Mộng nhắm hai mắt lại, trong lòng khê niệm khẩu quyết, thu Phượng cầm về.

Hồi lâu sau, nàng mới mở mắt, tươi cười nhìn về phía Lôi Ngao Thiên, lắc đầu nói: "Ngươi nữ đối xử với một nữ nhân có tình cảm sâu đậm với mình như vậy sao?"

Lôi Ngao Thiên kinh ngạc nhìn kim quang phát ra từ người nàng, nhưng nhanh chóng khôi phục tinh thần, khéo miệng bật ra nụ cười vô lại quen thuộc, nói: "Nếu như phải đối xử tốt với tất cả những nữ nhân có tình với ta, không phải ta sẽ mệt chết hay sao." Ngụ ý là, giả thị trường của hắn rất tốt, người nào đó nên nắm thật chặt.

"Cho nên, ta không thể đối xử với ngươi quá tốt." Tô Nhực Mộng khẳng định gật đầu một cái, nói.

"Nàng thì khác."

"Khác chỗ nào?"

"Bởi vì nàng là nương tử của ta."

"Còn chưa phải."

"Ừ."

"Chưa phải."

"Ngươi..."

"Ừ..."

Nữ nhân này không thể nói để nghe một chút được sao? Bức họa của nàng đã tiết lộ tâm tư của nàng, tại sao nàng lại không thể chính miệng nói ra, ta nhớ ngươi chứ?

Chỉ có điều, may là thân thể của nàng thành thực.

Lôi Ngao Thiên dùng sức ôm chặt nàng vào ngực, không ngừng cướp đoạt sự ngọt ngào của nàng.

Chỉ có làm thế mới có thể giải trừ được nỗi khổ tương tư của hắn, mới có thể khiến hắn cảm nhận được nàng đã an toàn rúc vào ngực mình rồi.

Mộng Nhi, Mộng Nhi, nàng phá vỡ sự bình tĩnh của ta, phá vỡ cả sự vô tình, ung dung, cuồng vọng của ta, ta phải làm sao bây giờ?

Tô Nhựt Mộng cảm nhận sự nhiệt tình mãnh liệt như thủy triều của hắn, hai tay không khỏi vòng lên cổ hắn, dùng tâm cảm nhận, dùng tâm đáp lại, im lặng bày tỏ sự nhung nhớ của mình.

Ngạo Thiên, Ngạo Thiên, ngươi xông vào lòng ta, khiến ta cảm động, khiến ta chìm đắm trong sự ngọt ngào của ngươi, ta phải làm sao bây giờ?

"Khụ..." Lạc Băng Vũ nghe thấy tiếng đàn bên ngoài đã ngừng lại, liền gấp gấp chạy ra xem tình huống của Tô Nhựt Mộng, không ngờ đập vào mắt lại là hình ảnh khiến nàng đỏ mặt tim run.

"Ách?" Tô Nhựt Mộng đỏ mặt đẩy Lôi Ngạo Thiên ra, nghiêng đầu nhìn Lạc Băng Vũ đứng ở cửa động, ân cần hỏi han: "Băng Vũ, ngươi không sao chứ?"

"Không sao, còn ngươi?" Lạc Băng Vũ liếc mắt nhìn sắc mặt không tốt của Lôi Ngạo Thiên, hai chân run lên, vội vàng khoát tay, nói: "Tô cô nương, hắn là ai?"

"Hắn?" Tô Nhựt Mộng giơ tay chỉ Lôi Ngạo Thiên, cười nói: "Lôi Ngạo Thiên."

"Lôi Ngạo Thiên? Giáo chủ Ma giáo?" Lạc Băng Vũ há to miệng, giật mình nhìn hắn, đột nhiên run rẩy, hoảng sợ nói: "Thật xin lỗi! Vừa nãy ta không cố ý cắt ngang chuyện tốt của các ngươi đâu, ngươi đừng giết ta có được không, ta còn muốn xông xáo giang hồ nữa, ta còn chưa tìm được ca ca của ta nữa, ta còn chưa...."

Người trên gian ghò nói, Lôi Ngạo Thiên giết người không chớp mắt, nếu có người khiến hắn không thoải mái, chính xác là sẽ chết rất thảm rất thảm.

Nàng chưa muốn chết, nàng còn có rất nhiều chuyện chưa làm.

"Ngừng lại! Ta có nói là muốn giết ngươi sao?" Lôi Ngạo Thiên giơ tay đỡ trán, nhúc nhích nhìn nữ tử tay chân luống cuống, nói không rõ chữ trước mắt này, quay đầu nhìn Tô Nhựt Mộng hỏi: "Nàng ta là băng hữu của nàng?"

"Ừ." Tô Nhựt Mộng gật đầu, lên tiếng.

Lôi Ngạo Thiên cau mày, liếc sang Lạc Băng Vũ một cái, hỏi: "Nàng ta vẫn luôn ồn ào như vậy sao?"

"Ha ha, vẫn luôn thế." Tô Nhựt Mộng che miệng cười khẽ, nhìn sắc mặt vừa đỏ vừa trắng của Lạc Băng Vũ, cười nói.

Lạc Băng Vũ nghe bọn họ một hai đều nói nàng quá ồn, không nhịn được lên tiếng minh oan cho bản thân: "Này, ta ồn ào lúc nào chứ?"

"Bây giờ." Lôi Ngạo Thiên và Tô Nhựt Mộng trầm miệng một lời, đồng loạt lên tiếng.

"Ách? Hắc hắc." Lạc Băng Vũ quần bách cười khan hai tiếng, đưa tay chỉ vào sơn động, nói: "Tô cô nương, không phải chúng ta nên tìm biện pháp để cứu tiền bối ra ngoài sao?"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bào Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 41: Người thật có văn hóa

"Đúng đó, chúng ta nên nhanh chóng vào xem coi phải làm thế nào mới phá được mấy đoạn thiết trụ đó?" Nghe vậy, Tô Nhựt Mộng mới nhớ tới trong động vẫn còn một người đang chờ nàng cứu, liếc mắt ra về áy náy với Lạc Băng Vũ, lại ngẩng đầu nhìn Lôi Ngạo Thiên, hỏi: "Ngươi có thể chặt gãy thiết trụ được không?"

"Là loại thiết trụ nào?" Lôi Ngạo Thiên nhìn đáng vẻ sầu não của Tô Nhựt Mộng, dặt tay nàng, nói: "Đi, chúng ta vào xem một chút."

Lạc Băng Vũ theo sau bọn họ, ánh mắt vẫn dừng lại nơi hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau.

Không ngờ giáo chủ Ma giáo vẫn có một mặt như vậy, xem ra lời đồn trên giang hồ cũng không hoàn toàn là đúng.

Tới bao giờ mình mới tìm được một nam tử võ công cao cường, cùng nhau du ngoạn giang hồ?

Đi vào trong động, Lôi Ngạo Thiên nhìn mấy cây thiết trụ, hơi cau mày nói: "Đây là thiết trụ được đặc chế từ huyền thiết ngàn năm."

"Vậy người cũng không có cách nào sao?" Mặc dù Tô Nhược Mộng không biết huyền thiết ngàn năm này lợi hại đến mức nào, nhưng chỉ cần nghe giọng điệu của Lôi Ngạo Thiên, nàng đã đoán được vật này không dễ phá.

Nữ tử trung niên bên trong động nghe được giọng nói của Lôi Ngạo Thiên, cả người chấn động, ngẩng đầu nhìn hẩn không, mắt không chớp lấy một cái, môi mở ra, run giọng hỏi: "Ngạo Thiên?"

"Ách?" Ba người bên ngoài nghe tiếng, đều kinh ngạc nhìn về phía nữ tử bên kia thiết trụ.

Sao nàng lại biết Lôi Ngạo Thiên? Không phải nàng bị nhốt ở đây 17 năm sao?

Tô Nhược Mộng nghi ngờ nhìn về mặt mờ mịt của Lôi Ngạo Thiên, lại nhìn về kích động trên mặt nữ tử áo trắng, sau khi quan sát thật kỹ, nàng mới phát hiện ngũ quan của hai người rất giống nhau. Khó trách, lần đầu tiên khi nhìn thấy nữ tử áo trắng này, nàng đã cảm thấy rất quen thuộc.

"Hai người họ thật giống nhau." Lạc Băng Vũ há to miệng, giật mình chỉ vào Lôi Ngạo Thiên và nữ tử áo trắng.

Nghe vậy, chân mày Lôi Ngạo Thiên vận thật chắc, híp mắt nhìn chằm chằm nữ tử áo trắng với vẻ kinh ngạc.

Nàng ta là ai? Sao mình lại không có chút ấn tượng nào thế? Sao nàng có thể gọi được tên mình?

Tô Nhược Mộng nhìn nữ tử áo trắng đang yên lặng rơi lệ, nhẹ giọng hỏi: "Tiền bối, sao người lại biết Lôi Ngạo Thiên?" Tuy trong lòng nàng đã có suy đoán, nhưng nàng vẫn muốn biết đáp án chính xác.

Chắc sẽ không cầu huyết thế chứ? Chẳng lẽ nữ tử này mới là mẹ ruột của Lôi Ngạo Thiên?

Nếu quả thật là như vậy, vậy cha mẹ hiện giờ của Lôi Ngạo Thiên là ai?

"Hắn thật sự là Lôi Ngạo Thiên?" Nữ tử áo trắng không đáp mà hỏi ngược lại, vừa nãy nàng mới chỉ hoài nghi, không ngờ hẩn thật sự là Ngạo Thiên, "Ha ha ha, Quả nhiên là trời cao có mắt, không ngờ đời này ta còn có thể gặp lại Ngạo Thiên."

"Người là ai?" Lôi Ngạo Thiên vẫn nhíu chặt mày mà nhìn nàng, không nhin được hỏi.

Hắn có cảm giác rất thân thiết với nữ nhân này, nhưng hẩn lục tung tất cả trí nhớ của mình cũng không nhớ được nàng là ai.

"Ngạo Thiên, con còn nhớ rõ Lệ di không?" Nữ tử áo trắng nhìn hẩn, hai mắt đầm lệ, thấy hẩn lắc đầu thì không nhin được cười nói: "Con không nhớ được cũng là bình thường, dù sao thì lúc đó con chỉ mới có hai tuổi."

Tay Tô Nhược Mộng nắm chặt lấy tay Lôi Ngạo Thiên, ngược mắt nhìn hẩn, nói: "Người tìm cách cứu tiền bối ra trước đã, rồi hãy từ từ ôn chuyện sau."

"Được, các nàng lùi lại chỗ cửa động đi, nơi này cứ giao cho ta là được rồi." Tròng mắt giao nhau với nàng, hẩn muốn dùng Long Khiếu kiếm để chặt đứt mấy thiết trụ này, hẩn sợ kiếm khí sẽ làm các nàng bị thương.

"Ừ, người cẩn thận một chút, chúng ta ở bên ngoài chờ." Khẽ vuốt cằm, Tô Nhược Mộng xoay người dắt Lạc Băng Vũ đi về phía cửa động.

Tô Nhược Mộng đứng ngoài cửa động ngắm nhìn cảnh đêm dưới chân núi, gió đêm thổi mái tóc nàng tung bay, hết như tinh linh đang nhảy múa. Lạc Băng Vũ đứng sau lưng nàng, kinh ngạc nhìn nữ tử không hề mặc y phục bắt mắt, không hề đeo trang sức rực rỡ, nhưng dù không có những thứ kia thì trên người nàng vẫn tỏa ra phong hoa (hào hoa phong nhã) chói mắt.

Nghĩ đến lúc này nàng ấy nói với Lôi Ngạo Thiên, nàng là bằng hữu của nàng ấy, lòng của nàng liền thấy ảm áp, khẽ nói: "Tô cô nương, sau này ta muốn đi theo người." Nàng quyết định, sau này sẽ đi theo bên cạnh nàng ấy, chỉ cần đi theo nàng ấy và Lôi Ngạo Thiên, nàng có thể giao du giang hồ thỏa thích.

Bởi vì, nơi có Lôi Ngạo Thiên, thì sẽ có giang hồ.

Có lẽ, nàng còn có thể thông qua lực lượng của Ma giáo, tìm được ca ca thất lạc của mình.

"Không phải người muốn đi xông pha giang hồ sao?" Tô Nhược Mộng quay đầu lại nhìn nàng, mỉm cười hỏi.

Lạc Băng Vũ gật đầu một cái, ánh mắt kiên định nhìn nàng, nói: "Muốn chứ, ta sẽ không từ bỏ đâu. Nhưng mà, trước tiên ta muốn luyện võ công cho thật giỏi trước đã, Tô cô nương không thích ta đi cùng sao?"

Nàng sẽ không từ bỏ giấc mộng của mình, nhưng mà, những thiệt hại, tổn thất mà nàng phải chịu từ người Ninh Ngạo Tuyết đã báo cho nàng biết, cánh không đủ cứng mà muốn xông xáo giang hồ thì chỉ khiến mình bị bẻ gãy cánh, chịu cảnh cá chậu chim lồng thôi. Nàng tin, đi theo bên người Tô Nhược Mộng, nàng nhất định có thể khiến cho bản thân ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Tô Nhược Mộng thần nhiên nói: "Không có, ta rất vui, bởi vì người là bằng hữu thứ hai của ta. Chỉ có điều là, ta định đi Từ Long lĩnh, nghe nói, nơi đó không thu nhận người không phải Ma giáo."

Nàng đã quyết định đi Từ Long lĩnh xem xem có thật là có ruộng tốt cảnh đẹp hay không? Quan trọng hơn là, nàng đã quyết định sau này nơi nào có Lôi

Ngao Thiên hấn, thì sẽ có Tô Nhực Mộng nàng.

"Không sai! Không phải người của Ma giáo thì không thể vào Từ Long linh."

Mấy bóng đen vọt đến trước mặt Tô Nhực Mộng, chúng hộ pháp vui mừng nhìn Tô Nhực Mộng không chút thương tổn, cùng tiến lên hành lễ: "Tham kiến phu nhân."

Thấy phu nhân bình yên vô sự bọn họ cũng an lòng, nếu không, bọn họ thật không biết phải đối mặt với sự dẫn vật của lương tâm và Giáo chủ như thế nào.

"Nhị, Tứ, Lục, Bát, các người cũng tới à." Tô Nhực Mộng vui vẻ nhìn bọn họ, sau đó lại vặn mi hỏi: "Các người đều tới đây, vậy mẹ của ta phải làm sao?"

Nhị hộ pháp tiến lên cười nói: "Lão Tam đã lên đường hộ tống lão phu nhân đến Từ Long linh rồi."

"Đúng vậy, nghe nói phu nhân mất tích, Giáo chủ như bị lửa đốt mông, lập tức lao tới đây ngay." Lục hộ pháp vui vẻ nhìn Tô Nhực Mộng.

Tứ hộ pháp giơ tay thưởng cho Lục hộ pháp một cái cốc đầu, nói: "Không có văn hóa, sao có thể dùng từ tục như vậy để hình dung giáo chủ của chúng ta?"

Lục hộ pháp vuốt gáy, không vui hỏi ngược lại: "Người có văn hóa, nói xem phải hình dung thế nào?"

"Lửa cháy đến nơi." Tứ hộ pháp dương dương tự đắc nói.

Nghe vậy, Lục hộ pháp liếc trắng mắt, khinh thường nói: "Lửa cháy đến nơi với lửa đốt mông có gì khác sao? Không phải đều là đốt trên người hay sao, ta còn tưởng rằng người có văn hóa lắm? Không bằng ai mà còn bày đặt ra vẻ."

"Người..."

"Ta thế nào?"

"Các người đừng cãi nữa, ồn ào cả một ngày rồi vẫn chưa thấy phiền hay sao?" Nhị hộ pháp đưa tay ra hiệu cho họ dừng lại, lại chuyển mắt nhìn Tô Nhực Mộng với vẻ cột nhà, nói: "Phu nhân, bọn họ có làm ồn đến người không?"

Tô Nhực Mộng lắc đầu, nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Tứ, Lục hộ pháp, nói: "Ta quen rồi, lúc các người không có ở đây, may là còn có Cửu muội."

"Cửu muội? Ai?" Chúng hộ pháp đồng loạt lên tiếng.

Bọn họ chỉ có tám người, ở đâu ra thêm một Cửu muội vậy?

"Nàng." Tô Nhực Mộng đưa tay kéo Lạc Băng Vũ đến trước mặt bọn họ, cười nói: "Cửu muội, tuyệt đối không hề yên lặng hơn các người. Sau này, nàng chính là Cửu muội của các người, phải biết quan tâm đến muội muội nhiều một chút."

Mặt Lạc Băng Vũ đỏ lên, khẩn trương nhìn mấy hộ pháp Ma giáo trong truyền thuyết, cười khan nói: "Hắc hắc, xin các vị đại ca chiếu cố nhiều hơn."

"Nàng?"

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Ta đã lớn rồi

Chúng hộ pháp kinh ngạc nhìn Lạc Băng Vũ một lượt từ trên xuống dưới, sau đó lắc đầu một cái.

Tứ hộ pháp xéch mi nhìn về phía Tô Nhực Mộng, lại liếc mắt nhìn Lạc Băng Vũ lần nữa, nói: "Dáng vẻ yếu đuối thế này, người trên giang hồ mà biết sẽ cười Ma giáo chúng ta không còn người."

Aizz, thật không biết ánh mắt của phu nhân thế nào nữa, người trước mắt này nhìn cứ như tiểu nha đầu chưa dứt sữa, sao có thể làm hộ pháp Ma giáo được chứ?

"Này, người xem thường người khác." Nghe vậy, Lạc Băng Vũ vừa bị tổn thương lòng tự ái nghiêm trọng không màng đến nỗi sợ trong lòng, đưa tay chỉ

thăng vào Tứ hộ pháp, không phục nói.

"Ta không có, là tại ngươi chưa đủ lớn." Tứ hộ pháp trưng ra vẻ mặt vô tội lắc đầu, nói sự thật.

Lạc Băng Vũ là một nữ tử có dáng dấp tương đối nhỏ, lại có khuôn mặt giống con nít, nên luôn bị người khác ngộ nhận là tiểu nha đầu. Bình thường nàng ghét nhất người khác gọi nàng là tiểu nha đầu, giờ Tứ hộ pháp lại nói nàng còn chưa lớn, đây chính là chạm tới điểm đau của nàng.

"Ta chưa lớn chỗ nào chứ?"

Tứ hộ pháp nhú mi, khẽ liếc nàng một cái: "Thì đúng là chưa lớn mà."

"Hừ." Lạc Băng Vũ hừ lạnh một tiếng, hai tay chống nạnh ưỡn ngực, ngửa cằm, nhìn chằm chằm tứ hộ pháp, nói: "Ta đã lớn từ lâu rồi."

"Ha ha ha...." Tô Nhược Mộng nhìn Lạc Băng Vũ đang giận đến bốc khói, lại nhìn sang vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người của Tứ hộ pháp, không nhịn được bật cười.

Tô Nhược Mộng cười, tầm mắt dừng trước ngực Lạc Băng Vũ, nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của nàng, không nhịn được lắc đầu một cái. Nàng thật là một nhân tài, bị người ta chọc tức thì hành động to gan lớn mật cỡ nào cũng làm ra được. Có điều là, chỗ đó của nàng cũng đáng tự hào thật, quả thật không giống với tiểu nha đầu chưa đủ lớn.

"Ách?" Tứ hộ pháp liếc mắt nhìn trước ngực nàng một cái, nhất thời đỏ mặt tía tai, vội dời tầm mắt.

Sai rồi sai rồi, nữ nhân này tuyệt đối không nhỏ.

Lục hộ pháp tiến lên, vỗ vai Tứ hộ pháp, khuyên nhủ: "Lão Tứ, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân."

Nhị hộ pháp cười nói: "Lão tứ, phải tin tưởng ánh mắt của phu nhân."

Lạc Băng Vũ hậu tri hậu giác phát hiện nụ cười khó kiềm chế nổi của Tô Nhược Mộng, lại nhìn sang Tứ hộ pháp đang đỏ mặt và ý cười nơi khóe miệng của mấy hộ pháp kia, cúi đầu nhìn lại tư thế của mình, lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng chui xuống sau lưng Tô Nhược Mộng.

Mất mặt quá đi, nàng lại không cẩn thận làm mình mất mặt nữa rồi.

Cái tên hộ pháp đáng ghét đó, nàng kết thù với hắn rồi. Hừ, sau này sẽ từ từ tính sổ với hắn.

Tô Nhược Mộng dặt tay nàng, khẽ vỗ an ủi: "Băng Vũ, ngươi đừng so đo với bọn họ nữa, bọn họ còn chưa uống thuốc, mắt nhìn cũng không tốt lắm."

"A? Bọn họ có bệnh sao?" Lạc Băng Vũ nghi ngờ quét nhìn họ một cái, hỏi.

Thực không ngờ hộ pháp Ma giáo lại là những kẻ bệnh hoạn, trông đáng dấp người nào người nấy đều rất tốt, đáng tiếc.

Tô Nhược Mộng không màng đến dáng vẻ ngổn ngang trong gió đêm của chúng hộ pháp, nhìn Lạc Băng Vũ khẽ cười nói: "Không sao, chỉ cần họ không bỏ thuốc là được."

Chúng hộ pháp giờ tay vuốt ngực, cõi lòng mỏng manh lần lượt bề nát, ánh mắt buồn bã nhìn Tô Nhược Mộng.

"Thật đáng thương." Lạc Băng Vũ nhìn bọn họ giờ tay ôm ngực, vô cùng thương cảm, quên luôn chuyện vừa nãy mình mới bị xem thường.

Bát hộ pháp nhìn khắp bốn phía, bước mấy bước tới trước mặt Tô Nhược Mộng, ân cần hỏi han: "Phu nhân, sao không thấy Giáo chủ? Không phải Giáo chủ đã lên tìm người trước rồi hay sao?"

"Đúng rồi, Giáo chủ đâu?" Nghe vậy, chúng hộ pháp ăn ý nhìn ngó bốn phía một chút, lúc này mới nhớ tới chuyện từ lúc bọn họ lên đây tới giờ vẫn chưa nhìn thấy Giáo chủ.

Nhị hộ pháp: "Không phải là bị Ninh Ngạo Tuyết quần lấy rồi chứ?"

Tứ hộ pháp: "Sao được chứ? Giáo chủ không để cho nữ nhân chạm tới hắn đâu."

"Có lẽ, nàng ta lại hạ được Giáo chủ rồi?" Lục hộ pháp lo lắng hỏi.

"Hạ được cũng không sao, Giáo chủ sẽ đến tìm phu nhân." Nhị hộ pháp trưng cái vẻ "ngươi yên tâm đi", an ủi Lục hộ pháp.

Dứt lời, ánh mắt của Nhị, Tứ, Lục, Bát hộ pháp đều lần lượt nhìn sang Tô Nhược Mộng.

Mặt Tô Nhược Mộng lập tức đỏ lên, lườm bọn họ một cái, đưa tay chỉ vào sơn động, nói: "Hắn đang ở trong đó cứu người."

Chúng hộ pháp nhìn theo hướng chỉ tay của nàng, lần lượt lên tiếng: "Giáo chủ."

"Tiền bối, người ra được rồi." Tô Nhực Mộng và Lạc Băng Vũ vui vẻ chạy tới, nhìn nữ tử trung niên bên cạnh Lôi Ngạo Thiên, hưng phấn nói.

Không ngờ Lôi Ngạo Thiên lại lợi hại đến vậy, thậm chí ngay cả huyền thiết ngàn năm cũng có thể chặt đứt. Nghĩ một lát, Tô Nhực Mộng ngược mắt nhìn về phía hắn, thấy hắn cũng đang nhìn mình, vẻ mặt giống nhau, nàng hỏi: "Tiền bối, sao người lại biết hắn."

Chúng hộ pháp khóa chặt mắt trên người nữ tử trung niên, kinh ngạc phát hiện ngũ quan của Giáo chủ và nàng ta rất giống nhau, từng người đều nín thở chờ đợi nữ tử trung niên trả lời.

Chuyện này là sao chứ? Sao ở Yêu Nguyệt môn lại có một nữ tử như thế? Mà Giáo chủ lại còn ra tay cứu nàng?

Trong lòng thấy hơi khẩn trương, Lôi Ngạo Thiên nắm lấy tay Tô Nhực Mộng, yên lặng chờ đợi đáp án mà hắn cũng muốn biết.

Nữ tử trung niên nhìn bọn họ, khẽ mỉm cười, tầm mắt dừng lại trên mặt Lôi Ngạo Thiên, ôn nhu nói: "Ta tên là Đoan Mộc Lệ, là dì của Lôi Ngạo Thiên, không ngờ năm đó từ biệt lại là mười tám năm. Dáng dấp của Lôi Ngạo Thiên giống với mẹ người như đúc, cho nên, ta chỉ nhìn một cái là nhận ra ngay."

Dáng dấp của giáo chủ và lão phu nhân giống nhau như đúc?

Nghe vậy, chúng hộ pháp mở to hai mắt liếc nhìn Lôi Ngạo Thiên, nhưng không nhìn ra được hắn và lão phu nhân có điểm nào tương tự. Thay vì nói giáo chủ và lão phu nhân giống nhau, còn không bằng nói hắn giống với nữ tử trung niên này.

Ách.. không thể nào?

Chúng hộ pháp người nhìn ta, ta nhìn người, đều thấy được vẻ được vẻ kinh ngạc trong mắt nhau.

Lôi Ngạo Thiên đứng cứng ngắc như bị sét đánh trúng, trong đầu luôn vọng đi vọng lại câu nói "dáng dấp của người và mẹ người giống nhau như đúc". Làm sao mà giống nhau như đúc được? Hắn không cần nghĩ cũng biết mình và mẹ không có một điểm nào giống nhau.

Nàng nói nàng tên Đoan Mộc Lệ, nhưng mà, rõ ràng mẹ mình tên Hàn Như mà.

"Người sao thế?" Tô Nhực Mộng cảm nhận được sự khác thường của hắn, ngược mắt nhìn hắn, quan tâm hỏi.

"Ta? Không sao." Lôi Ngạo Thiên nắm chặt tay nàng, nhìn Đoan Mộc Lệ, nói: "Tiền bối, chúng ta nên mau chóng rời khỏi nơi này trước đã."

Đoan Mộc Lệ sững sốt một chút, nghĩ lại, cũng tự hiểu, gật đầu một cái nói: "Đi thôi, chúng ta đi tìm túi hương của Ninh Ngạo Tuyết trước, an toàn ra khỏi Yêu Nguyệt môn đã rồi hãy nói."

"Không cần." Lôi Ngạo Thiên bỏ lại một câu, sau đó ôm Tô Nhực Mộng bay xuống chân núi.

"Chúng hộ pháp đưa tiền bối và bằng hữu của phu nhân cũng nhau xuống núi, ta chờ các người ở khách sạn." Xa xa truyền tới tiếng nói của Lôi Ngạo Thiên.

"Vâng!"

"Nhưng mà, trên đường xuống núi có sói!" Lạc Băng Vũ nhớ tới mấy con sói ăn thịt người kia, không nhịn được khẽ run rẩy, ngược mắt nhìn mấy hộ pháp, thấp giọng nói.

Đoan Mộc Lệ cũng đứng bất động, vừa nãy nàng kêu đi lấy túi hương của Ninh Ngạo Tuyết, cũng chính là có ý này.

Tứ hộ pháp cười, nói: "Đã không còn nữa rồi."

Nhị hộ pháp nhìn đáng vẻ ngỡ ngàng của các nàng, đặc ý nói: "Chúng ta cho tụi nó ăn ít thứ."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43: Chỉ muốn quán quít bên hắn

"Người thả ta xuống. Ta muốn tự mình đi bộ không được sao?" Tô Nhực Mộng khẽ đẩy lồng ngực Lôi Ngạo Thiên, ngược mắt nhìn hắn, hờn dỗi.

Lôi Ngạo Thiên đưa mắt nhìn nàng một cái, nhàn nhạt cười nói: "Nàng chắc chứ?"

"Chắc chắn, vô cùng chắc chắn." Tô Nhực Mộng gật đầu thật mạnh, hai tròng mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào hắn, nói với vẻ chua xót: "Ta không muốn để người khác biết quan hệ của chúng ta đâu, mắc công lại khiến cho biết bao nữ nhân ghen tức, khuấy động cuộc sống yên bình của ta."

Cũng không biết sao Ninh Ngao Tuyết lại biết được sự tồn tại của nàng? Sao lại tìm được thôn Thanh Thủy nữa?

Cõi đời này có bao nhiêu Ninh Ngao Tuyết, nàng thật sự không biết, nhưng mà, xét tới bộ dáng người gặp người oán này của hắn thì đoán chừng nữ nhân giống Ninh Ngao Tuyết quả thật không phải ít.

Nghe vậy, Lôi Ngao Thiên vui vẻ nhìn nàng, trong mắt phát sáng lấp lánh: "Nàng ghen sao?"

"Nào có chứ?" Tô Nhực Mộng nhìn bộ dạng đặc ý của hắn, lập tức dời tầm mắt, giả bộ nhìn chung quanh nói: "Sao được chứ? Ta đã từng nhìn thấy cách người đối xử với nữ nhân yêu người sâu đậm, bộ ta giống đứa ngốc lẩm hay sao?"

Mặc dù nàng đã quyết định nơi nào có hắn thì nơi đó sẽ có nàng, nhưng mà, chẳng biết tại sao khi nghĩ tới tương lai còn có không biết bao nhiêu Ninh Ngao Tuyết xuất hiện, lòng nàng lại thấy khó chịu.

Không phải không yên lòng về hắn, mà do biết rõ sức quyến rũ của hắn.

"Nàng có là đứa ngốc cũng không sao, ta không ngại." Lôi Ngao Thiên buồn cười nhìn nàng, nữ nhân này rõ ràng rất nhớ hắn, nhưng kể từ khi hai người gặp mặt tới giờ, nàng luôn giả bộ ra vẻ không quan tâm, thật chẳng đáng yêu chút nào.

Là nàng không có lòng tin với chính mình, hay không yên lòng về hắn.

"Người..."

"Nuông tử, nàng là ai không quan trọng, người khác nghĩ thế nào cũng không quan trọng. Quan trọng là... nàng ở đây." Lôi Ngao Thiên kéo tay nàng đặt lên lồng ngực mình, chân thành nói.

"..."

Lôi Ngao Thiên cúi đầu bên tai nàng, thấp giọng nói: "Đêm đó ta đã nói rồi, ta sẽ chịu trách nhiệm." Nói xong, hắn nhìn chăm chăm vào nàng, khóe miệng hơi cong lên.

"Người..." Tô Nhực Mộng nhìn hắn, bị nụ cười nơi khóe miệng hắn làm cho hồi thần, khẽ cúi đầu, nói: "Không phải người đã nói, chuyện đêm đó người không nhớ gì hết sao?"

Nói xong, nàng bưng bình đại ngộ: "À, ta hiểu rồi, người gạt ta. Người lại dám gạt ta, còn chưa thành thân mà người đã bắt đầu gạt ta, vậy sao này phải làm sao chứ? Nam nhân quả nhiên không đáng tin, nếu nam nhân mà đáng tin, heo cũng biết leo cây."

"Không phải tại ta thấy nàng da mặt mỏng hay sao?"

"Người..."

"Nàng vẫn chưa hiểu được lòng ta sao? Chẳng lẽ ta nghĩ sai rồi?"

"Người..." Tô Nhực Mộng phát hiện mình chỉ nói được mỗi chữ người, nam nhân này, nam nhân xấu xa này. Một câu "Chẳng lẽ ta nghĩ sai rồi?" của hắn, không phải đã chặn tất cả câu trả lời của nàng rồi sao?

Nếu nàng nói người nghĩ sai rồi, không phải sẽ mắc mưu hắn, nói mình là một kẻ da mặt dày hay sao?

Nếu nàng không nói người nghĩ sai rồi, lại biến thành mình đồng ý với cách làm của hắn.

Nam nhân này, quả nhiên là một kẻ phúc hắc chính hiệu.

Lôi Ngao Thiên nhìn nàng tức giận đến phồng má, liền hứng thú đưa tay chọc chọc, cười nói: "Được rồi, ta không nhớ, không nhớ một chút nào hết, ta cảm thấy mình thật thiệt thòi mà, ngay cả lần đầu tiên của mình mà cũng không biết là có cảm giác gì?"

"Ta mới là người thiệt thòi đó, nam nhân các người thiệt thòi chỗ nào chứ? Được tiện nghi mà còn khoe mẽ." Tô Nhực Mộng trừng mắt liếc hắn một cái, cả khuôn mặt đều nhăn lại, nghe rằng trợn mắt với hắn, hận không thể cắn hắn một cái.

Tô Nhực Mộng vừa ôm nàng chạy về phía trước, vừa cùng nàng liếc mắt đưa tình, khóe miệng vẫn luôn cong lên, vui vẻ cảm nhận cảm giác ấm áp hạnh phúc này.

Hắn phát hiện, nàng giống như một đóa hoa anh túc, khiến hắn bị nghiện, khiến hắn cam tâm tình nguyện tháo xuống tất cả mặt nạ, để lộ ra phần chân thật nhất trước mặt nàng.

Nàng không biết, ôm nàng như thế, ta một câu, người một câu cãi nhau với nàng như thế, với hắn mà nói, còn vui vẻ hơn so với luyện thành võ học tăng cao nhất.

"Ai nói chứ? Nam nhân chúng ta cũng thiệt thòi vậy? Người hưởng thụ cũng đâu phải chỉ có mình chúng ta. Rõ ràng người được lợi phải là nữ nhân các nàng mới đúng, nam nhân chúng ta phải vận động thể lực, còn các nàng..."

Lôi Ngạo Thiên nói xong, vút cho nàng một ánh mắt "hàng hiều mà".

Khuôn mặt Tô Nhượng Mộng lập tức đỏ lên như bị hỏa thiêu, điên rồi, mình sắp giận đến điên rồi. Sao lại đi thảo luận vấn đề này với hắn chứ? Rõ ràng đang nói đến chuyện để nàng xuống, sao lại kéo tới chuyện này rồi?

May là đã hơn nửa đêm, may là đang ở nơi núi rừng hoang vu, nếu không để người khác nghe được, nàng còn mặt mũi đâu mà gặp người chứ?

Đột nhiên, cả người nàng cứng ngắc, dựng thẳng tai lắng nghe, lát sau lại cau mày nhìn về phía Lôi Ngạo Thiên, hơi mấp máy môi.

"Có người."

Lôi Ngạo Thiên cười cười, im lặng đáp lại nàng một câu: "Không sao! Có ta ở đây."

Trong lòng hắn lại kinh ngạc về thánh lực của nàng, người đang núp trong bóng tối rõ ràng là một cao thủ, nếu không phải người có võ công rất cao, vốn không thể nhận ra được sự tồn tại của đối phương, quan trọng hơn là, đối phương chỉ vừa mới đến.

Từ lúc nào thì nàng trở nên lợi hại như vậy? Lôi Ngạo Thiên đưa mắt nhìn nàng với vẻ tìm tòi nghiên cứu, trong đầu đột nhiên thoáng qua hình ảnh người nàng phát ra kim quang và thanh huyền cầm biến mất vào hư không, trong lòng không khỏi chấn động, chẳng lẽ khi hắn không ở bên cạnh, Mộng Nhi đã gặp được kỳ ngộ gì đó?

"Người sao thế?" Tô Nhượng Mộng bị hắn nhìn đến mất tự nhiên, ngượng ngập hỏi.

"Không có gì! Chỉ có điều, có chuyện chúng ta cần nói rõ với nhau một chút." Lôi Ngạo Thiên mỉm cười, sau đó ôm nàng dừng lại dưới một gốc cây đại thụ, cúi đầu ngậm lấy đôi môi anh đào của nàng.

"Ừm." Tô Nhượng Mộng trừng lớn mắt, liều mạng nháy mắt với hắn, ý bảo hắn đang có người ở chung quanh.

Nam nhân này bị gì thế? Rõ ràng biết có người đang ở chung quanh, lại dám làm liều như thế, chẳng lẽ hắn không sợ người khác nhân cơ hội cho hắn một đao hay sao?

"Nhắm mắt." Lôi Ngạo Thiên vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng lẽ nữ nhân này thích mở to mắt khi hôn nhau, mỗi lần đều cần hắn nhắc nhở, chẳng lẽ nàng không cảm thấy trọn tròn mắt hôn nhau nhìn rất giống đang đầu mắt gà hay sao.

Hắn muốn trừng phạt, tay ôm nàng chặt hơn, cạy môi của nàng ra, sau đó cùng quần quít chơi đùa với nàng.

"Ừ..." Tô Nhượng Mộng chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay vòng chặt quanh cổ hắn, quên mất trong bóng tối còn có một đôi mắt đang quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, quên mất căng thẳng, quên...

Giờ phút này, nàng chỉ muốn quần quít bên hắn, chỉ muốn cùng hắn cảm nhận cảm giác rung động này, chỉ muốn xoa dịu căn bệnh tương tư trong lòng mình, chỉ muốn...

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bào Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Hắn đủ tư cách để cuồng vọng

"Khụ..." Một giây trước khi Tô Nhượng Mộng không thở nổi, rốt cuộc Lôi Ngạo Thiên cũng miễn cưỡng buông lỏng nàng ra, oán giận nói: "Ngay cả hôn nàng cũng không biết?"

Tô Nhượng Mộng vừa nghe câu này, lập tức dựng lông, đỏ mặt nhìn hắn chăm chăm, nói: "Người có nhiều kinh nghiệm lắm sao?"

"Nàng là người đầu tiên." Lôi Ngạo Thiên nhìn ánh mắt bất thiện của nàng, lập tức khoát tay phủ quyết, làm bầm với vẻ khổ não: "Chuyện này thì đáng gì đến kinh nghiệm? Đây không phải là bản năng của con người hay sao?"

Tô Nhượng Mộng liếc hắn với vẻ bất nhả: "Là bản năng của người thì có."

"Thực sắc tính dã." Lôi Ngạo Thiên lập tức cãi lại.

"Nam nhân quả nhiên đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới."

"Này, nàng đừng dùng ngôn ngữ công kích người khác nữa được không?"

"Ta làm thế lúc nào?"

"Rõ ràng là có."

"Ta không có."

"Nàng có."

"Không có."

"Có."

"..."

"Được rồi, ta có, được chưa?" Tô Nhược Mộng buồn cười nhìn dáng vẻ trẻ con của hần, trong lòng cảm thấy vô cùng ảm áp, có lẽ cũng chỉ có lúc này hần mới bày ra dáng vẻ trẻ con như thế?

Bộ dáng này của hần đâu còn giống với giáo chủ Ma giáo khiến người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật cơ chứ? Giống một nam hài nhà dân chúng bình thường mới đúng.

"Không phải trong lòng nàng cũng muốn vậy hay sao." Lôi Ngạo Thiên đưa tay day trán, uể oải nói.

"Phốc..." Tô Nhược Mộng xì cười một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Như thế này." Lôi Ngạo Thiên nói xong, cong môi lên, khom lưng tiến tới trước mặt nàng.

"Nhắm mắt lại."

"Được."

Khuôn mặt Tô Nhược Mộng đầy vui vẻ, tà ác vờn tay điểm nhẹ lên môi hần một cái.

"Cái này không tính, nàng ăn vạ." Lôi Ngạo Thiên bắt được tay nàng, bắt mẫn nói.

"Ách? Ngươi không nhắm mắt, ngươi mới ăn vạ." Bị người nắm được thóp, Tô Nhược Mộng chuyển hướng đề tài.

Lôi Ngạo Thiên nhìn nàng chằm chằm, nghiêm túc khiếu nại: "Ta không có mở mắt, là do cảm giác không đúng. Nếu ta vừa nhắm mắt liền không biết gì cả, vậy ta còn là Lôi Ngạo Thiên sao?" Nàng cũng quá khinh thường hần rồi?

Nếu Lôi Ngạo Thiên hần vừa nhắm mắt lại liền không thấy gì, vậy không biết hần đã đầu thai đến lần thứ mấy rồi.

"Hắc hắc."

"Ách?"

Hai mắt tròn, Tô Nhược Mộng không khỏi run rẩy cả người, chỉ cảm thấy một dòng điện chạy thẳng khắp tứ chi nàng. Nam nhân này, hần lại dám ngậm ngón tay nàng trong miệng, còn cười nhìn nàng với vẻ vô si.

"Các ngươi đủ chưa vậy?" Một giọng nói căn răng nghiêng rọi truyền đến giữa trời đêm.

"Ai?" Tô Nhược Mộng quay đầu, kinh ngạc nhìn nam tử áo đen dưới tàng cây bên cạnh, nghĩ đến ban nãy hần vừa quan sát nàng và Lôi Ngạo Thiên hôn nhau miễn phí, nàng liền thở phì phò đi tới, chỉ vào hần, hỏi: "Ngươi đã nhìn thấy gì rồi? Nói."

"Thị lực của ta rất tốt." Nam tử áo đen đường hoàng nói.

"Ngươi..." Tô Nhược Mộng nhìn hần chằm chằm, đột nhiên cười nói: "Mẹ ngươi không có dạy ngươi phi lễ chớ nhìn hay sao?"

"Phu tử đã dạy."

"Vậy ngươi chắc chắn không phải đệ tử tốt rồi." Tô Nhược Mộng quan sát trên dưới hần một lượt, gật đầu một cái, lại nói: "Vậy phu tử có dạy không, không thể nhận không lễ vật của người khác hay không?"

"Có." Nam tử áo đen vẫn tích chữ như vàng.

Khỏe miệng Lôi Ngao Thiên hàm chứa ý cười, hai tay khoanh lại trước ngực, nhàn rỗi đứng một bên nhìn nàng. Hắn đột nhiên phát hiện, nương tử nhà hắn cũng rất nghịch ngợm.

"Đưa đây." Tô Nhược Mộng mỉm cười xòe tay, chìa ra trước mặt nam tử áo đen.

Nam tử áo đen nhìn nàng, không hiểu ra sao: "Cái gì?"

"Bổ sung vé vào cửa." Nói xong, nàng liếc mắt nhìn ngọc bội bên hông hắn, lại nói: "Bạc, ngân phiếu, hoàng kim, ngọc,... gì cũng được."

"Tại sao ta phải đưa ngươi những thứ đó?" Nam tử áo đen lạnh mặt, mày kiếm vặn chặt, nhìn nàng với vẻ nguy hiểm.

Tô Nhược Mộng cũng cảm thấy trên người hắn tản ra hơi thở nguy hiểm, không nhìn được mà dò xét hắn lần nữa, trên người nam nhân này mặc toàn vải vóc thượng đẳng, ngọc bội dương chi bên hông hắn lại càng là hàng thượng phẩm. Toàn thân hắn không hề giống với sát thủ, mà ngược lại còn mang đến cho người khác cảm giác cao quý, uy nghiêm.

Hắn là hắn không đặc biệt tới để dòm ngó bọn họ, nhưng sao hắn lại trùng hợp xuất hiện ở đây?

Kệ đi, dù hắn cố ý hay vô ý thì cũng đã nhìn rồi, không thể để hắn nhìn không được.

"Cái này mà ngươi cũng không hiểu hay sao? Phi lễ chó nhìn người hiểu, nhưng ngươi vẫn nhìn, cho nên, ngươi phải bồi thường chi phí tổn thương tinh thần cho ta. Ta không thích bị người khác dòm ngó, cho nên, ngươi phải đền bù tổn thất tinh thần cho ta."

Nghe vậy, nam tử áo đen khinh miệt liếc Tô Nhược Mộng một cái, cả giận nói: "Cường từ đoạt lý."

Phản rồi, nữ nhân vô si này, tự mình không để ý hoàn cảnh thân thiết với nam nhân không nói, còn đổ hết trách nhiệm lên người hắn.

Nói đến cùng, người vô tội nhất phải là hắn mới đúng chứ?

Hắn chỉ là vội vã lên đường, tình cờ đi vào một con đường nhỏ, nào biết sẽ xui xẻo gặp phải hai người này? Xui xẻo hơn là, hắn còn bị người ta cách không điểm huyết. Nghĩ đến chuyện hắn sắp phải xử lý, hắn liền thấy một bụng tức giận, vậy mà nữ nhân này còn lớn tiếng nói muốn hắn bồi thường tổn thất tinh thần cho nàng.

Quả nhiên lúc gặp xui xẻo, ngay cả uống nước cũng bị sặc.

"Có sao? Giáo chủ, hắn nói ngươi cường từ đoạt lý." Tô Nhược Mộng dời tầm mắt, nhìn Lôi Ngao Thiên với vẻ cột nhà.

Lôi Ngao Thiên lắc đầu một cái, nói: "Hắn nói nàng, không có nói ta."

"À." Tô Nhược Mộng ưỡn oai à một tiếng, thờ dài nói: "Ta cho là, ta đã trở thành chúng ta, thì ra ta là ta, ngươi là ngươi. Quả nhiên, nam nhân không đáng tin, nếu đáng tin thì heo..."

"Ngừng lại!" Tô Nhược Mộng tiến lên mấy bước, đưa tay kéo hông nàng, trừng mắt đen phát sáng nhìn chằm chằm vào nàng, nói: "Chúng ta."

Nói xong, hắn cao ngạo nhìn nam tử áo đen đang đứng yên không nhúc nhích, mỉm cười gằng từng chữ một: "Cỗ đời này người dám nói Lôi Ngao Thiên ta cường từ đoạt lý còn chưa thể xuất thế đâu."

Nam tử áo đen chân động cả người, kinh ngạc nhìn hắn, nhìn nụ cười còn lạnh hơn cả gió đông của hắn, cố gắng che giấu tâm tình của mình: "Thì ra ngươi chính là Lôi Ngao Thiên, giáo chủ Ma giáo."

Thì ra hắn chính là Lôi Ngao Thiên, khó trách vô luận là danh môn chính phái trên giang hồ hay quân đội của triều đình đều không có biện pháp nào với hắn. Quả thật hắn có tư cách để cuồng vọng, chiêu cách không điểm huyết hồi này, cộng với hơi thở tản ra từ người hắn, không thể không thừa nhận, hắn có đủ tư cách để cuồng vọng.

Chỉ không ngờ, hắn cũng có một mặt dịu dàng như vậy, không phải trên giang hồ đều đồn đãi hắn không gần nữ sắc, còn miễn cảm với nữ nhân hay sao?

Nhưng vừa nảy rõ ràng hắn thấy hắn ta và nữ nhân mặt dày này...

Lời đồn trên giang hồ quả nhiên không đáng tin.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Nương tử nhà ta là thiên tiên

Đồng Lý Phong đánh tằm mắt một vòng, quan sát Tô Nhược Mộng từ trên xuống dưới, rồi nhanh chóng thu lại tầm mắt, nhìn Lôi Ngạo Thiên cười nói: "Người trên giang hồ đều nói Lôi Ngạo Thiên không gần nữ sắc, xem ra tin tức này sai rồi, chỉ không ngờ rằng một vu vật tuyệt sắc như Ninh Ngao Tuyệt người không muốn, lại đi thêm thường loại mì sợi chưa dậy thì này. Xem ra sở thích của giáo chủ Ma giáo người người muốn giết không thể dùng lễ thường để suy đoán."

"Người mới là kẻ chưa dậy thì đó. Hừ, miệng chó không phun được ngà voi. Ta thấy người chính là loại đại não chưa dậy thì rồi." Tô Nhược Mộng nổi trận lôi đình với Đồng Phong Lý.

Nói Lôi Ngạo Thiên là giáo chủ Ma giáo người người muốn giết, sao nàng nghe cứ như đang nói đến chuột chạy qua phố vậy?

Đáng ghét, thật là đáng ghét, nam nhân này làm tổn thương nghiêm trọng tâm hồn yếu ớt của nàng, còn động chạm đến nam nhân của nàng, khoản này nàng nhất định phải tính thật kỹ.

"Câm miệng, người là đứa nữ nhân thô lỗ." Gân xanh trên trán Đồng Phong Lý đã hoàn toàn hiện ra, hận không thể bóp chết nữ nhân thô lỗ này.

Thật là một thôn cô không chút gia giáo, không có kiến thức thì cũng nên giả bộ ra đáng tài nữ một chút chứ, có ai dùng từ ngữ như nàng ta không? Một mỹ nam tử phong độ như hần, nàng lại dám nói là miệng chó không phun được ngà voi?

"Ách?" Đột nhiên hần có thể cử động, nhưng cả người lại như có hàng vạn con kiến đang gặm cắn, vừa đau lại vừa nhột.

"Oe." Cổ họng thấy ngứa ngáy, nôn ra một ngụm máu đen, Đồng Phong Lý hoảng hốt, đưa tay chỉ vào Lôi Ngạo Thiên, nói: "Người dám hạ độc ta, người có biết ta là ai không?"

Lôi Ngạo Thiên cười khê một tiếng, đưa tay kéo Tô Nhược Mộng lại, nhìn hần nói: "Dám vô lễ với nương tử của ta, ta không giết người đã là nhân từ lắm rồi. Còn chuyện người là ai, xin lỗi, ta thật sự không muốn biết. Chẳng lẽ trước khi người ra cửa, cha người không nói cho người biết, thấy Lôi Ngạo Thiên thì phải đi đường vòng hay sao?"

"Người... Người thật là to gan." Đồng Phong Lý nhin đau, giận dữ chỉ vào Lôi Ngạo Thiên.

"Ta?" Nghe vậy, Lôi Ngạo Thiên đưa tay tự chỉ vào mình, cười với vẻ ngạo mạn, sắc mặt nghiêm túc, mắt híp lại: "Lá gan không lớn, sao dám lăn lộn trên giang hồ? Còn nữa, nếu Ninh Ngao Tuyệt là vu vật, vậy nương tử nhà ta chính là thiên tiên."

"Ha...." Tô Nhược Mộng không nhịn được cười lớn, vừa cười vừa quan sát Đồng Phong Lý một phen, hơi ngộ ra nói: "Ta thấy đáng vẻ kiêu ngạo coi trời bằng vung này của hần cũng hợp với con bò sữa Ninh Ngao Tuyệt kia lắm đấy."

"Người.. các người." Đồng Phong Lý bị bọn họ người một câu, ta một câu chọc cho giận đến nói không nên lời, lại nôn ra một ngụm máu đen.

Lôi Ngạo Thiên không thèm để ý đến hần, đưa tay ôm lấy Tô Nhược Mộng lắc mình biến mất trước mặt hần, xa xa bỏ lại một câu: "Thành Vương, nhờ người nói cho Lý tướng quân biết, thay vì nghĩ làm thế nào tấn công lên Tử Long lĩnh, không bằng nghĩ cách bảo vệ biên thành đi. Cổ nhân có câu: Duy nhân giả an thiên hạ*. Ha ha ha..."

* Ý nói chỉ có người nhân ái mới làm cho thiên hạ thái bình

Đồng Phong Lý ngờ ngác đứng dưới tàng cây, quên cả cơn đau trong người, trên mặt hiện vẻ không thể tin nổi. Hần ta lại có thể biết được thân phận của mình, đã biết thân phận của mình, lại còn dám xuống tay với mình?

Lôi Ngạo Thiên, người đừng để rơi vào tay bốn vương, nếu không nhất định người sẽ hối hận vì chuyện đã làm với bốn vương hôm nay.

Lần đầu tiên Tô Nhược Mộng ngoan ngoãn vui vào lòng Lôi Ngạo Thiên, ngược mắt nhìn hần với vẻ kinh ngạc, quên cả ngưng ngừng. Sao nam nhân này lại có thể bá đạo như vậy? Câu nói "Dám vô lễ với nương tử của ta, ta không giết người đã là nhân từ lắm rồi" của hần, còn cảm động hơn bất kỳ lời tỏ tình nào.

Loại hành động bao che này, khiến nàng cảm động đến quên cả phương hướng.

"Nương tử, mặt dù vì phu rất tuần tú, nhưng nàng cứ nhìn ta như vậy, ta sẽ khó cầm lòng nổi. Không thì, chúng ta tìm một chỗ ôn lại cảm giác đêm đó đi? Cũng không thể để nàng cảm thấy mình bị thua thiệt được."

Lôi Ngạo Thiên vừa ôm nàng bay về phía trước, vừa cười chế nhạo.

"Không được, người có nhiều kẻ thù lắm, biết đâu lại có người nào đó rình mò người trong bóng tối."

Nghe vậy, Lôi Ngạo Thiên hưng phấn nhìn nàng, nói: "Vậy chúng ta trở về Tử Long lĩnh, ở đó không có kẻ thù của ta, tuyệt đối sẽ không có ai rình trộm."

"Không được, danh bất chính, ngôn bất thuận." Tô Nhực Mộng lắc đầu một cái.

"Chúng ta trở lại Từ Long linh xong sẽ lập tức thành hôn."

"Cha mẹ ngươi không có ở đây."

"Ta đã phái người đi tìm."

"Aizz.." Tô Nhực Mộng thở dài một cái.

Tiếng thở dài này của nàng khiến cho Lôi Ngao Thiên lập tức ngừng lại, đáp xuống một tán cây đại thụ, kéo nàng sát vào mình, nhìn thẳng vào mắt nàng, khẩn trương hỏi: "Nàng hồi hận sao?"

Tô Nhực Mộng nhẹ nhàng lắc đầu, trầm ngâm một hồi, nói: "Ta sợ là muốn giấu cũng không giấu được, biết đâu chừng ngày mai thôi là người trên giang hồ đã biết được quan hệ của chúng ta rồi. Ta không sợ, chỉ là ta không biết phải làm thế nào để trải qua cuộc sống giang hồ này? Ta sợ sẽ trở thành gánh nặng cho ngươi, ta sợ mình sẽ trở thành con tin để người khác uy hiếp ngươi."

Lôi Ngao Thiên thở phào nhẹ nhõm, nâng mặt nàng nhìn, nhìn thật sâu vào mắt nàng, nói: "Sau này, nàng sẽ ở Từ Long linh, nơi đó kẻ khác không lên được. Nàng yên tâm, ta sẽ không để cho người khác có cơ hội dùng nàng để uy hiếp ta. Lần này là ngoại ý muốn, ta bảo đảm sẽ không có lần sau."

"Không được!" Tô Nhực Mộng hít mũi một cái, lắc đầu từ chối.

Nàng không muốn cứ mãi trốn sau lưng hắn, nàng muốn sống vai cùng hắn.

Nếu nàng đoán không sai, trách nhiệm của nàng đối với Phượng tộc vẫn còn, đây là sứ mạng của nàng, nàng nhất định phải hoàn thành.

"Tại sao?" Lôi Ngao Thiên khẩn trương nhìn nàng.

"Ngươi luyện xong Long Hành Thiên Hạ chưa?" Tô Nhực Mộng không đáp mà hỏi sang câu khác.

"Vẫn chưa, thức thứ tám và thức thứ chín, ta không cách nào luyện được." Lôi Ngao Thiên lắc đầu một cái, đột nhiên kinh ngạc nhìn nàng, hỏi: "Mộng Nhi, kim quang trên người nàng ban nãy là sao vậy? Còn thanh huyền cầm kia nữa, nó đâu rồi?"

Chuyện vương mắt trong lòng cả buổi tối, nhờ câu hỏi của nàng nên hắn mới nhớ tới.

Chuyện xảy ra trên người này thật sự rất kỳ lạ, chỉ hơn một tháng ngắn ngủi, sao nàng lại thay đổi nhiều đến vậy?

"Đó là Phượng cầm, mẹ ta nói, có còn có một cái tên khác." Tô Nhực Mộng nói xong, nhìn hắn chằm chằm, mỉm cười một cái, nói: "Phượng Minh kiếm."

"Hả?" Lôi Ngao Thiên tròn mắt há hốc mồm nhìn nàng, trong mắt thoáng vẻ vui mừng, không ngờ Phượng Minh kiếm lại là một cây đàn, mà chủ nhân của nó lại là Mộng Nhi. Ha ha, rốt cuộc đây là ý trời hay do vận mệnh an bài?

Hiện giờ trong lòng hắn vô cùng cảm kích Ninh Ngao Tuyết, nếu nàng không tìm hắn tỷ võ, nếu nàng không hạ độc hắn, thì sao hắn có thể gặp được Mộng Nhi?

Tái ông mất ngựa, không biết là họa hay phúc. Quả nhiên rất có đạo lý.

"Nó cũng giống như Long Khiếu kiếm, có thể trở thành một phần thân thể sao?" Lôi Ngao Thiên không nhịn được tiếp tục hỏi, nói thế thì, hắn có thể hiểu được tại sao Mộng Nhi lại nhận ra được sự tồn tại của Đồng Phong Lý, cũng hiểu được sao lão Bát lại nói bị thương chỉ có thể là người khác.

Chỉ có điều là, hắn không hiểu, Mộng Nhi không có võ công, sao Phượng Minh kiếm lại nhận nàng là chủ nhân chứ?

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bào Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 46: Cảm ơn chàng yêu ta

Tô Nhực Mộng nghịch ngợm trừng mắt nhìn hắn: "Là người phượng hợp nhất, vậy kiếm của ngươi đâu?"

"Nhân kiếm hợp nhất, ta chỉ chưa luyện thành thức thứ tám và thức thứ chín thôi." Lôi Ngao Thiên hơi buồn phiền, hẳn là kỳ tài võ học, nhưng lại không luyện thành được thức thứ tám và thức thứ chín.

Tô Nhực Mộng đưa tay vỗ vai hắn, cười an ủi: "Không sao, người mạnh hơn ta nhiều, ta còn chưa biết làm thế nào để khống chế Phượng Vũ Cửu Thiên nữa, ta chỉ biết đàn theo khúc phổ, không biết phải làm thế nào mới phát huy được uy lực của nó."

Không biết Tô thị có biết làm thế nào để khống chế Phượng Vũ Cửu Thiên hay không? Nếu thật sự để nàng tự học thành tài, chỉ sợ tính khiêu chiến hơi bị lớn.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện kỳ quái, nào là chuyện kiếp, nào là Giáo chủ, nào là tình một đêm, rồi thì Long Khiếu, Phượng Minh, Ma giáo, Phượng tộc, giờ còn muốn nàng phải đi xông pha giang hồ nữa chứ.

Nàng thật sự khó mà thích ứng nổi, không cách nào tiêu hóa kịp.

Chỉ có thu hoạch lớn nhất chính là nam nhân xem nàng như trân bảo này.

"Khúc phổ này của nàng có lực sát thương rất lớn, chẳng lẽ mẹ nàng không dạy nàng cách sử dụng nó?" Lôi Ngao Thiên tỏ vẻ kinh ngạc, ngay từ đầu hắn đã thấy Tô thị không đơn giản, không ngờ nàng còn là người thâm tàng bất lộ như thế.

Thì ra Phượng Minh kiếm nằm trong tay nàng, khó trách nàng biết rõ về Long Khiếu kiếm như thế, khó trách hắn lại không tìm được Phượng Minh kiếm ở gần hồ Thanh Thủy.

Haha, thì ra Phượng Minh kiếm là một cây đàn, quả thật là nằm ngoài suy đoán của thế nhân.

Tô Nhực Mộng ôm mặt, nhìn hắn với vẻ buồn khổ, nói: "Mẹ ta cũng không biết, nàng nói khúc phổ này đã hơn ba trăm năm chưa có người đàn được. Nàng nói, chuyện này chỉ có thể nói với người, không thể để người ngoài biết."

"Hơn ba trăm năm?" Lôi Ngao Thiên giật mình nhìn nàng, Long Khiếu kiếm cũng thất truyền hơn ba trăm năm, chẳng lẽ giữa bọn họ còn có mối liên hệ nào đó? Chỉ nghe nói bọn họ là kiếm trống với kiếm mái, chứ chưa từng nghe qua giữa bọn họ còn có mối liên hệ nào khác.

"Người từng nghe nói đến Phượng tộc chưa?"

"Phượng tộc? Là dị tộc vừa huyền bí vừa cổ xưa?"

"Dị tộc vừa huyền bí vừa cổ xưa?" Tô Nhực Mộng ngược mắt nhìn hắn, hỏi ngược lại.

Dị tộc là có ý gì? Chẳng lẽ người bên ngoài chưa từng bước vào Phượng tộc? Lúc Tô thị nói đến nó cũng đâu có thần kỳ vậy đâu.

Phượng tộc? Phượng cầm? Lôi Ngao Thiên đưa tay nắm chặt lấy hai vai của Tô Nhực Mộng, trong mắt đầy vẻ nghi ngờ, nhìn nàng hỏi: "Chẳng lẽ nàng và mẹ nàng là người của Phượng tộc?"

"Ừ." Tô Nhực Mộng gật đầu một cái, lại nói: "Nghe nói, ta còn là Phượng chủ gì đó nữa."

"Phượng chủ?" Người dù trời có sập xuống cũng không chớp mắt như Lôi Ngao Thiên, giờ lại kinh ngạc đến sắp rớt cả cằm. Nàng lại là Phượng chủ Phượng tộc, vậy nàng có phải quay về Phượng tộc không? Vậy hẳn phải làm sao đây?

"Sau này nàng phải quay về Phượng tộc?"

"Ừ."

"Nhưng mà..." Hai người đều nhìn đối phương, trầm miệng một lời.

"Nàng/ Người nói trước đi." Hai người lại tiếp tục trầm miệng một lời.

"Haha." Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Lôi Ngao Thiên nói trước: "Nhưng mà, nếu nàng phải về Phượng tộc, vậy ta phải làm sao?"

"Không phải người nói phụ xướng phụ tùy sao?" Tô Nhực Mộng dùng câu nói trước kia của hắn để đáp trả lại hắn.

Lôi Ngao Thiên nhìn nàng với vẻ khó xử, mấp máy môi: "Ta thì không sao, nhưng mà, ta không thể bỏ mặc Tử Long linh không thêm đề ý được. Ta cần phải có thời gian."

Hắn phải có thời gian để sắp xếp mọi việc trên Tử Long linh, trong thời gian ngắn, hẳn không cách nào phụ xướng phụ tùy được.

"Lần này đổi thành phụ xướng phụ tùy, nhưng mà, ta cũng cần có thời gian." Tô Nhực Mộng nhìn về mặt mừng như điên của hắn, nói tiếp: "Ta cũng không thể vứt bỏ Phượng tộc không thêm quan tâm được, nhưng mà, lúc ở Yêu Nguyệt môn, ta đã quyết định, sau này, nơi nào có người, thì sẽ có ta."

"Mộng Nhi, ta..."

"Người đừng vội cảm động, ta có điều kiện. Ta nghe lão Bát nói, trên Tử Long lĩnh có rất nhiều ruộng đất, có rất nhiều kỳ trân dị thảo, cho nên, ta muốn đi xem."

"Sau đó thì sao?"

"Cái gì?"

"Điều kiện của nàng?"

"À." Tô Nhượng Mộng khó xử gãi gãi đầu, đoạt lấy quyền chủ động của hắn, đưa tay ôm mặt hắn, chậm rãi nói: "Bí mật kết hôn không được, vậy thì đổi thành người chờ ta. Lôi Ngạo Thiên, chàng có bằng lòng chờ đến khi ta xử lý xong chuyện của Phụng tộc không?"

"Bằng lòng!" Lôi Ngạo Thiên không ngừng gật đầu, còn nghiêm túc bồi thêm một câu: "Điều kiện tiên quyết là, chúng ta phải thành thân trước. Tô Nhượng Mộng, nàng có bằng lòng không?"

Hắn cũng học theo lời nàng, nghiêm túc kêu đầy đủ tên họ đối phương, khiến nàng cảm thấy khoảnh khắc này rất trang nghiêm, rất thần thánh.

Khẽ vuốt cằm, Tô Nhượng Mộng hỏi tiếp: "Ta muốn lên Tử Long lĩnh làm ruộng có được không?"

"Được."

"Toàn bộ giáo đồ Ma giáo đều đi làm ruộng được không?"

"Được."

Tô Nhượng Mộng hơi cau mày, tỏ vẻ không thể tin được, hỏi: "Chàng chưa hỏi nguyên nhân đã đồng ý?"

"Không cần hỏi, nương tử vui là được rồi." Lôi Ngạo Thiên nghiêng đầu khẽ hôn lên môi nàng, trong con ngươi lấp lánh ánh sáng.

"Cảm ơn chàng!" Tô Nhượng Mộng vui vẻ hôn trả lại hắn.

"Cảm ơn chuyện gì?"

"Cảm ơn chàng yêu ta."

"Nếu ta không thương nàng, ta nghĩ cả đời này ta chỉ có một mình rồi." Dứt lời, Lôi Ngạo Thiên đưa tay chạm vào môi dưới, thỏa mãn nói: "Nhưng mà, có phải thành ý của nàng quá ít rồi không?"

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, nhưng mà, hắn chưa hài lòng, quá nhanh.

Bên tai truyền đến tiếng kêu của một loài côn trùng không biết tên, Tô Nhượng Mộng lẳng lặng rút vào ngực hắn, nhìn mấy con đom đóm dưới tàng cây, vui vẻ nói: "Chàng xem, có đom đóm kìa, đẹp thật đó. Cảm giác như đang quay lại trại hè thời còn đi học vậy."

"Trại hè?" Lôi Ngạo Thiên cúi đầu, không hiểu hỏi.

"À, giống như đóng quân dã ngoại vậy đó." Tô Nhượng Mộng vội vàng giải thích, thấy hắn hơi chau mày, lại tiếp tục nói: "Chính là sống một mình trong núi mấy ngày, cái này đối với những người trên giang hồ như chàng chắc cũng không khó hiểu lắm đâu nhỉ?"

"Vậy tối nay chúng ta tổ chức trại hè ở đây đi." Lôi Ngạo Thiên ôm sát nàng, nhìn vẻ mừng rỡ trên mặt nàng, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

"Ừ."

Tô Nhượng Mộng mừng rỡ phát hiện, nam nhân này rất tận tâm, học theo ngôn ngữ của nương tử rất nhanh.

Một đêm này, bọn họ ôm lấy nhau, lẳng lặng ngồi trên tán cây, cảm thụ cảnh đêm lãng mạn.

Một đêm này, bọn họ trao nhau tiếng lòng, vui vẻ tâm tình, lần đầu tiên chân chính bày tỏ lòng mình với nhau.

Một đêm này, bọn họ càng thêm chắc chắn, đối phương chính là người thích hợp nhất với mình.

Bên tai truyền đến tiếng chim hót chào buổi sáng. Tô Nhượng Mộng chậm chậm tỉnh lại trong ngực Lôi Ngạo Thiên, lắng tai nghe tiếng tim đập của hắn, khóe miệng không khỏi bật ra nụ cười hạnh phúc.

"Tỉnh rồi sao?" Lôi Ngạo Thiên cúi đầu nhìn nụ cười tươi trên môi nàng, không khỏi cười theo.

"Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng, nương tử!"

"A... Đi đâu thế?" Đột nhiên, hân ôm nàng bay vọt lên không trung, dọa cho nàng sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng ôm lấy cổ hân

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 47: Nghe theo tim mình

Editor: SCR0811

Lôi Ngao Thiên cười đắc ý, cúi đầu cung chiêu cọ mũi mình vào mũi nàng: "Nơi này, nàng phải rửa mặt rồi."

"Chàng ngại trên người ta có mùi?" Lòng mày vặn chặt, Tô Nhược Mộng không vui nhìn hân.

"Không có mà, cả người nương tử đều thơm ngát, nhưng không phải mỗi ngày nàng đều phải tắm hay sao?" Lôi Ngao Thiên vô tội nhìn nàng, hân nhớ rõ nàng không tắm một ngày sẽ không thể chịu nổi, chẳng lẽ chỉ mới một tháng ngắn ngủi, nàng đã thay đổi thói quen?

"Thà ta xuống."

"Làm gì?"

"Ta muốn rửa mặt." Tô Nhược Mộng nhìn hân với vẻ "chàng đang giả ngu hả".

Lôi Ngao Thiên nhìn nàng, trong lòng nhảy nhót: "Ta làm chung với nàng?"

"Chàng ra phía sau tảng đá kia chờ ta đi, không được nhìn lên." Tô Nhược Mộng nhìn về mặt xiụ xuống trong nháy mắt của hân, cười nói tiếp: "Chàng ra sau tảng đá giúp ta hong khô y phục, thuận tiện nướng luôn vài con cá cho bữa sáng."

"A?" Lôi Ngao Thiên uể oải nhìn nàng, trong mắt ánh đầy kỳ vọng.

Sao mạng hân lại khổ đến vậy, vốn tưởng rằng sẽ được chơi trò uyên ương hí thủy (ngịch nước), nào biết không chỉ không được chạm nước, còn phải hong khô y phục và làm bữa sáng?

"Chàng không muốn?"

"Muốn chứ, có thể ra sức vì nương tử, vì phu rất vui lòng." Lôi Ngao Thiên nghĩ một đằng đáp một nẻo, nhưng vẫn nhìn Tô Nhược Mộng với vẻ vô cùng đáng thương, hi vọng nàng có thể thay đổi chủ ý.

Chốc lát sau.

Lôi Ngao Thiên ôm một bụng tức tối vừa hong y phục, vừa nướng cá.

Tô Nhược Mộng như một chú cá nhỏ, vui vẻ đùa nghịch trong hồ, lát sau, nàng mới bơi lại gần bờ, nói vọng về phía tảng đá: "Này, quần áo của ta đã hong khô chưa?"

"..." Không có hồi âm.

"Này, chàng có nghe không vậy?" Trong lòng Tô Nhược Mộng quýnh lên, nam nhân này chắc không đến mức tức giận nên ôm y phục của nàng trốn mất đâu nhỉ?

"Ta không phải tên này, nàng có thể gọi ta là Thiên, cũng có thể gọi ta là Ngao Thiên, nhưng ta thích nàng gọi ta là tướng công hơn." Lôi Ngao Thiên ung dung bất chèo chân ngồi trên tảng đá lớn, khoe miệng lộ ra nụ cười tà mị, nhìn chăm chăm phong cảnh dưới mặt nước.

"Chàng... sắc lang, không được nhìn." Tô Nhược Mộng đưa tay che ngực, ngẩng đầu nhìn chăm chăm người trên hòn đá, hỏi: "Chàng đã nhìn bao lâu rồi?"

"Nàng kêu ta, nên ta tới."

"Thật vậy sao?"

"Dĩ nhiên."

"Vậy chàng bỏ y phục xuống đi."

"Ừm." Bọt nước trong hồ văng tung tóe, chớp mắt, Tô Nhực Mộng đã rơi vào một lòng ngực.

Mặt Tô Nhực Mộng đỏ lên, hờn dỗi: "Nè, chàng?"

"Ta tới đưa y phục." Lôi Ngao Thiên nhìn nàng với vẻ cực kỳ vô tội, nói: "Nương tử, vì phu rất nghe lời có đúng không? Vậy có phải nên thưởng gì đó không? Còn nữa, vì phu không tên này, cũng không tên nè, không thì nương tử gọi một tiếng tướng công cho ta nghe thử coi?"

"Không muốn." Nàng mới không thèm gọi hắn là tướng công, đại tướng công, tiểu tướng công, đầu phải đang chơi mạt chược, nghe chả có chút đặc biệt gì cả.

"Vậy thì gọi Thiên." Lôi Ngao Thiên chưa từ bỏ ý định, nói tiếp.

"Ta nhớ hình như Ninh Ngao Tuyết cũng gọi chàng như vậy?" Gọi Thiên, vậy nàng gọi Địa cũng được phải không? Tục, chỉ có Ninh Ngao Tuyết mới nghĩ ra được cách gọi buồn nôn như vậy.

"Vậy Ngao Thiên được chưa?"

"Không được." Tô Nhực Mộng đảo mắt mấy cái, ngừng lại quan hệ giữa hai người, hình như không thể gọi quá khách sáo, trầm ngâm một hồi, nàng cười nói: "Lôi Tử với Nhị Lôi Tử, chàng chọn một cái đi?"

"Không được!" Lôi Ngao Thiên lập tức phủ quyết, mấy cái tên này là gì vậy? Để người ta nghe được, Giáo chủ hắn đây sao còn ra oai được nữa chứ? Cái tên Lôi Tử đó khiến hắn bất giác nhớ đến Hắc Tử nhà nàng.

"Chàng..."

"Ừ..."

Ngăn chặn cái miệng đến chết vẫn còn cái cổ của nàng lại, hắn phát hiện phản ứng của cơ thể nàng có vẻ thành thực, khả ái hơn nhiều.

Lôi Ngao Thiên một tay ôm sát nàng, một tay không ngừng du ngoạn trên người nàng, cảm giác trong trí nhớ dần dần dâng lên như thủy triều. Hắn đặt nàng lên tảng đá cạnh bờ hồ, đôi mắt sâu hun hút nhìn thẳng vào nàng: "Mộng Nhi, ta muốn nàng, có được không?"

Hắn không muốn đè nén chính mình, nhưng hắn cũng không muốn bỏ mặc cảm giác của Mộng Nhi, nếu nàng nói không muốn, hắn sẽ cố nhịn, chịu khổ một mình.

Tô Nhực Mộng nhìn ham muốn trong mắt hắn, đưa mắt nhìn khắp bốn phía ra vẻ khó xử: "Nơi này có phải quá lộ liễu hay không?"

Tim của hắn, nàng hiểu rõ, tim của mình, nàng cũng hiểu rõ.

Nàng dám đánh cược, chỉ cần nàng lắc đầu, nhất định hắn sẽ buông nàng ra. Nhưng cũng chính vì thế, nàng mới không cách nào cự tuyệt hắn được.

Nhưng mà, một nơi lộ liễu như thế này, thành thật mà nói, nàng vẫn chưa đạt tới cảnh giới đó.

Lôi Ngao Thiên lộ vẻ mặt mừng như điên nhìn nàng, không đợi nàng trả lời, lập tức chặn miệng nàng lại, ôm nàng chìm sâu vào trong nước.

Tô Nhực Mộng mở to mắt, kinh ngạc nhìn hắn, hắn đang làm gì thế? Chẳng lẽ hắn định làm dưới nước? Nhưng mà, nàng sợ chết đuối, nàng không nghĩ là mình có thể nín thở dưới nước quá hai phút đâu.

Đột nhiên trên vách đá dưới đáy hồ lộ ra tia sáng, Lôi Ngao Thiên ôm nàng bơi về phía nguồn sáng, vừa bơi vừa không ngừng thông khí cho nàng. Một lúc lâu sau, hắn mới buông miệng Tô Nhực Mộng ra, bên tai truyền tới tiếng nước chảy tí tách.

Nàng mê mang nhìn một màu đen kịt khắp bốn phía, bắt lấy vật áo hắn, hỏi: "Nơi này là nơi nào?"

"Hình như là một cái hang." Lôi Ngao Thiên hí mắt quan sát cái hang, hắn vốn muốn thông khí cho nàng, để hai người nghịch nước dưới đáy hồ, không ngờ dưới hồ lại còn có chốn bồng lai khác.

Cơ thể Tô Nhực Mộng hơi run rẩy, sợ hãi nói: "Hay là chúng ta đi đi, nơi này tối om à."

"Không sao, có ta đây. Nơi này không có gì cả, yên tâm đi." Lôi Ngao Thiên ôm sát nàng, dịu dàng trấn an.

"Tối om om, sao chàng biết là không có gì?"

"Ta thấy được, quả thật không có gì cả."

"Ta..."

"Nhắm mắt lại, nơi này không lộ liễu rồi đúng không? Nương tử, không phải nàng muốn đổi ý đó chứ?" Lôi Ngạo Thiên nhìn nàng chăm chăm, ủy khuất nói.

Đôi ánh mắt thích nghi được với bóng tối, Tô Nhược Mộng bắt đầu nhìn quanh khắp thạch động. Cái động này không lớn, tròn tròn, phía trên không ngừng có những hạt nước rơi xuống, vang lên tiếng lách tách, vang vọng khắp động.

"Ta thấy được chàng." Tô Nhược Mộng đưa tay lau mặt hần, lau mi, lau mắt, rồi đến mũi, môi, đột nhiên cảm thấy trong lòng có thứ gì đó đang lên men, vì vậy, nàng đưa mặt tới, cắn môi hần.

Giờ khắc này, nàng nguyện nghe theo tiếng lòng của mình.

Nàng đột nhiên phát hiện, lúc trước vẫn từ chối tên nam nhân cận bã kia, là vì trái tim mình, bởi vì trong lòng không muốn.

Lôi Ngạo Thiên gầm nhẹ một tiếng, đôi khách làm chủ, thuận lợi đoạt lấy chủ quyền, ôm nàng ngồi lên đùi mình, mặc cho lửa tình thiêu đốt.

"Mộng Nhi... Mộng Nhi..."

"Ta đây.. ta đây..."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bào Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Nam nữ phối hợp

Edior: SCR0811

"Giáo chủ, phu nhân, tối qua hai người đi đâu thế? Thiếu chút nữa chúng ta đã đánh ngược lên Yêu Nguyệt môn rồi." Đại hộ pháp khẽ tung người, đứng trước mặt bọn họ, ân cần hỏi han.

Tối qua, sau khi bọn họ đến nơi đã lật tìm hết tất cả khách điểm dưới chân núi, nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của Giáo chủ và phu nhân, bọn họ đành phải canh giữ ở con đường duy nhất đi xuống núi, chờ hai người họ xuất hiện.

Chúng hộ pháp đứng từ xa nhìn Lôi Ngạo Thiên mặt mày rạng rỡ ôm Tô Nhược Mộng chậm chậm đi tới, vội vàng vây lại, nhiệt tình hỏi han.

Nhị hộ pháp: "Phu nhân, người không sao chứ?"

Lục hộ pháp liếc Nhị hộ pháp một cái, nói: "Phu nhân mặt mày tươi tỉnh, nào giống với bộ dạng có chuyện, thật là ngu ngốc."

Tứ hộ pháp khẽ vuốt cằm, đồng ý: "Giáo chủ cũng thế, tối qua nhất định bọn họ đã..."

"Ồ.." Chúng hộ pháp đều lần lượt nhìn về phía hai người Tô Nhược Mộng, không hẹn mà cùng "ồ" một tiếng đầy mập mờ.

Mặt Tô Nhược Mộng lập tức đỏ lên, vội vàng đổi chủ đề, nhìn Đại, Ngũ, Thất hộ pháp hỏi: "Đại, Ngũ, Thất, các người cũng tới nữa hả? Sao tối qua không thấy các người?"

"Thưa phu nhân, tối qua chúng ta phụng mệnh Giáo chủ tìm kiếm phu nhân trong Yêu Nguyệt môn." Ngũ hộ pháp tiến lên, nhẹ giọng giải thích.

"À." Tô Nhược Mộng mỉm cười gật đầu, nhìn lướt qua bọn họ sang hai người Đoan Mộc Lệ và Lạc Băng Vũ đang vội vàng đi tới: "Tiền bối, Băng Vũ, hai người không sao chứ?"

"Không sao." Đoan Mộc Lệ nhìn nàng, cười dịu dàng, mắt lại bất giác nhìn về phía Lôi Ngạo Thiên.

Chắc hẳn vẫn chưa biết thân thế của mình đâu nhỉ? Lôi Cận chưa nói cho hắn biết, chắc vì sợ hắn thấy áp lực. Nhưng mình lại bất cẩn mà lỡ miệng, tỷ tỷ, là ta phụ sự phó thác của tỷ.

Mười tám năm nay, ta chưa từng làm đúng trách nhiệm của một người dì, giờ gặp lại hắn, ta nên rời đi, hay nên ở lại bù đắp cho hắn?

Hiếm khi Lạc Băng Vũ yên lặng đứng một bên, có lẽ là do áp lực vô hình của Giáo chủ và chúng hộ pháp, nên nàng không tìm đề tài để ba hoa nữa.

Tô Nhược Mộng nhìn theo ánh mắt của Đoan Mộc Lệ, nở một nụ cười âm áp với Lôi Ngạo Thiên, lại dời mắt nhìn nàng, hỏi: "Tiền bối, hay người theo

chúng ta trở về Từ Long linh đi? Đoán chừng Yêu Nguyệt môn sẽ không chịu để yên, trên giang hồ cũng không biết sẽ truyền đi bao nhiêu tin tức. Giờ người đã mất hết võ công, nếu đi cùng với chúng ta, có thể giúp đỡ lẫn nhau, thế sẽ thuận tiện hơn."

Quan hệ giữa Đoan Mộc Lệ và Lôi Ngạo Thiên có chút kỳ quái, lẽ ra sau khi Đoan Mộc Lệ nói mình là di của hắn, hắn nên đổi giọng gọi là di mới đúng. Nhưng hắn vẫn gọi nàng là tiền bối, mà về mặt của chúng họ pháp và Lôi Ngạo Thiên tới qua cũng có vẻ không đúng lắm.

Những điều này khiến nàng không thể không nghi ngờ thân thế của Lôi Ngạo Thiên, có lẽ, hắn không đơn giản chỉ là giáo chủ Ma giáo thôi đâu.

"Ta..." Đoan Mộc Lệ đưa mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, sắc mặt buồn rầu, lắc đầu nói: "Không cần đâu, để ta tự đi một mình thì hơn."

Sắc mặt của hắn nhàn nhạt, nàng không nhìn ra được ý của hắn, cũng không nhìn ra được hắn có muốn cùng nàng đồng hành hay không.

"Đi cùng đi." Lôi Ngạo Thiên hồ hững bỏ lại ba chữ, xoay người móc khối ngọc bội từ bên hông vứt cho Đại hộ pháp, nói: "Đem bán khối ngọc bội này, mua hai chiếc xe ngựa, chúng ta lên đường trở về Từ Long linh."

"Vâng! Thuộc hạ đi ngay." Đại hộ pháp nhận lấy ngọc bội, nháy mắt ra hiệu cho Nhị, Ngũ hộ pháp, ba người ăn ý cùng nhau rời khỏi.

Tô Nhược Mộng kinh ngạc nhìn Lôi Ngạo Thiên, hỏi: "Khối ngọc bội đó?"

"Vé vào cửa." Lôi Ngạo Thiên đi thẳng tới tảng đá lớn ngồi xuống, ung dung nhìn nàng, cười nói.

"Hắc hắc."

Nam nhân này, lại có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi ngọc bội của Đông Phong Lý, cái tên khổng tước xòe đuôi Đông Phong Lý đó nhất định là giận đến giờ chết. Không chỉ bị người ta hạ độc, còn bị người ta trộm mất ngọc bội tượng trưng cho thân phận, haha, nàng chỉ nghĩ thôi đã thấy buồn cười rồi.

Tối qua, Lôi Ngạo Thiên đã nói cho nàng biết thân phận của Đông Phong Lý, nàng rất kinh ngạc bởi hắn đã biết thân phận của đối phương, còn dám xuống tay với hắn. Nhưng hắn lại nói: "Người dám bắt kính với nương tử của hắn, dù có là lão Hoàng đế hắn cũng không thêm đặt vào mắt."

"Tiền bối, đi, chúng ta cùng qua kia ngồi chờ." Tô Nhược Mộng đưa tay thân mật kéo tay Đoan Mộc Lệ, dắt nàng đi về phía Lôi Ngạo Thiên.

Nếu bọn họ là người thân, thì nên tranh thủ bồi dưỡng tình cảm với nhau.

Tô Nhược Mộng ngồi bên cạnh Lôi Ngạo Thiên, nhìn Lạc Băng Vũ đang đứng cạnh chúng hộ pháp lóng ngóng không biết làm gì, cười vẫy tay với nàng, nói: "Băng Vũ, ngươi cũng lại đây ngồi đi." Nói xong, nàng nghiêng đầu nhìn sang nam nhân bên cạnh: "Có thể để Băng Vũ cùng ta lên Từ Long linh không?"

"Không phải người ma giáo thì không được vào Từ Long linh."

"Hả?" Lạc Băng Vũ vừa đi tới, nghe vậy thì vội vàng đến trước mặt Lôi Ngạo Thiên, quỳ một chân xuống, nói: "Thỉnh giáo chủ thu nhận Băng Vũ, Băng Vũ nguyện ý gia nhập Ma giáo."

Tô Nhược Mộng nhìn Lạc Băng Vũ, lại nhìn sang Lôi Ngạo Thiên: "Hộ pháp của ngươi đều là nam, thêm một nữ nhân cũng không tệ. Ta nhớ có câu nói, nam nữ phối hợp làm việc không biết mệt."

"Với công phu mèo ba chân của nàng, không thể làm hộ pháp." Lôi Ngạo Thiên quả quyết cự tuyệt.

"Thì để cho bọn họ dạy nàng, chẳng lẽ sau này chàng định để cho mấy nam hộ pháp đó ngày ngày đi theo ta?" Tô Nhược Mộng nhìn chúng hộ pháp, chép miệng.

Lạc Băng Vũ nín thở chờ đợi câu trả lời của Lôi Ngạo Thiên.

Mấy hộ pháp cũng nín thở nhìn giáo chủ của bọn họ, thành thật mà nói, quả thật bọn họ không muốn nhận người Cửu muội này chút nào. Võ công của nàng ngay cả mèo ba chân cũng không bằng, mà bọn họ trước giờ cũng chưa từng dạy võ công cho nữ nhân.

Nhưng mà, lời của phu nhân cũng có lý, nên để một nữ nhân đi theo bảo vệ phu nhân, trải qua chuyện của Yêu Nguyệt môn, chỉ sợ người trên giang hồ sẽ nhanh chóng biết được thân phận của phu nhân. Đến lúc đó, chắc chắn bọn họ sẽ tìm phu nhân để hạ thủ.

Lôi Ngạo Thiên trầm ngâm một hồi, gật đầu nói: "Được! Ta sẽ cho nàng ta một cơ hội, nếu nàng ta học không tốt, không có năng lực bảo vệ nàng, vậy sẽ ném nàng ta ra khỏi cổng lớn Ma giáo. Ma giáo chúng ta còn chưa đến mức kẻ nào cũng nhận."

Nếu Mộng Nhi thích nàng, vậy cứ để nàng bên cạnh, hai người làm bạn với nhau cũng tốt.

Chỉ có điều, nàng nhất định phải có năng lực bảo vệ Mộng Nhi.

"Tạ ơn Giáo chủ, Băng Vũ nhất định sẽ học thật tốt, học thật chăm chỉ, tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của Giáo chủ." Lạc Băng Vũ vui mừng nói lời tạ ơn, hưng phấn đứng lên, nghiêm chỉnh đứng sát bên người Tô Nhược Mộng, biến thành dáng vẻ của một cận vệ.

Tô Nhực Mộng nắm tay Lôi Ngao Thiên, khẽ viết một chữ xuống lòng bàn tay hần. Nhìn ánh mắt tò mò nghiên cứu của hần, cười nhẹ một tiếng, khẽ gật đầu.

Lôi Ngao Thiên cung chiều đưa tay捏 chóp mũi nàng, quay đầu về phía Tứ hộ pháp, nói: "Lão Tứ, sau này ngươi phụ trách dạy võ công cho nàng, nàng đứng hàng thứ chín, các ngươi cứ gọi là Cửu muội đi."

"Giáo chủ, có thể đổi người khác được không?" Tứ hộ pháp buồn bã nhìn Lôi Ngao Thiên, hi vọng hần thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Lệnh truy nã triều đình

Editor: SCR0811

"Giáo chủ, có thể đổi người khác được không?" Tứ hộ pháp buồn bã nhìn Lôi Ngao Thiên, hi vọng hần thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Hần và Lạc Băng Vũ này cứ như là lửa với nước, kêu hần dạy võ công cho nàng, vậy mà để hần làm bao cát còn tốt hơn, hần không muốn chết trẻ đâu.

Dù hần không bị tức chết, cũng sẽ bị òn chết.

"Lão Tứ, ngươi đã bao giờ thấy Bồn giáo chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra chưa? Hay lão Tứ cho rằng Bồn giáo chủ phân công không đúng? Ngươi muốn để phu nhân thất vọng hay sao?" Lôi Ngao Thiên khẽ cười, ném cho Tứ hộ pháp một hơi bốn năm vấn đề.

"Thuộc hạ xin nhận." Tứ hộ pháp nhận việc trong tâm tình phức tạp, lén liếc mắt một cái, tuy không vui nhưng lại không dám nói một chữ không với Lạc Băng Vũ.

Tô Nhực Mộng cười tươi như hoa nhìn Tứ hộ pháp: "Tứ hộ pháp, sau này bằng hữu của ta giao cả cho ngươi, ngươi phải cố gắng dạy dỗ thật tốt đó."

"Vâng, phu nhân."

"Tạ ơn Giáo chủ, tạ ơn phu nhân." Lạc Băng Vũ tiến lên hành lễ, nói tạ ơn với bọn họ.

Nàng nhất định sẽ cố gắng học, nàng phải trở nên mạnh mẽ, nàng phải nhanh chóng trở lại giang hồ, nàng phải tìm được người thân của mình.

Âm thầm quyết định xong, Lạc Băng Vũ kiên định đứng bên người Tô Nhực Mộng, mắt nhìn thẳng về phía trước,

"Lão Tứ, chúc mừng ngươi, mừng ngươi thu được một nữ đồ đệ." Chúng hộ pháp rồi rít tiến lên, vây quay Tứ hộ pháp chúc mừng, trong lòng lại vô cùng khoái chí, chỉ cần không đưa bọn họ dạy là bọn họ thấy nhẹ nhõm rồi.

Tứ hộ pháp lườm bọn họ một cái: "Nhàm chán."

Mấy người thích xem trò vui này, đều là đứng nói chuyện không đau lưng (ý nói không làm thì không biết cái khổ của nó), nếu thật sự vui như vậy, thì sao bọn họ không chủ động đi nhận cái việc khổ sai đó đi?

Lục hộ pháp liếc nhìn Lạc Băng Vũ một cái, theo sát sau lưng Tứ hộ pháp nói: "Thật ra thì Cửu muội cũng không tệ, đáng về rất khả ái."

"Đúng đó, đúng đó. Nàng đã lớn rồi, dạy gì cũng không khó lắm." Thất hộ pháp vội vàng hùa theo, nhớ tới cái câu "Ta đã lớn rồi" của Lạc Băng Vũ, hần lại không nhịn cười được.

Bát hộ pháp khách quan nói: "Ta thấy Cửu muội là một người có lòng kiên nhẫn và sự quyết tâm, nhất định nàng sẽ là một đồ đệ giỏi." Hần dúi mắt nhìn Tứ hộ pháp đang muốn phản bác, nói tiếp: "Lão Tứ, ngươi phải dạy dỗ thật tốt, sau này, sự an toàn của phu nhân nằm hết trong tay ngươi đấy."

Mặc dù cô nương này hơi ồn ào một chút, nhưng mà, bình thường tám người bọn họ cũng không an phận, nói theo cách của phu nhân là, không phải người một nhà không vào cùng một cửa.

Từ về kiên nghị toát ra từ đáy mắt nàng, hần tin, sau một thời gian nữa, nàng nhất định có thể trở thành một hộ pháp xứng chức. Có vẻ như nàng rất thích võ công, chỉ cần nhắc đến võ công, hai mắt nàng lại phát sáng lấp lánh.

Lạc Băng Vũ đứng cách đó không xa nghe được lời của Bát hộ pháp, không khỏi nhìn hần thêm mấy cái, thấy cả người hần đều toát lên vẻ ôn hòa, hiền

hậu, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần thiện cảm.

Không sai, nhất định nàng sẽ trở thành một đồ đệ giỏi, nhất định nàng sẽ làm được.

Tiếng vỗ ngựa lộc cộc từ xa truyền tới, hai chiếc xe ngựa một trước một sau từ từ tiến về phía bọn họ.

"Hí..." Xe ngựa dừng lại trước mặt bọn họ, Đại Nhị, Ngũ hộ pháp từ trên xe ngựa nhảy xuống trước mặt Lôi Ngao Thiên, nói: "Giáo chủ, bên trong xe đã chuẩn bị sẵn lương khô và quần áo, bây giờ chúng ta sẽ lập tức lên đường về Tử Long lĩnh luôn ạ?"

"Ừ, ta và phu nhân một xe, Lão Cửu và tiền bối một xe. Lão tam đã đưa lão phu nhân về Tử Long lĩnh rồi, giờ chúng ta đi thôi." Lôi Ngao Thiên khẽ vuốt cằm, âm thầm tính toán một hồi, mở miệng phân phó.

Không lâu nữa tin đồn về quan hệ giữa hắn và Tô Nhưộc Mộng sẽ truyền đi khắp giang hồ, đám người bình thường muốn gây chuyện với hắn lại không dám nhất định sẽ chọn Tô Nhưộc Mộng để xuống tay, vậy nên, để tránh phiền phức, hắn sẽ đặt nàng trong Tử Long lĩnh cho an toàn.

Chúng hộ pháp không dị nghị gì, dù sao bọn họ biết rõ Lôi Ngao Thiên có bao nhiêu kẻ thù trên giang hồ hơn bất kỳ ai.

Hiện giờ phu nhân là bảo bối trong lòng Giáo chủ, nếu không phải tại đám Yêu Nguyệt môn đáng chết kia, bọn họ tin Giáo chủ sẽ không chỉ cho người trong giang hồ biết quan hệ giữa hai người họ.

Chạy một ngày đường, bọn họ nghĩ lúc này chắc tin tức đã lan truyền khắp giang hồ, nên cũng không khiêm tốn nữa, chọn ngay khách điểm sang trọng nhất để vào trọ.

Đám người Lôi Ngao Thiên vừa bước vào khách điểm, chương quỹ đã trưng ra vẻ mặt tươi cười, nhiệt tình chào đón: "Khách quan, đến ăn cơm hay ở trọ vậy?"

Nhiều người như vậy, phô trương như vậy, hôm nay hắn phát tài rồi.

Nhị hộ pháp tiến lên, nói với chương quỹ: "Cả hai. Chúng ta muốn bao cả khách sạn của ngươi, mời những người không liên quan ra hết đi."

"Chuyện này... khách quan à, điều này e là không được." Chương quỹ khó xử nhìn Lôi Ngao Thiên, hắn đã nhìn qua vô số người, đương nhiên là sớm nhìn ra được ai là người đứng đầu ở đây.

Từ khi đám người Lôi Ngao Thiên bước vào khách điểm, Tô Nhưộc Mộng đã cảm giác được không khí trong này có thay đổi, mấy người mặc trang phục giang hồ ngồi ở bàn gần cửa sổ, thỉnh thoảng lại liếc nhìn mình, rõ ràng là bọn họ biết được thân phận của mình.

Giang hồ mà, quả nhiên không có tin tức nào để được qua đêm.

Xem ra, cuộc sống sau này sẽ vô cùng phấn khích đây, hi vọng là trái tim của mình sẽ đủ năng lực để thừa nhận.

"Cái này được không?" Đại hộ pháp tiến lên ném cho chương quỹ hai miếng vàng lá, con mắt chăm chăm khóa chặt trên gương mặt khó xử của chương quỹ, thấy hắn cười cười, lại ném thêm cho hắn một mảnh vàng lá, hỏi: "Vây đã đủ chưa?"

"Hả? Khách quan, chúng ta mở cửa làm ăn, nơi này có rất nhiều bằng hữu trên giang hồ, sợ là không tốt lắm đâu?"

Chương quỹ lặng lẽ lướt nhìn mấy người đang định rút kiếm, trong lòng không khỏi ca thán, hắn đã chọc ghẹo ai chứ, mấy người giang hồ này nếu đánh nhau thật, vậy khách điểm của hắn sẽ bị bọn họ phá hủy luôn mất.

Tô Nhưộc Mộng trầm ngâm một lát, có chút bất lực nhìn dáng vẻ cường thế của bọn họ, lại nhìn sang chương quỹ mặt đã nhăn như khổ qua, nghiêng đầu ngược mắt nhìn Lôi Ngao Thiên, nói: "Đừng làm khó dễ người ta nữa, đều là mở cửa làm ăn thôi."

"Mười một phòng hảo hạng, thêm một bàn đặc biệt, đem tất cả những món ngon của quán ngươi ra đây." Bát hộ pháp nhìn chương quỹ, thản nhiên nói.

Nghe vậy, chương quỹ dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, vui vẻ nhìn bọn họ, quay đầu ra lệnh cho tiểu nhị phía sau: "Tiểu nhị, dẫn mấy khách quý này lên phòng, kêu phòng bếp chuẩn bị một bàn thức ăn, đừng để mấy khách quý này chờ lâu."

"Dạ." Tiểu nhị dẫn đám bọn họ đi tới hậu viện.

Chương quỹ nhìn theo bóng lưng của bọn họ, thở phào một hơi, nghĩ thầm, những người này rốt cuộc là ai? Quanh thân đều toát ra hơi thở lạnh lùng, may là còn có một công tử và một cô nương nhìn có vẻ nhã nhặn, hắn sắp bị bọn họ hù đến nhũn cả chân rồi.

Ba nam tử ngồi ở bàn gần cửa sổ ăn ý liếc nhau một cái, rút lệnh truy nã của triều đình cất trong tay áo ra, nghiêm túc nhìn ngắm một lát, rồi rồi rít gật đầu, ngầm hiểu với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*. được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 50: Đừng xem thường người khác

Chương 50: Đừng xem thường người khác

Editor: SCR0811

"Đại hộ pháp, sao ta lại không biết người giàu như vậy?" Tô Nhược Mộng đặt đôi đũa trong tay xuống, thấy Đại hộ pháp ngơ ngác nhìn nàng, lại bồi thêm một câu: "Ma giáo các người có núi vàng sao?"

Xem như hôm nay nàng được mở rộng tầm mắt, chỉ ăn một bữa cơm mà hẳn đã xài mấy miếng vàng lá, khiến nàng không thể không nghĩ đến chuyện trên Tử Long lĩnh có núi vàng.

Nhưng nàng không hiểu sao hôm nay họ lại mạnh tay như thế?

Nghe vậy, Đại hộ pháp lập tức cười nói: "Phu nhân chê cười rồi, mấy miếng vàng lá này đều là dùng ngọc bội để đổi lấy."

"Còn bao nhiêu?" Tô Nhược Mộng mở to mắt, cảm thấy vô cùng hứng thú.

Không ngờ ngọc bội này lại đáng tiền như vậy, nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, ngọc bội tượng trưng cho thân phận Vương gia mà không đáng bao nhiêu tiền, vậy mới kỳ quái.

Nhị hộ pháp thở dài một hơi nói: "Uổng thiệt, đáng lẽ chúng ta đừng nên cầm đi mới đúng. Chỉ cần đem ngọc bội này đến khách điểm và tẩu lâu của Thành vương là có thể ăn không uống không rồi, chỉ đổi được có 50 miếng vàng lá, thật không đáng mà."

"Năm mươi miếng? Hiệu cầm đồ đó có nhiều tiền như vậy để đưa cho các người sao?" Mặc dù trong lòng đã hiểu rõ, nhưng khi nghe thấy con số đó Tô Nhược Mộng vẫn thấy giật mình.

Nhị hộ pháp khẽ cười, đặc ý nói: "Bọn họ không có, nhưng có người có."

Thành Vương đã sớm cho người canh giữ ở các hiệu cầm đồ, ngọc bội tượng trưng cho quyền lực và tài phú không còn, chắc hẳn là hắn nôn nóng hơn bất kỳ ai. Nhưng mà, hiện giờ hắn có một chuyện còn nôn nóng hơn, chính là giải được của nghi phệ tán và thực tâm chương.

Cho nên, hắn đã ra lệnh truy nã, muốn bắt sống Lôi Ngạo Thiên và Tô Nhược Mộng.

Không thể không nói, Thành vương vẫn có chút năng lực, có thể nhanh chóng tra ra được lai lịch của giáo chủ và phu nhân.

Bọn họ vốn định xử lý sạch sẽ, gọn gàng đám người bụng dạ khó lường kia, nhưng phu nhân lại sinh lòng thiện tâm, nên tối nay bọn họ đành phải chịu cực một chút. Hi vọng đám người kia tự biết lấy trứng chọi đá, đừng phải lãng phí lòng tốt của phu nhân.

Chỉ có điều, sợ là chương quỹ phải đau lòng rồi, nếu thật phải động thủ, khách điểm này chắc chắn không thoát được.

"Keng..." Đôi đũa của Lạc Băng Vũ chạm vào mâm thức ăn, nước trong món ăn văng vào áo nàng, nàng mở to miệng, nhìn quét qua chúng hộ pháp với vẻ không thể tin được, nói lắp: "Các người đoạt ngọc bội của Thành Vương? Vậy hẳn nhất định sẽ cho người lòng bắt chúng ta, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Lôi Ngạo Thiên nhìn vẻ mặt bị dọa sợ của Lạc Băng Vũ, mày kiếm vẫn chặc, hẳn thấy hối hận với quyết định của mình rồi. Nàng ta không chỉ nói nhiều, còn nhất gan, nàng ta như vậy thật sự có thể mơ mộng trở thành hộ pháp được sao?

Ngũ hộ pháp: "Cửu muội, y phục của người bẩn rồi."

Lục hộ pháp lập tức trấn an nàng, nói: "Ma giáo chúng ta từ trước đến nay đều không để triều đình và những danh môn chính phái kia vào trong mắt, chuyện như vậy, người gặp nhiều thì sẽ quen thôi."

Thất hộ pháp: "Không sai! Chúng ta là người của Ma giáo, không thể nhất gan được."

"Các người nói vậy là sao chứ? Cửu muội có nói là sợ đâu? Đừng có xem thường người khác!" Tứ hộ pháp nghe họ nói vậy thì không vui, dù gì thì Cửu muội cũng là đồ đệ của hắn, xem thường đồ đệ của hắn thì chính là xem thường người sư phụ là hắn đây.

Mặc dù hắn cũng cảm thấy Cửu muội có hơi nhất gan, nhưng mà, những chuyện đó không tới phiên bọn họ đến khua môi múa mép.

"Đi đổi bộ y phục trước đi, sáng nay lão đại đã mua cho phu nhân, tiên bối và người mấy bộ y phục để thay rồi." Bát hộ pháp chậm rãi nuốt thức ăn trong miệng xuống, mỉm cười nhìn Lạc Băng Vũ.

Mặc dù lão đại cao lớn thô kệch, nhưng trong cái thô vẫn có chút tinh tế, thấy ba người các nàng không có đồ để thay, liền nhờ bà chủ quán đi đến tiệm trang phục mua cho các nàng mấy bộ.

Trong tám huynh đệ bọn họ, lão đại giống như một vị quân gia vậy, chỉ cần có lão đại thì chuyện sinh hoạt thường ngày đều có thể sắp xếp ổn thỏa.

Khẽ vuốt cằm, Lạc Băng Vũ khẽ cười với Bát hộ pháp một tiếng, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn Bát ca, ta biết rồi." Nói xong, nàng nhìn về mặt phức tạp của Lôi Ngạo Thiên, nói: "Giáo chủ, phu nhân, lão Cửu đi đổi bộ y phục."

"Ừ." Lôi Ngạo Thiên khẽ gật đầu, nhìn theo Lạc Băng Vũ đi ra cửa sổ. "Lão Cửu, người thuận đường kêu tiểu nhị chuẩn bị ít nước, lát nữa phu nhân muốn tắm."

"Vâng."

Cô Nhược Mộng nghe tiếng cười trộm của mọi người thì đỏ mặt, trừng Lôi Ngạo Thiên một cái, nói: "Tắm sau khi ăn không tốt cho dạ dày."

Lôi Ngạo Thiên khẽ mỉm cười, nhìn nàng với vẻ kinh ngạc, chế nhạo: "Nương tử trở thành lang trung từ lúc nào thế? Xem ra, nương tử nhà ta còn có nhiều chuyện mà vị phu không biết."

"Đây là kiến thức thông thường, sau khi ăn xong không nên uống nước trái cây, không nên tắm rửa, không nên hút

thuốc lá, không nên vận động, tản bộ thích hợp là được. Chàng rơi từ tinh cầu nào xuống vậy? Máy thú thông thường đó cũng không biết?" Tô Nhược Mộng không nhìn được phản bác lại, thiết là, hẳn không chịu xem xem mấy người kia đã cười thành cái vẻ gì rồi?

Đảo mắt qua, nàng giật mình phát hiện không thấy Tứ hộ pháp.

Lại nhìn sang ghế trống chỗ Lạc Băng Vũ vừa ngồi, Tô Nhược Mộng ra chiều suy nghĩ nhìn về phía Bát hộ pháp, thấy hắn gật đầu với mình một cái, không khỏi lắc đầu cười khẽ.

Cặp sư đồ mới nhậm chức này có chuyện thú vị rồi đây.

Nhị hộ pháp hơi chau mày, nhìn Tô Nhược Mộng, hoang mang hỏi: "Phu nhân, nước trái cây với tắm rửa thì chúng ta hiểu, nhưng hút thuốc lá là gì thế?"

Mọi người nghe câu hỏi của hắn, đều tò mò nhìn về phía Tô Nhược Mộng, chờ đợi đáp án của nàng.

"Ách?" Tô Nhược Mộng quýnh quáng nhìn bọn họ, đưa tay vò đầu, trong lòng rối rắm, chẳng lẽ chỗ này không có thuốc lá sao?

"Lúc ở thôn Thanh Thùy các người chưa nhìn thấy sao? Mấy nam nhân kia dùng giấy quấn thuốc lá thành tếp dài, đốt lửa rồi hút. Động tác đó gọi là hút thuốc lá."

Được rồi, dù sao thì cũng không về thôn Thanh Thùy nữa, bọn họ cũng sẽ không nhàm chán đến mức cố ý quay

về thôn Thanh Thủy để kiểm chứng đầu nhĩ! Cứ lấy thôn Thanh Thủy ra làm cớ, qua được kiểm tra trước đã rồi tính tiếp.

Nhị, Lục, Bát hộ pháp người nhìn ta, ta nhìn người, lại quay sang nhìn Tô Nhược Mộng với vẻ nửa tin nửa ngờ, lắc đầu, trăm miệng một lời: "Chưa từng thấy."

Tô Nhược Mộng đen mặt, giả vờ cười khan mấy tiếng, nghiêm mặt nói: "Ta đã dặn các người đừng có độc lai độc vãn, phải biết kết giao với hàng xóm chung quanh, sao các người cứ không chịu nghe vậy? Ngay cả chuyện bọn họ thích hút thuốc lá cũng không biết?"

Chúng hộ pháp bị nàng răn dạy đến không nói nên lời, chỉ biết vùi đầu cắm cúi ăn.

"Nương tì, dùng bữa đi, đừng để ý đến bọn họ nữa, không ăn thì thức ăn sẽ nguội đấy." Lôi Ngạo Thiên gấp một cái đùi gà bỏ vào chén của nàng, giục nàng ăn cơm.

Tô Nhược Mộng tròn mắt liếc nhìn cái đùi gà trong chén, cầm đũa gấp ngược trở lại vào chén của Lôi Ngạo Thiên: "Chàng xem ta là cái gì? Đây đã là cái thứ ba rồi, ta ăn được nhiều thịt vậy sao?"

"Hắc hắc..." Nghe vậy, chúng hộ pháp cúi đầu cười không ngừng.

Ha ha, Giáo chủ của bọn họ chủ động lấy lòng còn bị tì chối, kể từ khi có phu nhân, bọn họ mới thường được thấy vẻ thất thố của Giáo chủ. Nhưng mà, Giáo chủ như vậy lại có tình người hơn một chút.

Lôi Ngạo Thiên hơi híp mắt nhìn lướt qua vai mấy hộ pháp, thản nhiên nói: "Các người đừng ăn nữa, lão Tứ và lão Cửu gặp phiền phức rồi."

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Báo Ngài Phải Đi Làm Rượu*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 51

Editor: SCR0811

Lôi Ngạo Thiên hơi híp mắt nhìn lướt qua vai mấy hộ pháp, thản nhiên nói: "Các người đừng ăn nữa, lão Tứ và lão Cửu gặp phiền phức rồi."

"Lão Tứ và lão Cửu?" Chúng hộ pháp ăn ý đặt đĩa xuống, ngược mắt nhìn theo hướng Lôi Ngạo Thiên chỉ, lát sau, vẻ mặt cười cợt lập tức chuyển thành nghiêm túc.

Bọn họ dựng thẳng tai nghe, sau đó lập tức lắc mình biến mất, Tô Nhược Mộng bàng quang rót cho mình và Đoan Mộc Lệ một ly trà, khẽ nhấp một hớp, nhìn Lôi Ngạo Thiên, hỏi: "Từ trước đến giờ họ đều xuất quỷ nhập thần như vậy sao?"

Lôi Ngạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu nhìn nàng, nói: "Nương tử, bọn họ đều là hộ pháp của tướng công nàng, nàng không thể dùng từ để nghe một chút để hình dung sao?"

Thử nghĩ xem, tuy hộ pháp của hắn không phải người người đều ngọc thụ lâm phong, nhưng cũng là thân cao bảy thước, mỗi người đều là muốn phẩm chất có phẩm chất, muốn dáng người có dáng người, muốn võ công có võ công, muốn tài hoa có tài hoa, muốn gan dạ có gan dạ.

Bọn họ đi ra từ Ma giáo, sao có thể là hàng phế phẩm? Dù có là viên ngọc bị ẩn trong lớp đá dày cộm, hắn cũng có thể mài ra một ngói ngọc tuyệt hảo, như vị bằng hữu Lạc Băng Vũ kia của nương tử.

Tô Nhược Mộng nhìn hắn với vẻ vô tội, lông mày hơi nhăn, chậm rãi nói: "Có một giáo chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi, chẳng lẽ hộ pháp của hắn không thể dùng xuất quỷ nhập thần để hình dung sao?" Nhìn thấy dáng vẻ bị ghen của Lôi Ngạo Thiên, nàng lại nói tiếp: "Ta chỉ là một thôn cô bình thường, Giáo chủ đại nhân, có phải chàng yêu cầu quá cao rồi không? Trong đầu của ta quả thật chỉ có mấy từ là dùng được thôi. Không thì, đổi thành chim sa cá lặn đi?"

"Hà? Khụ..." Nghe vậy, Lôi Ngạo Thiên bị sắc trà, nhìn nàng với vẻ hoảng sợ.

Nàng có cần phải độc thế không? Sao lại hình dung nam tử như thế

hàng cơ bản phải được cho không? Sau lại nhìn sang Nam và Nha thì được? Hộ pháp của hắn là chim sa cá lặn, vậy không phải hắn sẽ thành bể nguyệt tu hoa sao?

Tô Nhược Mộng nhìn vẻ khổ não của hắn, hơi nhấp môi: "Được rồi, nếu chàng không thích, vậy đổi thành khuynh quốc khuynh thành đi. Chàng đã hài lòng chưa? Ta đã lục sạch não rồi, tài học của ta chỉ có nhiều đó, chàng đừng để ý làm gì."

Nói xong, nàng liếc mắt nhìn vẻ mặt đì mọi màu sắc của Lôi Ngạo Thiên, nâng chén giả bộ uống trà, dùng tay áo rộng che đi vẻ vui thích trên mặt mình.

"Ha..." Doan Mộc Lệ vẫn lặng lẽ cũng phải phì cười, ngược mắt nhìn bộ dáng không nhìn được cũng muốn cười của Lôi Ngạo Thiên, yên lòng cười to lên.

"Ha ha ha.." Cô nương này thật thú vị, nhìn bọn họ chung sống vui vẻ như vậy, nàng thấy thật an ủi.

"Mộng Nhi, ta đã hài lòng lắm rồi, nàng không cần phải phí tâm nữa đâu." Hắn cam tâm tình nguyện giờ cờ đầu hàng, nếu để nàng nói thêm gì nữa, chắc chắn hắn sẽ hối hận. Hắn lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài rồi quay sang nhìn Doan Mộc Lệ, nói: "Tiên bối, người về phòng nghỉ trước đi, sáng mai còn phải lên đường. Buổi tối ta sẽ cho người canh gác, tiên tối có thể yên tâm ngủ."

Thành vương đã phát lệnh truy nã, bên ngoài không biết có bao nhiêu ánh mắt đang theo dõi bọn họ. Xem ra đoạn đường trở về Tì Long lĩnh sẽ không quá nhàm chán, chỉ tiếc là, có phải Thành vương đã quá xem thường hắn rồi không?

Treo thưởng một ngàn lượng? Thật uống công hắn nghĩ ra được, cái đầu của Lôi Ngạo Thiên hắn mà chỉ đáng chút tiền này? Đến nhất định sẽ khiến cho hắn ta phải hối hận.

chưa đến đây! Còn nhất định sẽ khiến cho hân ta phải rơi hận vì đã ra cái giá kia. Nhưng trước tiên cứ để hân ta hưởng thụ vui vì chưa nghĩ phê tán và thực tâm chương đã.

Điều khiến hân tức nhất là, Thành vương đó lại dám treo thưởng Tô Nhược Mộng giá năm trăm lượng? Hân ta có tin hân sẽ dùng năm trăm lượng bạc để treo thưởng mua đầu hân không? Nhưng mà, hân ta không đáng để hân phải tiêu pha, trong mắt hân, Đông Phong Lý không đáng một đồng.

Một vương gia lòng dạ hẹp hòi như thế, cũng dám mơ tưởng tranh đoạt cái ghế kia? Hừ, vậy phải hỏi xem Ma giáo có đồng ý không đã?

Doan Mộc Lệ đứng lên, nhìn Lôi Ngạo Thiên và Tô Nhược Mộng với vẻ hiền từ, dịu dàng nói: "Các người cũng nghỉ ngơi sớm đi, cẩn thận một chút, người bên ngoài cũng không ít." Mặc dù nàng mất đi võ công, nhưng, khả năng cảm nhận khí tức của cao thủ thì vẫn phải có.

Nàng phát hiện bên ngoài có không ít cao thủ đang ẩn nấp, đợi thời cơ để đánh vào đây. Nàng biết những hộ pháp Ma giáo đều không phải ngồi không, nhưng mà, hôm nay địch đông ta ít, nàng vẫn khó mà yên lòng cho được.

Lôi Ngạo Thiên nhìn theo Doan Mộc Lệ đi về phía cửa phòng, nói: "Tiên bối yên tâm, chỉ có mấy chục người, ta còn không để vào mắt."

Doan Mộc Lệ dừng lại một chút, sau đó lại cất bước rời đi.

Nàhe được aiona điều tư tin trona lời nói của hân. nàna

thấy yên tâm phần nào.

Tỷ tỷ, Ngạo Thiên đã trưởng thành rồi, hắn đã có năng lực tự bảo vệ mình, tỷ cũng nên yên lòng rồi.

Nghe nội dung bọn họ nói chuyện, Tô Nhược Mộng nín thở cảm nhận khí tức chung quanh, lập tức bị hoảng sợ với những luồng nội lực mạnh mẽ kia, ngược mắt nhìn hắn với vẻ lo lắng, hỏi: "Nhiều cao thủ như vậy, bọn họ có thể ứng phó được sao?"

Lôi Ngạo Thiên đưa tay ôm chầm lấy nàng, dịu dàng hỏi: "Ấn no chưa?"

"Rồi." Tô Nhược Mộng đã quen với việc hỏi gì đáp nấy của hắn.

Chắc là không có vấn đề gì rồi, nếu không thì hắn đã không tự tin mười phần như thế, là tại mình lo quá lên sao? Bọn họ là hộ pháp Ma giáo, sao dễ dàng bị đánh bại vậy được?

"Về phòng đi." Lôi Ngạo Thiên kéo nàng đứng lên, dạy bước chậm chậm về phía phòng của bọn họ.

Bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, Tô Nhược Mộng đột nhiên nhớ đến Lạc Băng Vũ, vì vậy dừng bước, khẩn trương nhìn hắn hỏi: "Băng Vũ đâu? Nàng không sao chứ?"

Lôi Ngạo Thiên nhìn nàng đầy dịu dàng, lắc đầu một cái, nói: "Bọn họ sẽ không để cho nàng ta có chuyện gì đâu, nàng yên tâm đi. Đi thôi, ta đưa nàng về phòng

trước."

Aizz, làm thế nào để hình dung nữ nhân này đây? Một người mới quen biết có mấy ngày, nàng đã móc tim móc phổi ra mà đối tốt với người ta. Cái này phải gọi là lương thiện hay nhiệt tình đây? Còn chưa biết rõ lai lịch của người ta, nàng đã xem người ta như tri kỷ, không sợ bị người ta bán sào.

Cũng có thể chính vì sự thiện lương, đơn thuần của nàng, nên lúc đầu mình mới bị lạc trong đôi mắt sáng tinh khôi ấy.

Kết

Cita bị đẩy nhẹ ra, Tô Nhược Mộng kinh ngạc nhìn vào phòng Lạc Băng Vũ, tiến lên kéo tay nàng, ân cần hỏi han: "Băng Vũ, người không sao chứ?"

Lạc Băng Vũ lơ lửng liếc mắt về phía cita sổ một cái, sắc mặt hơi đỏ lên: "Ta không sao, chỉ là vừa nãy có mấy hắc y nhân xông vào phòng ta. Từ ca kêu ta ở lại đây chờ Giáo chủ và phu nhân, bọn họ thì không biết sao rồi?"

Tô Nhược Mộng ngược mắt nhìn về phía Lôi Ngạo Thiên, ánh mắt giao nhau, lập tức thấu hiểu.

"Các nàng cứ ở trong phòng đi, ta ra ngoài xem một chút, lát nữa bất kể nghe được âm thanh gì cũng không được mở cửa phòng."

Q.1 - Chương 52

Chương 52: Ở khách điểm gặp tập kích, đi trên đường gặp thổ phỉ (1)

Editor: SCR0811

"Ừ, tự chàng cẩn thận một chút." Tô Nhược Mộng nhìn hắn, nhẹ giọng dặn dò, người bên ngoài không biết là thần thánh phương nào, mặc dù hắn nói rất tự tin, nhưng nàng vẫn thấy không yên lòng.

Nhận được sự quan tâm của nàng, Lôi Ngạo Thiên vui vẻ nhếch môi cười, nhìn Lạc Băng Vũ, nói: "Lão Cửu, bảo vệ phu nhân cho tốt."

"Vâng, Giáo chủ."

Tô Nhược Mộng đưa mắt nhìn hắn lắc mình rời đi, xoay người thổi tắt ngọn đèn trong phòng, kéo tay Lạc Băng Vũ ra cửa: "Băng Vũ, chúng ta sang phòng tiền bối đi, tiền bối không còn võ công nữa, mấy người chúng ta ở chung một chỗ, cũng dễ giúp đỡ nhau hơn."

Đoan Mộc Lệ là người thân của Lôi Ngạo Thiên, nàng không thể để nàng ấy ở một mình trong phòng, nếu có kẻ địch tiến vào, nàng ấy ngay cả năng lực phòng vệ cũng không có.

Dù gì nàng cũng có Phượng cầm và Phượng Vũ Cửu Thiên để bảo vệ bản thân, nhưng mà, điều bí mật này đoán chừng không thể tiếp tục che giấu được nữa.

Không thể giấu, dù sao sớm muộn cũng có một ngày bị người khác biết, có thể dùng để bảo vệ người mình quan tâm mới là quan trọng nhất. Nếu không thể dùng để bảo vệ người mình quan tâm, vậy những thứ này, có cũng như không.

"Tiền bối, mở cửa đi, ta là Nhược Mộng."

Đoan Mộc Lệ nhanh chóng mở cửa, nép người sang bên, nghiêm túc nhìn nàng nói: "Sao các người lại tới đây? Không nên chạy lung tung bên ngoài, mau vào đây đi."

"Ta thấy lo lắng cho người, ba người chúng ta làm bạn với nhau cũng tốt." Tô Nhược Mộng vừa nói vừa kéo Lạc Băng Vũ vào phòng, liếc mắt nhìn ngọn đèn trên bàn, lại dời mắt sang Đoan Mộc Lệ, nói: "Tiền bối, chúng ta nên tắt đèn đi thôi, nếu không sẽ thành mục tiêu cho người khác đó."

Người bên ngoài nếu xông vào đây, nhất định sẽ đi thẳng đến phòng còn sáng đèn.

"Được, chúng ta ra sau bình phong ngồi đi." Đoan Mộc Lệ mỉm cười tán thưởng Tô Nhược Mộng, đưa tay chỉ phía bình phong, cất bước đi tới trước bàn thổi tắt đèn đầu.

Tô Nhược Mộng một tay dắt Lạc Băng Vũ, một tay dắt Đoan Mộc Lệ, ba

Từ nhiều miệng một tay dạt Lạc Bang vũ, một tay dạt Đoàn Mộc Lệ, ba người ngồi song song phía sau bình phong. Nàng gạt bỏ tạp niệm chú tâm lắng nghe động tĩnh bên ngoài, trong lòng lại lo lắng cho an nguy của mọi người.

Lôi Ngạo Thiên đứng trên nóc phòng nhìn cảnh tượng đánh nhau khí thế ngất trời bên dưới, mượn ánh trăng và ánh đèn phát ra từ những phòng trọ xung quanh, hần lờ mờ nhận ra được những người bên dưới đến từ môn phái nào.

Ngoài dự liệu của hắn là, trong đám đó còn có mấy người của Yêu Nguyệt môn, xem ra đêm qua các nàng bị thương còn chưa đủ nặng, nhanh như vậy đã đuổi tới rồi.

Hắn hờ hững ngồi xuống, nhìn mấy người bên dưới, cười vang nói: "Khẩu vị của các người giảm xuống từ lúc nào thế? Chỉ có một ngàn lượng mà cũng phiền các người huy động nhiều người đến vậy."

Đám người đánh nhau bên dưới lập tức dừng lại, hai bên địch ta cùng lùi về sau, các hộ pháp thì hớn hờ nhìn Giáo chủ của bọn họ, còn mấy người khác thì lại nghiêng răng nghiêng lợi ngửa đầu nhìn Lôi Ngạo Thiên trên nóc nhà.

Lôi Ngạo Thiên thật quá cuồng vọng, thậm chí ngay cả Thành vương cũng dám động đến, giờ lại còn cao cao tại thượng đứng trên nóc nhà, để cho bọn họ phải ngước mắt nhìn lên, thật quá ghê tởm mà. Nhưng mà, mặc dù trong lòng bọn họ hận đến nghiêng răng, nhưng trong tình huống tài nghệ không bằng người, bọn họ chỉ ó thể trừng mắt, như muốn dùng ánh mắt để đánh bại Lôi Ngạo Thiên.

"Lôi Ngạo Thiên, người đừng tự nâng giá mình cao quá. Người đắc tội với Thành vương, bọn ta đến đây không phải vì ngân lượng, chúng ta chỉ muốn trừ hại cho triều đình, trừ hại cho võ lâm."

Tiền Tứ của phái Khôn Động ngửa đầu nhìn Lôi Ngạo Thiên, giận dữ nói.

Đoàn người thấy có người ra mặt, cũng rồi rít hòa theo, chỉ thẳng vào người trên nóc nhà, lớn tiếng khiêu chiến.

"Lôi Ngạo Thiên, người đắc tội với Thành vương, hẳn nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết."

"Đúng thế, các người mau mau giơ tay chịu trời đi, nếu Thành vương xuất động thiết kỵ binh, người sẽ chết khó coi lắm đấy."

"..."

Tiền Tứ thấy sĩ khí của đám người càng dâng càng cao, liền đứng giữa đám người hét lớn một tiếng: "Tất cả mọi người đừng nói nhảm với bọn họ nữa, chúng ta nhiều người, bọn họ ít người. Hôm nay chúng ta hãy nhân cơ hội mà thu thập mấy thứ bại hoại võ lâm này, cũng xem là giúp Thành vương xả giận."

Lôi Ngạo Thiên lạnh lùng liếc đám người không sợ chết kia một cái, cười lớn: "Hahaha.. chỉ bằng các người cũng xứng giao thủ với gia gia sao, quay lại bụng mẹ đầu thai lần nữa đi." Một đám không biết phân biệt tốt

xấu, bọn họ cho là mình đang trừ hại cho dân sao, thật là mắt mù hết mà, lại có thể xem cái tên Đông Phong Lý kia là người tốt.

Haha! Thật khôi hài mà.

Hôm nay phải cho họ biết cái giá phải trả khi không biết tự lượng sức mình, để sau này biết điều mà bớt ngông nghênh lại.

"Chúng hộ pháp nghe lệnh."

"Vâng, xin Giáo chủ hạ lệnh." Thanh âm đình tai nhức óc, chúng hộ pháp đồng loạt quỳ một chân xuống, hướng mắt nhìn lên chờ đợi chỉ thị của Lôi Ngạo Thiên.

Lôi Ngạo Thiên híp mắt, nhìn sang đám người còn lại, nói: "Uy danh của Ma giáo giao cả cho các người đấy."

"Vâng, thuộc hạ thề phát triển uy danh Ma giáo." Chúng hộ pháp đứng dậy, rút rít cầm vũ khí, cầm tức nhìn đối phương.

"A..." Không biết bên nào công kích trước, trong nháy mắt, hai bên đã trộn lẫn vào nhau.

Lôi Ngạo Thiên bắt chéo chân ngồi trên nóc nhà, trong miệng không biết từ lúc nào đã ngậm một cọng cỏ đuôi chó, bộ dạng lười biếng quan sát đám người đang đánh nhau phía dưới. Hắc hắc, hộ pháp của hắn cũng không phải ngồi không, chỉ bằng bọn họ, thêm mười người nữa cũng không thành vấn đề.

"Lôi Ngạo Thiên, người trả mạng môn chủ lại cho ta." Hai nữ tử váy hồng lửa giận ngập trời bay thẳng lên nóc nhà, đồng loạt giơ kiếm đâm về phía hắn.

Hắn vung nhẹ ống tay áo, kiếm của nữ tử áo hồng liền biến thành bốn đoạn, rơi xuống mái ngói "keng" một tiếng.

"Người..." Vẻ mặt nữ tử áo hồng dữ tợn, hai mắt như phun lửa nhìn chằm chằm Lôi Ngạo Thiên, cả người lại không thể nhúc nhích.

Võ công của Lôi Ngạo Thiên còn lợi hại hơn cả trong truyền thuyết, các nàng là tứ đại đường chủ của Yêu Nguyệt môn, ở trên giang hồ cũng được xưng là cao thủ. Thế mà, các nàng đau buồn phát hiện, so với Lôi Ngạo Thiên, mình chỉ như con kiến tùy thời bị bóp trong lòng bàn tay.

Nhưng mà, nhớ tới Môn chủ các nàng, sự sợ hãi trong lòng lại bị thù hận che giấu không còn một chút.

"Ninh Ngạo Tuyết chết?" Lúc đó hắn không hề dùng hết toàn lực, theo lý thuyết thì Ninh Ngạo Tuyết sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Nàng là cao thủ trong cao thủ, sao có thể dễ dàng bỏ mạng như vậy được?

Hai nữ tử áo hồng nhìn chằm chằm Lôi Ngạo Thiên, quát: "Môn chủ của chúng ta bị người đánh xuống Lang Hào nhai, sao còn đường sống được không? Ngươi là Đại ma đầu không biết xấu hổ, sao không làm thêm chút"

chủ? Người ta Đại ma đầu không việc xấu nào không làm, thậm chí ngay cả một nữ nhân yêu người mà người cũng hạ độc thủ. Nếu không phải vì người, Môn chủ chúng ta sao phải vì lấy lòng người mà trở nên hèn mọn như thế?"

Lôi Ngạo Thiên nhíu chặt mày, trợn mắt nhìn các nàng với vẻ không vui, nói: "Các người đừng có nâng Ninh Ngạo Tuyết thành vĩ đại như thế, nàng yêu ai thì có quan hệ gì tới ta? Đó là chuyện của nàng, nếu không phải nàng ta bắt đi nương tử của ta, ta cũng chẳng buồn động vào nàng. Cho nên, hết thảy mọi chuyện cũng chỉ có thể trách chính nàng, không trách được người khác."

Rõ ràng chính mình tâm thuật bất chánh, còn muốn quy kết mọi chuyện cho tình yêu.

Nếu nàng ta như vậy cũng được gọi là yêu, vậy hẳn thật sự không biết cái gì mới gọi là tình yêu chân thành nữa?

Dựa vào lòng dạ đó của nàng, thủ đoạn đó của nàng, cũng xứng nói yêu? Thật muốn cười chết mà.

"Người... Giỏi... giỏi cho một Đại ma đầu vô tình vô nghĩa, hôm nay, người nhất định sẽ hối hận. Hahaha.. Không phải người rất quan tâm đến Tô Nhược Mộng kia sao? Hiện giờ nàng đã nằm trong tay Thành vương, chúng ta không có bản lãnh động tới người, chẳng lẽ còn không lay chuyển được một nữ tử nhỏ bé như nàng?"

"Hahaha..." Nói xong, các nàng lại ngửa đầu cười lớn.

Đúng lúc này, trong khách điểm truyền tới tiếng đàn, Lôi Ngạo Thiên vừa bị lời nói của các nàng dọa cho tâm trí rối loạn nghe thấy, lập tức nở nụ cười.

"Hahaha.. chỉ dựa vào các nàng? Để tự ta xem xem là ai bắt được ai?"

Nương tử nhà hắn cũng không phải dễ bắt. Đợi thêm một thời gian nữa, chỉ sợ khắp cả giang hồ cũng không có ai là đối thủ của nàng. Đến khi đó, vợ chồng bọn họ cùng nhau hiệp sức, dỗi mắt nhìn xuống giang hồ, vui vẻ khoái hoạt, đó mới chính là cuộc sống mà Lôi Ngạo Thiên hắn muốn.

Chúng hộ pháp đang đánh nhau ngoài khách điểm nghe thấy lời hai nữ tử áo hồng nói, lập tức dừng động tác lại, nghe được tiếng đàn quen thuộc, nhìn nhau cười một tiếng, theo hiệu lệnh của Lôi Ngạo Thiên nhảy lên nóc nhà tĩnh tọa.

Toàn bộ người ngoài khách điểm yên lặng, miệng phun máu tươi, giống như vạn tiễn xuyên tim.

"Chúng hộ pháp, những người này giao lại cho các người, ta vào trong xem một chút." Nói xong, đã không thấy bóng dáng Lôi Ngạo Thiên đâu nữa.

Tiếng đàn ngưng lại, trái tim Lôi Ngạo Thiên bất giác đập lệch một nhịp, vội vàng nhảy vào trong phòng, gọi lớn: "Mộng Nhi, nàng ở đâu?"

"..." Khắp phòng yên tĩnh, không hề có tiếng trả lời.

"Mộng Nhi, Mộng Nhi..." Lôi Ngạo Thiên chưa từ bỏ ý định tiếp tục gọi, nhìn chằm trằm trên giường hơi gồ lên, trong lòng chợt buồn lòng, khoé miệng bật ra tiếng cười khẽ, cất bước tiến lên.

"Ta ở đây." Tô Nhược Mộng đẩy cửa phòng ra, cười nhìn Lôi Ngạo Thiên, đột nhiên, con người nàng co rút lại, tung người nhào về phía hắn: "Cẩn thận!"

"A..." Người áo đen bị đau quát to một tiếng, khoé miệng phun ra máu đen, thừa dịp Lôi Ngạo Thiên thất thần lập tức phá cửa sổ thoát ra.

Lôi Ngạo Thiên ôm Tô Nhược Mộng, hốt hoảng hỏi: "Mộng Nhi, nàng có bị sao không?"

"Ta không sao, còn chàng?"

"Ta cũng không có chuyện gì, nàng... cái đứa ngốc này." Lôi Ngạo Thiên ôm chặt lấy nàng, khiến nàng thấy hơi đau, nhưng nàng lại không muốn đẩy hắn ra.

Tình cảm biểu lộ sau khi trải qua sinh tử, khiến cho lòng người như được lấp đầy, vô cùng ấm áp.

"Phu nhân, ách?" Lạc Băng Vũ chạy vào phòng, thấy hai người đang ôm nhau thì trên mặt nổi lên hai rặng mây hồng, cúi đầu ăn năn, nói: "Giáo chủ, phu nhân, hai người trong phòng nên xử lý thế nào?"

Nãy giờ nàng và Đoan Mộc Lệ ở trong phòng trói hai đường chủ của Yêu Nguyệt môn bị tiếng đàn đánh cho nội thương, định tới hỏi xem Tô Nhược Mộng muốn xử lý thế nào, vậy mà lại đụng phải cảnh hai người họ ôm nhau.

Hình như vận may của nàng luôn đặc biệt tốt, luôn có thể gặp được cảnh này, đây là lần thứ hai đúng không? Xem ra, Giáo chủ không phải vô tình, mà là chưa gặp được nữ tử khiến mình động tình, cho nên, bất kể Ninh Ngạo Tuyết làm cái gì, cũng không cách nào bước chân vào cuộc sống của hắn được.

Nàng thật hâm mộ tình cảm như vậy, đột nhiên, trong đầu nàng hiện ra khuôn mặt vô sỉ của Tứ hộ pháp, nàng lắc mạnh đầu, bị bản thân làm cho giật mình. Sao có thể chứ? Hắn là người đứng đầu trong bảng xếp hạng kẻ thù của nàng, mặc dù hắn là sư phụ, nhưng nợ cũ vẫn còn đấy, nàng không thể vì quan hệ thầy trò mà xóa nợ được.

Nhưng mà, tính đến chuyện tối nay hắn cứu nàng một lần, vị trí thứ nhất của hắn có thể thụt xuống thành thứ hai.

Tô Nhược Mộng đẩy Lôi Ngạo Thiên ra, nắm tay hắn, cười nói: "Đi thôi, chúng ta đến phòng của tiền bối xem một chút."

Khẽ vuốt cằm, Lôi Ngạo Thiên trở tay nắm chặt lấy tay nàng, cất bước đi về phía phòng của Đoan Mộc Lệ.

Lạc Bang vu theo sát sau lưng bọn họ, anh mat như co chiều suy nghĩ nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đang nắm chặt của họ.

"Các người đã tới rồi, hai người kia là đường chủ của Yêu Nguyệt môn, các nàng định bắt Mộng Nhi đi." Đoan Mộc Lệnh nhìn hai người tay nắm tay đi đến, chỉ vào hai người đang bị trói chặt trên đất, nhẹ giọng giải thích.

Những người này tới nhanh thật, mặc dù các nàng là đồng môn, nhưng các nàng dám tổn thương tới Ngạo Thiên và Mộng Nhi, nàng sẽ không tha thứ cho các nàng.

Chỉ có điều, các nàng nói Ninh Ngạo Tuyết đã rơi xuống nhai bỏ mình, chuyện này thật nằm ngoài dự đoán của nàng.

Lôi Ngạo Thiên khẽ vén vạt áo, tiêu sái ngồi xuống trước mặt bọn họ, híp mắt nhìn hai nữ tử áo hồng trên mặt đất với vẻ nguy hiểm, lạnh lùng hỏi: "Các người có biết mình đã chạm tới ranh giới cuối cùng của ta rồi không? Muốn động tới nữ nhân của ta, có phải các người chán sống rồi không?"

Giọng nói lạnh như phảng phất đến từ địa ngục, nữ tử áo hồng không nhịn được khẽ run run, nhưng các nàng lại nhanh chóng ổn định tâm tình, ngược mắt nhìn chăm chăm Lôi Ngạo Thiên với vẻ căm hận, nói: "Muốn chém giết muốn róc thịt thì tùy người, đừng nói nhảm nhiều như vậy, dù sao chúng ta cũng định xuống dưới hầu hạ Môn chủ. Người giết Môn chủ của chúng ta, cho dù người không giết chúng ta, ngày khác chúng ta cũng sẽ tới giết người."

"Hahaha..." Lôi Ngạo Thiên nghe vậy thì cười to mấy tiếng, đưa mắt nhìn các nàng, cười nói: "Chỉ dựa vào các người?"

Dừng một lát, hần lại nói: "Nể mặt sư thúc của các người, hôm nay ta sẽ tha cho các người một mạng. Ta hoan nghênh các người tới tìm ta, chỉ có điều là, lần sau ta sẽ không nể mặt người nào nữa hết. Ninh Ngạo Tuyết là gieo gió gặt bão, không thể trách được người khác, nếu nàng không bắt đi nương tử của ta, các người cho là ta sẽ tới Yêu Nguyệt môn gây sự với nàng hay sao?"

Nữ tử áo hồng nghe được lời nói vô tình của hần, nghĩ đến sự si tình mà môn chủ các nàng dành cho hần, không nhịn được mà lên tiếng bất bình thay cho Ninh Ngạo Tuyết: "Tên Đại ma đầu nhà người, Môn chủ chúng ta có gì không tốt? Sao người cứ phải nhẫn tâm chà đạp tấm lòng của nàng?"

Tô Nhược Mộng không nghe nổi nữa, tại sao các nàng cứ một hai khẳng định hần là người bạc tình phụ nghĩa vậy? Giống như lời hần từng nói, hần đâu thể đối tốt với tất cả nữ nhân có lòng với hần được.

Vì vậy, Tô Nhược Mộng lập tức lên tiếng thay cho người bị đối xử bất công là Lôi Ngạo Thiên, đưa tay chỉ hai người trên đất, tức giận nói: "Này, các người nói đủ chưa vậy? Môn chủ các người có tình cảm với ai là chuyện của nàng ta, người ta có muốn tiếp nhận hay không là chuyện của người ta. Chẳng lẽ ta chuẩn bị một ly rượu độc cho các người mà các người không uống là lỗi của các người sao?"

Tô Nhược Mộng nhìn

về mặt kính ngọc của các nàng, nói tiếp: "Có cho hay không là chuyện của mình, còn nhận hay không nhận là chuyện của người ta. Đừng có cưỡng ép đặt chuyện của môn chủ các người lên người kẻ khác. Ninh Ngạo Tuyết vốn không gọi là yêu, cái nàng yêu chẳng qua chỉ là chính nàng, nếu không đề ý đến cảm giác của đôi phương, áp đặt đôi phương theo ý mình cũng gọi là yêu, vậy ta thật sự không biết yêu là cái gì nữa?"

Nàng càng nói càng nghiền, cũng chẳng màng xem biểu cảm giât mình của mọi người, chỉ lo nói cho sướng miệng. Lát sau, nàng mới đưa tay hươ hươ mấy cái trước mặt Lôi Ngạo Thiên, Lôi Ngạo Thiên khẽ cười, rót một chén trà đặt vào tay nàng, chế nhạo: "Nàng nói chậm một chút, các nàng không thiếu chút thời gian đó đâu."

"Ta thiếu thời gian, sắp đến giờ ta phải đi ngủ rồi."

Tô Nhược Mộng uống cạn chén trà trong tay, lại vô cùng tự nhiên mà đặt chén trà xuống trước mặt Lôi Ngạo Thiên, sau đó lại nhìn hai nữ tì áo hồng trên đất, nói: "Ta dám cam đoan Ninh Ngạo Tuyết không thể nói được trên người Lôi Ngạo Thiên có những ưu điểm nào, lại có những khuyết điểm nào?"

"Nàng chỉ muốn đạt được khoái cảm chinh phục của chính mình, nếu để cho người trên giang hồ biết, Lôi Ngạo Thiên người thân đều cảm phần chịu quỳ dưới gấu váy của nàng, nàng sẽ nở mặt đến mức nào, Yêu Nguyệt môn của các người sẽ uy phong đến mức nào. Ta dám cam đoan, đây mới là nguyên nhân thực sự khiến nàng vẫn nắm chặt Lôi Ngạo Thiên không buông."

Giống như một số người luôn tự cho bản thân là tốt đẹp, quen thói cao cao tại thượng, cố gắng giành được vị trí cao, chỉ để thỏa mãn cảm giác chinh phục của chính mình.

Cả căn phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Hai nữ tì áo hồng kinh ngạc nhìn nữ tì có tài ăn nói siêu hạng này, không thể không thừa nhận, Môn chủ của các nàng quả thật giống như lời nàng ta đã nói, đối với Lôi Ngạo Thiên phần lớn cũng chỉ vì khoái cảm chinh phục của chính mình.

Nhưng nàng ta chẳng hề thân thiết với Môn chủ, vẫn có thể nhận rõ được điều ấy, thật sự là ngoài dự liệu của các nàng.

Những lời này, trong lòng các nàng đã sớm hiểu rõ, chỉ không muốn thừa nhận mà thôi.

"Bốp bốp bốp..." Lôi Ngạo Thiên nghe nàng thao thao bất tuyệt xong, mặt nở nụ cười, vỗ tay khích lệ cho bài diễn thuyết của nàng.

Nương tì của hắn thật không phải người thường, haha, lời giải thích như vậy mà cũng nói được.

Nhưng mà, sao nàng lại dùng từ người thân đều cảm phần để hình dung tương công của mình chứ?

"Nương tì, nàng nói rất hay. Nhưng mà, có phải nàng dùng sai từ rồi không, nàng cứ nhất định phải dùng từ người thân đều cảm phần để hình dung vì tước của

phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, võ công cái thế này của nàng sao?"

Mọi người nhìn thấy bộ dạng khó chịu của Lôi Ngạo Thiên, không nhìn được nổi da gà.

Doan Mộc Lệ nở nụ cười hiền lành với bọn họ, Lạc Băng Vũ nhìn bọn họ với vẻ hâm mộ, hai nữ tì áo hồng nhìn Lôi Ngạo Thiên với vẻ kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy bộ dạng này của Lôi Ngạo Thiên, khó trách Môn chủ lại thất bại thảm hại, ra vì Môn chủ quả thật không phải người hấn muốn kia.

Tô Nhược Mộng ngược mắt nhìn hấn, nét mặt tươi cười như hoa, Lôi Ngạo Thiên thấy thế, thầm kêu một tiếng không tốt, bình thường mỗi khi nương tì của hấn lộ ra nụ cười như thế thì nhất định sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Quả nhiên, Tô Nhược Mộng khẽ mấp máy môi, khiêm tốn hỏi: "Vị tướng công phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, võ công cái thế này?"

"Ừ." Không biết tại sao Lôi Ngạo Thiên lại có cảm giác lạnh lạnh sau lưng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Tô Nhược Mộng liếc dùng ngón cái khảy khảy các móng tay còn lại, nhàn nhạt hỏi: "Vị đó đâu?"

"Ai?" Lôi Ngạo Thiên nhìn Tô Nhược Mộng với vẻ không hiểu ra sao, hỏi ngược lại.

"Vị tướng công đó, đã có vị này, thì chắc hấn phải có vị đó,

không phải sao?"

"Hà?" Lôi Ngạo Thiên bối rối liếc nhìn mọi người đang nhếch miệng cười trộm, cười giả lả: "Nói nhảm, nói nhảm. Không có vị đó, chỉ có vị này. Không, không phải, chỉ có một mình ta."

"Đuổi hai người kia đi đi, ta muốn đi ngủ." Tô Nhược Mộng hơi há miệng ngáp một cái, vừa che miệng vừa cất bước rời đi.

Lôi Ngạo Thiên nhìn theo bóng lưng nàng, hai mắt sáng rỡ, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai điểm mấy cái lên người hai người kia, không thèm quay đầu nhìn Lạc Băng Vũ mà nói luôn: "Lão Cửu, người ném hai người này ra ngoài, không cần láo lại nữa." Nói xong, bóng dáng của hắn đã khuất khỏi tầm mắt mọi người.

Lạc Băng Vũ cúi đầu liếc mắt nhìn hai người trên đất, ngược mắt nhìn Doan Mộc Lệ, hỏi: "Tiền bối, nên xử lý hai người này thế nào?"

"Lạc Băng Vũ, Doan Mộc Lệ, hai người các người là đồ phản bội, sao các người lại dám phản bội lại Yêu Nguyệt môn?" Một nữ tử áo hồng nhìn chằm chằm vào các nàng với vẻ phẫn hận.

Lạc Băng Vũ cười khẽ một tiếng, nói: "Từ trước tới giờ ta chưa bao giờ là người của Yêu Nguyệt môn, ta chỉ bị Ninh Ngạo Tuyết bắt về làm người hầu thôi, ba năm nay không lúc nào ta không nghĩ đến chuyện rời khỏi Yêu Nguyệt môn. Cho nên, người đừng đem mấy thứ tình cảm người dành cho Yêu Nguyệt môn đó đặt lên

người ta, ta chỉ hận cái tên Yêu Nguyệt môn không thể biến mất khỏi giang hồ kia."

Nói xong, nàng nhìn hai người đang cắn răng nghiêng lợi kia, nói tiếp: "Giáo chủ của chúng ta không giết các người, là vì hấn biết không thể đổ hết trách nhiệm lên người các người. Nhưng mà, nếu các người vẫn cố chấp không buông, chỉ sợ người bị hại sẽ là chính các người."

"Băng Vũ, người cứ xit lý theo lời Giáo chủ người đi." Doan Mộc Lệ thở dài một tiếng, nhìn hai nữ tì mềm nhũn ngã trên đất, sâu xa khuyên nhủ: "Hấn không giết các người đã là nhân từ lắm rồi, các người không có võ công cũng tốt, rời khỏi Yêu Nguyệt môn, làm người bình thường đi."

Dù sao cũng là đồng môn, Doan Mộc Lệ không nhìn được lên tiếng, lấy khẩu khí của trưởng bối để khuyên giải các nàng.

Mọi người đều gọi Lôi Ngạo Thiên là Đại ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng từ việc hôm nay cho thấy, hă hấn là một người ngoài lạnh trong nóng, không hề lãnh huyết vô tình như lời đồn trên giang hồ.

Tỷ tỷ, hấn rất tốt! Tỷ cứ yên tâm đi.

Một đêm yên giấc, Tô Nhược Mộng chậm rãi tỉnh dậy, nhìn nam nhân đang nhìn nàng chăm chăm trước mắt, hờn dỗi: "Chàng đang làm gì thế?"

Lôi Ngạo Thiên một tay chống đầu, khóe miệng cong lên, vui vẻ lên tiếng: "Nhìn nương tì của ta."

"Nhàm chán." Cô Nhược Mộng khẽ cười, đáp lại hắn một câu.

Lôi Ngạo Thiên liếc nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, hai tròng mắt lấp lánh ánh sáng: "Nếu nương tì cũng cảm thấy nhàm chán, hay chúng ta làm chút chuyện không nhàm chán đi?"

"Là chàng nhàm chán, không phải ta nhàm chán. Nhanh chóng phải rời giường, ăn điểm tâm rồi còn lên đường nữa, đoạn đường này chắc hẳn sẽ không yên bình rồi, không biết bao giờ mới đến được Tì Long lĩnh nữa? Không biết mẹ ta có quen với nơi ở mới chưa nữa?"

Cô Nhược Mộng bước qua người hắn, đi tới trước tám bình phong, kinh ngạc nhìn y phục mới vắt lên trên.

"Đây là y phục của ai?"

"Nàng."

"Sao ta lại không biết?"

"Đại hộ pháp của nương quên rồi sao?"

"À." Cô Nhược Mộng nhìn bộ y phục trên tám bình phong, trong lòng thầm than ánh mắt của Đại hộ pháp thật tinh tế, đây là màu xanh biếc mà nàng thích nhất.

Nàng đưa tay lấy quần, xoay người nhìn Lôi Ngạo Thiên đang nhàn nhã nằm trên giường, nói: "Chàng xoay người đi, không được nhìn lên."

Nhà văn Lôi Ngạo Thiên lập tức hạ mi, vẻ mặt đau

Nghĩ vậy, Lôi Ngạo Thiên lập tức hạ mào, vẻ mặt đau khổ, cố gắng tranh thủ chút quyền lợi cho mình: "Không đi được không? Nương tì, mỗi một chỗ trên người nàng ta đều đã nhìn hết rồi, nàng có cần phải xa cách vậy không?"

"Đây là hai chuyện khác nhau, ta không quen giữa ban ngày ban mặt mà cời y phục trước mặt người khác."

Lôi Ngạo Thiên nhìn vẻ mặt không có đường thương lượng của Tô Nhược Mộng, không thể làm gì khác hơn là bất mãn xoay người: "Được rồi, được rồi."

Hắn thật là đáng thương mà, tối qua vốn tưởng rằng có thể ôm nương tì lăn lộn trên giường, nhưng mà, nàng vừa ngã xuống giường đã ngủ say như chết. Nhìn vành mắt đen của nàng, hẳn đành phải ôm nàng đếm cừu cả đêm, giờ còn đáng thương hơn, ngay cả nhìn một cái cũng không cho.

Trong lòng Đại giáo chủ không ngừng kêu khóc, hắn nhất định phải tăng tốc trở về Tì Long lĩnh, hắn nhất định phải sớm ngày thành thân, vậy thì nương tì sẽ không dùng mấy quy định cứng nhắc này để ước thúc hắn nữa. Tốt nhất là sớm sinh một tiểu tì mập mạp, vậy thì càng hoàn mỹ.

Nghĩ tới đây, Lôi Ngạo Thiên đột ngột xoay người, mắt nhìn chằm chằm vào bụng Tô Nhược Mộng, ngập ngừng: "Nương tì, nàng nói xem, có khi nào trong bụng của nàng đã có tiểu Ngạo Thiên hay tiểu Nhược Mộng không?"

"Hả?" Tô Nhược Mộng đang thắt dây lưng thì ngừng lại, ngược mắt nhìn hắn với vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức

lắc đầu, nói: "Sao được chứ?"

Sao lại may mắn thế được? Nếu dễ dàng trúng thưởng như thế, nàng đã đi mua vé số từ lâu rồi.

A, quên, chỗ này không có vé số.

Lôi Ngạo Thiên nháy từ trên giường xuống, đứng trước mặt nàng, nhìn nàng chăm chăm, buồn rầu nói: "Sao lại không thể? Vương tử đang xem thường vì phu sao?"

Nàng thật biết xem thường người khác mà, hẳn đường đường là Giáo chủ Ma giáo, không gì không làm được, chẳng lẽ đến chút năng lực này cũng không có.

"Không phải ta xem thường chàng, là ta không có lòng tin với chính mình, được chưa?" Tô Nhược Mộng đưa tay buộc dây lưng lại, thắt thành một cái nơ con bướm vô cùng đáng yêu, xong mới đẩy nhẹ hân một cái, nói: "Chàng rửa mặt rồi thay y phục nhanh đi, xong rồi chúng ta ra cửa. Bọn họ đang chờ ngoài đây đây."

Lôi Ngạo Thiên ra chiều suy nghĩ nhìn chăm chăm vào bụng nàng, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Không có thật sao? Cắn đây nàng có hay thấy buồn ngủ không? Có thấy mệt mỏi trong người không? Có thấy buồn nôn không?"

Tô Nhược Mộng chau đầu với hân, không vui nói: "Sao chàng có vẻ nắm rõ phản ứng mang thai của nữ nhân thế? Chàng không gạt ta chuyện gì đó chứ?"

"Ta? Gạt nàng?" Lôi Ngạo Thiên đưa tay chỉ vào chính mình, nhanh chóng lắc đầu, nói: "Làm gì có, không bao giờ có chuyện đó đâu."

"Tốt nhất là không có, ta không chấp nhận làm người thứ ba, cũng không tha thứ cho thói trăng hoa của nam nhân đâu."

"Thật sự không có."

"Tin chàng một lần." Cô Nhược Mộng nói xong, đi tới trước gương, hài lòng với dáng vẻ mới của chính mình.

Áo màu xanh biếc, ngang thắt lưng có thêu mấy đóa tường vân bằng tơ vàng, đai lưng là một dây lụa màu đỏ tím, quần màu vàng nhạt, bên trên có hai dải lụa màu trắng và màu đỏ tím. Cả bộ y phục thoạt nhìn toát lên vẻ thanh thoát lại pha chút kiêu diễm của thiếu nữ.

Bộ y phục này cứ như được đặt may riêng cho nàng vậy, mỗi một chi tiết đều có thể tôn lên khí chất thanh thoát của nàng.

Cô Nhược Mộng vui vẻ xoay mấy vòng, nhìn tà áo bay bay, tâm tình dâng cao.

"Nương tử nhà ta thật đẹp, hết như thiên tiên vậy." Lôi Ngạo Thiên đưa tay sờ cằm, say mê ngắm nhìn Cô Nhược Mộng, cất lời khen ngợi từ tận đáy lòng.

"Ba hoa." Cô Nhược Mộng trừng hăn một cái, sau đó lại nói: "Nhưng mà, ta thích nghe."

Nhìn trâm hoa và ngọc sai trên bàn trang điểm, Cô Nhược Mộng ngồi xuống, vấn một kiểu tóc đơn giản, dùng ngọc sai cố định, lại cài thêm cây trâm hoa màu đỏ

tím lên, hai bên có hai lỗ nhỏ luông xuống trước ngực.

Tô Nhược Mộng mỉm cười nhìn diện mạo mới của mình, vừa định đứng lên đã bị Lôi Ngạo Thiên ấn ngược trở lại.

"Đợi một chút." Hai tay Lôi Ngạo Thiên ấn chặt bả vai nàng, kề mặt sát vào mặt nàng, cẩn thận quan sát nàng trong gương.

"Chàng muốn làm gì?" Tô Nhược Mộng cho là hắn lại muốn nhân cơ hội sờ sảng, vội đưa tay vịn lưng hai cánh tay đang kẹp chặt vai mình ra.

"Nàng đừng nhúc nhích."

Hồi lâu sau, Lôi Ngạo Thiên cầm lấy một đóa hoa lụa trên bàn trang điểm cài lên tóc nàng, lộ ra mấy cánh hoa đang nở rộ, hài lòng gật đầu nói: "Được rồi, đi thôi."

Tô Nhược Mộng bị động để hắn dắt ra ngoài cửa, quay đầu liếc mình trong gương, bất giác cười khẽ.

Nam nhân này cũng có lúc rất tinh tế, sau khi được hắn giúp đỡ, hình như có vẻ dễ nhìn hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 53

Chương 52: Ở khách điểm gặp tập kích, đi trên đường gặp thổ phỉ (2)

Lạc Băng Vũ mở to mắt, miệng há ra cũng quên khép lại, cứ ngơ ngác nhìn Tô Nhược Mộng như thế.

Không ngờ chỉ hơi đổi cách ăn mặc mà Tô Nhược Mộng đã trở nên phong hoa tuyệt đại như thế? Nàng đã sớm biết một thân vải rách kia cũng không che lấp được vẻ đẹp của nàng, nhưng không ngờ vẻ đẹp ấy lại có thể khiến cho người ta rung động đến vậy? Vẻ đẹp của nàng, khí chất của nàng, tất cả tất cả đều như được chạm khắc tỉ mỉ nên.

Đẹp như thiên tiên, nhưng lại không kiêu sa hào nhoáng.

Trong sự thanh khiết mang theo nét dịu dàng, trong sự thoát tục lại pha chút gần gũi.

"Chào buổi sáng!" Tô Nhược Mộng tò mò nhìn Lôi Ngạo Thiên đang kéo ghế ngồi ra giúp nàng, không hiểu tại sao mắt của họ lại trùng to như vậy, lại quay đầu nhìn Đao Mộc Lệ cười một tiếng: "Dì Lệ, tối qua ngủ có ngon không?"

Đao Mộc Lệ sững sốt, sau đó lại hỏi với vẻ ngờ vực: "Vừa nãy người gọi ta là gì?"

"Dì Lệ, không được sao? Nếu dì Lệ thấy không ổn, hay ta sửa giọng gọi tiên bối vậy." Tô Nhược Mộng nhìn nàng, lại liếc mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, vội vàng sửa lời.

Nàng nôn nóng quá rồi sao? Nhưng mà, nàng không muốn thấy quan hệ của Lôi Ngạo Thiên và Đao Mộc Lệ cứ giậm chân tại chỗ mãi như thế, bọn họ là người thân, không thể cứ xem nhau như người lạ vậy được. Nàng tin, trong lòng Lôi Ngạo Thiên cũng rất khát vọng tình thân. Bằng không, hẳn đã không bỏ qua giáo quy 'không phải người Ma giáo không được vào Tử Long linh' mà cho Đao Mộc Lệ cùng trở về Tử Long linh.

Đao Mộc Lệ phục hồi tinh thần lại, vội vàng khoát tay, nói với vẻ kích động: "Không cần đổi, ta rất vui khi người gọi ta như vậy."

Trái ngược với sự vui sướng của Đao Mộc Lệ, chúng hộ pháp lại lặng lẽ quan sát Lôi Ngạo Thiên. Bọn họ rất lo cho hắn, bởi vì họ biết, thân phận của Giáo chủ không chỉ đơn thuần như những gì họ biết, ắt hẳn trong đó còn có thêm uẩn khúc gì nữa.

Bọn họ không muốn thân của mình, huynh đệ của mình, lại có một thân thể đau buồn.

"Ăn nhanh đi, ăn xong chúng ta còn phải lên đường nữa." Lôi Ngạo Thiên ổn định cảm xúc đang sôi trào trong lòng, đưa tay chỉ thức ăn trên bàn, thản nhiên nói.

Nhị hộ pháp liếc mắt nhìn Tô Nhược Mộng, nói: "Lão đại, y phục trên người phu nhân là cái hôm qua người cho người đi mua sao?"

"Khụ..." Lôi Ngạo Thiên đột ngột bị sắc trà, trùng mắt với Nhị hộ pháp.

Nhi hộ pháp sờ sờ đầu, ân cần hỏi han: "Giáo chủ, mắt của ngài bị sao

thế? Rút gân sao?"

"Lão Nhị, giờ ta mới biết mắt của người bị rút gân đó, có muốn Bốn giáo chủ giúp cho cả người người đều rút gân không?" Lôi Ngạo Thiên đen mặt nhìn Nhị hộ pháp, cắn răng gân từng chữ.

Cái tên lão Nhị không biết xem sắc mặt người khác này, thật đúng là loại hạng hai mà.

"Không, không cần. Mắt Giáo chủ không có rút gân, là lão Nhị già nên bị hoa mắt. Ha ha..." Nói xong, hắn buồn bã nhìn sang phía Đại hộ pháp, như đang trách hắn không chịu trả lời.

"Hình như hôm qua bà chủ quán không có mua y phục màu xanh biếc." Ngũ hộ pháp cau mày suy nghĩ, gián tiếp trả lời nghi vấn của Nhị hộ pháp.

"Vậy cái phu nhân đang mặc trên người là?" Chúng hộ pháp không hẹn mà cùng hỏi, sau khi liếc nhau một cái, lại ồ lên một tiếng, nhìn về phía Giáo chủ của bọn họ bằng ánh mắt sâu xa.

Lạc Băng Vũ nhìn dáng vẻ lúng túng của Lôi Ngạo Thiên, vội vàng cúi đầu, cắn đầu không dám cười ra tiếng.

Haha, nàng vừa nghĩ đến dáng vẻ Đại giáo chủ đứng lựa y phục trong tiệm là đã thấy mắc cười rồi.

Lục hộ pháp khổ não lầm bầm: "Nhưng tiệm y phục mở cửa sớm vậy sao?"

Thất hộ pháp phụ họa: "Hình như Giáo chủ vừa mới rời giường."

Tô Nhược Mộng ngược mắt nhìn sang Lôi Ngạo Thiên, hứng thú hỏi: "Giáo chủ, bộ y phục này chắc không phải đêm qua chàng nhân lúc tối trời mà trộm từ tiệm y phục về đâu nhỉ?" Nàng cố ý kéo thật dài chữ trộm.

Lôi Ngạo Thiên oán hận trừng mắt liếc nhìn mọi người, tiếc rằng họ lại ăn ý vui đùa cầm cúi ăn như đã bàn bạc với nhau từ trước. Hắn ho nhẹ hai tiếng cho thông giọng, giải thích: "Mua."

"Trễ vậy mà tiệm y phục còn mở cửa?" Tô Nhược Mộng ngược nhìn với vẻ không tin.

Lôi Ngạo Thiên lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: "Bọn họ đã đóng cửa từ sớm, tự ta đi chọn, nhưng ta có để lại cho họ một miếng vàng lá."

Hắn xem thường chuyện trộm cắp, huống chi là quần áo cho nương tử của hắn, mấy thứ trộm cắp đó sao xứng với nương tử của hắn được.

"Một miếng vàng lá?" Tô Nhược Mộng quát to một tiếng, mở to hai mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, hỏi: "Chỉ một bộ y phục?"

Lôi Ngạo Thiên hậm hực sờ mũi, gật đầu một cái.

Không phải nàng nên vui vẻ sao? Hẳn nhớ lúc nàng vừa thay y phục thì rất vui mà, sao vừa nghe đến một miếng vàng lá thì lại tức giận đến vậy? Không phải nàng ngại hẳn tiêu tiền như nước đó chứ?"

"Vậy còn ngọc sai? Trâm hoa nữa?" Tô Nhược Mộng dùng sức trừng mắt với hắn, hận không thể gõ đầu hắn.

Sao hắn có thể xài tiền bậy bạ như thế? Bộ quần áo này cũng không phải nạm vàng, hẳn lại đưa cho người ta một miếng vàng lá. Bộ hắn tiền nhiều không có chỗ tiêu hay sao? Tốt nhất là hắn nên nói cho nàng biết, ngọc sai và trâm hoa này không tốn một miếng vàng lá, nếu không, nàng sẽ giận thật đấy.

"Không dùng một miếng vàng lá."

"Ừ." Cuối cùng trên mặt Tô Nhược Mộng cũng lộ ra nụ cười, nhưng câu sau của hắn lại khiến nàng càng thêm nổi trận lôi đình.

Lôi Ngạo Thiên nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, thấp giọng bồi thêm một câu: "Ta dùng hai miếng vàng lá."

"Chàng..."

"Ta không có bạc vụn." Lôi Ngạo Thiên nói xong, trừng mắt liếc nhìn Đại hộ pháp, nói: "Tiểu Dịch tử, sao ngươi không cho ta bạc vụn? Chỉ đưa cho ta vàng lá."

Đại hộ pháp kinh ngạc nhìn Lôi Ngạo Thiên, lại liếc mắt nhìn chúng hộ pháp đang xem kịch vui, ấp úng: "Giáo chủ, ngài đâu có nói là cần bạc vụn, hơn nữa, ta cảm thấy vàng lá mới càng hợp với thân phận của Giáo chủ."

Hắn nói xong thì vội vàng cúi đầu, nỗ lực và cặm trong chén.

Ô ô... trận chiến hòa này sao lại cháy lan tới người hắn rồi? Giáo chủ tiêu tiền như nước, mắc mớ gì tới hắn?

Thật đủ oan ức mà.

"Sau này, tiền bạc của các người để ta giữ cho, các người tiêu tiền như nước thế này, Tử Long lĩnh dù có cả một núi vàng cũng sẽ bị các người tiêu sạch." Tô Nhược Mộng nhìn lướt qua chúng hộ pháp, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Lôi Ngạo Thiên, thẳng tay đòi quyền cai quản tài chính Ma giáo.

"Tạ phu nhân." Đại hộ pháp luống cuống đem túi tiền dâng đến trước mặt Tô Nhược Mộng, như thế nó là một củ khoai nóng bỏng tay vậy.

Cảm tạ trời đất, rốt cuộc hắn cũng không cần phải kiêm chức quản gia nữa rồi.

Chúng hộ pháp còn lại thì lộ vẻ buồn bực, phu nhân nắm giữ tài chính, vậy sau này bọn họ không thể tùy tiện xỏ tay xin bạc nữa rồi? Thật khổ mà.

Lôi Ngạo Thiên mừng rỡ nhìn Tô Nhược Mộng, cười nói: "Cảm ơn nương

tử, sau này có nường tử nắm giữ tài chính, Ma giáo nhất định sẽ ngày càng hùng mạnh."

...

Dọc theo con đường âm u hoang vắng, hai chiếc xe ngựa một trước một sau tiến thẳng đến núi Thanh Hồ.

Hai bên đường núi yên tĩnh không một tiếng động, hết thảy đều yên tĩnh đến dị thường.

Trong xe ngựa, Lôi Ngạo Thiên đưa tay choàng qua vai Tô Nhược Mộng, cười nói: "Có vẻ như bọn họ không chịu được tịch mịch, nường tử có sợ không?"

"Nếu bọn họ có thể bắt được chàng, ta sẽ sợ." Tô Nhược Mộng hờ hững lên tiếng, đưa tay cuốn mấy lọn tóc trước ngực, khổ não lầm bầm: "Sao ta lại xui xẻo thế này, vậy mà lại bị người ta truy nã? Đáng hận nhất là chỉ có giá năm trăm lượng?"

Nói xong, nàng ngược mắt nhìn chằm chằm nụ cười trên mặt Lôi Ngạo Thiên: "*Chàng kêu người của Ma giáo bắt trói Thành vương lại, kêu triều đình cầm năm vạn lượng hoàng kim tới chuộc.*"

Động người gì không biết, lại dám ra giá thấp để truy nã nàng, dù gì thì nàng cũng là một Phương chủ, năm trăm lượng, cũng một hân nghĩ ra được.

"Nường tử, nàng làm vậy có phải hơi đề cao người khác, diệt uy phong của mình quá rồi không? Hân đáng giá năm vạn lượng hoàng kim, mà chúng ta cộng lại chỉ có giá một ngàn năm trăm lượng bạc? Theo ta thấy thì, hân một đồng cũng không đáng." Lôi Ngạo Thiên không ứng hộ nói.

Vừa nghĩ đến là hân lại nổi giận, giờ còn muốn hân ra giá cao để bắt hân ta?

Tô Nhược Mộng vừa tức vừa buồn cười, nghiêm túc nói: "*Chuyện ven cá đối lên, sao chàng vẫn thấy uất ức được vậy? Thứ nhất là có thể rửa sạch nỗi nhục, thứ hai là có thể kiếm được một khoản lớn, bổ sung vào ngân khố của*

ine kiếm được một khoảng tiền, và sung vào ngân khố của
Ma giáo các chàng."

Nhìn dáng vẻ ngây ngô của Lôi Ngạo Thiên, Tô
Nhược Mộng nói tiếp: "Hắn muốn bắt chúng ta, kết quả
bị chúng ta bắt, tin tức truyền ra ngoài, người bị mất mặt
là hắn mà, đúng không? Chúng ta làm thế là nâng cao uy
vọng của mình, sao lại nói là diệt uy phong của mình
được?"

Lôi Ngạo Thiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, cúi đầu hôn nàng
một cái, cười nói: "Vẫn là nương tử suy nghĩ chu đáo, cứ
làm vậy đi, chúng ta vừa diệt được uy phong của hắn, vừa
kiếm được năm vạn lượng hoàng kim. Miếu kế của nương
tử thật hay, nàng đúng là đại thần tài của Ma giáo chúng
ta, chỉ tay một cái là ra được con đường phát tài."

Ngoài xe ngựa, Nhị, Ngũ, Thất hộ pháp nghe được lời
Giáo chủ bọn họ nói, đều im lặng lắc đầu cười khế. Có
điều là, bọn họ rất bội phục Giáo chủ phu nhân, chuyện
buôn bán như vậy, bọn họ đã muốn làm từ sớm rồi, tiếc là
cứ bị người khác cưỡng chế không cho làm.

Xem ra, sự này nên làm theo chủ ý của phu nhân, lâu
lâu lại bắt tên Đông Phong Lý kia đến tham quan một
vòng cũng tốt.

Nghĩ tới đây, mấy người bọn họ lại ăn ý nhìn nhau cười
một tiếng, trong mắt phát ra ánh sáng rực rỡ.

Tô Nhược Mộng cười, đặc ý nói: "Ta là người nắm giữ
ngân khố của hỗn giáo, làm mấy việc vơ vét tài sản đó
cũng là làm đúng chức trách thôi."

Nghe nàng tự xưng hôn giáo, Lôi Ngạo Thiên bất giác cười toét miệng: "Hắc hắc."

Có được thế thì như thế, phu còn đòi hỏi gì?

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng huýt gió, xe ngựa đột ngột dừng lại, Lôi Ngạo Thiên kịp thời ôm Tô Nhược Mộng lại, ân cần nhìn nàng, nói: "Nương tử cứ ở lại trong xe đừng ra ngoài, ta ra xem một chút, sẽ về ngay thôi."

Tô Nhược Mộng khẽ gật đầu, nhẹ giọng dặn dò: "Cẩn thận một chút, ta chờ chàng."

"Được." Lôi Ngạo Thiên hôn nhẹ lên trán nàng một cái rồi lập tức nhảy ra ngoài.

Hắn đứng trên xe ngựa, hai mắt như đuốc, lạnh lùng quét qua mấy nam tì y phục rách nát đang vây chung quanh, quát lạnh một tiếng, hỏi: "Các người là do ai phái tới?"

Nam tì trung niên cầm đầu bị khí lạnh tỏa ra từ người hắn làm cho sợ phát run, sau thấy bọn họ chỉ có mấy người thì như được tiếp thêm can đảm, há miệng cười lớn, lại ngẩng đầu uốn ngực nhìn Lôi Ngạo Thiên, nói: "Đường này do ta mở."

"Cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua đây, để lại phí mua đường." Tô Nhược Mộng xì cười một tiếng, vén rèm chui ra khỏi xe. Nàng nhìn mấy thổ phi đang vây xung quanh xe ngựa, cười nói: "Các vị huynh đệ, Giáo chủ Ma giáo chúng ta đi ngang qua con đường này, không biết có được miễn phí mua đường hay không?"

Nàng còn tưởng là cao thủ võ lâm nào đó đang chờ các nàng chứ? Không ngờ lại đụng phải một đám thổ phi không có mắt nhìn, khi thổ phi gặp Ma giáo, nàng thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Không ngờ cái nghề thổ phi này cũng có bề dày lịch sử sâu xa đến vậy, ngay cả một triều đại nhỏ bé không có trong lịch sử cũng có, ngay cả lời kích cũng giữ nguyên xi hàng trăm năm, thật thú vị mà.

Ban nãy lúc ở trong xe, nàng vừa nghe thấy bên ngoài là thổ phi liền nôn nóng muốn ra xem xem mấy thổ phi này có phải là dạng cao to lực lưỡng, mắt xéch mày thô, vẻ mặt dữ tợn hay không? Nhưng sau khi nhìn thấy một đám người già yếu bệnh tật, nàng thất vọng cùng cực, sao nhìn bọn họ còn giống dân chạy nạn hơn cả dân chạy nạn vậy, nào có nửa phần uy phong và hung tợn của thổ phi chứ?

Nam tì cầm đầu nhều mày nhìn vị nữ tì đẹp như thiên tiên vừa bước ra khỏi xe, trừng mắt, bỗng thấy luống cuống.

Đây là lần đầu tiên bọn họ làm thổ phi, nhìn thấy hai chiếc xe ngựa có vẻ là của kẻ có tiền, ý mình nhiều người, có thể kiếm chút bạc cho những người trên núi ăn no, mặc ấm. Nào biết khẩu hiệu còn chưa nói hết, đã bị người ta cướp lời luôn rồi.

Chẳng lẽ cổ vương đẹp tựa thiên tiên này cũng là thổ phi?

Chúng hộ pháp nhìn Tô Nhược Mộng với vẻ kinh ngạc, trong lòng không khỏi thầm đoán, chẳng lẽ trước kia phu

nhân làm thổ phi? Sao lại thuộc lòng cả câu khẩu hiệu của thổ phi như thế? Bọn họ lại nhìn sang đám thổ phi kia, chẳng những không có chút khí thế của thổ phi mà mấy người này ngay cả quần áo cũng rách bươm, chấp vá khắp nơi, cả người thì gầy đến da bọc xương.

Bọn họ thật sự hoài nghi những người này không phải là thổ phi.

Lôi Ngạo Thiên dắt tay Tô Nhược Mộng, hai người sóng vai đứng trên xe ngựa, quan sát mấy thổ phi định đánh cướp bọn họ kia.

Tô Nhược Mộng thấy ai nấy đều đang nhìn bọn họ chăm chăm, không nhìn được cười mấy tiếng, hỏi: "Ai là thủ lĩnh của các người?"

"Ta" Nam tì trung niên cầm đầu dút khoát đứng dậy.

Nếu đã là đồng môn, chắc sẽ không so đo với bọn họ đâu nhỉ?

Tô Nhược Mộng hơi liếc hẩn một chút, hỏi: "Vừa nãy ta hỏi người, Giáo chủ Ma giáo đi ngang qua có thể miễn phí mua đường được không? Sao người không trả lời?"

"Ma giáo? Hả?" Đám người vây quanh xe ngựa nghe được lời Tô Nhược Mộng nói, bất giác run rẩy, nhìn bọn họ với vẻ hoảng sợ, có vài người nhất gan thậm chí còn ngã ngồi xuống đất.

Nam tì cầm đầu nỗ lực giữ cho rằng mình không đánh lộ tộ, nhìn Lôi Ngạo Thiên với vẻ sợ hãi, nói: "Vừa này..

neu... các người là người của Ma giáo, chúng ta là thợ phi, vậy... cũng coi là thân quen, vậy... vậy thì các người đi đi."

Chết mất thôi, thật là xui đến tận mạng mà, đợi mấy ngày mới thấy được một chiếc xe ngựa đi qua, kết quả lại là Ma giáo khiến cho người người nghe tin đã sợ mất mật.

Bọn họ chỉ muốn lấp đầy bụng thôi mà, sao lại khó đến vậy chứ?

Nghĩ đến chuyện ở nhà làm ruộng thì bị tiền thuế ép đến mức không thể thở nổi, sau đó lại gặp hạn hán, bọn họ tận mắt nhìn người thân, hàng xóm của mình lần lượt bị đói chết, lại không đợi được hạt gạo nào của triều đình đưa xuống. Vất vả lắm mới lưu lạc được tới đây, một đám nạn dân tụ lại với nhau, quyết định cướp núi xưng vương, lấy đánh cướp để sống qua ngày, nhưng vừa làm phi vụ đầu tiên đã gặp ngay Ma giáo giết người không chớp mắt.

Rốt cuộc kiếp trước họ đã làm chuyện gì sai trái mà kiếp này lại phải chịu khổ nạn đến vậy?

Nam tít trung niên cầm đầu vừa lấp bắp nói xong, len lén nhìn một thân khí lạnh của Lôi Ngạo Thiên, nhất thời tuyệt vọng, hạt chân mềm nhũn ngã ngời xuống đất, nước mắt nước mũi trào hết cả ra.

Những người khác thấy lão đại của bọn họ khóc, cũng dặt mông ngồi xuống, một đám nam nhân lồng lộn khóc vô cùng thê thảm.

Tô Nhược Mộng trợn mắt kinh ngạc nhìn đám thợ phi đang khóc đến không thở nổi trước mắt, ngay cả Lạc Bãna Vũ và Đoàn Mộc Lô hôn trong xe ngựa cũng hi

tiếng khóc của bọn họ dẫn dụ ra ngoài, ngay người nhìn bọn họ với vẻ kinh ngạc.

Chúng họ phấp phất càng luống cuống với bọn họ, quay sang nhìn Lôi Ngạo Thiên.

Bọn họ bị sao vậy trời? Không phải muốn đánh cướp sao? Sao phu nhân mới nói có một câu muốn thương lượng mà họ đã khóc đến như vậy rồi?

Phu nhân có sức ảnh hưởng mạnh đến vậy sao?

Tô Nhược Mộng rút tay ra khỏi tay Lôi Ngạo Thiên, lúng túng gãi đầu, nhìn đám nam nhân đang ra sức nhỏ lệ kia, cảm thấy như đang gặp ảo giác, vội trừng mắt nhìn, lại thấy bọn họ càng khóc càng to.

Nàng bị họ làm cho hồ đồ luôn rồi, không phải nàng chỉ mới thương lượng với bọn họ thôi sao? Nàng cũng đâu có ném bom cay vào người bọn họ, sao ai nấy đều khóc lóc thảm thiết thế này?

"Ai trong các người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra không?"

"..." Không một người nào lên tiếng, kẻ liết đáp án thì đang khóc lóc không ngừng, người không biết đáp án thì đang phát điên giống nàng.

"Này, ngừng khóc đi có được không? Nam nhân sao lại khóc lóc như vậy chứ?" Tô Nhược Mộng nhún mày, lớn tiếng hỏi.

"..." Vẫn không có ai để ý đến nàng như cũ, bọn họ đều tùm năm tùm ba khóc đến quên trời quên đất.

Bát hộ pháp tung người đứng trước mặt nam tử cầm đầu, xách hắn như xách con gà lôi đến chỗ xe ngựa của Lôi Ngạo Thiên, nhều mày hỏi: "Sao các người lại khóc?"

Nam tử cầm đầu bị động tác của hắn dọa đến quên cả khóc nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ ngo ngác nhìn bọn họ. Một lúc lâu sau, ngay khi Tô Nhược Mộng vừa định bỏ cuộc thì hắn lại đột nhiên khóc lớn, tiếng khóc thấu tận trời xanh.

Tô Nhược Mộng ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào hắn, rút khăn lụa từ trong tay áo ra đưa tới trước mặt hắn, nhẹ giọng nói: "Nếu người còn khóc nữa, ta sẽ giặt sạch bọn họ."

"Hả?" Nam tử trung niên lập tức dừng lại, ngược khuôn mặt đầm nước mắt nhìn Tô Nhược Mộng, không dám đưa tay nhận lấy khăn lụa của nàng.

Tô Nhược Mộng hài lòng cười, tiếp tục nói: "Nếu người nói cho chúng ta biết tại sao các người khóc, ta sẽ không giặt các người." Nhìn dáng vẻ và ý phục của những người này, nàng càng tin chắc bọn họ là dân chạy nạn.

"Hả?" Nam tử trung niên nhìn nàng, thấy được tia sáng ấm áp nơi đáy mắt nàng, dần ổn định lại tâm tình, kể rõ từ việc tại sao họ trở thành thổ phi đến chuyện làm thế nào họ lại xui xẻo gặp được các nàng ngay từ phi vụ đầu tiên.

Sau khi nghe thuật lại xong, hốc mắt của Tô Nhược

Mộng cũng bắt giác đồ lên, lập tức lên tiếng uy hiếp hắn.

"Các người dẫn đường đi, chúng ta muốn đi xem thử. Nếu không, không chỉ các người, mà toàn bộ già trẻ lớn bé trên núi đều sẽ bị giết sạch."

Nàng phát hiện, một chốc một lát những người này không cách nào nói rõ được, trực tiếp uy hiếp họ còn nhanh hơn.

Nam tử trung niên cầm đầu kinh ngạc nhìn Tô Nhược Mộng, nước mắt lại rơi xuống.

Sao hắn lại xui xẻo đến vậy? Đã không hoàn thành được phi vụ thì cũng thôi đi, lại còn liên lụy đến người trên núi.

Tô Nhược Mộng thấy hắn lại sắp khóc, vội vàng lạnh giọng: "Không được khóc, nếu không đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác." Aizz, mấy nam nhân này sao lại nhiều nước mắt đến vậy, động một chút là khóc, làm như nàng là quỷ dạ xoa không bằng.

Nếu không phải vì nàng nói gì bọn họ cũng không tin là nàng có ý tốt, quả thật nàng không muốn hù dọa hắn như vậy.

Theo lời hắn nói thì bọn họ đúng là một đám dân chạy nạn không chốn dung thân, ngày đầu tiên làm việc đã xui xẻo gặp phải giáo chủ Ma giáo. Nhưng mà, nàng cảm thấy đây là may mắn của bọn họ mới đúng, nếu họ đụng phải người của triều đình hay là người của những môn phái khác, chỉ sợ đám người đó sẽ giết cho đã tay trước rồi mới tính tiếp.

Nếu vậy thì bọn họ ngay cả cơ hội để khóc cũng không có.

Aizz, nàng tới nơi này mấy tháng, vẫn chưa từng hỏi thăm xem đây rốt cuộc là một triều đại như thế nào? Hoàng đế là một người ra sao? Kỷ cương triều đình như thế nào?

Nghe họ nói thì đây là một triều đại do hôn quân nắm giữ, không thì cũng đã không bỏ mặc sự sống chết của con dân, chỉ lo lấp đầy quốc khố, tăng cường thu thuế.

Chỉ một miếng ngọc của tên Thành vương kia đã đổi được 50 miếng vàng lá, nhiều đó đủ để bao nhiêu dân chạy nạn ăn no nhi? Xem ra, nàng phải tăng thêm tiền chuộc mới được, năm vạn lượng hoàng kim? Hừ, lần này phải đòi hẳn mười vạn lượng hoàng kim.

Ma giáo bọn họ không dùng đến, có thể đem đi cứu tế cho dân chạy nạn và dân chúng khốn khổ.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 54

Chương 52: Ở khách điểm gặp tập kích, đi trên đường gặp thổ phỉ (3)

Editor: SCR0811

Nam tử trung niên cầm đầu vội vàng thu nước mắt lại, lộ ra một nụ cười khổ, lên tiếng cầu xin Tô Nhược Mộng: "Vị nữ tiên tử này, xin người đại nhân đại lượng tha cho những người mạng khổ kia đi?"

Tô Nhược Mộng cố nén cười, dời mắt hờ hững nói: "Nếu chúng ta đi xem thấy đúng như lời người nói, chúng ta sẽ bỏ qua cho các người, bằng không thì...."

Nữ tiên tử? Hắn cũng thật biết đùa từ đó nha.

Lôi Ngạo Thiên thấy hắn có mắt nhìn như thế, gọi nương tử là tiên tử, lập tức hòa theo Tô Nhược Mộng nói: "Người đừng có nói huyền thuyên nữa, nhanh chóng làm theo lời Giáo chủ phu nhân đi, nếu không, người sẽ hối hận đấy. Chỉ cần những gì người nói là thật, Giáo chủ phu nhân nhất định sẽ giữ đúng lời hứa, người cũng không hỏi thăm thử xem, Ma giáo lúc nào thì xuống tay với dân chúng tay không tấc sắt?"

"À, được, được, được." Nam tử trung niên cầm đầu nghe lời hắn nói, ngẫm nghĩ một lát, hình như chưa từng nghe nói Ma giáo xuống tay với dân chúng thật, vội gật đầu liên tục.

Hắn nhảy xuống xe ngựa, đứng trước đám người, hô lên với bọn họ: "Các huynh đệ, vị nữ tiên tử này, à không, Giáo chủ phu nhân nói, chỉ cần để bọn họ đi xem tình hình trên núi, bọn họ sẽ không giết chúng ta."

"..." Cả đám người bỗng chốc yên lặng như tờ, người nhìn ta, ta nhìn người.

Cuối cùng, một thiếu niên dáng vẻ mi thanh mục tú đứng lên, vẻ khiếp sợ trong mắt đã lui dần, nhìn Tô Nhược Mộng hỏi: "Xin hỏi phu nhân nói thật chứ?"

"Đúng thế!" Tô Nhược Mộng nhìn thiếu niên trước mắt với vẻ tán thưởng, hắn giống như một viên sỏi được chôn trong cát, tỏa sáng giữa đám người.

Không ngờ trong đám bọn họ lại có thiếu niên xuất sắc như vậy? Chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy thiếu niên trước mắt này, nhất định sẽ có tương lai huy hoàng.

Thiếu niên nhìn chằm chằm Tô Nhược Mộng, thấy được sự chân thành trong mắt nàng, khẽ vuốt cằm, chuyển mắt nhìn sang chúng hộ pháp, không yên tâm hỏi: "Bọn họ thì sao? Bọn họ sẽ nghe lời phu nhân sao?"

"Đúng, ta chắc chắn, vô cùng chắc chắn. Nếu bọn họ dám không nghe, Giáo chủ của bọn họ nhất định sẽ biến bọn họ thành bao cát." Tô Nhược Mộng giơ tay phải lên, nghiêm túc cam kết.

"Hả? Phu nhân, người có cần phải lấy chúng ta ra để chứng minh thành ý của người như vậy không?" Nhị hộ pháp lên tiếng trước nhất, vội vàng giành lại công bằng cho mình.

Đại hộ pháp cẩn thận liếc nhìn vẻ nguy hiểm trong mắt Lôi Ngạo Thiên, đưa tay vỗ đầu Nhị hộ pháp, nói: "Lão Nhị, người lại lên cơn à? Nếu chúng ta có thể chứng minh được thành ý của phu nhân, đó là một chuyện rất có giá trị." Nói xong, hắn còn nháy mắt mấy cái với Nhị hộ pháp.

Nhị hộ pháp phẫn nộ sờ đầu, nhìn Đại hộ pháp với vẻ đầy quan tâm, hỏi: "Lão Đại, mắt của người lại sao thế? Cũng rút gân sao?"

Nghe vậy, Đại hộ pháp thật muốn ngắt luôn cho rồi, chẳng lẽ tên này bị hoa mắt thật rồi hay sao, ngay cả nụ cười đại biểu cho bảo táp sắp tới

cho Giáo chủ mà cũng không nhìn thấy?

"Câm miệng!" Chúng hộ pháp đồng loạt quát hấn một tiếng.

Cả đám trợn mắt trừng hấn rồi vội nghiêng đầu nhìn sang Lôi Ngạo Thiên, mỉm cười nói: "Giáo chủ, đầu óc lão Nhị bị rút gân, ngài đừng nghe hấn nói hươu nói vượn. Có thể hiến chút sức lực nhỏ bé để chứng minh thành ý của phu nhân chính là may mắn của chúng thuộc hạ."

"Ừ." Lôi Ngạo Thiên hài lòng gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn con đường lên núi, cười hỏi: "Các người có bằng lòng hiến chút sức lực nhỏ bé của các người để giúp phu nhân không?"

Cả đám hộ pháp đều đổ mồ hôi hột, trong lòng không ngừng mắng chửi Nhị hộ pháp, nhưng trên mặt lại cười đến vô cùng rạng rỡ, đồng thanh lên tiếng: "Thuộc hạ bằng lòng!"

Trong lòng ăn ý bồi thêm một câu, có thể nói không muốn sao?

Không muốn bằng lòng cũng không được, bởi vì ngài không cho phép.

"Rất tốt, vậy các người trừ Đại hộ pháp ra, hai người một tổ đan ba cái ghế ngồi, mang ta, phu nhân và tiền bối lên núi." Lôi Ngạo Thiên nhìn lướt qua vẻ mặt muốn khóc của bọn họ, lại nói: "Nhớ phải đan cho chắc một chút, thoải mái một chút."

"Dạ!" Chúng hộ pháp liếc nhau một cái, nhắm mắt lên tiếng.

Xoay người, cả bọn đều oán hận trừng mắt với Nhị hộ pháp, lại nhìn sang Đại hộ pháp với vẻ hâm mộ.

Đại hộ pháp mỉm cười gật đầu với bọn họ, trong lòng thầm đắc ý, may mà mình phản ứng nhanh, nếu không thì cũng thành một thành viên trong đám khổ sai rồi.

"Đại hộ pháp?" Lôi Ngạo Thiên miễn cưỡng gọi Đại hộ pháp đang vui đến mở cờ trong bụng.

Đại hộ pháp lạnh toát cả sống lưng, vội vàng cười lên tiếng: "Giáo chủ có gì căn dặn?"

"Người dẫn lão Cửu và bọn họ lên núi trước, chuẩn bị sẵn thức ăn, chờ chúng ta lên rồi ăn cơm." Lôi Ngạo Thiên đưa tay chỉ vào một người trong đám, lại nói: "Người, ở lại dẫn đường, những người khác đi theo Đại hộ pháp và Cửu hộ pháp của ta lên núi đi."

Đại hộ pháp lão đảo cả người, trừng mắt liếc Nhị hộ pháp đang cười đến run rẩy ở phía xa, buồn bực lên tiếng: "Vâng!"

Số hấn thật khổ mà, cho là không cần phải tiếp tục làm quản gia, ai ngờ lại giáng thẳng từ quản gia xuống thành phu khuân vác.

Aizz...

Đại hộ pháp xụ mặt đi về phía Lạc Băng Vũ đang thù người, phất phất tay, nói: "Cửu hộ pháp, chúng ta đi theo bọn họ lên núi trước thôi."

tay, nhìn của người, chẳng từ đi theo bọn họ lên núi trước thềm.

"Vâng, đại ca." Lạc Băng Vũ liếc nhìn Tô Nhược Mộng một cái, rồi đi theo sau lưng Đại hộ pháp.

Đám thổ phỉ đều nhìn về phía lão đại của bọn họ, chờ đợi chỉ thị.

Nam tử trung niên cầm đầu khẽ thở dài một hơi, phất tay với mọi người, lớn tiếng hô: "Các người lên núi trước đi, Tiểu Thẩm, cậu ở lại dẫn đường cho bọn họ."

"Được ạ, Diệp đại thúc." Tiểu Thẩm hắng giọng trả lời, bình tĩnh ngồi xuống bên gốc đại thụ, chờ mấy hộ pháp đan ghế.

Tô Nhược Mộng liếc mắt nhìn đoàn người đã đi xa, khẽ cười nhảy xuống xe ngựa, đi tới ngồi bên cạnh Tiểu Thẩm, thuận tay nhặt một nhánh cây lên, vạch mấy đường xuống đất, một lát sau, nàng nói như tự hỏi: "Người họ Thẩm?"

"Ừ."

"Người nhà của người đâu?"

"Chết."

"Người mấy tuổi?"

"16."

"Ta 17."

"Ừ."

"Không phải 'ừ', ta 17, người 16, người nên gọi ta là tỷ tỷ." Tô Nhược Mộng ngừng lại, cười nhìn Tiểu Thẩm có vẻ như không thích nói chuyện kia.

Tiểu Thẩm hơi sững sốt một chút, nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ: "Nhà ta không có thân thích."

"Tiểu Thẩm, người có bằng hữu không?" Tô Nhược Mộng chuyển đề tài, tiếp tục khai thác thông tin của hắn.

Lôi Ngạo Thiên khẽ chau mày, nhìn bọn họ tán gẫu với nhau ở phía trước, lại không muốn nghe bậy về Tô Nhược Mộng, đành buồn chán chỉ huy mấy hộ pháp đan ghế, chỉ có ánh mắt là thỉnh thoảng liếc nhìn về phía hai người dưới đại thụ.

Tiểu tử, tốt nhất là người đừng ôm chút ý tưởng nào với nữ nhân của ta, không thì, ta sẽ cho người sống không bằng chết.

Sau khi dây dưa hỏi thăm một phen, Tô Nhược Mộng biết được đại khái thân thế của thiếu niên tên Tiểu Thẩm này. Hắn là thiếu gia của một tiêu cục, trong một lần tiêu cục nhà bọn họ vận chuyển quan ngân giúp triều đình thì gặp phải bọn cướp, phụ thân và huynh trưởng gặp nạn bỏ mình.

Trong nhà gặp biến đổi lớn đã là bất hạnh, vậy mà triều đình còn gán tất cả tội trạng lên đầu họ, không chỉ tịch biên tài sản, còn xử trảm cả nhà. Hẳn được người nhà liệu chết bảo vệ mới may mắn sống được, là huyết mạch duy nhất còn sót lại của Thẩm gia.

"Người hận triều đình này lắm sao?" Tô Nhược Mộng khóc thút thích, cảm thấy thương tiếc thay cho số phận của hắn.

Triều đình như thế thật sự có thể mang lại ấm no cho dân chúng được sao?

Tiểu Thẩm cắn răng nghiến lợi nói: "Hận."

"Vậy người định theo chân bọn họ làm thổ phỉ cả đời sao?"

"Bọn họ không phải là thổ phỉ, bọn họ chỉ là những dân chúng đáng thương. Một thời gian nữa ta sẽ rời đi, ta muốn đi học nghệ, ta muốn báo thù cho người nhà của ta." Tiểu Thẩm kiên định lên tiếng, hai mắt như đuốc, đưa mắt nhìn về nơi xa, không biết đang nghĩ cái gì?

Tô Nhược Mộng thở dài một cái, nói: "Không có một ai, không có một danh môn chính phái nào chịu nhận khâm phạm triều đình."

"Sao người biết?" Tiểu Thẩm kinh ngạc nhìn nàng, từ sau khi hắn thoát được khỏi lưới đao kia, đã đi tìm không ít thân thích và cả một vài môn phái lúc trước thường xuyên lui tới, nhưng bọn họ chỉ cần nghe đến tên hắn là trốn mất, không có một ai chịu thu nhận hắn.

"Đoán."

"Đoán?"

"Ừ, từ xưa đến nay chỉ có dật hoa trên gấm, chứ mấy ai có thể đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi? Bọn họ luôn miệng nói mình là danh môn chính phái, đương nhiên sẽ không làm chuyện chống đối lại triều đình. Trên thực tế, những cái này đều là lấy cớ, chẳng qua là họ không muốn tự rước lấy phiền toái mà thôi."

Tô Nhược Mộng khẽ thở dài một hơi, nói theo thực tế.

Đây là định luật từ xưa đến nay, hay đúng hơn là bản tính của con người.

Dật hoa trên gấm thì nhiều, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lại ít. Tổng kết lại một câu, bản tính con người đều ích kỷ.

"Người 17 tuổi thật sao?" Tiểu Thẩm nhìn nàng với vẻ mờ mịt, lời của nàng không giống lời một cô nương 17 tuổi có thể nói.

"Thật." Tô Nhược Mộng học theo hắn, tích chữ như vàng.

Tiểu Thẩm nhìn theo mấy hộ pháp dựa vào khinh công không ngừng bay nhảy chung quanh, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào Tô Nhược Mộng, hỏi: "Người trên giang hồ đều nói Lôi Ngạo Thiên không gần nữ sắc, chứ chưa từng nghe nói hắn có nhu nhân. Người..."

chưa từng nghe nơi nào có phu nhân. Người...

Tô Nhược Mộng đưa tay chỉ vào Lôi Ngạo Thiên, giải thích cho hắn: "Hắn chính là Lôi Ngạo Thiên, không thể giả được."

"Ta muốn vào Ma giáo, phu nhân có thể thu nhận ta không?"

Tô Nhược Mộng nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, lại liếc mắt nhìn Lôi Ngạo Thiên, thấy hắn cũng đang nhìn mình thì nở nụ cười ấm áp, vẫy tay với hắn.

Lôi Ngạo Thiên tung người bay qua, cung chiêu nhìn Tô Nhược Mộng: "Nương tử nhớ vì phu rồi hả?"

"Nghiêm túc chút đi."

"Ta rất nghiêm túc mà, ta đang nghiêm túc hỏi nương tử." Lôi Ngạo Thiên liếc mắt thị uy với Tiểu Thẩm, rất tự nhiên mà đưa tay choàng lấy eo Tô Nhược Mộng.

Tô Nhược Mộng cười khẽ một tiếng, rút khăn lụa ra lau mồ hôi trên trán cho hắn, đưa tay chỉ Tiểu Thẩm, nói: "Giáo chủ đại nhân, chàng có chịu thu nhận khâm phạm triều điều mà ngay cả danh môn chính phái cũng không muốn nhận không?"

"Không muốn!" Lôi Ngạo Thiên trực tiếp từ chối, tên tiểu tử này đáng dấp thì trắng trẻo, tuổi lại xấp xỉ Tô Nhược Mộng, còn lâu hắn mới chịu để một mầm móng nguy hiểm như thế bên người.

Tô Nhược Mộng hơi kinh ngạc nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: "Chàng không suy tính chút nào sao?"

"Không suy tính, trừ khi nàng có phần thưởng, lý do của hắn thuyết phục được ta." Lôi Ngạo Thiên mỉm cười nhìn nàng, đòi thù lao.

Tiểu Thẩm quỳ một chân xuống, ôm quyền cầu xin Lôi Ngạo Thiên: "Xin giáo chủ hãy thu nhận ta, cha ta cả đời quang minh lỗi lạc, là người chính trực, nhưng cuối cùng lại bị người ta dùng kế hãm hại, cả nhà hơn trăm miệng ăn cuối cùng đều chết dưới đại đao. Tiểu Thẩm không phục, thề phải báo thù cho người nhà, xin Giáo chủ hãy thu nhận ta."

"Ma giáo chúng ta không phải nơi chỉ đường cho người khác báo thù." Lôi Ngạo Thiên nhún mày, quan sát hắn.

Tuổi còn nhỏ mà đã một lòng muốn báo thù như vậy, thật uổng công người nhà hy sinh cho hắn. Sống trên đời không thể cứ ôm cừu hận cả đời được, có lúc, buông bỏ quá khứ, cũng là một cách đối tốt với chính mình.

"Người họ Thẩm? Nghe nói cha ngươi cũng là người có danh vọng trên giang hồ, hắn tên gì?"

Tiểu Thẩm không biết có phải đang nhớ đến cha hắn hay không mà ánh mắt trở nên nhu hòa, chứa đựng sự sùng bái, nhẹ giọng lên tiếng: "Cha ta tên Thẩm Lỗi."

"Thẩm Lỗi? Tổng tiêu đầu của tiêu cục Tĩnh Viễn?" Lôi Ngạo Thiên lấy làm kinh hãi, trong mắt lóe lên tia sáng vui mừng.

Tiểu Thẩm ngẩng đầu nhìn Lôi Ngạo Thiên, hỏi: "Giáo chủ biết gia phụ?"

"Không biết." Lôi Ngạo Thiên xoay người rời đi, vừa đi vừa bỏ lại một câu: "Ta nhận người."

Tô Nhược Mộng và Tiểu Thẩm đứng im tại chỗ, hai mặt nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía Lôi Ngạo Thiên, không biết hẳn bị cái gì? Lúc thì từ chối, lúc thì hỏi lung tung, hỏi xong lại nói không biết, rồi tự nhiên lại đồng ý thu nhận người ta.

Tô Nhược Mộng vỗ nhẹ vai Tiểu Thẩm, nói vẻ nghiêm nghị: "Tiểu Thẩm, người không thể cứ sống trong thù hận như vậy được, đây không phải là thứ mà người nhà người họ vọng được thấy. Người nên học theo họ đi, bọn họ có những quá khứ khác nhau, trải qua những chuyện khác nhau, nhưng cuối cùng họ lại dùng cùng một thái độ để đón nhận."

Tiểu Thẩm nhìn theo hướng chỉ tay của nàng, nhìn mấy hộ pháp lúc thì nói đùa, lúc lại cười giỡn, thành tâm hỏi: "Thái độ gì?"

"Hai thì sống tốt hơn, haha..." Tô Nhược Mộng nhớ tới mấy hành động không giống ai của chúng hộ pháp, không nhịn được bật cười.

Nàng vẫn luôn hâm mộ thái độ sống của bọn họ, có lúc, sống theo chủ nghĩa hạng hai đó cũng rất vui vẻ, không chỉ giúp mình thả lỏng, còn mang lại niềm vui cho mọi người.

Hiện giờ nàng cũng bắt đầu hơi hiểu Lôi Ngạo Thiên rồi, chuyện xưa của hắn nhất định còn đau buồn hơn của Tiểu Thẩm, nhưng, hắn lại lựa chọn cách sống như thế. Không thể không nói, xét về cách đối mặt với cuộc sống, hắn là một đại trí giả.

Những hộ pháp kia đều không phải người đơn giản, nhưng bọn họ lại nguyện chết vì hắn, vậy thì nhất định hắn phải có cách gì đó để khiến người khác cam lòng khuất phục.

Nàng vẫn luôn cảm thấy, hắn là một món bảo tàng khổng lồ, chờ nàng khai quật, chờ nàng tìm ra.

Tiểu Thẩm nghĩ mãi vẫn không thông, nhìn nàng, tò mò hỏi: "Hai là cái gì?"

"Hà? Khụ..." Tô Nhược Mộng bị ghen với vấn đề của hắn, ho khan mấy cái, nói: "Cái này thì người hỏi lầm người rồi, sau này có cơ hội người nên hỏi nguồn gốc phát sinh 'chủ nghĩa hạng hai' này đi."

Nói xong, trong đầu nàng không khỏi hiện lên hình ảnh Tiểu Thẩm nghiêm trang hỏi Lôi Ngạo Thiên thế nào là 'chủ nghĩa hạng hai', chỉ mới ảo tưởng thôi mà nàng đã không nhịn cười nổi rồi.

"Hahaha..."

Lôi Ngạo Thiên quay đầu, cau mày nhìn Tô Nhược

Mộng, không hiểu sao nàng lại cười đến run rẩy cả người như thế? Chẳng lẽ hẳn đồng ý nhận cái tên Tiểu Bạch này, nàng liền vui vẻ đến thế. Trong lòng hơi không vui, hẳn đưa tay vẫy Tiểu Thắm lại: "Tiểu Bạch, người tới giúp một tay đi."

Tiểu Thắm hoảng mang nhìn Tô Nhược Mộng, nhẹ giọng hỏi: "Phụ nhân, Giáo chủ đang gọi ta sao?"

"Gọi người đó, còn không mau tới đây." Lôi Ngạo Thiên không vui lên tiếng lần nữa, vừa nói vừa đi về phía bọn họ. Hẳn quyết định, để cho cái tên Tiểu Bạch này đi hỗ trợ, còn hẳn sẽ sang chỗ gốc cây nói chuyện phiếm với nương tử.

Tiểu Thắm chạy qua, đứng trước mặt Lôi Ngạo Thiên, giải thích: "Giáo chủ, tên của ta là Thắm Thanh, ngài gọi ta là Tiểu Thắm được rồi, ta không phải Tiểu Bạch."

Lôi Ngạo Thiên tức giận liếc hẳn một cái, đưa tay chỉ chúng họ pháp sau lưng, nói: "Bọn họ cũng có tên, nhưng ở Ma giáo bọn họ cũng chỉ gọi là Đại, Nhị, Tam, Tứ Ngũ, Lục, Thất, Bát, Cửu. Cho nên, sau này người tên là Tiểu Bạch, trong Ma giáo không có Tiểu Thắm, chỉ có Tiểu Bạch, hiểu chưa?"

Tiểu Thắm hơi sững sốt, sau đó thì gật đầu chấp thuận, đi lướt qua hẳn đến chỗ chúng họ pháp.

Tô Nhược Mộng lắt đốc dĩ lắc đầu, xoay người đi về phía xe ngựa của Đoàn Mộc Lệ.

"Nương tử, nàng đi đâu đấy?" Lôi Ngạo Thiên chạy tới

tiếng nói, nàng đi vào trong: Lôi Ngạo Thiên chạy vào, ngăn cản đường đi của nàng. Hắn vừa tới tìm nàng, sao nàng đã vội tránh đi rồi?

Nàng nhìn lướt qua hắn, lại liếc mắt nhìn Tiểu Thâm đang đi về phía chúng hộ vệ, không nhìn được lên tiếng bất bình thay người nhà, nói: "Sao chàng lại gọi người ta là Tiểu Bạch? Còn nữa, mấy hộ pháp kia tên gì? Chàng cũng hay thật, trực tiếp dùng số để gọi người ta. Không ngờ chàng lại đối xử với thê tộc hạ như vậy!"

"Phàm người nào bước vào Ma giáo, đều phải thay tên đổi họ."

"Vậy ta không vào Ma giáo nữa."

"Không được! Nàng đã nói phu xướng phụ tùy mà."

"Ta không muốn chàng đổi cho ta mấy cái tên khó nghe kiểu đó."

"Nàng là Giáo chủ phu nhân, không cần đổi tên."

"Thật sao?"

"Thật."

"Chàng biết cha của Tiểu Thâm?" Tô Nhược Mộng đột nhiên chuyển đề tài, ngược mắt hỏi hắn.

Nàng cảm thấy Lôi Ngạo Thiên đồng ý thu nhận Tiểu Thâm là vì hắn nghe được tên cha Tiểu Thâm, nếu không, rất có khả năng hắn sẽ không chịu thu nhận cậu ta. Nàng đã nhìn thấu nét vui mừng lóe lên trong mắt hắn

lúc nghe thấy cái tên Thâm Lỗi kia.

Mặt Lôi Ngạo Thiên lỏng trộm xuống, thu hết vẻ vui đùa ban nãy lại, lộ ra sắc tối nhàn nhạt.

Quả nhiên là có vấn đề.

Tô Nhược Mộng lẳng lẳng nhìn hắn, có chút hồi hận khi hỏi tới vấn đề khiến hắn không vui, lại có chút mong đợi câu trả lời của hắn. Bởi vì, chỉ khi nghe được đáp án, nàng mới hiểu hắn thêm được một chút, chỉ khi hiểu rõ được hắn, nàng mới có thể cùng chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với hắn.

Lôi Ngạo Thiên kéo tay nàng, chậm chậm đi về phía rừng cây.

Hai người sóng vai nhau, không ai nói gì, đi thẳng đến bên dòng suối nhỏ, Lôi Ngạo Thiên mới ôm nàng ngồi xuống tảng đá bên bờ suối, tựa đầu vào vai nàng, nói giọng trầm thấp: "Hằng năm ta đều dâng hương cho một bài vị tên Thâm Trung Quân, cha ta nói cho ta biết, Thâm Trung Quân là ân nhân của ta, ân nhân còn có một đệ đệ tên Thâm Lỗi."

Tô Nhược Mộng đưa tay vỗ vai hắn, tỏ ý an ủi.

Nghe được những lời này, trong lòng nàng lại thấy buồn, không thể phủ nhận, quá khứ của hắn nhất định không phải một câu chuyện vui.

Điều này thì nàng có thể khẳng định.

"Hắn chỉ một lòng muốn bảo thù, cho nên, ta không muốn thu nhận hắn."

Tô Nhược Mộng biết lời hắn định nói còn chưa hết nên cũng không vội cắt ngang, chỉ im lặng lắng nghe.

"Nếu một người chỉ biết sống vì thù hận thì sẽ rất mệt mỏi." Lôi Ngạo Thiên nói rất hàm xúc, đưa tay đan chặt lấy tay Tô Nhược Mộng, như muốn tiếp thêm sức mạnh từ người nàng.

Một lúc lâu sau, hắn mới đột ngột lên tiếng, hỏi: "Nương tử, nàng định lên núi làm gì? Cứu tế cho họ?"

Tô Nhược Mộng lấy một lọn tóc của hắn, dùng một sợi dây đỏ buộc chung tóc của hắn và mình lại, thắt thêm một cái nơ bướm, ngắm nghía một chốc, lại cười nhìn hắn, hỏi: "Thấy đẹp không?"

"Đẹp! Đây là kiểu đẹp nhất mà ta từng thấy đó. Nương tử, ý của nàng là muốn kết tóc cùng ta sao?" Sự thâm trầm trên mặt của Lôi Ngạo Thiên nhanh chóng được thay thế bằng vẻ cợt nhả, hắn nhìn Tô Nhược Mộng, vui vẻ hỏi.

Tô Nhược Mộng nghiêm túc nhìn hắn, gật đầu nói:

"Muốn. Nhưng ta càng muốn đi sâu vào thế giới nội tâm của chàng, càng muốn cùng chàng chia sẻ mọi vui buồn trong cuộc sống. Cái ta muốn không chỉ là kết tóc, mà còn kết tâm, hai trái tim gắn kết vào nhau. Chàng có làm được không?"

Lôi Ngạo Thiên lặng lặng nhìn nàng, sóng mắt lưu

chuyên, sâu trong đáy mắt là dịu dàng vô tận.

Nàng nói, muốn kết tóc, kết tâm với hấn, muốn gắn kết trái tim của hấn và nàng lại với nhau.

Nàng nói, nàng phải đi vào thế giới nội tâm của hấn.

Nàng nói, nàng muốn cùng hấn chia sẻ mọi vui buồn trong cuộc sống.

Sao nàng luôn có thể dễ dàng khiến hấn ấm lòng, làm hấn cảm động? Nhưng mà, thế giới nội tâm của hấn ngay chính hấn còn không rõ, trên người hấn còn rất nhiều chuyện hấn không biết, cũng không muốn biết.

Hấn không muốn biết quá nhiều, hấn không muốn gánh trên vai quá nhiều áp lực, hấn chỉ muốn sống một cuộc sống có thể làm những điều mình thích, chỉ muốn nắm tay nàng đi tới bạc đầu.

Cho nên, hấn sợ phải biết quá nhiều, hấn sợ sau khi biết rồi, mình sẽ không thể sống cuộc sống theo ý mình muốn được nữa.

"Nương tử, nàng muốn biết quá khứ của ta sao?" Lôi Ngạo Thiên không đáp mà hỏi ngược lại, trong lòng nôn nóng muốn biết câu trả lời của nàng.

Nói hấn hèn yếu cũng được.

Nhưng hấn không muốn đối diện với những sự thật đó, hấn sợ, bản thân mình không cách nào chịu đựng nổi những sự thật đó.

Tô Nhược Mộng nhìn hắn chăm chăm, lắc đầu một cái, khẳng định: "Quá khứ không quan trọng, ta cũng không cách nào quay ngược thời gian để chia sẻ với chàng vào lúc ấy được. Thứ duy nhất ta có thể nắm giữ được là hiện tại, điều duy nhất ta có thể thay đổi là tương lai, Cho nên, chàng có bằng lòng cùng ta chia sẻ hiện tại và tương lai không?"

"Được, ta hứa." Lôi Ngạo Thiên mỉm cười, kề sát vào đầu nàng. Tiếng cười vui vẻ của hắn xuyên qua rừng cây truyền tới cửa chùa, chứng hộ pháp và Doan Mộc Lệ, khiến họ cũng cười toét miệng theo, trong lòng vui thay cho hắn.

Đây là lần đầu tiên họ nghe được tiếng cười chân thành như thế từ Giáo chủ.

Nụ cười này có ma lực có thể cảm hóa được bất cứ một người nào thật sự quan tâm hắn.

Phu nhân quả thật là tri âm tri kỷ của Giáo chủ, kể từ khi có phu nhân, vì Giáo chủ đầu muối không vào kia đã bắt đầu có thất tình lục dục, bắt đầu sống cuộc sống như người bình thường, chứ không phải như lúc trước, mặc dù cũng cười, nhưng tiếng cười đó lại không đi được vào lòng người, lại càng không có sức cuốn hút.

Chúng hộ pháp nhìn nhau cười một tiếng, mang theo tâm trạng vui vẻ vừa làm việc vừa huýt sáo, trên mặt cũng không còn vẻ buồn rầu khổ não như trước nữa.

Thâm Thanh lặng lẽ quan sát mấy hộ pháp kỳ quái này, đi tới hôn người Nhi hô nhón tóc mà hỏi: "Giáo chủ dùng

ai với tên người. Tên họ pháp, từ này nói. Giáo chỉ dùng chữ số để gọi các người, các người không cảm thấy... cảm thấy khó sợ sao?"

Tên của một người là do cha mẹ đặt cho, nhưng lại bị ép buộc thay đổi, thậm chí ngay cả họ cũng không còn, hẳn thấy rất khó chịu.

Nghe vậy, Nhị hộ pháp nhìn hấn đầy ngạc nhiên, cười vẻ không mấy để tâm, nói: "Tên họ thôi mà, có gì mà phải khó sợ? Cái gọi là tên họ này cũng như dấu chấm trong một câu nói, nếu người không nói gì, thì cần chi phải chấm câu?"

Trước kia hấn cũng từng bị nổi hận dần vặt, nhưng kể từ khi gia nhập Ma giáo, bị Giáo chỉ ảnh hưởng, hấn mới phát hiện nếu người cứ cố theo chuyện cũ đi về phía trước, thì người chỉ có thể sống mãi trong chuyện cũ, không cách nào biết được một cuộc sống không có chuyện cũ là như thế nào.

Đối với Bát đại hộ pháp bọn họ mà nói, những con số thay thế này có ý nghĩa hơn cái tên họ kia nhiều, những con số đơn giản này sẽ nhắc nhở họ về một cuộc sống đơn giản, một không đơn giản, hai mới là cuộc sống đơn giản nhất, thuần túy nhất.

Còn trong mắt họ, 'một' đại biểu cho sự chấp nhất, 'hai' mới đại biểu cho sự đơn giản.

Buông bỏ chấp niệm, người mới nhận ra được những điều tốt đẹp trong cuộc sống.

Có lẽ trong mắt người ngoài, bọn họ rất quái lạ, khiến cho

người ta nghe danh đã sợ mất mật, đều là giáo đồ Ma giáo không việc ác nào không làm. Nhưng mà, bọn họ chính là bọn họ, bọn họ không cần phải rêu rao làm nhân sĩ chính phái trong mắt người khác, bọn họ chỉ làm chính mình.

Sau khi Thẩm Thanh nghe Nhị hộ pháp nói xong bỗng ngây người, một lúc lâu sau vẫn chưa hồi thần.

"Tiểu tìc người nhanh lên đi, đừng hòng lười biếng." Nhị hộ pháp thấy Thẩm Thanh ngây người một lúc lâu, vội vàng tiến lên gõ đầu hắn.

"Ta tên là Tiểu Bạch." Thẩm Thanh nhìn Nhị hộ pháp, mỉm cười giới thiệu tên mình, tiếp đó, hắn còn bồi thêm một câu: "Đây là tên Giáo chủ đặt cho ta."

Nhị hộ pháp nhìn hắn, cười nói: "Tiểu Bạch, nhanh tay lên, người còn chưa chấp nữa Giáo chủ sẽ cho người đi làm bao cát thôi đó." Hắn khom lưng, vừa dọn dẹp mấy nhánh cây trên đất, vừa lẩm bẩm: "Giáo chủ thật có nhân tính mà, lấy được cái tên hết như ý nghĩa."

Thẩm Thanh đứng sau lưng hắn, nghe hắn nói thế thì đen mặt.

Cái gì gọi là tên như ý nghĩa? Hắn chỉ có màu da hơi trắng một chút thôi, sao bọn họ lại gọi hắn là Tiểu Bạch kiếm chứ?

Vừa nãy còn nói chuyện rất có đạo lý, nhìn như người thâm tàng bất lộ, giờ xem ra, nhất định là hắn đã nghĩ quá nhiều rồi. Thẩm Thanh đánh mạnh vào đầu, âm thầm quyết định, không được nghĩ nữa, phải làm việc, làm việc.

Đám người bận rộn một hồi, cuối cùng cũng đan xong ba cái ghế đơn giản, cả đám đưa mắt nhìn sang Nhị hộ pháp, đứng ngay ngắn chờ đợi Giáo chủ kiểm duyệt.

Nhị hộ pháp đứng bất động tại chỗ, nhìn đám huynh đệ giật dây hắn đi tìm chết kia, nhún vai một cái, lừ lừ nói: "Ta không đi, ta làm một muồn chết rồi. Các người tìm người khác đi đi."

Chúng hộ pháp không ngờ lần này Nhị hộ pháp lại sáng suốt như thế, mọi người đều người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng ánh mắt đồng loạt rơi trên người thành viên mới Thẩm Thanh, ưỡn ẹo nói: "Tiểu huynh đệ, người đi gọi Giáo chủ và phu nhân đi. Nói là ghế đã làm xong rồi, chúng ta chờ họ trở lại để cùng nhau lên núi."

Thẩm Thanh bất giác đưa mắt nhìn về phía Nhị hộ pháp, muốn thăm dò ý tứ của hắn. Dù sao thì ánh mắt của mấy hộ pháp này cũng quá mức nhiệt tình, khiến hắn có cảm giác vô cùng lắt léo.

Nhị hộ pháp cười trấn an hắn, lại quay sang những hộ pháp khác, giới thiệu: "Hắn tên là Tiểu Bạch, cái tên Tiểu Bạch này là do Giáo chủ đặt cho hắn. Cái tên này của hắn..."

Thẩm Thanh thấy hắn lại muốn nhai đi nhai lại cái luận điệu cũ rích đó, vội vàng đổi chủ đề, nói: "Các vị đại ca, tiểu đệ sẽ đi mời Giáo chủ và phu nhân." Nói xong, hắn nhanh chân bỏ chạy về hướng rừng cây.

"A..."

"Các người là ai?" Lôi Ngạo Thiên ôm Tô Nhược Mộng, trầm mặt nhìn hai người áo đen đang kèm hai bên Thẩm Thanh, lạnh giọng hỏi.

Thẩm Thanh đỏ mặt hồi hộp liếc mắt nhìn hai cây kiếm đang gác trên cổ mình, lại nhìn sang Lôi Ngạo Thiên và Tô Nhược Mộng, nói: "Giáo chủ, phu nhân, hai người đừng quan tâm tới ta, hãy mau chạy đi. Đừng để bọn họ uy hiếp, dù sao thì mạng của ta cũng không đáng giá, vốn cũng nên chôn dưới đất từ lâu rồi."

Nghe vậy, Lôi Ngạo Thiên cười nhạt, nói: "Các người có nghe hay không? Muốn uy hiếp ta, lúc đầu các người cũng nên dò la xem người Lôi Ngạo Thiên ta để ý là ai. Nếu không, các người không chỉ tốn công vô ý, còn có thể liên lụy đến tính mạng của mình."

Hai người này thật ngốc hết chỗ nói mà, cho là tùy tiện bắt một tên hèn vừa quen biết là có thể khiến hèn buông tay chịu trời sao? Thật quá ngây thơ mà, không người nào có thể lên mặt với hèn, người có thể lên mặt, hoặc là hèn ngầm cho phép, hoặc là sẽ lập tức không biết mình sẽ chết như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Ruộng*, được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 55: Hạnh phúc

Chờ An Nhược Hảo trong tháng xong, lại bảo dưỡng thân thể, đã là tháng mười. Nàng nhìn nhi tử và nữ nhi khéo léo động lòng người trong tã lót, nét mặt tươi cười như hoa. Mặc dù lúc ra đời gần như khiến nàng muốn cắn lưỡi tự vẫn giải thoát, nhưng bây giờ càng nhìn càng thích.

"Nhan Nhan, đáng đáp nữ nhi thật giống nàng."

“Xinh đẹp chứ?” An Nhượng Hào buồn cười.

“Xinh đẹp!”

“Tiểu thư, cô gia, nghe bên Tề phủ truyền tới, nói Tề phu nhân sắp sinh, mời hai người chạy nhanh qua.” Chung Cẩn Ngôn đi vào cửa báo.

“Được.” Lăng Canh Tân giao hài tử cho hai bà vú, Lăng Tri Ân hôm nay nhàn rỗi cũng ở đây chơi đùa.

“Cuối cùng lão tiểu tử kia cũng có hài tử, các người đi trước đi, ta chơi đùa một lát mới sang.” Lăng Tri Ân phất tay với bọn họ, “Các người yên tâm, hài tử có nhiều người trông như vậy.”

“Dạ.” Hai người yên tâm thoải mái đến Tề phủ.

“Tề Phi Dương người là tên khốn kiếp, sinh con đau thế này!”

Hai người vừa vào phủ đã nghe thấy tiếng kêu rên của Bạch Tịnh Thiên trong phòng, liếc mắt nhìn nhau: Trung khí đầy đủ như vậy, có thể nói tốt hơn An Nhượng Hào hôm đó nhiều.

Tề đại thúc ở ngoài cửa vẻ mặt đau khổ, uất ức nói: “Ta khốn kiếp, ta là tên khốn kiếp, nhưng Thiên Thiên nàng tiết kiệm sức lực sinh hài tử trước.”

“Tiết kiệm hơi sức gì, hài tử này trước vẫn giày vò ta, bây giờ cũng không khiến ta tốt hơn!” Bạch Tịnh Thiên hắng giọng vừa kêu đau vừa dạy dỗ Tề đại thúc.

“Được, chờ sinh hài tử xong, ta sẽ giúp nàng dạy dỗ nó!” Tề đại thúc chỉ thể nói theo lời nàng.

“Đây là ta sinh hay chàng sinh, chàng dám dạy dỗ hài tử của ta?”

“Được được, là nàng sinh, nàng tới dạy dỗ!” Tề đại thúc tiếp tục hòa theo.

“Chẳng lẽ hài tử này không phải của chàng, lại để ta giáo huấn!”

“Ta, Thiên Thiên, nàng muốn ta làm sao bây giờ.” Tề đại thúc thấy An Nhượng Hào và Lăng Canh Tân đi vào, nhấn mặt chỉ chỉ vào bên trong, ý bảo thật sự khó đối phó.

An Nhượng Hào bật cười, nhẹ nhàng nói: “Khí lực này của Tịnh Thiên cô cô, đừng nói sinh một, sinh mười cũng không có vấn đề gì.”

“Thật?” Tề đại thúc nhẹ giọng hỏi không biết đến bao giờ.

“Thật.” Lăng Canh Tân cười siết chặt tay nhỏ bé của An Nhượng Hào, nghĩ đến ngày đó nàng khổ cực, Bạch Tịnh Thiên này hoàn toàn không tính là gì.

“Tề Phi Dương, chàng lần đi đâu rồi, nửa ngày không thấy tiếng!” Bạch Tịnh Thiên lại bắt đầu kêu, “Ôi, đau chết ta, người là hài tử hư, nương cũng không cần thương người, sớm biết trước sẽ không ăn nhiều thuốc bổ như vậy, mập mạp không ra được.”

“Phu nhân, người dùng sức bên dưới.” Bà đỡ bắt đầu thúc giục.

“Thiên Thiên, nàng nghe bà đỡ trước, ta vẫn ở bên ngoài cửa coi chừng, buổi sáng ta cũng không lên triều, coi chừng nàng, coi chừng hài tử.”

“Hừ.” Bạch Tịnh Thiên vẫn bất mãn hừ hừ.

An Nhượng Hào cười ha ha, mở cửa vào phòng. Nàng biết Tịnh Thiên cô cô chỉ gào to ngoài miệng, chứ trong đáy lòng mềm: “Tịnh Thiên cô cô, cô cô đừng giày vò Tề đại thúc nữa. Đại thúc đang đứng bên ngoài canh chừng, mặt cũng nhăn thành trái khổ qua rồi.”

“Là hán đau hay ta đau, ôi, tiểu tử hỗn đản mau đi ra!”

“Phu nhân, lại dùng chút sức, đầu đi ra.”

“Cô cô, người dùng sức ngoài miệng, chú ý dùng lực phía dưới đi, sinh xong là tốt.” An Nhượng Hào cũng ngồi xuống bên giường, cầm tay cô cô.

Bạch Tịnh Thiên không hô luyện võ, cảm ngược lại tay nàng, thiếu chút nữa vật đứt cổ tay nàng.

“Cô cô, cô cô bóp đau ta, dồn sức tập trung phía dưới đi, sinh xong đứa bé là tốt.” An Nhượng Hào đau quá muốn rút tay lại.

“Thật đau, Tiểu Nhan!”

“Cô cô, như vậy vẫn còn coi là tốt, lúc ta sinh hai mới đau, hoàn toàn không nói ra lời.”

“Tề Phi Dương, sao chàng, a!” Bạch Tịnh Thiên đang định gọi Tề đại thúc, đột nhiên hét thảm một tiếng.

“Thiên Thiên, Thiên Thiên, nàng làm sao vậy?” Tề đại thúc cuống quýt nóng giận, định xông tới, lại nghe bà đỡ chúc.

“Tề lão gia, rốt cuộc đi ra rồi, là một tiểu công tử.”

“Oa, oa -” Xem ra hơi sức đứa nhỏ còn tốt hơn Tịnh Thiên cô cô, tiếng khóc hết sức trong trẻo.

“Phù, rốt cuộc đi ra ngoài.” Bạch Tịnh Thiên thở phào một hơi, “Cho ta nhìn.”

“Phu nhân, trước ôm đi tắm rồi cho phu nhân nhìn, kiên nhẫn đợi lát nữa.” Bà đỡ khác ở bên cạnh lau mồ hôi trên trán, nói.

“Nhanh lên một chút.” Bạch Tịnh Thiên thúc giục.

“Thiên Thiên, Thiên Thiên.” Tề đại thúc nghe người bên trong nói thu thập xong vội chạy vào.

“Phi Dương.” Bạch Tịnh Thiên bỗng nhiên bẹp miệng, tỏ vẻ cực kỳ khổ sở yếu ớt.

“Thiên Thiên, cực khổ.” Tề đại thúc nắm tay nàng xoa nắn.

An Nhượng Hảo lui sang một bên, không ngờ Tịnh Thiên cô cô “Sân phụ lớn tuổi” này sinh còn thuận lợi hơn nàng.

“Lão gia, phu nhân, tiểu công tử mặc xong rồi.”

“Ừ, đến đây để phụ thân ôm.” Tề đại thúc vui mừng mắt cũng híp tịt lại, “Tề Đạt, thưởng toàn bộ, thưởng bao nhiêu người nhìn mà làm!”

“Dạ, lão gia!” Người quản gia gọi là Tề Đạt cười đến chân chó khác thường, lĩnh mệnh mà đi.

An Nhượng Hảo nghe, Tề đại thúc này đúng là đầu óc nhỏ, nếu không phải được Hoàng thượng ưu ái, không chừng ngày nào đó nằm đường cái ngủ rồi.

“Phi Dương ôm đến cho ta nhìn một chút.” Bạch Tịnh Thiên đau cả người đến một mồi rã rời, nhưng vẫn khẽ nhòm người dậy, An Nhượng Hảo vội vàng kê cái gối dưới cổ nàng.

“Ừ, sao lại nhăn nhúm khó nhìn vậy?” Bạch Tịnh Thiên nhìn xong cau mày.

“Không khó coi, không khó coi.” Tề đại thúc biết nàng nói dối, vội vàng phủ nhận.

“Giống như con khi nhỏ, khó trách ở trong bụng cũng không dễ cho ta tốt hơn, da như vậy.” Ngoài miệng Bạch Tịnh Thiên oán giận, nhưng trong giọng nói mang theo vẻ cưng chiều.

An Nhượng Hảo nghe cười hoài, tiếp lời: “Tịnh Thiên cô cô, đứa bé mới sinh ra đều như vậy, chờ thêm một tháng nữa sẽ xinh đẹp rồi. Giống hai đứa nhà chúng ta, hiện tại mềm mại, ông nội và phụ thân dính gần như không thể rời bỏ.”

“Thật?” Bởi vì Bạch Tịnh Thiên không tiện ra cửa, vẫn chưa từng thấy, nhịu mảy.

“Đương nhiên là thật, hơn nữa về sau bảo bối nhà ta muốn kết hôn với khuê nữ của Tiểu Nhan, đương nhiên phải anh tuấn phi phàm” Tề đại thúc vẫn đùa giỡn với tiểu nhi tử, hoàn toàn không để ý đến phụ mẫu “Cô dâu nhỏ” ở bên cạnh còn chưa đồng ý.

Quả nhiên, Lăng Canh Tân run rẩy miệng: “Tề đại thúc, ngài ghép uyên ương có phải thái quá không. Khuê nữ nhà ta có thể lớn hơn con khi nhỏ này.”

“Lớn thì sao, lấy nữ hơn ba như mạng vàng về nhà, hưởng chi mới hơn ba tháng.” Tề đại thúc bĩu môi.

“Ta không đáp ứng.” An Nhượng Hảo cũng kháng cự.

“Không có việc gì, ta đồng ý là được.” Tề đại thúc đoán chắc hai tiểu bối không dám làm khó hắn.

“Muốn cháu nội của ta, chờ hài nhi của người lấy được công danh lại nói, chờ đến khi con khi nhỏ của người đạt được công danh, chỉ sợ cháu gái khuyên quốc khuyên thành của ta đã sớm được các nhà ở thành Đông Đô tranh đoạt, không tới lượt rồi.” Lăng Tri Ân từ xa cao giọng trêu chọc.

“Con ta nhất định sẽ cưới được cháu nội của người, hừ.” Tề đại thúc tức giận nói, lại còn dám nói nhi tử của hắn là con khi nhỏ.

“Phi Dương, ta muốn tự mình dạy dỗ nhi tử.” Bạch Tịnh Thiên suy nghĩ thật lâu, nói.

“Tại sao, ta có thể giúp nàng, nàng cũng dùng ít sức.” Tề đại thúc buồn bực.

“Không cần, không lại giống như Chung Dục Căn vậy, cho đến giờ vẫn không tìm được cô nương, ta hơi lo lắng cho nhi tử của chúng ta.” Bạch Tịnh Thiên kêu hắn để đứa bé ở bên người, tỉ mỉ suy nghĩ, nhìn kỹ cũng không tệ lắm, chờ mặt mày lớn lên là tốt.

“Tại sao phải đụng đến ta!” Chung Dục Căn từ ngoài nhảy vào, la hét kháng cự, “Ta thì thế nào.”

“Phi Dương, chàng xem xem, nếu đứa bé của ta cũng cái dạng kia, về sau không lấy được nàng dâu thì làm sao, ta phải tự mình dạy.” Bạch Tịnh Thiên nghiêm mặt nói.

Tề đại thúc bết bết miệng, không nói tiếp, liếc nhìn Chung Dục Căn, bắt đầu dĩ gật đầu.

“Ta thì sao, hừ, mấy ngày nữa ta tìm nương tử xinh đẹp cho các người nhìn.” Chung Dục Căn không phục.

“Vậy người tìm cho chúng ta nhìn đi.” Bạch Tịnh Thiên cố ý kích hấn.

“Tìm tìm, không để ý đến các người, ta cũng muốn sinh con chơi.” Chung Dục Căn vừa nghiêng đầu vừa đi ra ngoài.

“Sinh con chơi...” An Nhượng Hảo im lặng, nhị ca này quả nhiên vẫn chưa trưởng thành, hoàn toàn bị Tề đại thúc dạy sai lệch.

“Thiên Thiên, con chúng ta khẳng định chơi tốt hơn hấn.” Tề đại thúc cười.

“Chơi? Ta muốn để đứa bé tranh thủ công danh, tương lai không cưới được khuê nữ Tiểu Nhan thì làm thế nào, con bé vừa sinh nhưng là tiểu quận chúa!” Bạch Tịnh Thiên quyết tâm phải bám lấy cuộc hôn nhân này với An Nhượng Hảo.

An Nhượng Hảo không nhìn được nâng trán, bảo bối nhà nàng còn chưa trưởng thành đâu đã bị người bắt đầu tranh đoạt. Mấy ngày trước ở trong cung ma ma bên cạnh thái hậu đã xem, sau đó bắt đầu khoe khoang ba hoa chích chòe, lúc ấy thái tử phi muốn chọn cô dâu nhỏ cho tiểu Vương tử rồi, may mà Lăng Tri Ân không nhìn trúng đứa nhỏ ngờ ngác, đùn đẩy. Hôm nay, hài tử này vừa mới sinh, ai phụ mẫu không đáng tin cậy đã la hét đòi kết thân, vậy phải làm sao mới tốt.

Lăng Tri Ân suy nghĩ một chút; “Không được, ta phải vào cung đòi hoàng huynh một ý chỉ, để hoàng huynh ban tên cho, về sau cưới gả có thể dựa theo ý mình. Nếu không sớm bị định, nhiều chơi xấu quá.”

An Nhượng Hảo và Lăng Canh Tân liếc mắt nhìn nhau, Lăng Tri Ân lão ngoan đồng này xem chừng muốn cháu gái cháu trai của mình trở thành món hàng nóng tay đẹp mắt đưa giong ở thành Đông Đô.

“Ừ, ta cũng phải đi cầu xin Hoàng thượng ban tên cho.” Tề đại thúc gật đầu, cái này hay, có Hoàng thượng ban tên cho sẽ tài trí hơn người rồi, còn sợ gì.

“Phi Dương ngốc, bắt tự đứa bé còn chưa xem đấy.” Bạch Tịnh Thiên vội vàng gọi hấn lại.

Tề đại thúc đứng lại, gãi gãi đầu: “Cũng đúng, chờ thêm mấy ngày nữa ta tìm Khâm thiên giám xem, hừ.”

An Nhượng Hảo không nhìn được bất bình thay Khâm thiên giám, người ta nhìn bầu trời giống như nhìn vận nước bị kéo tới nhìn vận mệnh rồi, mặc dù trước cũng biết Lăng Tri Ân từng làm chuyện như thế. Đại khái đây chính là “Bắt đầu” vô cùng tốt? Về sau chỉ sợ công việc của Khâm thiên giám lại nhiều hạng mục nhất rồi.

Chờ An Nhượng Hảo và Lăng Canh Tân trở về phủ, nhìn nam nữ nhi của mình, so sánh với con khi nhỏ nhà Tề đại thúc, quả nhiên thuận mắt hơn nhiều, hôn nhẹ cái này ôm ấp cái kia, hai đứa bé tròn mắt nhìn, gần đây bị ôm phiền, bọn chúng muốn tự mình chơi.

Lăng Canh Tân nhìn đứa nhỏ không kiên nhẫn, quay đầu lại đi phiên An Nhượng Hảo: “Nhan Nhan, bọn chúng đều không thân mật với ta.”

“Hài tử của chàng, sao lại không thân mật với chàng.” An Nhượng Hảo lườm hấn, nữ nhi vô cùng yêu nàng, cả ngày kéo trần châu trên y phục của nàng không buông tay, chỉ sợ trần châu bung ra.

“A Tân, Tiểu Nhan, tên xin rồi, hộ tịch cũng thuận tiện làm xong.” Lăng Tri Ân từ bên ngoài đi vào, đưa cho hấn một sổ ghi chép, sau đó phối hợp đi chơi đùa cháu trai cháu gái, thật quá đáng yêu, còn đáng yêu hơn bọn họ khi còn bé.

“Nhìn cháu trai ta lại đang phun bong bóng, xem ra ngày mai lại là ngày nắng gắt đấy.”

An Nhượng Hảo nghe, mừng rỡ cười không ngừng, cùng Lăng Canh Tân mở hộ tịch ra, thấy tên nữ nhi đột nhiên xuất hiện. Bởi vì huyết mạch hoàng gia, cho nên nữ tử thấy bối phận hoàng gia, là Hoàng thượng ban tên cho, tên nữ nhi cũng do Thái hậu chọn, bọn họ bày tỏ rất hài lòng.

Đột nhiên An Nhượng Hảo nhớ đến ngày hai mươi tháng chín là sinh nhật Lăng Canh Tân, tính ngày: “Nhị ca, ngày mai là sinh nhật chàng?”

“Sinh nhật?” Sau khi kinh ngạc, Lăng Canh Tân cười nói, “Khi còn bé không để ý, coi như ngày bình thường thôi.”

An Nhượng Hảo chưa xót trong lòng, tự nói với mình nhất định phải cho hấn trải qua một sinh nhật tốt đẹp, ra cửa phân phó người làm giúp một tay.

--- -----

Hai ngày sau, nàng để nam nữ nhi ở lại phủ Hộ quốc công cho mọi người chăm sóc, một mình trở về nông trang. Đợi nàng chuẩn bị thỏa đáng xong, mới cho người đến phủ Hộ quốc công mời Lăng Canh Tân tới.

Lăng Canh Tân nghe nói một mình Nhan Nhan đi nông trang, bản thân cười ngựa chạy đến. Chờ đến Đào nguyên, bên ngoài nhà không có ai, hấn nghỉ

ngờ đẩy cửa vào, hoa quế bay từ đỉnh đầu xuống, mùi thơm xông vào mũi.

Hắn nhìn thấy trong đại sảnh có bóng dáng màu đỏ đang bận rộn, lập tức bước qua thềm cửa đi vào. Vào cửa nhìn trái phải, bên trong phòng bày một bàn dài, trên bàn bày một hàng nến, chiếu ánh đỏ khắp cả phòng.

Giữa bàn bày cao lương mỹ vị, hương vị kia lấn át hương hoa quế, khiến hắn chảy nước miếng.

“Nhan Nhan.” Lãng Canh Tân gọi bóng dáng đang bận rộn.

“Xong ngay đây.” An Nhượng Hào chạy đến phòng bếp nhỏ, bung chén canh cuối cùng lên.

“Nhan Nhan.”

“Sinh nhật vui vẻ, chúc chàng về sau mỗi ngày đều hạnh phúc như ý.” An Nhượng Hào bung một tô cho hắn.

Lãng Canh Tân vừa nhìn: “Mỳ trường thọ?”

“Ừ.” An Nhượng Hào vốn định làm bánh ngọt, nhưng nguyên vật liệu nấu ăn không có, hơn nữa chưa chắc Lãng Canh Tân đã thích ăn, nên làm mỳ trường thọ bình thường nhất.

“Ăn ngon.” Lãng Canh Tân ăn vài miếng đã ăn xong chén to mỳ trường thọ.

“Ngốc, sao ăn hết, bên trên còn một bàn đấy.”

“Không có việc gì, dạ dày ta lớn.”

An Nhượng Hào cười ha ha, kéo tay hắn ngồi xuống, ý bảo hắn bắt đầu ăn.

Lãng Canh Tân đã sớm nuốt một bụng nước miếng, ngồi xuống ăn triệt để, hơn nữa ý Nhan Nhan rõ ràng, tất cả đều chuẩn bị vì sinh nhật hắn, có thể hắn phải ăn toàn bộ món ăn vào bụng.

“Ngốc, bụng ăn no quá thì đừng ăn nữa.” An Nhượng Hào nhìn hắn không đành lòng lãng phí tâm ý của mình mà biến bụng mình thành tròn xoe, lấy chiếc đĩa trong tay hắn xuống.

“Ừm.” Lãng Canh Tân che bụng, thật sự hạnh phúc, thật thỏa mãn.

“Ngốc.” An Nhượng Hào thấy vậy, lại cười khê.

Bỗng nhiên, mắt Lãng Canh Tân sáng ngời: “Nhan Nhan, ta dẫn nàng đến chỗ này.”

“Chỗ nào?”

Đi thì biết.” Lãng Canh Tân kéo nàng, giống như trận gió lướt qua sân sau, mang nàng lên núi nhỏ.

An Nhượng Hào bò theo đường đá này lên, từ trước đến nay chưa từng tới, bây giờ mặc dù nhìn núi không cao, nhưng đủ để nhìn nửa thành Đông Đô rồi.

“Đến rồi.” Lãng Canh Tân kéo nàng mở cửa hàng rào bằng tre.

“Nhà Tiểu Nhan?”

“Ừ, thật ra năm ngoái đã làm xong, chỉ có điều khi đó nàng mang thai nên không mang nàng tới, ta vẫn muốn cho nàng bắt ngò.”

“Ta rất thích.” An Nhượng Hào đi tới vuốt ve cửa sổ làm bằng trúc, từ trong cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể thấy cây lựu trong sân, mặc dù đã qua kỳ trở hoa, nhưng nhìn dáng dấp vẫn sức sống bừng bừng.

“Nhan Nhan.” Lãng Canh Tân vừa chạy suốt đường cảm thấy khát nước nên đi lấy chút nước suối, trở lại nhìn thấy An Nhượng Hào đang nằm trên giường trúc, tư thế mê người.

“Giống trước kia như đúc.”

“Khát nước không?” Lãng Canh Tân đưa ống trúc cho nàng.

An Nhượng Hào nhận lấy uống, lại không cẩn thận để nghiêng ống trúc, toàn bộ số nước còn dư đổ hết lên người.

“Nhan Nhan.” Xiêm áo mùa thu còn chưa thật dày, cho nên sau khi dính nước đã dính hết lên người. Vóc dáng tròn vẹn của An Nhượng Hào nhanh chóng khôi phục, hơn nữa càng thêm đáng yêu của thiếu phụ lười biếng, càng thêm vẻ mê người.

An Nhược Hào nhìn mắt hắn gần như toát ra ánh sáng, tính toán, hắn đã cầm dục hơn một năm, khẽ đứng dậy ôm cổ hắn ngã xuống giường.

Đời này kiếp này, bọn họ nhất định ngọt ngọt ngào ngào, triền miên không nghỉ.

HẾT TRỌN BỘ

Bạn đang đọc truyện *Giáo Chủ, Phu Nhân Bảo Ngài Phải Đi Làm Rượu*. được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.